DIANA URBAN

JOCURI MORTALE

virtual-project.eu

DIANA URBAN

JOCURI MORTALE

Original: *These Deadly Games* (2022)

Traducere din limba engleză și note de:
ANCA-IRINA IONESCU

virtual-project.eu

2022

CAPITOLUL 1

Aveam de gând s-o ucid pe Zoey.

Simțeam cum îmi fierbe un ghem de foc în stomac, în timp ce mă furișam în urma ei. Uitase de prezența mea și privea peste balconul de piatră spre pădure. Pe câmpul de dedesubt zăceau împrăștiate trunchiuri de copaci putreziți, dar din umbră nu pândea nimeni.

Acum era șansa mea să o elimin.

Simțeam furnicături în vârful degetelor, pe când mă furișam mai aproape, dorința de răzbunare alergându-mi prin vine. Cum să o fac? Aș fi putut să o împing peste marginea balconului, dar aceasta nu mi-ar fi garantat că moare. Nu eram destul de sus deasupra solului, așa că depindea de felul în care ateriza. Aș fi putut să o împușc, însă îmi tremurau degetele și nu puteam garanta că aș fi nimerit ținta. Și voiam să moară.

Parcă aș fi un maniac ucigaș, nu-i așa?

Ei bine, vă rog să mă credeți, nu merita să-mi fie milă de ea. Nu după ceea ce făcuse.

Cu un pumnal ar fi fost mai bine. Să-mi înfig lama în spatele ei ar fi fost oricum cea mai satisfăcătoare cale de a o doborî. Dumnezeu mi-e martor că m-a înjunghiat și ea pe la spate de suficiente ori, așa că, dacă o ucideam și eu acum, nici măcar nu eram chit.

Mi-am scos pumnalul din teacă și am redus distanța dintre noi, pășind silențios și precaut. Zoey stătea nemișcată, doar părul lung îi flutura în bătaia vântului, în timp ce privea în zare. Concentrată, neclintită. Ce naiba aștepta? Nu conta, m-am apropiat și mai mult, am ridicat pumnalul și i l-am înfipt în spate.

— La naiba, Crystal! a strigat Zoey din fotoliul ei moale cu spătar ajustabil.

Și-a aruncat căștile roz de gamer asortate cu vârfurile roz ale părului ei blond în timp ce pe ecran apărea mesajul de alertă „*ShardsOfGlass* a eliminat *DaggerQueen29*”. Pisica mea, Whiskers, a sărit din colțul unde își strânsese lăbuțele albe și a zbughit-o pe scări. Sărmanul ghem blănos, era destul de rău că echipa mea de sport din jocul video îi invadase teritoriul din bârlogul nostru de la subsol în zorii zilei.

Mi-am frecat buzele una de alta, încercând să-mi rețin un zâmbet și simțindu-mă groaznic. Nu puteam să mă hotărăsc ce îmi oferea mai multă satisfacție: faptul că eram ultimul jucător rămas în această rundă și marcasem cincizeci de MortalBucks în plus peste zece ca să o ucid pe Zoey sau că aceasta era ultima șansă pentru ea să le câștige înainte de turneul statal de duminică al MortalDusk.

Nu-mi venea să cred că nu mai erau decât două zile. Două zile până când aveam să aflăm cine va câștiga premiile turneului la individual și la întrecerea pe echipe, fiecare de câte 250.000 de dolari. Două zile până când aveam să aflăm cine va promova la coroana anuală MortalDusk de la New York de luna viitoare, împreună cu ceilalți câștigători de la nivelul statelor. Parcă mă văd acum: stau pe scenă la turneu împreună cu prietenii mei în costume și primim premiul în fața mulțimii care ovaționează și a camerelor – ca să nu mai vorbim de deplasarea cu toate cheltuielile plătite până la New York pentru coroană și sponsorizările care ar decurge de aici. Sponsorizări pentru care sunt gata să fac moarte de om.

Și am menționat premiile coroanei la individual și pe echipe care sunt de trei milioane de dolari? Exact. Trei. Afurisite. De milioane. De dolari. Cum ar fi să ai o asemenea sumă în bani cash la șaisprezece ani? Ai fi un om *făcut.* Vreau să spun că eu, personal, nu am jucat ca să câștig competiția la individual, iar dacă vom câștiga la echipe, împărțim în cinci! Dar și așa, e tare! Nu am fost un geniu la matematică, însă până și eu știu că această sumă mi-ar schimba viața. Aveam șanse mari să câștigăm turneul pe echipe, și nu numai din punct de vedere statistic, de vreme ce Vermont are cel mai mic număr de competitori. Am dominat luni de zile clasamentul liderilor din statul nostru.

Problema era că numai cinci dintre noi puteau juca într-o echipă la turneu… și toți șase doream să jucăm. Așa că am decis să facem o competiție pentru loc; primii cinci care vor câștiga douăzeci de mii de MortalBucks vor avea dreptul să fie în echipă.

Și am refuzat să fiu eu oul stricat.

— Ei bine, lui Crystal nu-i arde de glumă, a spus Dylan, cel mai recent recrut al nostru.

Stăteam cu picioarele încrucișate pe canapea, iar genunchiul lui era la doi centimetri de al meu – nu că aș fi observat ceva. Îmi făcea un compliment pentru că eram bătăioasă sau voia să spună că sunt o

trădătoare? Mi-a întâlnit privirea peste ochelarii cu ramă de baga și a ridicat un colț al gurii, făcând o gropiță în obraz. Doamne, de ce era așa de mișto – vreau să spun, atât de greu de citit?

— Păi, suntem la limită…

— Hei, veniți aici, jos! a strigat Zoey.

Tot restul echipei eram sus; Dylan era singurul care mai rămăsese să se uite după ce fusese ucis în runda lui.

— Începe runda următoare…

— Șșș, am spus. Ai mei încă dorm.

Trăsăturile ascuțite ale lui Zoey s-au schimonosit într-o încruntătură, principala noastră formă de comunicare din aceste zile. Uf, detestam să concurez în felul acesta. Dar de câștigarea turneului depinde dacă familia mea va mai continua să locuiască aici sau nu. Divorțul părinților mei de anul trecut fusese rapid – prea rapid – și mama se luptase de atunci să plătească singură ipoteca. Era vina mea că tata plecase atât de repede, așadar, eu trebuia să câștig acel premiu în bani. Nu puteam să o las pe Zoey să mă împiedice să particip la competiție. Ne descurcam oricum și fără lupta ei cu arma.

Prietena mea cea mai bună, Akira, a fost prima care a coborât scările, cu fața ei în formă de inimă atât de încinsă, că ai fi putut prăji un ou pe ea.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, dar s-a ghemuit fără un cuvânt lângă mine în partea cealaltă, și-a pus căștile peste părul lung până la bărbie, lucios, negru, și și-a proptit laptopul de șold.

În MortalDusk, ea era arhitectul nostru principal, un vestitor al morții pentru oricine se pierdea în clădirile ei. Dar acum arăta de parcă ar fi vrut să ridice o fortăreață în jurul ei și să se ascundă acolo până la sfârșitul lumii.

Prietenul ei, Randall, a coborât scara următorul, chicotind, în timp ce își dădea pe spate părul șaten-deschis și ciufulit, care părea decolorat de soare la vârfuri – o minciună gogonată, la fel ca și tenul bronzat, căci nu stătea aproape niciodată la soare.

— Nu e deloc amuzant, s-a stropșit Akira.

— O, este chiar foarte amuzant, a spus Randall, aruncându-i un baton de musli, deși avea și el obrajii puțin îmbujorați.

Am bătut-o ușor pe braț pe Akira.

— Kiki, ce s-a întâmplat?

M-a bătut și ea pe braț, în timp ce Matty cobora ultimul pe scară, cu o

cola dietetică în mână, cu ochii de culoarea mierii sclipind amuzați sub șapca de baseball pusă cu cozorocul la ceafă.

— Mama ta i-a prins în timp ce se giugiuleau în cămară, mi-a spus el.

Randall l-a îmbrâncit în glumă.

— Haide, fugi de-aici, omule.

Akira s-a înroșit și mai tare, până în vârful nasului.

— O, Doamne, am râs. A încercat să-ți țină un discurs sau… ceva?

Nu m-aș fi gândit la așa ceva din partea ei.

— Nuu, a fost cool, a spus Randall.

— Spre deosebire de fața Akirei.

Matty s-a lăsat pe scaunul tatei de la vechiul lui birou în formă de L.

Akira și-a acoperit obrajii în flăcări, dar a spus, zâmbind:

— Uite cine vorbește.

Matty roșea întotdeauna foarte ușor. A râs în timp ce se apleca să reîncarce jocul. Avea o conformație de baschetbalist – înalt, lat în umeri, zvelt –, deși singurele sporturi pe care le practicase vreodată erau pixelate. Ochii căprui scânteietori, obrajii rotunzi și tricoul maro supradimensionat îi dădeau înfățișarea unui urs, într-un contrast izbitor cu avatarul lui răutăcios de mag, care se pricepea cel mai bine să producă scântei și mingi de foc.

— Și ce se întâmplă dacă niciunul dintre voi nu atinge douăzeci de mii?

Randall a schimbat subiectul și s-a așezat lângă Matty. Era arcașul nostru de frunte, un țintaș atât de bun, încât îi făcea pe toți ceilalți să pară niște soldați nepricepuți.

Nu a fost o surpriză că atinsese deja douăzeci de mii, la fel ca și Dylan. Ce bandiți!

— Vă iubesc, pe bune, dar nu avem de gând să jucăm piatră-hârtie-foarfece cu treaba asta, a mormăit Matty.

Niciunul dintre noi nu își dorea să lase asta în voia norocului.

— O să ajungem acolo, am spus.

De aceea ne întâlniserăm atât de devreme într-o vineri, înainte de ore. Aveam nevoie de fiecare minut liber ca să acumulăm puncte pentru MortalBucks. Calculam câștigurile numai la întâlniri; Randall nu putea să joace în timp ce își suna clienții la Food Xpress.

— Am putea să sunăm acum, a intervenit Zoey.

Îi convenea să vorbească așa – avea numai cu câteva puncte mai mult de MortalBucks decât Akira, care era pe ultimul loc. Dar norocul ei era că mai

avea oricum o șansă să joace în turneu. Dacă nu mi-aș fi ținut gura – dacă ar fi știut toată lumea ce făcuse în ultimele câteva luni –, ar fi fost dată afară din echipă într-o fracțiune de secundă. Se pricepea foarte bine să pretindă că nu făcuse nimic greșit.

Ca să fim corecți, toți făcuserăm câte ceva. Cu excepția lui Dylan. Nu era chinuit de amintirile care ne copleșeau pe noi, toți ceilalți. Amintirile care mă făceau să urlu în toiul nopții cinci ani mai târziu.

— Nu putem?

Akira a răbufnit, făcându-mă să revin la realitate. M-am uitat urât la Zoey.

— Asta ar fi corect… cum anume?

— Spuneam și eu, s-a încruntat ea din nou.

Matty a luat un creion de pe birou și l-a aruncat spre Zoey, ratând-o cu aproape un kilometru.

— Nu poți să încetezi o dată? Regulile sunt reguli!

I-am zâmbit și și-a dat ochii peste cap spre Zoey, dar s-a înroșit în obraji.

Zoey era încă bosumflată când dragonii noștri ne-au aruncat pe o hartă nouă. Glumea mereu și spunea că are fața de scorpie calmă – deși Akira și cu mine spuneam că este mai degrabă fața de ucigașă cu toporul –, dar acum arăta de-a dreptul nefericită, cu buzele ei roz pline, strânse pungă, cu o cută adâncă între sprâncenele cafenii.

Câteva minute mai târziu, Dylan m-a împuns în cot.

— Am o rezervă de poțiuni tămăduitoare.

— Nu, mulțumesc, am spus eu, golind un cufăr cu comori. Tocmai am găsit o grămadă.

— N-aveam de gând să ți le fac cadou, a zâmbit Dylan.

Am pufnit drept răspuns și i-am întâlnit privirea pentru un moment, surprinzând o sclipire în ochii lui. Se credea al naibii de deștept! Sau chipeș. Și poate că era și una, și alta. Dar adevărul este că, dacă nu ar fi fost Dylan, nu am fi ajuns în această încurcătură.

În timpul verii, au circulat zvonuri despre disensiunile din MortalDusk, în legătură cu campionatul anual. Turneele din martie aveau să se desfășoare la nivelul statului, în loc să fie regionale. Vor concura echipe de șase jucători în loc de cinci, așa se spunea. Mai multe premii ca oricând. O coroană a orașului New York mai mare ca oricând. Dar aveam nevoie de

încă un coleg de echipă ca să ne calificăm. Așa că am organizat probe în prima săptămână din clasa a XI-a și l-am recrutat pe Dylan, băiatul nou din școală. Când MortalDusk și-a anunțat regulile – turnee statale, dar cu echipe de cinci –, n-am putut pur și simplu să-l dăm afară. Și apoi, ne sporise șansele. Era un adevărat vrăjitor, se pricepea foarte bine să facă fel de fel de poțiuni și vrăji ca să elimine dușmanul, ochea bine, avea reflexe rapide, maxilare puternice, pomeți bine conturați, păr castaniu și ochii aceia de culoarea oțelului cenușiu…

O, la naiba. A început să lovească în taste, într-un schimb clar de focuri cu Randall, care își anihila bara de spațiu.

— Avem musafiri, a spus Randall.

— Băiete, a spus Matty, te rog să nu-mi spui că este Fishman.

— Este Fishman.

La naiba. Jeremy Fischer, alias Fishman, fusese mereu pe primele locuri în topul jucătorilor din Vermont, cel puțin până de curând.

— Îh! De ce joacă așa de devreme?

Matty era decis în mod special să-i învingă pe cei mai înfumurați jucători care aveau deja milioane de adepți ca Fishman și câștigau o groază de bani.

— Păi, când nu joacă el? a spus Akira, dându-și la o parte o șuviță rebelă de păr negru.

De când își dăduse seama că într-un oraș din apropiere locuia un grup *bona fide* își asumase drept misiune personală să ne caute și să ne distrugă. Publicul lui credea că este o revoltă. Fusese la turneu duminică, dar, din fericire, colegii lui de echipă erau maeștri ai mediocrității. Cu toate acestea, avea să ne dea mari bătăi de cap la concursul individual.

Zoey a aruncat o privire la telefon.

— Știam eu că am văzut o alertă că a intrat *live.*

— Mulțumesc pentru avertisment, frățioare, a spus Randall.

Se ocupa de canalele echipei noastre pe YouTube și Twitch, dar astăzi Akira l-a convins să nu transmită în direct, căci era mahmur ca naiba, și a arătat spre părul care i se ridica în toate direcțiile.

M-am repezit și eu în pădure:

— Unde sunteți, fraților?

Randall s-a scărpinat în barba mică de pe maxilarele lui pătrate.

— Chiar la nord de Lacul Blackpool.

— Vin și eu.

— Nu e nevoie, a spus Matty.

Știu că voia să mă concentrez să înscriu mai multe lovituri ca să-mi asigur locul în echipă. Dar era mai ușor să-l doborâm pe Fishman împreună.

— Dacă nu-l eliminăm urgent, o să ne hăituiască pe fiecare în parte.

Dincolo de pădure, am găsit-o pe vrăjitoarea elfului Akirei construind o fortăreață de lemn pe țărmul Lacului Blackpool. Am ales un costum țărănesc pentru avatarul meu. Mai mulți jucători m-au confundat cu un începător, dar eram un asasin care avea să-i șocheze prin priceperea lui de a șterpeli și a nimeri drept la țină.

Matty era deja pe acoperiș și își deconecta bastonul.

— L-ai prins, frățioare?

— Și-a ridicat scutul foarte sus, a spus Randall.

În timp ce mă furișam dintr-un tufiș în altul, cinci săgeți au trecut între cavalerul lui Randall și pescarul lui Fishman. Dar Fishman avea poziție la înălțime și s-a năpustit împotriva lui Randall.

Fishman854 l-a eliminat pe Ran_With_It cu o baghetă în flăcări.

— Of! a exclamat Randall furios și și-a aruncat părul rebel la spate. Nu pot să sufăr când face trucul ăsta medieval gen Jedi. Unde te duci, omule? l-a întrebat pe Dylan.

— Trebuie să mai fac poțiuni pentru scut, a răspuns Dylan.

Zoey părea să se țină și ea la distanță, sperând probabil că ne vom ocupa noi de asta.

Matty l-a împușcat pe unul dintre prietenii lui Fishman cu un fulger.

— L-am prins!

Dar Fishman i-a deviat următoarea lovitură și a început să danseze când Matty a tras din nou, tachinându-l.

— Fătălăule!

M-am furișat în spatele lui Fishman.

— L-am prins.

— Nici vorbă. E al meu, a spus Matty.

Era un mare fan al lui Fishman. Apoi, totul s-a schimbat. Dintr-odată, Matty a ridicat din sprâncenele groase.

— Are un lansator de foc infernal!

— Fugi! a strigat Akira.

Au evadat din fortăreață, în momentul în care Fishman i-a dat foc, scăpând ca prin urechile acului în pădure.

Matty a tras o înjurătură.

— Crys, te descurci tu cu asta.

A naibii să fiu dacă nu m-am descurcat.

Mi-am scos bastonul de șoc și i-am luat urma lui Fishman, evitând să ating copacii ca să nu fiu detectată. Stomacul îmi făcea mici salturi mortale, știam că publicul lui numeros ne privea și aproape că aveam trac. Când m-am apropiat suficient, am ochit, iar degetele îmi tremurau de anticipare…

Ușa de la subsol s-a deschis cu zgomot. Am tresărit și am ratat lovitura, fulgerul meu abia dacă l-a atins pe Fishman. Mama cobora scara ca o furtună și își strângea buclele nepieptănate într-un coc dezordonat.

— Crystal, nu mi-ai văzut cheile?

— Oo, mami…

— Nu le găsesc nicăieri!

Fishman s-a răsucit și m-a aruncat afară din joc.

— La naiba!

Mi-am trecut o mână peste față.

— Nu sunt la tine în poșetă?

Akira înțepenise cu obrajii roșii din nou, clar stânjenită de mai înainte.

— Nu, evident că nu, a răspuns ea imitându-mi vocea.

Am scos limba una la alta, așa cum se obișnuia într-o relație cât se poate de normală mamă – fiică. Dar pe fruntea ei se adânceau cutele de îngrijorare.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Tocmai am fost chemată la o operație de urgență. Două asistente sunt bolnave de stomac, așa că acum fac două schimburi și trebuie mai întâi să o las pe Caelyn la școală.

— Nu poate să ia autobuzul – ei, drăcia dracului, am spus eu și mi-am adus aminte. Frost Valley.

Era prima vineri din martie, așa că surioara mea trebuia dusă cu două ore mai devreme astăzi; clasa a VIII-a pleca într-o excursie în care petreceau noaptea la o cabană din munte și făceau o zi întreagă săniuș, tiroliană și exerciții jenante de teambuilding.

— Păi, da, a spus mama. Totul se întâmplă întotdeauna deodată.

— Legea lui Murphy, s-a băgat Randall în vorbă.

— Nu, este vorba de sincronizare, a spus Zoey.

— Nu-i pasă, literalmente, nimănui, a spus Randall cu o voce plată.

Zoey i-a aruncat o privire urâtă, dar Akira a chicotit și parcă s-a mai relaxat puțin. Pieptul lui Randall s-a umflat ușor – îi plăcea s-o facă să râdă. Ceilalți erau preocupați să arunce cu săgeți în Fishman, care în cele din urmă încetase să se mai rotească deasupra capului avatarului meu mort, jubilând pentru publicul său.

Mama a oftat.

— Oricum ar fi, e de rahat.

În ultima vreme, mama se chinuia să se ocupe de cât mai multe lucruri între turele suplimentare pe care le făcea ca să plătească facturile. Dar meciurile de urlete pe care le avea cu bețivul de taică-meu noaptea târziu erau și mai de rahat. Învățasem să-i abat atenția lui Caelyn de la acestea. Acum câțiva ani, când începuseră, se furișa în camera mea și se băga în patul meu, iar eu îi strângeam în brațe trupușorul subțire și tremurând și ascultam cum răcneau unul la altul. Dar după aceea am început să-i pun pe urechi niște căști mari și jucam Mario Kart până când se termina totul.

Jocurile video sunt de nădejde în privința aceasta. Te abat de la durere. Îți opresc lacrimile.

Acum fața frumoasă a mamei mele arăta tot mai chinuită cu fiecare zi, cu cearcăne vineții sub ochi. Uneori îmi spuneam că arată mai stresată decât înainte să plece tata. „E vina mea, vina mea, vina mea”. Mi se strângea pieptul.

— O duc eu pe Caelyn la școală, m-am oferit.

Pe chipurile prietenilor mei s-a așternut o grimasă colectivă. Nu mai aveam timp să câștigăm MortalBucks.

Dar mama a răsuflat ușurată.

— Oh, mulțumesc, dar tot trebuie să-mi găsesc cheile…

A pornit înapoi pe scară, apoi s-a oprit.

— O, și Caelyn și-a uitat inhalatorul în dulap. Este singurul care i-a rămas, ca de obicei. Ai grijă să se ducă să-l ia înainte să se urce în autobuz, da?

— Am înțeles.

În timp ce mama alerga sus, mi-am închis laptopul și mi-am netezit buclele castanii răsucite. MortalBucks va trebui să aștepte.

— Regret, dragilor! mai avem timp și diseară și mâine…

— Putem să ne ocupăm noi de bunul mers al lucrurilor până te întorci, a spus Zoey, calculând cu ochii ei căprui.

Aveam să lipsesc o jumătate de oră. Ideal pentru ea.

— Știți ceva? Eu vreau un Starbucks oricum, a spus Akira, văzând neliniștea de pe fața mea.

Cafeneaua era chiar lângă școală.

— După aceea putem să ne întâlnim la laboratorul de computere și să jucăm până la prima pauză.

— Sunt gata pentru S-bucks, a spus Randall.

— Dar internetul este mai rapid aici… a început Dylan.

Pentru că nu era atent, i s-a prăbușit avatarul.

— Ei, mare pagubă!

Și-a închis laptopul.

— Scuze…, am spus din nou, scotocind după telefon printre pernele canapelei.

Încheieturile degetelor mele au atins blugii lui Dylan, dar acesta s-a ridicat înainte să vadă că roșisem.

— Da' ce e cu tine, Crystal? a întrebat Matty strâmbându-se exagerat. Ce înseamnă să fii o fiică bună.

— Of, fiicele bune sunt cele mai rele, a spus Randall.

— E dezgustător, zău așa, a zis Matty.

Ochii lui și ai lui Randall au sclipit răutăcioși, așa cum făceau întotdeauna când cei doi zeflemiseau pe cineva. Dacă am fi transmis în direct, publicul nostru ar fi înghițit și asta.

— Aveai o mutră dezgustătoare, i-am repezit.

— Mi-a ieșit, a replicat el rânjind.

Și-a întins brațele în sus, mai să atingă tavanul.

— Foarte bine, vă las la Starbucks, după aceea fac un duș.

Știam că aceasta era scuza lui ca să evite Starbucks. Acum câteva luni, comandasem un Frappuccino cu soia și mi-au adus în schimb un Frappuccino cu lapte de migdale. Apoi Matty a luat o sorbitură și… ei, nu a fost o zi bună. Au urmat o mulțime de înțepături. Nu puteam să-l învinuiesc pentru că este traumatizat. Chiar și cele mai mici urme de alune sau nuci îi produceau o reacție alergică.

— Scârbos, s-a scuturat Randall. Nu aveai de gând să faci duș astăzi?

— Ce? Matty s-a mirosit la subțiori. Doar nu miros, nu-i așa?

— Întotdeauna miroși, a spus Randall.

— A trandafiri, a completat Matty.

— A trandafiri morți, s-a băgat și Dylan în vorbă.

Randall a chicotit și a întins pumnul gata să lovească. Dylan înțelesese repede că avem un tip special de umor, deși îmi dădeam seama întotdeauna când glumeau ceilalți. Dar cu el nu eram niciodată sigură.

Când am ajuns noi sus, mama plecase – probabil că își găsise cheile –, iar sora mea, Caelyn, stătea rezemată de șifonierul cu haine și se juca cu talismanul ei artizanal în formă de fulger, pereche cu cel care atârna la gâtul meu.

— Hei, micuțo, am tachinat-o eu, setată încă pe modul de glumă și scotocind după cizme. Nu-i așa că ești o mică pacoste?

A tăcut, refuzând să se uite spre prietenii mei care se îndreptau spre ușa din față, nici când Akira a împuns-o prietenește în braț. Buclele arămii împletite dezordonat ale lui Caelyn creau o cunună ondulată în jurul feței ei rotunde în lumina zorilor, iar ochelarii ei groși, cu ramă mov, îi măreau ochii căprui, mari, identici cu ai mei, cu excepția faptului că nu vedeau decât niște pete neclare. O implorase pe mama să-i ia lentile de contact, dar mama spusese că va trebui să aștepte până va împlini șaisprezece ani. Deși lentilele de contact nu aveau să fie mai ieftine când avea să împlinească ea șaisprezece ani.

— Hai să mergem.

Fără să mă mai sinchisesc să-mi trag fermoarul la geacă, m-am repezit pe aleea din față spre mașina mea, un Prius vechi de zece ani pe care tata mi-l lăsase ca dar de adio – de fapt, mai mult ca mită – înainte să se mute în Las Vegas. Caelyn și cu mine nu mai primiserăm vești de la el de atunci, ceea ce, sinceră să fiu, ne părea foarte bine.

Akira și Randall s-au urcat în mașina lui Matty, iar Zoey s-a dus la ea acasă, alături.

— Ce naiba încearcă să facă? am mormăit, dându-mi seama că uitaserăm să calculăm totalurile la MortalBucks.

Vrea să sară peste Starbucks ca să mai strecoare încă o rundă în plus? Dylan a chicotit, așteptând în jeepul lui cu mâinile băgate în buzunarele jachetei albastre cu alb, căci îl bloca mașina lui Matty.

— Ce e așa de nostim? am strigat.

— Tu ești. Cam paranoică, nu-i așa?

M-am strâmbat. Îi venea ușor să vorbească, își asigurase deja locul la turneu. Dar probabil că avea dreptate. Poate că Zoey se ducea să vorbească cu părinții ei foarte stricți. Îi dădeau voie să vină așa de des numai pentru că își închipuiau că echipa noastră de sport electronic era un grup de studiu.

Am luat rucsacul lui Caelyn și l-am pus pe bancheta din spate, iar ea a murmurat:

— Scuze.

— Pentru ce îți ceri scuze?

Am trântit portiera.

— Îți fac necazuri… și tu erai ocupată…

— O, am glumit. Nu e vina ta. Dar hai să rezolvăm repede, da?

M-am aruncat pe scaunul șoferului și am plescăit din limbă, așteptând-o pe Caelyn să-și încheie centura, după care am ieșit cu spatele de pe alee.

Străzile erau pustii, așa că am depășit limita de viteză, disperată să ajung la timp. Trebuia să marchez mai multe lovituri, cel puțin mai multe decât Zoey. Dar am ajuns repede la un semafor pe roșu. La naiba! Erau așa de multe legi ale circulației pe care eram dispusă să le încalc.

Băteam darabana cu degetele pe volan și mă uitam la Caelyn. Avea nasul roz, semn clar că abia își reținea lacrimile. Oare era din cauza emoției? Chiar credea că sunt supărată pe ea?

— Nu sunt supărată, i-am spus.

— Știu, a murmurat ea, dar a continuat să stea bosumflată.

Mi s-a strâns inima. Poate că nu ar fi trebuit să-i spun mică pacoste. Fusese numai o glumă. Sigur, uneori Caelyn mă scotea din răbdări. Dar o iubeam enorm. Avea darul să lumineze încăperea cu energia ei fără margini, îmi arăta întotdeauna o nouă creație vestimentară fistichie, se oferea întotdeauna binevoitoare ca adversar când voiam să joc. Îl detestam pe tata când o făcea să tacă și să se simtă mică, deoarece îi înăbușea scânteia. Aceasta scăpăra din nou imediat ce pleca el, slavă Domnului. Dar acum se purta foarte ciudat.

— Hei, am apucat-o de braț. Ce s-a întâmplat?

Obrajii i s-au îmbujorat, la fel ca nasul.

— Nimic.

— Mincinoaso! Cui minte, să-i crească nasul!

A pufnit ușor.

Semaforul s-a făcut verde, am apăsat pe accelerație și amândouă am

simțit o smucitură. Hopa!

— Scuze. Ești emoționată că mergi la Frost Valley?

— Nu vreau să merg în excursia asta idioată!

Mi-a căzut fața.

— Cum așa, ce-ai spus? O noapte la câțiva kilometri depărtare de orice supraveghere parentală este visul oricărui adolescent de treisprezece ani.

A ridicat din umeri, așa că am continuat.

— Să te dai cu sania? Și cu tiroliana!

Caelyn s-a ghemuit.

— Am rău de înălțime!

— De când?

Vara trecută mă târâse la toate instalațiile de montagnes russes din parcul de distracții Six Flags. Încă mă mai vedeam cu picioarele suspendate pe cerul albastru și simțeam golul acela teribil din stomac după ce treceam de fiecare creastă. Suportasem totul ca să o fac pe ea fericită. Dar acum avea ochii plini de lacrimi. O supăra ceva… și nu era vorba de perspectiva de a sta atârnată de frânghii.

— De fapt, ce se întâmplă cu tine?

Am luat strâns o curbă și mi-am imaginat cum Zoey își freacă mâinile de încântare după ce a marcat o lovitură.

Caelyn a clătinat din cap.

— Nu vreau să merg.

— Haide, Cae. Mie poți să-mi spui totul.

S-a frecat la ochi și a oftat.

— Tessa și prietenii ei vor să-mi joace o farsă. Sunt sigură.

Ah. Tessa era lidera unui grup de fete răutăcioase din clasa lui Cae. Caelyn abia așteptase să împlinească treisprezece ani și să-și creeze un cont pe Instagram – visa să devină influencer cu creațiile ei artizanale șic –, dar Tessa stricase imediat totul cu zeflemele și insulte despre toate fotografiile ei.

Altul căruia îi plăcea să stingă scânteile. Lumea era plină de ei.

— Ai auzit că pune ceva la cale? am întrebat.

— Nu…

— Ei bine, atunci probabil că ești paranoică. Așa cum eram și eu în legătură cu Zoey.

— Nu-ți face griji din cauza Tessei. Stai cu Deja și Suki.

Erau un trio nedespărțit încă de la grădiniță.

— Dar ele merg săptămâna viitoare.

— O, la naiba.

Frost Valley era mică și clasa a VIII-a fusese împărțită în trei grupe care mergeau în trei weekenduri consecutive.

— Ai cerut să te mute în altă grupă?

Caelyn a încuviințat.

— Da. Dar nu m-au lăsat. N-au voie să lase pe nimeni să se mute în altă grupă.

Am apăsat pe accelerație ca să trec pe galben. Mai aveam numai câteva intersecții până la școală.

— Păi, dacă Tessa încearcă ceva, să râzi de ea!

Caelyn s-a schimonosit.

— Cee?

— Vorbesc serios. Gândește-te ca la un joc. Cu cât te supără mai tare, cu atât obține mai multe puncte…

— O, te rog…

— Nu, serios! Și cu cât câștigă mai multe puncte, cu atât devine mai nesuferită. Dar dacă vede că nu-ți pasă nici cât negru sub unghie, nu mai câștigă niciun punct, se va plictisi și se va lua de altcineva.

— Nu e un joc.

Vocea îi tremura și și-a șters o lacrimă.

— Se leagă întotdeauna de mine.

— Păi, da, probabil că te citește ca pe o carte deschisă. Când te superi, te faci întotdeauna roșie ca sfecla sau începi să plângi imediat. Și asta înseamnă o mulțime de puncte pentru ea.

— Taci din gură!

— Vorbesc serios, Cae. Dacă îți spune ceva, să râzi și să pleci!

— Nu pot, a spus ea ridicând vocea.

Am oprit la un STOP de pe strada din fața școlii ei.

— Păi, de ce?

— Pentru că nu pot pur și simplu să râd. Nu este totul un joc. Ea e foarte rea și toate prietenele ei îi țin isonul. Poate că *tu* ești o actriță bună. *Tu* poți să te prefaci că totul este bine când nu e deloc așa. Dar eu nu pot.

Vorbele ei mi-au tăiat respirația și am încremenit, uitându-mă la ea. Știa? De unde putea să știe? Avea numai opt ani când se întâmplase și nu-i

spusesem niciodată adevărul – nu-l spusesem nimănui.

— Va trebui să ne mutăm curând, a continuat ea. Ai auzit. Am auzit ce ți-a spus mama. Încă o rată neachitată și banca ne va lua casa și va trebui să ne mutăm la bunica Rose. Și tu nu poți să te gândești la nimic altceva decât la jocul ăla tâmpit.

Am expirat profund, inima mi se zbătea în piept. Nu știa. Dar de când căpătase antipatia asta față de MortalDusk? Jocurile video erau refugiul meu din fața vinovăției care altfel mi s-ar fi încolăcit în jurul minții ca un șarpe avid să mi-o devoreze. Credeam că jocurile o amuzau și pe Caelyn. Dar poate că îmi ascunsesem capul în nisip atât de adânc, încât nu-mi mai dădeam seama cum o afectează pe ea.

Mașina din spatele meu a claxonat și am tresărit.

La naiba!

Am intrat în parcarea școlii.

— Păi… gândește-te în felul următor.

Păstram un ton lejer, în timp ce mă așezam la rând în spatele celorlalte mașini care lăsau copii la școală. În fruntea rândului erau două autobuze mari, copiii și profesorii se înghesuiau în jurul lor, din gură le ieșeau aburi în timp ce sporovăiau emoționați în aerul rece al dimineții.

— Dacă ne mutăm, scapi de Tessa pentru totdeauna…

— Vorbești serios? Nu vreau să mă mut în Maine! Nu vreau să-mi părăsesc prietenii. Tu vrei? Îți pasă vreodată de ceva din lumea reală?

Mi s-a strâns stomacul. Bineînțeles că îmi păsa. Voiam premiul în bani ca să le ajut pe mama și pe Caelyn. Ca să nu trebuiască să ne mutăm. Ca să nu fiu nevoită să-mi părăsesc prietenii. Îi adoram, îmi plăcea cât de ușor începeam sporovăiala noastră persiflantă, că puteam să petrecem ore întregi cu jocurile fără să ne plictisim și că rămâneam uniți indiferent ce se întâmpla. Nu-mi puteam imagina că voi mai găsi un grup ca acesta. De aceea doream să câștigăm turneul.

Până să dau un răspuns, Caelyn a deschis portiera. Dar nu puteam lăsa discuția așa. Simțeam că mor dacă rămânea așa.

— Așteaptă… am început.

— Nu, a zis după ce a coborât. Trebuie să-mi iau inhalatorul. Nu pot *să râd* pur și simplu dacă mă pomenesc cu o criză de astm.

Și-a smucit rucsacul de pe bancheta din spate și a trântit portiera, iar eu am privit neputincioasă cum se îndrepta spre școală, evitând mulțimea, în

timp ce rucsacul i se lovea de șold la fiecare pas.

Simțeam că devin mai hotărâtă. Trebuia să câștig banii aceia pentru familia noastră. Trebuia să-i dovedesc surorii mele că îmi păsa de mult mai multe lucruri decât de MortalDusk – și că un joc video putea fi ceva *real*.

Ceva mai mult decât o modalitate de a mă ascunde de o faptă cumplită din trecut. Ceva mai mult decât o modalitate de a scăpa de propriile amintiri.

Trebuia să câștig acel premiu. Dar mai întâi trebuia să marchez acele puncte.

CAPITOLUL 2

Nu am marcat punctele.

Mi se strângea stomacul numai gândindu-mă la asta. Când am ajuns la laboratorul informatic al școlii, prietenii mei erau deja acolo și mă așteptau, dar Zoey lipsea. Ea stătea astăzi acasă, căci era „bolnavă”. Zoey avea să joace MortalDusk toată ziua. Era o fată îngrozitoare, perfidă, egoistă, cu două fețe…

— O să scoți ochii cuiva cu chestia aia, mi-a șoptit Dylan și m-a bătut pe umăr.

Am tresărit și am scăpat creionul, pe care îl învârteam agresiv între degetul mijlociu și inelar, un obicei pe care îl căpătasem cu ani în urmă.

— Rahat, am spus eu mai tare decât intenționasem.

Toată clasa de istorie s-a întors să se uite la mine – chiar și domnul Richardson, care îngâna ceva despre colegiul electoral al Statelor Unite. Dylan a chicotit, în timp ce Matty, care stătea la pupitrul de lângă mine, mi-a aruncat o privire compătimitoare.

— Da, într-adevăr, a încuviințat domnul Richardson. Mulți oameni vor fi de acord cu voi că sistemul este defectuos, dar… Crystal, te rog să vorbești frumos.

— Îmi cer scuze.

Am luat creionul și am început să-l rotesc din nou. Totdeauna când eram plictisită sau agitată, degetele mele apucau un creion sau un pix, de dragul mișcării ritmice calmante.

Iar acum eram cât se poate de agitată.

Nu numai că Zoey avea să aibă astăzi un avantaj, dar sora mea era furioasă pe mine și nu puteam să fac absolut nimic până mâine după-amiază când se întorcea acasă. În Frost Valley nu era semnal și, oricum, copiii trebuiau să-și închidă telefoanele ca să petreacă două zile fără tehnologie. *Nu poți să te gândești la nimic altceva decât la jocul tău stupid.* Doamne, ce încurcătură! Detestam să las certurile nerezolvate. Simțeam cum mi se încordează stomacul și îmi venea să vomit. Uf, cum o să mai rezist încă patruzeci de minute din predica asta și apoi la alte două ore?

Probabil că arătam cam verde la față, căci Matty s-a aplecat peste pupitru

și a șoptit:

— Arăți de parcă ai fi gata să dai la rațe.

Am clătinat din cap.

— Mă simt bine.

— Nu-ți face griji. O să intri în echipă. Mai ai nevoie numai de – cât? – încă zece puncte?

— Optsprezece, am spus.

Matty a ridicat din umeri.

— Nu-i problemă. O să le faci!

— Nu este numai asta… E vorba despre sora mea…

Mi-am mușcat buza și m-am uitat la domnul Richardson, care a trecut la următorul slide din PowerPoint în timp ce vorbea monoton.

— Ce e cu ea?

Ochii aurii ai lui Matty mi-au căutat privirile.

— Ne-am certat rău în dimineața asta… Acum mă urăște.

El a pufnit încetișor.

— O, te rog! N-ar fi în stare să urască pe cineva nici dacă i-ar arunca cu hamsteri în nas!

Mi-am reprimat râsul.

— Mmm, de fapt, chiar i-ar face plăcere.

Caelyn adora toate creaturile cu blăniță.

— Nu, serios… e furioasă că joc atât de mult MortalDusk.

— Nici vorbă! Ea ți-a făcut costumul pentru turneu, nu-i așa?

— Daaa…

— Îți faci gânduri degeaba, a intervenit Dylan.

M-am răsucit în scaun.

— N-ai putea să nu faci asta acum?

— N-aș putea să nu fac ce? a întrebat Dylan potrivindu-și ochelarii și făcând pe nevinovatul.

Încerca să-și bată joc de mine sau să mă consoleze? Era imposibil de spus după tonul lui și după ochii reci.

Am mijit ochii la el și mi-a întors nestingherit privirea, ridicând puțin colțul gurii. Inima mi-a tresărit ciudat și m-am întors din nou cu fața înainte. Doamne, nu-l înțelegeam deloc pe băiatul acesta. Era o contradicție ambulantă – lua toate examenele cu notă maximă, dar abia dacă învăța; marca la MortalDusk, însă nu a vrut niciodată să intre într-o înregistrare

live; vociferează că rețelele de socializare reprezintă prăbușirea societății, dar vrea să studieze algoritmi și inteligență artificială la MIT[1].

Și nu puteam să-mi dau niciodată seama când este serios și când mă ia la mișto. Tot ce știam era că dădea replici caustice și avea o inteligență ascuțită, care îmi stârneau un fior ciudat pe șira spinării. Că întrebările lui stranii și ochii aproape nefiresc de cenușii mă făceau să simt fluturi în stomac. Dar mă frustra faptul că nu reușeam să-l citesc. Nu puteam să nu mă topesc toată pe dinăuntru când eram în preajma lui. Cum se aruncase peste el Zoey la petrecerea Luciei Ramirez de săptămâna trecută!

Parcă ea ar fi știut că mă topesc pe dinăuntru.

Tot ce făcea el era ca să-mi dea mie peste nas.

Am alungat gândul și m-am concentrat la lecție, luând notițe detaliate ca să nu permit creierului să redea la nesfârșit imaginea cu Caelyn care îmi trântește portiera în față, sau privirea insidioasă a lui Zoey care îi deforma trăsăturile ascuțite, ori scena cu Fishman care dansează pe avatarul meu mort. Parcă anxietatea îmi pătrunsese în fiecare neuron din creier.

Țăcănitul tastelor lui Dylan în spatele meu era de ajutor. Cei mai mulți elevi luau notițe pe tabletele Chromebook furnizate de școală, dar eu preferam să scriu de mână. Altfel ajungeam să joc jocurile neblocate pe care le descărcăm și pierdeam toată lecția.

Există întotdeauna o modalitate să păcălești echipa IT a școlii.

Iar ispita era prea mare.

Câteva minute mai târziu, în apropiere a bâzâit un telefon. Am privit în jur, dar nu s-a mișcat niciun coleg să și-l verifice pe al său. Era al meu? Aveam voie să ne ținem telefoanele la noi, atât timp cât erau silențioase și nu la vedere în timpul orei. Domnul Richardson se uita la prezentarea sa, așteptând să se încarce o animație. O privire fugară nu va omorî pe nimeni. Mi-am scos mobilul din buzunarul din față al rucsacului și l-am lăsat să-mi alunece pe furiș în poală.

Desigur, era o notificare pe ecran. *AnOnymOus1 a trimis un mesaj.* Hm. Notificarea arăta logoul aplicației – un șarpe de argint încolăcit în jurul unui microfon roșu.

Nu l-am recunoscut. Curioasă, am tastat notificarea și mi-am deblocat telefonul.

Pe ecran a părut un mesaj.

Dacă reacționezi la asta, ea moare. Dacă arăți asta cuiva, ea moare.

M-am încruntat. Până să mă îndoiesc de seriozitatea mesajului, pe ecran a început să se deruleze un mesaj video. Nu avea sunet, dar imaginile m-au făcut să mi se strângă gâtlejul așa de tare, că era cât pe-aci să mă înec.

Filmul o arăta pe Caelyn cu căluș în gură și legată de un scaun, în timp ce se lupta să-și rupă legăturile.

Nu. Nu avea cum să fie ea. Nu era posibil.

Camera s-a apropiat. Buclele ei arămii nu mai erau împletite, ci atârnau libere, încadrându-i chipul pe care îl umbreau. Ochelarii groși îi stăteau strâmb. Era în mod inconfundabil sora mea mai mică.

Scaunul a scos un scârțâit puternic când m-am dat înapoi din reflex și m-am lovit de pupitrul lui Dylan. Mai aveam puțin și-mi scăpa un țipăt de pe buze. *Dacă reacționezi la asta, ea moare.* Păi, tocmai reacționasem, nu-i așa? Ce însemna asta? Ce naiba însemna asta?

— Ai o problemă, Crystal? a întrebat domnul Richardson.

Toată clasa s-a întors să se uite la mine. Matty mi-a aruncat o privire întrebătoare.

— Ăăă, uh…

Inima îmi bătea și îmi ricoșa între coaste ca un animal în cușcă, în timp ce panica mi se scurgea prin vene. Voiam să-i arăt filmul lui Matty. Voiam ca el să mă asigure că nu este real. Dar dacă era real, nu puteam să i-l arăt. Ce să fac? Ce naiba să fac? M-am apucat cu mâinile de stomac.

— La baie?

Lucia Ramirez a chicotit din rândul întâi.

— Toxiinfecția alimentară nu este nostimă! am strigat fără să mă gândesc.

I-a dispărut zâmbetul.

Domnul Richardson a ridicat din sprâncene.

— Du-te, ia permisul pentru accesul pe hol. Iar după aceea, ăă, du-te la cabinetul medical, dacă ai nevoie.

Nu era nevoie să mă prefac că îmi vine greu să înghit – checul de lămâie pe care Akira mi-l adusese de la Starbucks amenința să iasă afară, cu sau fără toxiinfecție alimentară.

— Mulțumesc.

Mi-am luat rucsacul, am mers pe culoarul dintre bănci și m-am

împiedicat de piciorul din față al pupitrului Luciei. M-am redresat înainte să mușc din pupitru. Alte câteva râsete și obrajii mi-au luat foc. Am luat iute permisul pentru hol și am plecat.

Când am ajuns în hol, m-am repezit la o nișă dintre dulapuri care ducea la o debara cu materiale, am redus volumul ca să-l aud numai eu și am urmărit filmul din nou. Reda aceeași secvență de cincisprezece secunde la nesfârșit. Caelyn nu putea să spună nimic, căci avea un căluș în gură, dar scotea niște scâncete jalnice care îmi sfâșiau inima. Nu-mi dădeam seama unde se afla – în încăpere era întuneric, sigura sursă de lumină părea să vină de la camera video. Nu putea fi adevărat. Nu putea fi ceva real.

Deodată, filmul a dispărut și, în locul lui, pe ecranul alb a apărut un text în roșu:

Hai să jucăm un joc.

Un joc? Ce joc? Nu aveam o casetă în care să tastez un răspuns. Am privit în jur, dar holul era pustiu.

Ai 24 de ore la dispoziție ca să câștigi. Dacă încalci regulile, ea moare. Dacă chemi poliția, ea moare. Dacă le spui părinților sau oricui altcuiva, moare. Dacă nu răspunzi la mesajul meu într-un minut, moare. Dacă pierzi sau abandonezi, ea moare.

Am mișcat buzele, pe când un țipăt mi-a rămas blocat în gât.

Ești gata?

Dacă eram *gata?* Pentru ce mama mă-sii?

M-am rezemat de ușa dulapului, încercând să-mi trag răsuflarea. Respiră. Respiră. Trebuia să respir. Trebuia să mă gândesc.

În primul rând, nu putea fi ceva real. Trebuia să fie un fel de farsă. Da, asta era. Și o farsă foarte bine pusă la punct. Am aruncat o privire la brățara mea Fitbit pe care mama o primise gratis de la spital. Trecuse puțin de ora 13.00. Frost Valley era cam la două ore de mers cu mașina de aici, deci Caelyn trebuia să fi ajuns deja de câteva ore. Poate că se răzbuna pe mine pentru dimineața aceasta. Da, avea logică. O pusese pe una dintre prietenele ei să o lege și să înregistreze asta…

„Nici vorbă”, îmi spunea o voce din străfundul minții. Nu ar face

niciodată una ca asta. Dar fata aceea care o hărțuia, Tessa? Caelyn se temea în mod special de ea, se temea că îi va face o farsă. Da, asta trebuia să fie.

Am scris în spațiul pentru text care apăruse între timp:

Haha, foarte amuzant, Tessa.

Nu este o glumă. Nu sunt Tessa. Dacă nu joci jocul, sora ta moare.

M-am lovit cu ceafa de ușă. Dacă era Tessa, putea să mintă. Dar nu ar fi trebuit să aibă telefonul închis acum? Oricum, chestia asta tot nu avea cum să fie adevărată. O lăsasem pe Caelyn la școală în dimineața aceasta. Se urcase în autobuzul pentru Frost Valley. Acum era cu clasa ei și se bucura de aerul proaspăt de munte.

Nu o văzusem când se urcase în autobuz.

O, Doamne! M-am crispat și mi-am acoperit ochii. Ultima dată când o văzusem, alerga spre școală să-și ia inhalatorul. Ar fi trebuit să aștept. Ar fi trebuit să mă asigur că a ieșit din școală și că a urcat în autobuz cu toți ceilalți. Dacă fusese cu adevărat răpită? Dacă vreun sociopat chiar dorea să ne tortureze?

Am tastat cu degetele tremurând.

Caelyn trebuie să fie într-o excursie. Profesorii ei își vor da seama dacă lipsește. La fel și mama. Nu poți să scapi cu asta.

Profesorii ei cred că are gripă și că este acasă.

La naiba. Cine dracu' putea să fie? M-am uitat la numele utilizatorului. AnOnymOus1. Nu aveam niciun indiciu. Indiferent cine era, probabil că telefonase și spusese că sora mea este bolnavă, dându-se drept mama. Dacă era adevărat, nu puteam să sun la numărul de urgențe pentru Frost Valley ca să confirm ce se întâmplase. Persoana asta anonimă ar fi putut să afle, și însemna să încalc regulile. Între timp, mama avea să creadă că sora mea este în siguranță în excursie.

Însemna că nimeni nu avea să bănuiască nimic, oricum nu până mâine după-amiază, când Caelyn ar trebui să se întoarcă acasă. Cineva o văzuse probabil în fața școlii. Un profesor, un coleg de clasă. Cineva sigur văzuse că nu era bolnavă și că nu rămăsese acasă. Cineva ar fi trebuit să bănuiască

ceva.

Înainte să mai apuc să tastez, pe ecran a apărut un nou mesaj.

Dacă crezi că eu nu mă gândesc la tot, sora ta nu va supraviețui.

Dumnezeule mare! Am clipit să-mi alung lacrimile și am clătinat din cap. Trebuia să rămân calmă și să mă gândesc. Dar tot nu-mi venea să cred că este adevărat.

Lasă-mă să vorbesc cu ea.

Eu sunt cel care dă instrucțiuni. Ești gata să joci?

Am tastat peste tot pe ecran, încercând să revin la filmarea cu Caelyn. Însă nu făceam decât să închid aplicația și să o redeschid și se afișa numai mesajul cel mai recent. Fiecare mesaj dispărea când apărea altul. Erau șterse? Poate că nu era clar cum pot fi găsite mesajele vechi.

Poate că găseam răspunsul pe Google.

Am închis aplicația ca să văd cum se numește și am găsit pictograma șarpelui de argint pe al treilea ecran. Aplicația cel mai recent instalată. Cum a ajuns aici? A intrat cineva în telefonul meu? Sub ea nu era nicio etichetă de text, numai trei puncte. Nicio denumire de aplicație pe care să o caut.

În partea de sus a ecranului a apărut o alertă.

Moare în cinci minute.

Am deschis aplicația.

4.

O, Doamne!

3.

O, nu! Nu aveam de ales. Trebuia să fac asta. Am tastat cu înfrigurare răspunsul.

Sunt gata.

CAPITOLUL 3

Odată, anul trecut, când mama și tata aveau alt meci de răcnete, Caelyn și cu mine stăteam la mine în cameră și așteptam să se sfârșească. Ne puseserăm căștile mari pe cap și jucam Mario Kart cu volumul dat la maximum. Caelyn câștiga pentru că o lăsam eu, și în timp ce lua o curbă ca să termine tura a doua, în hol a răsunat un țipăt atât de puternic, încât s-a auzit prin muzica și fanfara care îmi urlau în urechi. Mi-am ridicat casca de pe o ureche, pe când niște pași se îndreptau greoi spre camera mea, iar vorbirea îngălată de bețiv a tatălui meu se auzea tot mai tare.

— Danny, nu! a strigat mama.

Caelyn era cu ochii ațintiți la ecran și a aruncat o creangă de banane în spatele cartului ei, de parcă nu ar fi auzit nimic. Dar când părinții noștri s-au izbit de ușa camerei mele, a auzit. A făcut ochii mari și au podidit-o lacrimile. Am tras-o mai aproape, i-am îngropat fața la pieptul meu, în timp ce mama ne proteja de monstrul în care îl transformase băutura pe tata. „Asta este”, mi-am spus. „Asta e noaptea când va ridica în cele din urmă pumnul la noi”. Inima îmi bubuia de groază, iar neputința îmi scotea aerul afară din plămâni. Dacă mama nu putea să-l oprească, eu nici atât. Nu eram suficient de puternică. Nu puteam face nimic ca să-mi protejez surioara de această furie inexplicabilă.

Așa mă simțeam și acum, pulsul îmi zvâcnea în urechi, în timp ce așteptam instrucțiuni de la AnOnymOus1. Imaginea lui Caelyn legată și cu căluș în gură era vie în mintea mea. Dacă era adevărat… Dacă ea era legată, singură cu cine știe ce psihopat într-un loc izolat… Probabil că era îngrozită. Și nu aveam cum să-mi dau seama unde este. Nu aveam cum să o salvez, să o asigur că totul va fi bine. Nu puteam face absolut nimic, decât să joc jocul impus de răpitorul ei.

În sfârșit, a apărut un mesaj.

Hai să jucăm *The Number Thief.* Cheia de săptămâna viitoare este încuiată sub un birou la etaj, într-o sală care are ca număr unul prim dacă adaugi 5. Livrează cheia la un dulap dublu plus 9. Ai 20 de minute.

Ești gata? DĂ-I DRUMUL!

Ce? Am mai citit mesajul de două ori, dar parcă sinapsele îmi explodau în creier în timp ce transmiteau semnalele.

Trebuia să găsesc o *cheie?* Și de ce chei diferite pentru săptămâni diferite? Și de ce să fie închisă? Nu ai avea nevoie de o cheie pentru a debloca chestia în sine? Doar dacă nu cumva vrea să spună… *o cheie de răspuns?*

La naiba cu toate! Cineva mi-a răpit sora și o ținea ostatică numai ca să poată *copia la un test?*

Am tastat în câmpul pentru text, cu intenția de a trimite un răspuns în același stil: *Ți-ai ieșit cumva total din minți?* Dar am șovăit. Era clar că omul era total sărit de pe fix, așa că nu era cea mai bună idee să-l insult sau să-l provoc. Însă era cu siguranță o glumă, o farsă sau cam așa ceva.

Dar dacă nu era?

Mi-am trecut mâna tremurând peste față. Ce naiba să fac? Trebuia să reflectez un minut – deși nu aveam la dispoziție decât douăzeci. *Gândește-te, Crystal, gândește-te!*

Foarte bine. După cum vedeam eu lucrurile, aveam trei opțiuni. Prima: să nu fac nimic. Să văd ce se întâmplă când se scurge timpul. Dar dacă era real… sora mea avea să moară. OK, așadar, prima opțiune pica.

A doua opțiune: să cer ajutor. Să sun la poliție, să o sun pe mama. Dar probabil că ea era în mijlocul unei operații. Tata nu era de niciun folos, căci era la Las Vegas, probabil în vreun cazinou, tocând banii din care ar fi trebuit să plătească ipoteca. Însă din nou, dacă era ceva real și nebunul afla cumva că spusesem cuiva… sora mea avea să moară.

A treia opțiune – să joc acest „joc”. Dacă era doar o glumă, foarte bine…

Eu aș fi… șterpelit cheia aceea stupidă de răspuns, Caelyn avea să fie în siguranță, și totul avea să se termine cu bine. Dar dacă nu era o farsă, viața ei depindea de cât de bine știam eu să mă furișez. Să te furișezi ca personaj într-un joc video era una, însă în viața reală eram cât se poate de împiedicată. Dacă nu eram în stare să rezolv problema?

Am tastat:

Ce se întâmplă dacă sunt prinsă?

Ea moare.

Un răspuns venit fără nicio ezitare. Era ca un pumn în stomac. Chiar eram nevoită să fac asta, nu-i așa?

Și în același timp… jocurile erau viața mea. Dacă cineva putea să câștige jocul ăsta – indiferent ce porcărie era de fapt –, ei bine, aceea eram eu.

Și-au ales greșit adversarul.

Am studiat indiciul, care a reapărut.

Cheia de săptămâna viitoare este încuiată sub un birou la etaj, într-o sală care are ca număr unul prim dacă adaugi 5. Livrează cheia la un dulap dublu plus 9.

Jocurile video mă învățaseră să gândesc rapid și logic, chiar dacă adrenalina mi se revărsase în vene. Aveam situația sub control.

OK, deci școala noastră avea trei etaje, dacă era o sală de sus, trebuia să fie între 201 și 399; de fapt, 326, deoarece nu existau numere mai mari. Adăugăm 5 – adică cifre? Numărul 212 se potrivește. La fel și 203, 221, 230, 302, 311 și 320. Este prim, totuși. Un număr prim? Numerele cu soț se elimină, așadar, celelalte erau numere prime? Of, matematica! M-am apucat de rădăcina nasului. Treisprezece ori șaptesprezece face 221. Rămâneau 203 și 311… la naiba. Am apelat rapid la un calculator și am făcut o împărțire la întâmplare. Am aflat că 203 este divizibil cu 7. Așadar, 311 era singura opțiune. Și dulapul – dublu plus 9 –, dublul cui? Dublul numărului sălii? Atunci, 631. Ușor.

Sau nu cumva prea ușor?

Poate că era intenționat ușor, dacă voia această cheie de răspuns. Furia îmi fierbea în vene. Nimic nu-mi făcea sângele să fiarbă mai rău decât trișorii.

Sala 311 era în aripa de matematică. Mă uitam la numerele sălilor numai în prima zi de școală, ca să-mi găsesc clasele noi, dar eram foarte sigură că era clasa unde făceam ora de algebră. Și săptămâna viitoare aveam un examen. Nu că mi-aș fi propus să învăț săptămâna aceasta, învățatul mai putea să aștepte până luni. Turneul de MortalDusk era prioritatea mea.

Ei bine… fusese prioritatea mea.

Până acum câteva ore mă stresam din cauza lui Zoey că va marca 20.000

de MortalBucks înaintea mea. Cum de ajunsesem de acolo aici?

Mi-am strâns mâinile pumn și m-am îndreptat spre scară, dar ușa de la cabinetul domnului Richardson s-a deschis în spatele meu.

— Crys!

La naiba! Era Matty. Iar eu mă duceam spre toaletă, unde ar fi trebuit să fi fost deja, și…

Riduri de îngrijorare îi brăzdau fruntea.

— Ești bine?

— Da, numai că – m-am apucat nu mâinile de stomac – nu sunt sigură că mi-a trecut.

— Vrei să te duc la cabinetul medical?

I-am făcut semn cu mâna să plece.

— Nu, mă simt bine. Du-te înainte.

Am arătat spre toaleta băieților de pe hol.

— Nu, am ieșit ca să văd ce faci.

Și-a potrivit șapca de baseball pe părul scurt, blond-cenușiu, dar nu putea ascunde felul în care i se aprinseseră obrajii, de parcă ar fi mâncat o găleată de ardei iuți.

Mi-am mușcat buzele și mi-am ferit privirea.

La naiba. Randall avea dreptate, nu-i așa? Acum două săptămâni, la petrecerea de la Lucia Ramirez, rămăsesem înmărmurită pe canapea după ce Zoey îl târâse pe Dylan afară, la masa de *beer pong*[2]. Îmi doream să-mi fi pus rochia drăguță pe care mi-o pregătise Caelyn, în loc de hanoracul meu gen „Prințesa care se poate salva singură”, și ca muzica să fi fost suficient de tare ca să acopere râsul lui Zoey, care flirta – când Randall aterizase lângă mine. În clipa următoare, sorbeam, Dumnezeu știe ce, din pahare roșii și puneam pariu cât timp îi va trebui lui Jasmine Chopra să facă prima mișcare spre Matty. Frumoasa șefă a majoratelor flirta cu el de două săptămâni – dar asta nu era un șoc pentru nimeni –, iar Matty era un băiat frumos și un tocilar fermecător. O combinație trăsnet.

Mă uitam la ei cum stăteau de vorbă lângă șemineu.

— Cinci dolari pe cinci minute de acum înainte.

— Nici vorbă, a spus Randall. Douăzeci.

— Dolari sau minute?

— Și una, și alta.

Am clipit din ochi. Erau o grămadă de bani.

— Atingerea contează ca flirt?

L-am atins pe braț ca să-i demonstrez cum.

A pufnit.

— Bine.

Nu puteam să rezist unui pariu bun, așa că mi-am ciocnit paharul de al lui.

— S-a făcut.

În timp ce îi observam pe furiș, am întrebat:

— De ce crezi că n-o s-o invite în oraș? Sau pe Sara? Sau pe Maddy?

Matty nu ieșea niciodată în oraș cu fetele care roiau în jurul lui.

— Glumești, nu-i așa?

A pufnit, ca și când ar fi crezut că fac intenționat pe proasta.

Era un punct dureros pentru Randall? El și Akira erau prieteni de câteva luni.

— Ăăă… nu?

Randall mă privise drept în ochi și spusese, ca și când acesta ar fi fost lucrul cel mai evident din lume:

— Pentru că ele nu sunt ca *tine.*

Ai spune că o asemenea dezvăluire mi-ar fi oprit inima în loc, sau mi-ar fi tăiat respirația, sau m-aș fi înroșit ca sfecla. Dar nici vorbă de așa ceva. Nimic. Îmi plăcea de Matty, desigur, însă eram prieteni încă din fașă. Nu mă gândisem niciodată să devenim mai mult de atât; presupuneam că gândul de a săruta o fată pe care o văzuse cândva vomitând peste tot într-un castel gonflabil l-ar face să se simtă… cam aiurea. Așa că nu simțeam… nimic. În schimb, ochii îmi fugeau după Dylan – fabricantul atrăgător de zeflemea –, care își aranja mingea pentru următoarea lovitură de la masa de *beer pong.* El era cel care îmi făcea inima să tresară. Randall răsese.

— Iar Matty nu e ca el. Ciudat cum merg lucrurile.

Matty s-a apropiat și mi-a alungat amintirile.

— Crys, tremuri toată. Ce-i cu tine?

Își dădea seama, firește, că nu e în regulă ceva. Îmi știa poveștile. Știa când mint. Dar nu aveam timp pentru asta. Trebuia să ajung în sala 311.

— Nu mă simt bine, Matty, am spus. Așa se întâmplă când ți-e rău. Începi să tremuri și așa mai departe. Du-te înapoi în clasă, bine? Pot să am singură grijă de mine.

M-am îndreptat spre toaleta pentru fete. Însă m-a apucat de mână înainte

să intru.

— Stai!

Am oftat și mi-am tras mâna. Nu mă apucase tare – fusese un gest făcut doar din reflex – însă el știa de ce reacționasem așa și ochii i s-au mărit cu părere de rău.

— O, Doamne, scuze. Sunt echivalentul uman al unei bășini.

— Nu, e în ordine.

Nu era vina lui că eram așa de încordată. S-a frecat la ceafă.

— Numai că… atunci când ai ieșit din clasă păreai îngrozită. Nu te-am văzut așa de…

Nu și-a terminat fraza și s-a întunecat la față. Am înghițit cu greu. Știam la ce se gândește.

Doream atât de mult să-i mărturisesc. Dacă puteam avea încredere în cineva, atunci el era acela. Dar dacă spuneam cuiva ce se întâmpla și răpitorul lui Caelyn afla… nu, nu puteam să risc.

— Da, eram îngrozită să nu vomit în mijlocul clasei…

Mi-am dus mâna la gură, pretinzând că m-a apucat un nou val de greață. I-am aruncat o privire de scuză și am pornit în goană spre toaletă, am trântit ușa și am scos câteva râgâieli convingătoare.

După ce am tras apa la toaletă goală, m-am uitat la ceas. Mai aveam paisprezece minute. Trebuia să mă mișc. Am întredeschis ușa și am aruncat o privire pe hol, ca să fiu sigură că terenul e liber…

Cineva a apărut în ușă și m-am retras imediat.

— O, Doamne, îmi pare rău… oh!

Cum a dat cu ochii de mine, expresia de scuze de pe chipul Luciei Ramirez s-a transformat în agitație. Ce, venise să se rățoiască din nou la mine?

Lucia era bosumflată de când ratase intrarea în echipa noastră de sport electronic. M-am simțit groaznic pentru cum decurseseră probele, dar, la drept vorbind, la ce se aștepta? În calitate de cea mai mare concurentă a lui Zoey pentru postul de șefă de promoție a clasei (spre disperarea părinților lui Zoey), Lucia era în mod incontestabil inteligentă, dar nu avea niciun obiectiv. Nu era ca și cum echipa de softball a universității ar recruta pe cineva care nu e în stare să prindă o minge. Dar apoi a încercat să se răzbune. Acesta este cuvântul-cheie: a încercat.

— Te simți bine? a întrebat Lucia.

Adică după ce mai că mă răsturnase cu ușa sau după presupusa mea indispoziție?

— Sunt bine, am gâfâit.

De ce nu putea să stea în clasă? Îmi bloca cu stângăcie ușa, exact ca la petrecerea ei, când îmi blocase ieșirea.

— Ai un pulover adorabil, spusese ea cu un surâs prefăcut.

Ne invitase numai ca să ne mituiască cumva, nu pentru că ar fi dorit cu adevărat să fim acolo.

— O, te rog! Poantele tale sunt răsuflate!

Nu mai vorbiserăm de atunci, dar acum nu aveam timp pentru nazurile ei.

— Scuză-mă!

Am trecut pe lângă ea și am ieșit pe hol, unde, într-adevăr, terenul era liber, și am dat fuga spre etajul doi. Da, sala 311 era sala de algebră a doamnei Chesser, pe care o aveam ora următoare. Oare se ținea chiar acum o oră acolo? Am trecut pe lângă ușă și mi-am întins gâtul ca să privesc pe geam.

Sala era goală.

M-am repezit înăuntru și am închis ușa, încercând să nu mă gândesc la faptul că, dacă aveam să fiu prinsă, urma să mă aleg cu o suspendare. Aceasta era pedeapsa pentru copiat sau plagiat, la Liceul Newboro nu se aplicau lovituri la palmă. Copiezi și asta îți rămâne consemnat în dosarul personal. Iar dacă dădeam greș, Caelyn avea să plătească prețul cel mai mare. Inima se zbătea să-mi iasă din piept…

Cheia săptămânii viitoare este încuiată sub un pupitru… Sub biroul profesorului era un seif cu sertare. Dacă aveam dreptate în privința indiciului, răspunsul trebuia să fie acolo. O, Doamne! Nu șterpelisem niciodată nici măcar un luciu de buze dintr-un magazin. Chiar făceam așa ceva acum?

Scâncetul chinuit al lui Caelyn mi-a răsunat în minte.

Da.

Chiar asta făceam.

Am tras de sertarul de sus, dar acesta nu s-a mișcat, încuiat. Firește că era încuiat. Sertarul de jos era și el încuiat. M-am uitat la gaura cheii din colțul din dreapta sus. Știam cum să forțez încuietorile într-o mulțime de jocuri video, însă în viața reală? Nici vorbă.

Poate că doamna Chesser ținea cheia pe undeva prin apropiere.

Am deschis sertarul de sus al biroului și am examinat conținutul impecabil organizat – șiruri ordonate de pixuri, creioane, cretă, calculatoare… și cheia! Asta era chiar o prostie. Cineva ar trebui să-i spună doamnei Chesser ce prostie era!

Am încercat de câteva ori până am reușit să bag cheia în broască, din cauză că îmi tremurau degetele, dar în cele din urmă am reușit și am deschis sertarul de sus. Era plin cu dosare, etichetate cu scrisul ordonat și cursiv al doamnei Chesser. Pe primul era data de marțea viitoare. L-am luat și l-am pus pe pupitru. Făcuse deja copii. Am examinat-o rapid pe prima. Da, într-adevăr, părea să fie testul de săptămâna viitoare. Dar unde erau răspunsurile? Am scos ultima fișă de examen din teanc.

Evident, era marcat cu „arătați cum ați procedat ca să ajungeți la acest rezultat”. Cheia răspunsurilor. Femeia era cât se poate de organizată și de tipicară. Îmi și imaginam cum arată casa ei – covoare proaspăt curățate cu abur, dulapuri de bucătărie în perfectă ordine și strălucitoare, parolele conturilor bancare înșirate cu grijă pe frigider.

Am pus dosarul la loc, am încuiat seiful și am lăsat cheia exact în aceeași poziție în care o găsisem. Dar cum își închipuia AnOnymOus1 că n-o să fie prins cu asta? În mod sigur, doamna Chesser va observa chiar dacă o singură agrafa este deplasată de la locul ei. Și atunci, va crea probabil alt test.

Am clătinat din cap și am pus cheia răspunsurilor în rucsac.

Și exact în acel moment, cineva a deschis ușa.

CAPITOLUL 4

Doamna profesoară Chesser a intrat în birou și mie mi-a stat inima. Conform explicațiilor științifice, ar fi trebuit să mor.

— Crystal!

Și-a dat părul tuns scurt până la umeri pe după ureche și s-a uitat la telefon.

— Nu mai avem douăzeci de minute până la ora următoare?

Gândind rapid, am îndesat cheia răspunsurilor mai adânc în rucsac și am scos dosarul de matematică.

— Da, dar nu mă simt bine și mă duc acasă mai devreme. Voiam să las mai întâi tema pentru acasă.

Am încercat să-mi păstrez vocea egală și am găsit tema pentru acasă din ziua anterioară, pe care o rezolvasem mai devreme între ore azi-dimineață, înainte ca lumea să se întoarcă cu susul în jos. Probabil că era în cea mai mare parte incorectă, dar aceasta era ultima mea grijă.

Profesoara s-a încruntat.

— O, drăguțo, ai fi putut s-o predai luni.

A luat-o din mâna mea și și-a aruncat o privire peste ea, încruntându-se și mai mult.

— De fapt, ai putea să o mai revezi în weekend…

— Foarte bine, mulțumesc.

Am luat lucrarea înapoi.

— Mai bine plec. Chiar nu mă simt bine.

Până să mai apuce să spună ceva, m-am repezit afară pe ușă și apoi pe hol. Acum, unde naiba era dulapul 631? M-am uitat la cel mai apropiat: 3135.

Dulapul meu era… nici nu-mi mai aminteam numărul, numai că era chiar lângă fântâna din aripa de istorie. Era mai ales un dulap de haine, căci anul acesta majoritatea manualelor mele erau online.

Mi-a vibrat telefonul. Era un mesaj de la AnOnymOus1.

5 minute și ea moare.

— Știu, știu, am oftat și am tastat: **Am luat testul.**

4 minute, 40 de secunde până moare.

Iisuse. Foarte bine, dulapul meu sigur era jos. Am alergat la etajul întâi, am străbătut tot coridorul, pe lângă dulapul meu, gâfâind de zor în timp ce verificam numerele.

Aici! Dulapul 631. Chiar lângă sala domnului Richardson.

Majoritatea dulapurilor erau repartizate, dar mai erau și unele goale, împrăștiate la întâmplare prin toată clădirea. Încuietorile cu combinație erau încorporate în fiecare dulap, așa că nu aveam idee dacă acesta aparținea cuiva. Am încercat mânerul, însă era încuiat.

I-am trimis un mesaj lui AnOnymOus1: **Dulapul 631, așa este? Care e combinația?**

2 minute până moare.

Ce naiba? Mi-am apăsat palma pe frunte. „Gândește-te!” Trebuia să gândesc. Am ridicat privirea. Orificiile de ventilație din partea de sus a dulapului se extindeau aproape pe toată lățimea ușii metalice înguste. Mi-am dat jos din spate ghiozdanul și am scos testul, l-am îndoit în două și l-am strecurat printr-un orificiu, împingând marginile până când nu s-au mai văzut.

Am tastat alt mesaj: **S-a făcut!**

Niciun răspuns.

Testul este în dulap.

Niciun răspuns.

O, Doamne! Ce nu era în regulă? Am întârziat? A omorât-o deja pe sora mea? Am făcut ce mi se spusese. Am făcut totul în douăzeci de minute. De ce nu-mi răspunde?

Lasă-mă să vorbesc cu sora mea.

Niciun răspuns.

Mă plimbam prin fața dulapului, privind de-a lungul holului pustiu. Dacă ar fi venit cineva, și-ar fi închipuit că am înnebunit de tot. M-am retras în

apropierea scării și am continuat să pășesc febril încoace și încolo.

În cele din urmă, telefonul a vibrat.

Hai să jucăm *Concentrarea.* Ia pachetul din dulapul 499. Combinația este 17–35–23. Ai zece minute. Ești gata? Start!

Of, așa m-am săturat de ghicitori!

Dintr-odată, ecranul a strălucit și a apărut o imagine. O mână înmănușată ținea un cuțit de bucătărie în fața lui Caelyn, a cărei imagine era estompată în fundal. Lama strălucea reflectând lumina camerei, mănușa era neagră și groasă, ca o mănușă de schi izolată. Inima mi s-a strâns atât de brusc, încât am avut impresia că toate organele mi se vor reașeza pe dinăuntru. Caelyn sigur era împietrită de spaimă. Dacă făcea o criză de astm în acest timp? Răpitorul o va lăsa să folosească inhalatorul? Va…

A apărut un nou mesaj.

Te concentrezi?

Pe gât îmi curgeau șiroaie de sudoare fierbinte. La naiba! Era un joc de memorie. Fotografia avea drept scop să-mi distragă atenția, iar eu înghițisem gălușca. Uitasem totul – numărul dulapului, combinația, absolut tot.

Foarte bine, stai așa! Am strâns din ochi, chinuindu-mă să-mi amintesc. Dulapul… 499, așa este? Și primul număr era 17 – îmi aminteam pentru că Akira tocmai împlinise 17 ani săptămâna trecută și creierul făcuse fără să vrea această asociere.

Dar restul? S-a dus!

Ei bine, puteam cel puțin să găsesc dulapul.

Am ieșit pe hol. Mai erau douăsprezece minute. Am trecut pe lângă clasa domnului Richardson și am găsit dulapul 499 alături. M-am rezemat de el și m-am străduit să vizualizez numerele rămase. Al doilea era 25, poate? Dar al treilea rămăsese în hieroglife.

Am tastat un mesaj:

Nu-mi amintesc al treilea număr.

8 minute până moare.

Frustrată, mi-am șters fruntea. Dacă aveam dreptate în privința primelor două numere, erau patruzeci de combinații posibile. Aș putea să încerc patruzeci de combinații în opt minute? Am expirat pe gură, am rotit discul cu degetele tremurând și am trecut din greșeală peste 17. Ah! Am încercat din nou și de astă dată am trecut accidental peste 25. Mi-am scuturat mâna. „Stăpânește-te! Poți să descui dulapul”.

Am încercat toate permutările, începând cu o pentru ultimul număr. De fiecare dată când am tras de mâner, acesta nu s-a clintit. În cele din urmă am ajuns la 39. Acesta trebuia să fie. Ultima posibilitate. Am răsucit discul și am tras de mâner.

Nimic.

Foarte bine. Gândește-te! Probabil că am memorat greșit 25 pentru că eram sută la sută sigură că primul număr era 17.

Am încercat din nou, clătinând din cap de fiecare dată când mânerul rămânea nemișcat. Lacrimi de frustrare mi-au umplut ochii. Probabil că depășisem oricum timpul. AnOnymOus1 nu spusese nimic. Îi făceau rău lui Caelyn? Îi înfigea cuțitul în trup? Mi s-a strâns pieptul. Ce să fac? Să chem ajutor? Să tot încerc să descui dulapul? Am smucit de mâner cât am putut de tare, dar nu am reușit să deschid ușa…

Directorul școlii, domnul Chen, a apărut în hol și s-a îndreptat direct spre mine. M-am uitat cu gura căscată la el, ținând mâna în continuare pe mâner. O, nu! Știa despre test, nu-i așa? Eram terminată. Și asta însemna că și Caelyn era terminată. Nu, nu, nu.

Însă domnul Chen s-a uitat la telefonul lui cu o expresie încordată, până când a ajuns la ușa domnului Richardson. A băgat capul înăuntru.

— Bună, Paul. Bună ziua tuturor. Îmi cer scuze că vă întrerup, dar aș putea să-l văd pe Dylan o secundă? Ia-ți și lucrurile.

Am primit alt mesaj pe telefon.

> Păcat că trebuie să folosești cardul de eliberare din închisoare atât de repede. 27–35–23. Adu pachetul acasă. Apoi poți să vorbești cu sora ta.

M-am simțit brusc ușurată. Nu știam că am un card de eliberare din închisoare, dar aveam să-l folosesc, deși ceva mă neliniștea în legătură cu el. De obicei, rezervam poțiuni pentru scut și alte mijloace de protecție până la sfârșitul jocului, atunci când aveam cea mai mare nevoie de ele.

Pentru ce mi-ar trebui asta mai târziu?

Am mijit ochii la numerele 27–35–23. Stai! Eram sigură că primul număr fusese 17. Absolut sigură!

Cel puțin, așa credeam…

Mi-am înghițit nedumerirea și am apăsat pe mâner, scoțând un mic râs amar când ușa s-a deschis. O pungă de nailon atârna de un cârlig. M-am întins s-o apuc, dar m-am oprit când Dylan s-a apropiat împreună cu domnul Chen în hol. M-a zărit și mi-a aruncat o privire mirată.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat Dylan pe domnul Chen, punându-și cureaua de la rucsac pe umăr.

— Vino cu mine, te rog.

Domnul Chen s-a uitat la un bilețel autocolant pe care îl ținea cu două degete și l-a condus pe Dylan la câteva dulapuri distanță.

— Acesta e dulapul tău, corect?

Mi-a stat inima. Nu se poate… Era cumva dulapul în care strecurasem mai înainte răspunsurile la test?

Dylan s-a relaxat.

— O, inspecția prin sondaj la dulapuri. Pentru droguri, așa e?

— Vrei, te rog, să-l deschizi? a întrebat domnul Chen.

A sunat clopoțelul și am tresărit. Am apucat marginea ușii dulapului atât de strâns, că mi s-au albit încheieturile.

— Da, domnule, a spus Dylan. Nicio grijă, sunt curat.

Doamna Chesser a trecut pe lângă mine în timp ce elevii se revărsau pe hol. Tocurile profesoarei țăcăneau pe gresie. S-a apropiat de domnul Chen și de Dylan, strângând telefonul la piept. Dylan s-a uitat de la unul la altul, după care a răsucit încuietoarea. Probabil că se întreba de ce era nevoie de doi profesori pentru o inspecție aleatorie de droguri.

Mie mi se oprise respirația în gât și un sentiment de neputință îmi strângea din nou pieptul. Domnul Chen a îngenuncheat și a căutat printre caietele lui Dylan. Apoi s-a ridicat și i-a pipăit sacoul. După aceea a scotocit în raftul de sus și a scos testul împăturit. A ridicat din sprâncene.

— Sandra, ăsta este…

Doamna Chesser i l-a smuls din mână.

— Sunt răspunsurile la testul de săptămâna viitoare. De unde le ai?

Ca și cum le-ar fi pus într-un seif de mare siguranță!

Dylan a făcut ochii mari și a devenit roșu la față ca sfecla. A clătinat din

cap.

— Eu… nu…

Domnul Chen i-a atins cotul.

— Vino cu mine, băiete. Discutăm despre asta la mine în birou.

— Dar… nu este al meu.

— Nu, sigur că nu, a spus doamna Chesser, strângându-și buzele într-o linie aspră.

Nu părea furioasă, numai incredibil de dezamăgită.

În timp ce îl conducea pe Dylan pe lângă mine spre biroul lui, domnul Chen mi-a făcut un semn cu capul și mi-a adresat un zâmbet cu buzele strânse. Dylan mi-a prins privirea pentru o fracțiune de secundă și s-a crispat. Era probabil umilit și confuz ca naiba. Și probabil înspăimântat. Dacă nu reușea să-l convingă pe domnul Chen că nu furase testul, avea să fie suspendat. Comisiile din facultăți aveau să vadă asta în foaia lui matricolă când el și-ar fi depus candidatura la toamnă. Visa să meargă la MIT… O, Doamne! Ce naiba făcusem?

„Dar nu eu făcusem asta”. Nu tocmai.

Corect?

Doamna Chesser s-a îndreptat înapoi spre scări, uitându-se la răspunsuri, în timp ce se strecura prin mulțimea de elevi. Am încercat să mă feresc din calea ei, dar s-a lovit oricum de mine.

— Scuze, Crystal.

Timp de o clipă a mijit ochii spre mine și a înclinat capul. Mă suspecta? Fusesem la ea în clasă, chiar la pupitrul ei. A clătinat ușor din cap.

— Sper să te simți curând mai bine.

Apoi și-a continuat drumul pe coridor.

Îmi imaginam ce gândește: „Nu, Crystal nu poate avea nimic de-a face cu asta. Nu ar fura niciodată un test”.

Dar nici Dylan. Lua notă maximă la toate testele, aproape fără să trebuiască să învețe. Nu era nevoit să trișeze niciodată. Dar fusese prins asupra faptului, avea răspunsurile furate, la el în dulap.

M-a trecut un fior rece pe șira spinării. Dar dacă primul număr pe care mi-l dăduse AnOnymOus1 fusese intenționat greșit? Dacă voia să fie sigur că voi sta suficient de mult timp aici ca să văd cum este prins Dylan?

Însă de unde știuse momentul exact ca să-mi trimită combinația corectă? Am examinat holurile în timp ce roiurile de elevi treceau pe lângă mine și

ochii mi s-au oprit pe una dintre camerele de supraveghere de pe tavan. Nu se poate. Am simțit un bolovan în stomac.

A vrut să văd asta. Voia să știu că nu era vorba numai de furtul unui test sau de trișat.

Voia să știu că îi făcusem rău lui Dylan.

Am aruncat o privire în interiorul dulapului, la punga de plastic cu cordon care atârna de un cârlig pentru haine și care mă aștepta să fac orice ar fi fost necesar pentru a o ține în viață pe sora mea.

În urmă cu cinci ani

Părinții lui Zoey erau răi.

A fost suficient de rău că au lăsat-o să invite numai cinci prieteni la ziua ei de naștere când împlinea unsprezece ani – Akira, Matty, Randall, Brady Cullen, pe care am convins-o eu să-l includă, și eu –, dar nici nu ne-au lăsat să jucăm Manhunt afară. În schimb, ne-au închis în subsol ca să o urmărim pe Zoey cum desface cadourile, cum bate o pinata în formă de Olaf umplută – nu e glumă – cu gumă de mestecat fără zahăr și să vedem filmul ei preferat, Frozen.

Adică, serios, câți ani își închipuiau că aveam? Șase? Cel puțin ne lăsau să dormim împreună cu băieții. Nu avea să mai dureze mult timp.

— Să stați numai acolo, jos, i-a amintit lui Zoey mama ei când i-a urat noapte bună. Bunica încearcă să doarmă. Știi că nu se simte bine.

Subsolul lor frumos era izolat acustic, astfel încât Zoey putea să cânte la vioara la care părinții o obligau să exerseze, fără să deranjeze pe nimeni.

— Scuze, a murmurat Zoey, ca și când ar fi făcut deja ceva greșit.

Ședeam pe sacii noștri de dormit din fața canapelei, în timp ce Zoey privea un om de zăpadă antropomorf care ne cânta o serenadă, fascinată ca și când nu ar fi știut deja fiecare cuvânt. Matty și Randall erau în micul lor univers jucând un joc de cărți, în timp ce Akira și cu mine ne jucam cu noul set LEGO al lui Zoey. Eu așezam piesele în timp ce ea construia un castel, fără instrucțiuni, iar îndemânarea ei mă uluia ca de o obicei. Brady s-a aplecat, întinzându-se după un teanc de piese colorate, dar Akira i-a dat mâna la o parte.

— Nu atinge! O să-l strici.

Brady s-a îmbufnat și s-a retras. El locuia în casa de vizavi de Zoey. Era cu un an mai mic decât noi, dar foarte inventiv; îmi plăcea să stau cu el. Uneori, vara, instalam un chioșc de limonadă în fața casei lui sau strângeam pietre, pictam ceva nostim pe ele și le vindeam din ușă în ușă. Ne luam adesea la întrecere ca să vedem cine câștigă cel mai mult până la sfârșitul zilei. Fratele lui mai mare, Andrew, cumpăra câteodată de la el numai ca să-l ajute să câștige, ceea ce era o înșelătorie, dar nu conta. Încercam mereu să-l integrez pe Brady în grupul nostru, însă dintr-un anumit motiv nu se prea potrivea. Nu înțelegeam de ce – când eram numai

noi doi, nu era timid.

I-am aruncat nerăbdătoare un pumn de popcorn lui Zoey.

— Hai să jucăm Manhunt!

Mă obseda această idee de când îi văzusem jucând pe copiii mai mari din cartierul lui Matty. Am încercat să jucăm și noi, dar una dintre mame ne-a oprit, fiindcă nu voia să alergăm în apropiere de strada principală, ca și când dacă ne-am fi îndepărtat de curtea lor ar fi însemnat că vom fi imediat călcați de o mașină sau striviți de o dubă.

Nu am spus că părinții lui Zoey erau singurii părinți răi.

— Hei, a strigat Zoey și a adunat frenetic boabele de popcorn. Nu, mama o să mă omoare…

— Eu sunt pro, a spus Akira, care aproape că rămăsese fără piese de LEGO, iar Matty și Randall s-au ridicat.

Pun pariu că voia doar să scape de acea ușă sinistră din lemn din fundul încăperii… Aruncase toată seara priviri spre ea. Dădea spre o mică debara, dar când eram mici, Randall îi spusese Akirei că acolo era îngropat un cadavru. De atunci era convinsă că încăperea este bântuită și mult timp refuzase să doarmă peste noapte la Zoey.

Lui Zoey i-au ieșit ochii din orbite:

— Nu avem voie să ieșim afară după lăsarea întunericului.

— Putem să ne furișăm prin bucătărie, am spus.

— Nu! O să am necazuri!

— Bine, am spus eu bosumflată. Dar să ne jucăm de-a ceva.

Randall s-a repezit la grămada de cadouri a lui Zoey de pe masă și l-a scos pe al lui.

— Tablă Ouija?

Akira a încrucișat brațele.

— Nici vorbă!

— Haide, Akira.

Ochii lui Randall sclipeau. Să o tachineze pe Akira era distracția lui preferată. Sunt convinsă că acest cadou era mai mult pentru ea decât pentru Zoey.

— Fantomele nu pot să-ți facă rău!

— Hm, dar un poltergeist poate în mod sigur.

Randall a pufnit.

— Nu, nu poate.

— Nu? a zis Akira încruntându-se, arătând spre ușa de lemn. Atunci ce-ar fi să te încuiem acolo un timp și să vedem?

Zoey și cu mine am chicotit în timp ce lui Randall i-a dispărut zâmbetul. El a aranjat tabla de Ouija, în timp ce Matty a scos un joc numit Sanctuary.

— Ce e asta?

— Eu l-am adus. Mi s-a părut că e mișto, a răspuns Brady.

Randall a pufnit.

— Da, dar tu crezi că și Dungeons & Dragons e mișto…

Am luat cutia și am scos ambalajul de plastic.

— Hai să-l încercăm.

Nu era Manhunt, dar simțeam emoția cum îmi fierbe în stomac – îmi plăcea să descopăr jocuri noi, să învăț toate regulile, să văd cum funcționează.

Matty citea instrucțiunile.

— Avem nevoie de echipe de câte doi.

Am apucat-o pe Akira de braț, ca parteneră. Zoey ne-a aruncat o privire scurtă.

— Uf…

Matty și Randall își ciocneau deja pumnii.

Mai rămânea Brady.

Se uita plin de speranță la Zoey, zâmbind cu jumătate de gură. Dar Zoey s-a strâmbat. Uf, chiar trebuia să fie atât de evidentă?

Brady nu era cel mai bun la jocuri. Era lent și îi lipsea coordonarea ochi – mână. Cum nici eu nu eram foarte îndemânatică, să fiu în echipa lui la capturarea steagului sau în echipa de softball însemna garantat o înfrângere. Dar acesta era un joc de societate. Nu mai conta.

— Zoey, am început eu…

— Este ziua mea, a spus Zoey. Eu fac echipele. Eu și Kiki, Matty și Randall, Crystal și Brady.

Brady și-a înfundat mâinile în buzunare și a privit covorul.

M-a năpădit un val de căldură.

— Hei, n-ai făcut alte echipe. Mi-ai luat doar partenera.

În ultima vreme, între mine și Zoey era o tensiune ciudată. Întotdeauna când mergeam toate trei pe coridoarele școlii, ea, Akira și cu mine, Zoey trecea în fața mea și mergea încet lângă Akira, iar eu în urma lor. Sau când făceam origami pentru ghicit, o ruga numai pe Akira să aleagă numere și

culori. Încercam să ignor aceste neplăceri, dar se adunau din ce în ce mai multe și nu știam ce înseamnă.

Matty mi-a aruncat o privire.

— Am putea face băiat – fată, băiat – fată.

— Sau putem trage la sorți, a sugerat Akira.

Brady s-a apucat cu mâinile de burtă.

— De fapt, nu mă simt bine. Mă duc acasă.

Vocea îi tremura. Avea cumva lacrimi în ochi?

Ochii lui Zoey s-au umplut de regret.

— O, Brady, nu pleca!

— N-am vrut să… am început eu, alăturându-mă corului general de proteste.

— Nu, serios, nu mă simt bine. La… la revedere.

A luat-o la fugă în sus pe scări, lăsând sacul de dormit și rucsacul acolo.

Nimeni nu a alergat după el.

Zece minute mai târziu, mi-am făcut curaj să-l aduc înapoi de la el de acasă, care era alături.

Mai târziu mi-am dorit să nu-l fi adus.

CAPITOLUL 5

Am pornit drept spre parcare și mi-am uitat și jacheta în graba de a pleca. Trebuia să iau aprobare de la asistenta medicală a școlii ca să plec mai devreme, dar în acel moment nu mă mai sinchiseam de regulile școlii.

Aveam alte reguli de urmat.

Dar cine le stabilea? Cine naiba îmi răpise sora? Și de ce voia ca Dylan să fie suspendat? Nu avea niciun sens.

La mesele de picnic de pe pajiștea de lângă parcare stăteau grupuri răzlețe de elevi. În timp ce treceam pe lângă ei, încercările mele de a părea calmă trebuie să fi fost de-a dreptul ridicole: ochii și așa mari îmi ieșeau probabil din orbite și adierea ușoară a vântului mă făcea să tremur. Am privit în punga de plastic, incapabilă să mai rezist curiozității. Înăuntru erau un telefon vechi cu clapetă și un walkie-talkie…

— Crys! m-a strigat cineva.

O, la naiba!

Akira și Randall stăteau la o masă. Probabil că aveau o oră liberă. Mi-au făcut semn cu mâna să mă apropii, dar am șovăit, căci voiam să ajung acasă, conform instrucțiunilor lui AnOnymOus1. Și cu cât ajungeam mai iute acasă, cu atât mai repede mă puteam asigura că sora mea este bine.

Dar nu era vorba numai despre asta.

Oricât de mult mi-ar fi displăcut să recunosc, chiar și față de mine însămi, ardeam de nerăbdare să văd ce mai urmează în acest joc. Căci iată cum stăteau lucrurile: cine ținea ostatică o fetiță de treisprezece ani era clar că avea o minte bolnavă, dar când s-a asigurat că sunt în locul potrivit și la momentul potrivit ca să văd cum l-au prins profesorii pe Dylan, mi-am dat seama că am de-a face cu un geniu. Mă treceau fiori, și nu numai din cauza groazei.

Ci și de curiozitate.

Pentru mine, nimic nu era mai ispititor decât un adversar viclean.

Vinovăția îmi măcina inima. Firește că eram înspăimântată pentru sora mea. Firește că voiam să particip la jocul acesta ca s-o aduc înapoi. Dar voiam în același timp să-i dovedesc celui care îl crease că eram mai deșteaptă decât el. Voiam să câștig.

Dacă îi ignoram pe prietenii mei, aș fi tras un semnal de alarmă, așa că m-am apropiat de ei.

— Ce faceți aici?

Am încercat să vorbesc calm și am dat greș în mod lamentabil.

— E frig!

Akira s-a încruntat și și-a dat din ochi părul scurt până la bărbie după urechi, observând că nu aveam jachetă.

— Nu e chiar așa de rău.

Dar profita de căldura dinspre Randall în timp ce își mânca sandvișul. Mă simțeam ușurată să o văd mâncând. Akira se recupera de peste un an de anorexie și eram mereu îngrijorată din cauza ei.

Randall a tras de tivul puloverului meu.

— Ai auzit de Dylan?

M-am crispat.

— De unde știi despre asta?

— N-ai citit mesajele lui Matty?

Akira a făcut semn spre telefon. Am privit și eu la al meu și am văzut că ratasem mai multe mesaje primite pe vechiul nostru grup, de dinainte să se alăture și Dylan.

— A văzut când l-au luat, a spus Randall.

— Și eu, am spus.

Akira s-a aplecat înainte, cu răsuflarea tăiată.

— O, Doamne! Ce a făcut? Ce a spus?

Am ridicat din umeri.

— Părea înspăimântat. A negat.

— Normal, a chicotit Randall.

— Crezi că a furat răspunsurile alea?

— Le-au găsit în dulapul lui. Nu trebuie să cred nimic.

Mi-a dat un ghiont. Ochii îi sclipeau amuzați.

— La naiba, îți place *rău* de el!

— Nu.

I-am dat mâna la o parte, dar am roșit. Akira a zâmbit, ne sprijinea pe mine și pe Dylan, deși o făcusem să promită că nu va interveni așa cum făcusem eu pentru ea când îl încolțisem pe Randall la bazin în ultima săptămână de vară.

Fusese una din rarele zile petrecute afară ca să-i potolim pe părinții

noștri, care credeau că ne vom dezintegra dacă nu obținem ceva vitamina D înainte să înceapă școala. Când Matty, Akira și Zoey au fugit să vadă cine poate să execute cel mai frumos plonjat-ghiulea, am profitat de ocazie și m-am așezat pe șezlongul de lângă Randall.

— Ei, când ai de gând să-i dai întâlnire?

— Cui să-i dau întâlnire? a întrebat el distrat, urmărind ceva pe Tiktok pe telefon.

— Lui Kiki. Întâlnire.

Asta i-a captat atenția. A ridicat colțurile gurii.

— O, haide, haide. Iar discutăm despre *asta?*

— Am fost obligată, am recunoscut, privindu-l pe Matty care sărea în apă cu fundul înainte.

Randall a chicotit, apoi a încremenit făcând ochii mari.

— Stai așa, obligată, de cine? Akira? Știe că… că… i-ai spus că îmi place de ea?

— Nu, am râs. Secretele tale sunt întotdeauna în siguranță cu mine.

— Așa… *Vrea* să o invit în oraș? a întrebat clătinând uimit din cap.

L-am bătut prietenește pe braț.

— Și de ce nu ar vrea?

A ezitat o clipă, plescăind din limbă.

— Pentru că știe că mi-a plăcut de Matty.

Zâmbetul mi-a pierit. Randall ne spusese cu mult timp în urmă că este bisexual, iar Matty – păi, cine nu-l plăcea? Dar Matty era hetero și gândul că Randall tânjea după el în felul acesta, când fuseseră întotdeauna cei mai buni prieteni, îmi zdrobea inima. Îl împingeam încet pe Randall spre alții, dar întotdeauna spunea: „Nu… nu este Matty”. După o vreme, a început să spună „Nu…”, privind-o tăcut pe Akira.

Nu era nevoie să fii cititor de gânduri ca să-ți dai seama că sentimentele lui se schimbaseră.

— Ei?

— Păi, asta nu o deranjează?

Am făcut o grimasă.

— De ce s-o deranjeze? A fost obsedată de Blake Thatcher toată clasa a noua. Dar acum a terminat-o cu el. Nu contează de cine i-a plăcut cândva, dacă acum vă plăceți reciproc.

Peste umărul lui Randall am văzut-o pe Akira ieșind din bazin. Preț de o

clipă, i-am întrezărit stresul de pe chip, timiditatea care o făcea să-și dorească să se înfășoare în toate prosoapele la vedere. Dar l-a văzut pe Randall în fața ei și a zâmbit poznașă, s-a ascuns în spatele lui și și-a scuturat părul ud.

— Au! Ai grijă la telefon!

Însă Randall râdea cu obraji îmbujorați și mi-a aruncat mie telefonul, după care a fugărit-o înapoi spre bazin, unde Akira l-a împins în apă și a făcut o plonjare-ghiulea.

Săptămâna următoare au ieșit la aer numai ca să joace MortalDusk.

Acum Akira voia să-i întoarcă favoarea, dar n-am lăsat-o. Și apoi, Dylan era atât de răutăcios cu mine, încât știam că micuța mea obsesie era unilaterală. Dintr-un motiv inexplicabil, mă considera nesuferită. Poate că mă bârfise Zoey pe la spate.

M-am apucat cu mâinile de stomac și m-am îndepărtat de masă.

— Mă duc acasă. Nu mă simt bine.

Akira s-a încruntat îngrijorată, iar Randall s-a așezat pe bancă.

— Ei, ai luat și tu ce are Zoey?

O, Doamne, era așa de naiv! Zoey se prefăcea în întregime. Dar prietenii noștri nu știau până la ce nivel de înșelătorie coborâse ea. Nu puteam să le spun. Nu aveam de ales.

Dar Akira mi-a observat expresia.

— La naiba, vrei să spui o dată despre ce e vorba?

Nu putea să sufere că eu și Zoey nu ne înțelegeam bine, dar detesta și mai mult faptul că nu știa motivul. De regulă reușea să-mi smulgă toate secretele, însă în cazul acesta nu reușise.

— Kiki, încetează. Nu e nimic.

Am insistat pentru a mia oară. Akira mi-a aruncat o privire sceptică, însă am schimbat subiectul.

— Oricum, nu cred că e ceva contagios, dar vreau să trag un pui de somn.

— Dar venim pe la tine, nu-i așa? a întrebat Akira.

Cursurile se terminau peste o oră și jumătate, iar eu nu aveam idee ce mai avea de gând AnOnymOus1. Însă Akira știa cât de mult îmi doream să intru în echipă. Dacă anulam planurile de tot, și-ar fi dat seama că nu e ceva în ordine.

— Sigur… dar poate că veniți după cinci?

— E perfect pentru mine, a spus Akira.

Probabil că avea să-și petreacă acest timp în plus recreând orașul New York în Minecraft. Anul trecut recrease Regatul Magic și înregistrase un tur virtual, iar filmarea devenise virală.

— Eu oricum nu pot să vin, a spus Randall.

Akira s-a îmbufnat.

— Credeam că nu mai ai de lucrat nicio tură până săptămâna viitoare.

— Părinții mei sunt în Burlington la o întâlnire, iar bona Nessei este ocupată, așa că trebuie să stau cu ea.

— Ei, am comentat, frații buni sunt nesuferiți.

A chicotit.

— Dar vii mai târziu, nu-i așa?

Akira i-a aruncat o privire plină de înțeles. Weekendul acesta, părinții ei erau în California în vizită la sora ei mai mare la Stanford. Îi rugase s-o lase să stea acasă ca să nu rateze turneul și promisese că va sta la mine. Judecând după cutia de prezervative pe care mă târâse să o cumpărăm de la magazin – deși nu contribuisem cu vreun sfat, căci mă hlizeam nonstop – era clar că nu avea să doarmă nimeni la mine acasă în noaptea aceea.

Randall a zâmbit timid.

— N-aș rata…

— Foarte bine, am spus, nu vreau să aflu de planurile voastre sexuale.

— O, Doamne!

Akira a aruncat în mine cu ambalajul sandvișului ei, făcut cocoloș. L-am dat la o parte, prefăcându-mă că râd.

— Ne vedem mai târziu.

M-am repezit la mașină înainte să vadă că ochii nu-mi râdeau. Înainte să-și dea seama că viața mea se prăbușea.

CAPITOLUL 6

Imediat cum am intrat cu mașina pe alee, i-am trimis un mesaj lui AnOnymOus1.

Sunt acasă. Lasă-mă să vorbesc cu ea.

Cum avea să meargă treaba asta? Avea să mă cheme el? Aplicația asta avea ceva ca FaceTime? În timp ce așteptam răspunsul, mi-am trecut degetele peste locul pasagerului din dreapta. Caelyn stătuse acolo în urmă cu câteva ore. Toată situația era suprarealistă – ca o pățanie care i se întâmpla lui Liam Neeson într-un film de acțiune. Dar eu nu eram un fost agent FBI și nu aveam nici cea mai mică idee cum să dau de urma răpitorului lui Caelyn.

Am aruncat o privire spre casa lui Zoey. Spre fereastra de la dormitorul ei de la etaj, față în față cu a mea. Casele noastre erau construite în culmea unui deal, așa că țineam ferestrele descuiate și ieșeam și intram pe acolo ca să ne vizităm. Asta până când mama ei a prins-o cu un picior călare afară de pe fereastră. A strigat că asta e o infracțiune și a pedepsit-o pe Zoey o lună. Nu am înțeles niciodată de ce considera că ieșitul pe fereastră era mult mai supărător decât pe ușă. Oricum, după aceea m-am cățărat numai eu pe fereastră. Petreceam ore în șir încercând noi jocuri video, ne ascundeam vinovăția și ne pierdeam în peisajele virtuale – dar măcar ne rătăceam împreună. Am descoperit MortalDusk înainte să devină popular și i-am convins pe ceilalți prieteni să jucăm împreună.

Iar după aceea, ea stricase totul.

Nu puteam suferi să țin secret ce se întâmplase, totul ascuns sub lacăt. Era clar că Akira știa că se întâmplase ceva și eram cât se poate de sigură că Matty și Dylan bănuiau și ei ceva, din cauza greșelii mele de la ora de chimie de acum câteva săptămâni.

Mi-am amintit cu jenă de acel moment. Domnul Ferguson începuse ora cu întrebarea lui bonus obișnuită.

— Foarte bine, copii, prima persoană care îmi enumeră opt riscuri ale intoxicației cu monoxid de carbon primește cinci puncte…

Zoey și cu mine am țâșnit cu mâinile în sus înainte să apuce el să termine. Cu câteva săptămâni mai devreme, aș fi lăsat să treacă de la mine. Dar după tot ce făcuse? Nici vorbă!

— Zoey a fost prima, a spus Dylan.

I-am aruncat o privire tăioasă. Mi-a făcut cu ochiul și o scânteie mi s-a aprins în piept. Dar zâmbetul disprețuitor al lui Zoey a stins-o repede.

— Vezi lucrurile cu încetinitorul, frățioare? a mormăit Matty din spatele meu. Crys a fost prima.

Domnul Ferguson a chicotit și și-a suflecat mânecile, dezvelind tatuajul ciudat cu electroni de pe pielea lui arămie.

— Se pare că avem de-a face cu moartea subită. Doamnelor! Luați o bucată de hârtie! Un pix! Cine le scrie prima pe toate opt câștigă.

În timp ce colegii de clasă băteau darabana în pupitre, eu scriam de zor: coșuri de fum înfundate, încălzitoare, uscătoare, sobe, fierbătoare, generatoare portabile, șeminee și… și…

— Am terminat, a strigat Zoey triumfătoare.

— Trișoare josnică!

Intenționam să rostesc asta în șoaptă, dar golanii din ultimul rând jubilau deja, căci auziseră în mod clar. M-a cuprins un val de căldură.

— Ai grijă cum vorbești, a spus domnul Ferguson.

— Ce? Nu! N-am trișat, a exclamat Zoey.

Apoi a mormăit (cu succes) în barbă:

— Ticăloasă paranoică.

M-am încruntat. Dă-o naibii. Ca și când nu aș fi avut un motiv întemeiat.

În timp ce domnul Ferguson examina răspunsurile lui Zoey, Dylan mă urmărea ca și cum ar fi vrut să priceapă ceva anume, iar Matty m-a strâns de umăr.

— Sunt numai cinci puncte.

Dar nu era vorba despre puncte.

— Ai reușit, a confirmat domnul Ferguson.

Zoey a împăturit foaia, arătând înfrântă, în ciuda victoriei. Apoi a completat ultimul rând gol din caietul meu:

— Țeava de eșapament.

— Firește! am mormăit.

— Uneori răspunsul cel mai evident este tocmai cel care ne scapă.

S-a încruntat.

— Ai de gând să-i ceri scuze prietenei tale sau nu?

Obrajii îmi ardeau de rușine în timp ce rosteam scuzele. Zoey a spus că e în ordine, dar ochii ei sticloși spuneau că nu este așa. Știa de ce mă răstisem de fapt.

Telefonul a bâzâit, smulgându-mă din amintiri, și am tresărit. Dar nu era decât un mesaj de la mama care îmi spunea că intră într-o operație lungă și că rămăsese mâncare chinezească în frigider. Niciun cuvânt de la AnOnymOus1. Atunci am observat că doamna Rao se uită la mine de pe două alei mai jos, în timp ce rostogolea o ladă de gunoi de lângă cutia poștală. Familia ei se mutase aici, după ce familia Cullens se mutase în California. Făceam adesea pe bona pentru copiii ei – plătea mai bine decât primea Randall pentru turele lui la supermarket –, dar era întotdeauna ciudat să mă duc în vechea casă a lui Brady. Parcă mă apăsa ceva pe piept tot timpul.

Doamna Rao mi-a zâmbit și mi-a făcut semn cu mâna; mă temeam că va încerca să lege o conversație, așa că am coborât din mașină și am intrat repede în casă, prefăcându-mă că nu am văzut-o.

Voiam să caut informații despre această aplicație bizară de pe telefonul meu și am dat fuga la subsol, m-am lăsat pe canapea și am căutat pe laptop. Nu trebuia decât să găsesc pictograma: un șarpe de argint înfășurat în jurul microfonului. Am căutat mai multe variante de „pictogramă aplicație șarpe microfon”. Nu a apărut nimic. Apoi am căutat pe App Store, rulând șirul nesfârșit de simboluri. Am introdus ca filtru „mesaje aplicații”, dar nu m-a ajutat cu nimic. În cele din urmă, mi s-a încețoșat privirea.

Poate că AnOnymOus1 codificase aplicația și o instalase manual. Dar cum? Nu-mi aminteam să fi dat recent telefonul cuiva și nici să fi deschis vreun link suspect.

Tot niciun mesaj nou. Ce naiba mai aștepta?

Poate că era vreun indiciu la Caelyn în cameră. M-am repezit sus pe scări. Camera ei era în starea obișnuită de haos – cearșafurile mov erau mototolite pe pat, rufele curate stăteau grămadă pe jos, bucăți de material îngrămădite lângă mașina veche de cusut turcoaz pe care i-o dăduse bunica Rose, bijuterii și mărgele la care lucra erau împrăștiate pe masă. Am văzut jacheta mea denim atârnând de un stâlp al patului. Șterpelea mereu câte ceva considerat la modă din dulapul meu, chiar dacă îi era prea mare. Nu

mă deranja; dimpotrivă, mă simțeam măgulită că le considera demne să le poarte.

Laptopul ei nu era acolo, dar probabil că îl luase cu ea, deși nu avea acces la internet în Frost Valley. Nimic nu părea nelalocul lui, cu excepția pisicii Whiskers, încolăcită ca un ghem portocaliu pe perna lui Caelyn. De regulă se cuibărea în subsol. Oare simțise că nu este ceva în ordine?

Am mângâiat-o și m-am uitat la panoul de plută de deasupra biroului lui Caelyn, la poza cu Caelyn și cu mine alintând-o pe Whiskers când era pisicuță. Am vrut să o botez Bowser, dar propunerea mea a fost respinsă cu trei la unu. Ochii mi-au zăbovit la un selfie cu noi patru la Lacul Hanover acum câțiva ani; brațul tatii ocupa un sfert din fotografie. Fusese ultima noastră ieșire împreună înainte ca tata să afle vestea care schimbase totul – vestea care fusese ca sfârșitul lumii pentru el.

Nu știam pe atunci că viețile noastre se vor destrăma.

În sfârșit, telefonul a bâzâit. Alertă de la AnOnymOus1. Mi s-au strâns plămânii când am dat clic pe ea și a început un film.

O, Doamne! Caelyn nu mai avea căluș în gură, buclele îi încadrau chipul și se uita cu ochi mari în camera de filmat.

— Crystal, a reușit ea să articuleze înainte să dea drumul unui suspin.

Mi-am mușcat buzele, ca să nu scot și eu sunete asemănătoare. Ochelarii îi stăteau strâmb. Avea mâinile legate la spate și nu-i putea aranja.

— Ajută-mă! Te rog, ajută-mă!

Să o văd era și liniștitor, și înfricoșător în același timp. Era în viață, dar asta anula orice posibilitate să fie vorba de o farsă bine elaborată.

Era real.

Sora mea era ostatică.

Și era de-a dreptul îngrozită.

Filmarea a rulat câteva secunde și a revenit la început. Dacă intram în panică, nu ajungeam nicăieri, așa că am examinat filmul încercând să găsesc indicii.

Caelyn ședea în fața unui zid fals de cărămizi și beton, fie pe un scaun cu spătar scund, fie pe un taburet, căci nu vedeam în spatele ei. Lumina era proastă și provoca un efect de vinietă, așadar, nu-mi dădeam seama dacă încăperea avea sau nu ferestre. Presupun că era într-un subsol. În cele din urmă, filmarea a fost înlocuită de un text.

Poți să trimiți înapoi un mesaj video.

Am apăsat pe pictograma video și fața mea a umplut ecranul. Un cronometru de cincisprezece secunde se întindea sub butonul de înregistrare. Deci așa funcționa – scurte secvențe video înainte și înapoi. Ce ar trebui să spun?

Reflexul meu era să mă asigur că sora mea era bine. Puteam să întreb dacă este rănită. Puteam s-o alin, s-o asigur că totul va fi bine. Dar creierul meu căuta febril alte posibilități. Era o șansă să o fac să-mi dezvăluie informații despre cine o răpise sau unde se afla. Cum puteam să-i pun întrebările corecte fără să bată prea tare la ochi?

Mi-am mușcat unghia de la degetul mare, dar nu puteam gândi limpede – vocea ei îmi răsuna în minte: *Ajută-mă, Te rog, ajută-mă!* Cu toate eforturile mele de a rămâne calmă și concentrată, teama îmi cuprindea inima. Surioara mea era legată undeva în întuneric, într-un subsol murdar, era înspăimântată și aștepta răspunsul meu. Durerea de a o lăsa încă un moment singură cu răpitorul ei m-a făcut să apăs pe Record.

— Caelyn… eu… te iubesc.

Vocea îmi tremura și îmi simțeam limba grea în gură. Dar trebuia să-i adresez mai multe cuvinte.

— Stai liniștită acolo. Totul va fi bine…

Pe ecran a apărut o notificare. Un mesaj de la Matty.

Voiam doar să știu că ești OK.

Am șters iute notificarea. Dar înregistrarea se oprise. Cele cincisprezece secunde ale mele expiraseră.

Nu exista reluare. Am scos un strigăt de frustrare. Nu am apucat să pun nicio întrebare.

— La naiba, Matty!

Era ora 15.00. Orele tocmai se terminaseră. Dacă Matty nu mi-ar fi trimis chiar atunci mesajul, aș fi putut să termin înregistrarea. Dar așa, Caelyn nu va vedea decât acel film inutil cu mine disperată. Îmi venea să-l *omor*.

Însă nu era vina lui Matty. Nu știa ce anume întrerupe.

Am apucat strâns marginea saltelei lui Caelyn și am inspirat adânc, încercând să-mi potolesc sângele care fierbea. Whiskers ridicase capul la

izbucnirea mea și mă privea fix, gata să fugă dacă era necesar. Dar trebuia să rămân calmă. Mi-am mușcat buza și am citit textul lui Matty. Trebuia să continui să fac pe bolnava. Dacă ar fi știut adevărul, ar fi insistat să chemăm poliția. I-am răspuns:

Sunt bine. Am să dorm. Ne vedem mai târziu.

Apoi am derulat la setările de notificare și am dezactivat toate alertele, cu excepția aplicației misterioase a lui AnOnymOus1.

A apărut o nouă alertă – alt video de la Caelyn.

— Crystal, te rog, spunea ea. Dacă nu faci tot – fie că sistemul audio era defect, fie că ea gâfâia prea tare – tot ce ți se spune… au spus că mă vor *ucide.*

Înainte să apuc să mai caut alte indicii, ecranul s-a înnegrit.

La naiba. Chiar că trebuia să încep să fac capturi de ecran.

„Ei”, spusese Caelyn. Erau mai mulți răpitori? Aceasta ar putea explica sincronizarea perfectă cu Dylan, dacă cineva mă urmărea la școală în timp ce altcineva o ținea pe Caelyn ostatică.

Dar ar putea doi oameni să fie implicați într-o faptă atât de josnică? Poate că răpitorul o instruise pe Caelyn să folosească o exprimare neutră ca să nu-i dezvăluie identitatea. Caelyn șovăise și sunetul devenise neclar – ca și când s-ar fi corectat.

Sau era imaginația mea?

Filmarea a fost înlocuită de un mesaj nou.

E timpul pentru jocul următor.

Cum? Asta nu era conversație. Dar nu exista câmp pentru text în care să-i pot contrazice.

Mi-am pocnit degetele și simțeam adrenalina până în vârful degetelor de la picioare. Indiferent ce joc inventau pentru mine, eram decisă să câștig.

— Dă-i drumul, ticălosule!

CAPITOLUL 7

Hai să jucăm „Marea bucătăreală cu Crystal”. Prepară o tavă de negrese după rețeta de mai jos. Ai 30 de minute să bagi aluatul la cuptor. Ești gata? Dă-i drumul!

— Ce naiba mai e și asta? am spus eu fără să mă adresez cuiva în mod special.

Să fac negrese? Am clătinat din cap și am apăsat pe linkul de sub mesaj. S-a deschis o rețetă de negrese de pe un blog oarecare. Mamei îi plăcea să facă prăjituri, dar eu nici măcar nu dădusem vreodată drumul la cuptor, așa că nu puteam spune dacă lista de ingrediente era cea standard: făină obișnuită, pudră de cacao neîndulcită, zahăr alb, ouă, unt topit, ulei vegetal, esență de vanilie, sare, fulgi de ciocolată. Părea corect.

Dar *de ce?* Era ridicol, aproape că îmi venea să râd. Însă timpul trecea.

Am dat fuga la bucătărie. Aveam noi aceste ingrediente? Unde ținea mama esența de vanilie? Dintr-odată mi s-a părut că sunt un milion de dulapuri în bucătărie.

Erau făcute de tata. Pe când lucra la o agenție de publicitate, renovările de acasă erau pasiunea lui. Caelyn și cu mine adoram să-l ajutăm, să șlefuim cu glaspapir și să vopsim, și ne-a dat voie chiar să dărâmăm zidul dintre salon și sufragerie, ca să avem mai mult spațiu. Mânuiam cu rândul barosul, lovind gips-cartonul cu mare satisfacție.

Asta fusese înainte ca tata să înceapă s-o ia la pumni pe mama.

După ce a fost concediat, totul s-a schimbat. Își petrecuse toată cariera urcând în ierarhia corporației și, într-o zi, după ce directorul executiv (și mentorul lui) decedase, aflase că noua conducere dorea să reducă personalul. Slujba pe care o iubea dispăruse dintr-odată. Devenise liber-profesionist și supraviețuiserăm, dar își pierduse slujba de vis și deplasările lunare la New York din cauza unui lucru pe care nu-l putea controla. Paharul de whisky din fiecare seară se transformase în patru sau cinci pahare, plus bere. Curând după aceea, băutura și pariurile online au luat locul pasiunii pentru renovări. Alcoolul l-a transformat pe tata într-un om cu totul diferit – a devenit beligerant și violent. În prezența lui, camera aceasta enormă părea claustrofobă.

Acum, în timp ce căutam ingredientele, simțeam că dulapul din lemn de cireș se întinde la infinit, precum cel din coșmarurile mele, când ușa spre care alerg se face tot mai mică în depărtare în timp ce mă fugărește ceva cumplit, iar picioarele îmi devin grele, tot mai grele, după care mă trezesc înspăimântată.

Stai așa! Respiră adânc. Trebuie să o iau pas cu pas, ca în jocul cu puzzle multiplu.

Mai întâi să preîncălzesc cuptorul.

Butoanele de pe cuptorul retro de lux ar fi putut la fel de bine să controleze o navă spațială. Mama încercase să mă învețe să gătesc după ce tata plecase și ea a început să facă mai multe ture la spital, dar reușisem să compromit până și cele mai rudimentare feluri de mâncare.

Întindeam ouăle moi într-o farfurie, de teamă să nu le las pe foc prea mult, fierbeam pastele prea mult până se umflau și deveneau cleioase. Aveam în schimb provizii de mâncare la pachet sau congelată. Cu microundele mă descurcam. În schimb, să coc un aluat mi se părea extrem de complicat. Unul din butoanele din mijloc mergea până la 500 – acesta trebuie să fie pentru cuptor. L-am întors până la 350 și am privit pe ușiță. Hm. Părea să funcționeze.

Iar acum, ingredientele. Aveam ouă și unt în frigider și, din fericire, mama era bine organizată – toate ingredientele necesare pentru copt erau în același dulap de deasupra aragazului, inclusiv o cutie sigilată cu esență de vanilie. Am scos castronul verde preferat al mamei pentru amestec și o tavă de aluminiu și am pus ingredientele pe blat.

OK. Am făcut și asta.

Am cântărit ingredientele și le-am turnat în castron. Poate că negresele erau un indiciu. Poate că AnOnymOus1 dorea să-mi dau eu seama care erau acestea. În unele jocuri video, recompensele sub formă de mâncare sau truse de sănătate erau împrăștiate ca niște firimituri în direcția ultimului antagonist sau spre ascunzătoarea răufăcătorului. Și unii ucigași în serie le trimiteau indicii detectivilor, căci doreau să-și asume merite pentru crimele lor, ca și când fiecare asasinat ar fi fost un trofeu.

Mi se strângea stomacul. Speram că AnOnymOus1 nu era un ucigaș în serie.

Dar cine naiba putea *face* una ca asta? Îmi frământam mintea în timp ce băteam aluatul. Trebuia să fie cineva de la școală, cineva care știa orarul

meu și al lui Dylan și știa unde ține doamna Chesser testele. Așa să fie? Dacă putea să-mi pirateze telefonul de la distanță ca să-mi instaleze această aplicație, putea pirata și rețeaua școlii ca să afle orarele noastre. Înainte de anul doi, Zoey intrase în rețea ca să ne schimbe orarele în așa fel încât să avem mai multe ore împreună, fără să declanșeze sistemul de apărare al școlii.

— Nu e ca și cum aș fi schimbat notele sau așa ceva, s-a justificat ea. Este ceva absolut inofensiv.

Așadar, era posibil.

Practic, cineva s-ar fi putut furișa în școală într-o noapte sau în weekend, să se ducă în clasa lui Dylan și să caute ceva care să merite să fie furat. Ceva care să-i provoace necazuri. Fără acte de vandalism sau computere furate care să declanșeze alarma, s-ar fi putut ca paznicii nici măcar să nu observe intrarea prin efracție.

Așa că nu trebuia să fie neapărat cineva din școala noastră.

Lumina termostatului de la cuptor s-a aprins, fiindcă atinsese temperatura corectă. Am amestecat suficient aluatul, nu-i așa? Și apoi, nu prea mă interesa calitatea aici. Cum avea să evalueze AnOnymOus1 negresele? Urma să vină aici să le guste? Nu avea absolut nicio logică.

În continuare, trebuia să căptușesc tava cu hârtie cerată. Părea ciudat. De ce să nu o ung cu grăsime? Oricum, am deschis sertarul unde erau folie de aluminiu, hârtie de copt, hârtie de ambalat și… da, hârtie cerată! Am rupt o bucată, am căptușit tava, am turnat compoziția mânjind tot blatul și am băgat tava la cuptor. Mi-am șters mâinile de blugi și am căutat cronometru! cuptorului. Nu avea, așa că am setat cronometrul de la microunde pentru treizeci de minute.

Am terminat cu zece minute mai devreme. M-am urcat pe un scaun de bar de la bufetul-insulă din bucătărie și am tastat un mesaj pentru AnOnymOus1.

Negresele sunt în cuptor.

Bine. Acum să jucăm *Proba Timpului.* Ai 30 de minute ca să ajungi la chioșcul de la Lacul Hanover. Adu pachetul din dulapul 499! Ești gata? Dă-i drumul!

Degetele de la picioare mi-au amorțit. Știam exact la ce chioșc se referă, dar acea parte a lacului era dincolo de Muntele Morgan din Lakecrest. Nu

aveam cum să ajung acolo în mai puțin de treizeci de minute decât dacă goneam ca o nebună și aici nu era inclus și timpul necesar ca să urc până la chioșc.

Am aruncat o privire spre cronometrul de la microunde. Cuptorul nostru demodat nu avea să se întrerupă automat după un anumit timp. Am sărit de pe scaun și m-am dus la cuptor ca să-l opresc, când telefonul a bâzâit.

ÎNCHIDE CUPTORUL ȘI EA MOARE. DESCHIDE CUPTORUL ȘI EA MOARE.

Am tresărit și era să scap telefonul. Creierul mi-a fost cuprins de vertij, pentru că trebuia să proceseze mai multe emoții în același timp. Șocul provocat de textul scris în întregime cu majuscule. Groaza provocată de faptul că eram urmărită.

Altfel cum ar fi știut ce am de gând să fac? Am privit afară pe fereastră, dar nu am văzut pe nimeni. Mi-am amintit de camerele de supraveghere de pe hol, de la școală și am examinat plafonul, spațiile de deasupra dulapurilor, blaturile. Nu erau camere. Absolut nimic.

Totuși, cumva mă urmăreau.

Sau doar îmi *ghiceau* următoarea mișcare. Pentru că era firesc să vrei să stingi cuptorul înainte de a pleca de acasă.

Dacă drumul până la chioșc dus și întors ar fi durat cel puțin o oră, plus ce mai aveam de făcut acolo, negresele s-ar fi ars până mă întorceam eu.

Poate că tocmai asta era ideea. Mi s-a făcut pielea de găină pe brațe.

Am îngenuncheat ca să mă uit pe fereastra cuptorului, dar hârtia cerată trecea de marginea tăvii și nu mă lăsa să văd compoziția. Negresele puteau să se ardă, însă nu ar fi luat foc, nu-i așa? Cu siguranță gătitul nu era ceva foarte periculos! Dar hârtia cerată – această parte din rețetă era ciudată.

Am accesat iar rețeta. Dar pagina se reînnoise automat și acum arăta numai eroarea 301. Dispăruse. Tot blogul dispăruse. Un bâzâit fin mi-a răsunat în urechi când am căutat pe Google „hârtie cerată cuptor arde” și am apăsat pe primul rezultat: *Se poate pune hârtie cerată în cuptor?*

Articolul începea așa: *Pe scurt, răspunsul e: Nu! Hârtia cerată nu este rezistentă la căldură, ceara se va topi la temperaturi înalte și hârtia poate lua foc.*

La naiba!

Negresele nu erau un indiciu. Erau un declanșator de incendiu.

Priveam neajutorată la tava căptușită cu propria mea prostie. Fusesem atât de preocupată să descopăr cine poate fi AnOnymOus1, că nici nu mă mai gândisem la rețetă. Nu mă gândisem nicio clipă că blogul acela putea să nu fie real.

Degetele îmi tremurau când am scris următorul mesaj:

Nu am de gând să dau foc la casă.

Atunci ai face bine să te grăbești.

CAPITOLUL 8

Drumul până la lac a fost în esență o cursă a morții. Am depășit mașinile pe autostrada cu o singură bandă, am trecut în mare viteză pe roșu și am uitat de limita de viteză – drumul de mai înainte până la școala lui Caelyn fusese o cursă de broaște țestoase în comparație cu acesta.

Poliția locală era, din fericire, absentă. Frecvent instalau capcane pentru a-i prinde pe vitezomani în acest orășel de provincie. Parcă îl și vedeam pe șeful Sanchez cu pistolul radar în mână, cu mașina ascunsă în tufișuri, gata să se năpustească. Poate că tocmai ținea o prelegere la școala primară despre cât „de rele sunt drogurile, dragii mei”! La naiba, probabil că ar fi profitat imediat de ocazie să lucreze la un caz de răpire. Dar mesajele lui AnOnymOus1 erau bine întipărite în memoria mea: *Dacă chemi poliția, ea moare.*

Whiskers a mieunat de pe bancheta din spate.

— Aproape am ajuns, Whiskey…

Cuvântul mi-a sunat amar în gură; așa îi spunea tata. Băutura lui preferată.

O înghesuisem în cușca ei de transport, iar pisica se împotrivise din răsputeri: mica jivină întinsese picioarele în toate direcțiile, așa că durase câteva minute bune. Dar nu aveam de gând să o las într-o casă care s-ar fi putut să ia foc. Era o pisică răsfățată de interior și nu ar fi știut pe ce lume este dacă o dădeam afară.

În parcare erau numai câteva mașini când am ajuns. Am oprit în locul cel mai apropiat de poteca ce ducea spre chioșc. Mai târziu, locul avea să fie plin de oameni care aleargă sau plimbă câini și de adolescenți dornici să se drogheze rătăcind pe potecile din jurul Lacului Hanover, ca să prindă ultimele raze de lumină.

Am deschis ferestrele înainte să opresc motorul.

— Să stai aici, bine? i-am spus lui Whiskers.

Ca și când ar fi putut să plece undeva.

— Mai am cinci minute, am mormăit și am apucat telefonul și punga de plastic a lui AnOnymOus1 de pe locul pasagerului.

— Pot să fac asta!

Trebuia să o iau la fugă. Am trântit portiera și am pornit spre potecă.

— Crystal!

M-am răsucit. Sprijinit de o mașină de doi bani nu era nimeni altul decât Jeremy Fischer.

Fishman.

Jucătorul profesionist cu cinci milioane de urmăritori pe YouTube și Twitch, cel care domina clasamentul din Vermont. Acum, el, Matty și Randall se luptau pentru primele trei locuri, iar o dată îl doborâsem până și eu, făcându-l să coboare pe locul patru. Știu că nu putea suferi să știe că o mână de elevi de liceu îi compromiteau statutul.

— Ce faci aici? l-am întrebat.

— Bună ziua și ție.

S-a desprins de mașină, frecându-și obrazul întunecat și chicotind în sinea lui – nu aveam idee de ce. Poate își amintea cum îmi anihilase echipa azi-dimineață.

Mintea îmi alerga febril, căci fusesem luată prin surprindere de apariția lui. Îl întâlnisem o singură dată în viața reală mai înainte. Și fusese un dezastru complet.

Curând după ce îl recrutasem pe Dylan, stăteam toți șase înghesuiți într-un separeu cu perne roșii de la Happy Grillmore și sorbeam din milkshake-uri, când intrase Fishman, în esență, un adevărat Harry Styles al comunității de jucători online. Zoey a scăpat un mic strigăt, iar Matty s-a lovit practic cu maxilarul de masă.

— Sfinte Sisoe!

— Ăsta nu este…? a spus Randall cu respirația tăiată.

— Ba da, a confirmat Zoey, iar obraji i s-au înroșit de emoție. Fishman.

El și-a scos pălăria și a scuturat-o de apa de ploaie, așezându-se în separeul de alături. O tânără negresă frumoasă și-a scos haina și s-a așezat în fața lui, potrivindu-și cozile și cerceii mari de aur, în timp ce chelnerul le înmâna meniurile.

— E chiar și mai mișto în realitate, a chicotit Akira.

Randall a încuviințat.

— Mult mai mișto.

— Știi cine este Fishman, nu-i așa? l-am întrebat pe Dylan în timp ce sorbea din shake-ul cu vanilie.

— Mm, nu, a zis și și-a pus paharul jos. Acolo de unde vin eu, trăim cu

toții sub acești bolovani gigantici.

Avea un ton inexpresiv, fără urmă de zâmbet. Când în cele din urmă mi-a întâlnit privirea, numai o mică sclipire din ochi l-a dat de gol.

Înainte să mă gândesc la o replică inteligentă, Matty a exclamat:

— Trebuie să mergem acolo, frățioare, a spus el practic gâfâind. Trebuie să spunem ceva.

Randall a încuviințat agresiv, rămas pentru prima oară fără cuvinte. Insista să intrăm în direct aproape în fiecare zi, dar, deși urcam în clasament, canalele noastre de pe Twitch și YouTube creșteau lent. Un salut de la Fishman ar fi făcut ca numărul abonaților noștri să crească vertiginos. Încercaserăm să inițiem provocări cu el, însă ne ignorase. Era cu câțiva ani mai în vârstă – poate că nu voia să aibă nimic de-a face cu o gașcă de adolescenți tocilari.

Akira arăta precaută.

— Nu știu. Toată treaba asta nu-mi miroase a bine.

— Da, am fost de acord. Nu-i așa că vedetele detestă genul acesta de lucruri?

Dar Matty era deja în picioare și pocnea din călcâie.

Zoey m-a tras afară din separeu.

— O, haide! Nu este ca Chris Evans. E doar o *persoană.*

Aș fi vrut să spun că și Chris Evans era tot *doar o persoană,* dar am lăsat-o să mă ia de mână și să mă tragă după ea.

Partenera lui Fishman ne-a observat prima apropiindu-ne și a încremenit în toiul unui hohot de râs.

— Ăăă… îi cunoști pe copiii ăștia?

— Abia m-am mutat la Lakecrest, a spus Fishman, încă nu cunosc pe nimeni. Cu ce vă pot ajuta? ne-a întrebat el, ridicând din sprâncene.

Oare ne recunoscuse?

Matty și Randall erau gata să plesnească precum niște baloane, iar Zoey a scâncit din nou, desăvârșindu-și transformarea în veveriță. Așadar, Fishman nu era chiar o simplă persoană!

O, Doamne! Cineva trebuia să spună ceva.

— Bună, am spus. Scuze că te deranjăm…

— Te-am recunoscut de pe Twitch! a izbucnit Matty. Ai o groază de fani! Și noi jucăm MortalDusk! Eu sunt Mattastic15! Săptămâna trecută am fost în aceeași rundă. Nu știu dacă mai ții minte! Am împușcat pe cineva din

echipa ta la Calamity Castle! Iar după aceea m-ai omorât!

Uau! Niciun pic de calm la Matty. Oamenii de la mese s-au întors să se uite la noi. M-am strâmbat, iar Akira a murmurat:

— O, Doamne!

Fishman s-a uitat de la noi la partenera lui.

— Scuze, îl confundați.

Oh! Adică ea nu-i cunoștea ipostaza online?

— Nici vorbă, a insistat Randall. Ești Fishman, nu-i așa?

— *Fishman?*

Partenera lui s-a strâmbat și și-a încrucișat brațele.

— Nu! a spus Fishman. Nu știu despre ce vorbesc!

A pocnit din degete.

— Ah, știți ce? Pun pariu că cineva m-a imitat.

— Imitat? a repetat Matty fără să creadă.

Am apucat-o pe Zoey de mână.

— Hai să plecăm cu toții…

Dar Zoey s-a scuturat.

— Te urmărim în direct, în fiecare zi. Nu se poate falsifica asta.

Oare nu-și dădeau seama cât de stânjenitor era? Akira înțelegea; îl trăgea pe Randall de cămașă pe la spate, încercând să-l îndepărteze de acolo. Dylan își ținea un pumn la buze, ca să-și înăbușe râsul. Dacă nu avea de gând să se alăture acestei mascarade, îl înțelegeam perfect.

Fishman a dat drumul unui oftat învins și a mijit ochii spre Matty.

— Și cine spuneți că sunteți?

— Matty Wilson…

— Eu sunt Randall Lewis, l-a întrerupt Randall, întinzând pumnul ca să-l lovească de-al lui. *Ran_With_It* din MortalDusk…

— O, la naiba!

Fishman și-a frecat obrazul aspru și l-a lăsat pe Randall cu mâna întinsă.

— Sunteți ticăloșii ăia pisălogi… a mormăit el.

Hopa, ne recunoscuse. Observase când urcaserăm în clasament și intraserăm pe teritoriul lui?

— Stai puțin, a spus partenera lui, copiii ăștia te cunosc dintr-un joc video?

— Și din postările lui, a spus Matty nesigur, derutat de reacția lui Fishman. Are vreo cinci milioane de abonați.

— Ai timp pentru așa ceva? Ai spus în profilul tău că ai un start-up în tehnologie…

— Așa e, iubito, a spus Jeremy și și-a dres vocea. Dar… Nu e tocmai un start-up convențional în sine. Mai degrabă un fel de… start-up de influencer de jocuri…

— Nu-mi spune „iubito”.

S-a strâmbat și s-a ridicat, luându-și jacheta.

— Să vorbești cu altcineva despre imitatori. Știi ceva? Nu mă întâlnesc cu mincinoși.

S-a oprit o clipă în fața lui Matty și a spus:

— Mulțumesc că m-ai luminat, drăguță!

Apoi a ieșit din local.

— Naiba să mă ia, a spus Matty, privind la Jeremy care alergase după ea, deși era clar o cauză pierdută.

Data viitoare când mai încerc să fac cunoștință cu un profesionist, să-mi dai un pumn în față.

•

Nu-l mai văzusem de atunci, dar acum era aici în carne și oase și stătea între mine și jocul care ar fi putut să o ucidă pe sora mea.

— Crystal Donovan, a spus Jeremy. Se pare că avem un trădător printre noi.

Am privit derutată înapoi spre potecă. Mai aveam numai patru minute ca să ajung la chioșc. Îmi imaginam un sadic care își înfigea cuțitul în Caelyn dacă întârziam, îmi imaginam cum se îndoaie marginile hârtiei cerate arse peste tavă, ceara curge, hârtia ia foc, se amestecă cu grăsimea de dedesubt, izbucnește flacăra.

Dar trebuia să știu ce naiba făcea de fapt Jeremy acolo. A doua zi după ce îi sabotasem fără să vrem întâlnirea, echipa lui ne atacase în MortalDusk. Zoey ne-a asigurat că nu putea să ne urmărească de pe o hartă pe alta fără să ne pirateze. Trebuia să fie o coincidență. La urma urmelor, eram pe un server regional și exista o anumită capacitate de coordonare a meciurilor – acum eram aproape la nivelul lui Fishman. Însă după aceea, Akira descoperise un plug-in care lista cine fusese pe harta ta, dar cumva fără să încalce regulile termenilor de servicii de la MortalDusk. Curând a devenit clar: Fishman era în căutare de sânge pixelat. Ori de câte ori ateriza pe harta noastră, se străduia să ne doboare în fața publicului lui de câteva milioane.

Dar gluma i-a răbufnit în față – noi ripostam dur și, curând, comunitatea MortalDusk a început să ne țină partea, ceea ce ne-a adus un număr mare de abonați. După ce și-a pierdut poziția de conducere în clasament, probabil că s-a simțit umilit și e clar că ne detesta. Acum ne hărțuia și în viața reală?

— Ce vrei să spui? am întrebat. Cine este trădător?

A rânjit.

— Cine crezi? Tu ești!

M-am strâmbat nedumerită. Jeremy s-a apropiat mai mult, pironindu-mă cu privirea.

— Ei, chiar ai ochii la fel de verzi ca pe Instagram.

Cum? Aș fi putut jura că profilul meu era secret.

— Sunt căprui. Și ce faci, te dai la mine?

M-am dat înapoi.

— Câți ani ai? Vreo douăzeci și cinci?

— Douăzeci și unu. Și nu, nu mă dau la tine. Nu mai are omul voie să facă o observație? a pufnit el. Fetele folosesc întotdeauna filtre și alte rahaturi ca să aibă ochii așa.

Și-a fluturat degetele în fața propriilor ochi.

— Și de ce mă urmărești pe Insta?

Postam rareori selfie-uri, iar când le postam, râdeam întotdeauna sau scoteam limba. Nu trebuie să-ți faci griji despre lumină sau să arăți bine, dacă te prostești. Caelyn era mai pretențioasă, așa că zâmbeam normal când ne pozam împreună, deși îi făceam adesea urechi de iepure.

Jeremy a zâmbit.

— Am vrut să văd ce fel de persoană s-ar întoarce împotriva prietenilor ei în felul acesta.

Mi s-a strâns stomacul.

— Atunci, două sute cincizeci de mii este numărul tău, așa este?

Mă străduiam să înțeleg. Premiile individuale și pe echipe la turneu erau de 250.000 dolari fiecare. Insinua că îi înscenasem trișatul la test lui Dylan… dar pentru ce? Ca să-l elimin din cursă?

— De unde ai știut despre asta?

S-a încruntat.

— Tu ai fost cea care a făcut prima mișcare, iubito.

Am clătinat din cap, complet pierdută. Mai erau trei minute.

— Așadar, ce ai de gând? a întrebat. Vrei să te ajut să le iei?

Am rămas cu gura căscată.

Să le iau?

— Păi, da. Dar va trebui să mă convingi. Vreau să spun, dacă sunt de acord să ne întâlnim undeva – să zicem, la Calamity Castle – unde știu că nu așteaptă toată echipa ta…

— Stai așa! Vorbești despre o alianță la turneu?

Matty și Randall sunt cea mai mare amenințare pentru Fishman la competiția individuală. Dacă se aliază cu mine ca să-i doboare, șansele lui Fishman vor crește în mod sigur. Însă de ce își imagina că inițiasem *eu* această conversație?

— Pe bune!

A ridicat mâinile defensiv.

— Dacă ți-e frică, e în ordine. Dar nu te preface că nu știi despre ce vorbesc. Nu mă face să pierd timpul așa!

— *Nu* am nici cea mai mică idee. De unde știai că o să fiu aici?

Numai o singură persoană din lume știa că voi fi în această parcare acum.

AnOnymOus1.

Mi s-a oprit respirația și am făcut câțiva pași înapoi. Nu se poate. M-am uitat la mașina lui Jeremy. Pe bancheta din spate nu era nimeni. Dar în portbagaj?

— Ce naiba vrei să spui? a întrebat frustrat Jeremy – nu-mi dădeam seama dacă era sincer sau juca teatru. Mi-ai trimis un e-mail. Mi-ai spus să ne întâlnim aici.

Îngrijorarea îmi stârnea furnicături.

— Nu, nu ți-am trimis.

— Serios? O, Doamne! Glumești!

Chiar dacă Jeremy nu era AnOnymOus1, el era cel care trăgea sforile, așa după cum domnul Chen știuse să verifice dulapul lui Dylan ca să caute răspunsurile. Poate că îmi piratase adresa de e-mail.

Dar de ce să-l amestece pe Fishman?

Am aruncat o privire la potecă, amintindu-mi jocul de memorie al lui AnOnymOus1. Jeremy era probabil altă diversiune. Oricine urmărea comunitatea MortalDusk știa de rivalitatea noastră. Era obstacolul perfect care să mă împiedice să ajung la chioșc la timp. Să mă țină afară din casă, pentru ca hârtia certă să aibă timp să ardă.

AnOnymOus1 îmi întinsese o capcană și căzusem cu nasul în ea.

Și mai aveam numai două minute.

— Ascultă!

M-am îndreptat spre potecă.

— Este o greșeală. Am să-ți explic altă dată!

— Nu mai spune!

— Îmi pare rău. Trebuie să plec.

Am aruncat sacoșa de plastic peste umăr și am alergat spre poteca ce ducea la chioșc.

— O să regreți! a strigat el în urma mea.

Nu știa că regretam deja totul.

•

Când am ajuns la chioșc, gâfâiam din greu și simțeam un gust metalic în gură. Doamne, nu mai eram deloc în formă! I-am tastat un mesaj lui AnOnymOus1 – **Sunt aici!** – și m-am prăbușit pe o bancă.

Chioșcul mic era cumva ascuns în colțul Plajei Hanover – mai mult o îngrămădire de pietre și noroi decât o plajă adevărată. Iar la umbra Muntelui Morgan nu prea aveai parte de soare. Era o încercare jalnică de a ne convinge pe noi, sărmani locuitori fără ieșire la mare, că nu este așa.

Telefonul a bâzâit și l-am verificat imediat. Am văzut o fotografie a antebrațului palid al lui Caelyn, cu un text roșu pe el, de parcă ar fi fost scris cu sânge.

Ai fost la limită. Aproape că am tăiat-o.

O cârpă neagră îi ținea brațul legat de scaun și cuțitul de bucătărie era așezat amenințător lângă brațul ei. Dacă literele nu ar fi fost atât de bine aliniate, m-ar fi păcălit. *Bzzz!* O muscă mi-a bâzâit pe lângă ureche și, fiind deja încordată, am sărit în sus și am înjurat:

— La naiba!

În momentul următor, mi-a bâzâit telefonul.

Hai să jucăm „Apelul Păcăleală”. De pe telefonul cu cartelă preplătită, sună la numărul contactului preferat.

Citește scenariul meu cu ajutorul schimbătorului de voce. Ești gata? DĂ-I DRUMUL!

— Da, să-i dăm drumul, ticălosule!

Aveam impresia că urmează alt joc. Altfel nu m-ar fi pus să aduc pachetul din dulap. L-am golit. Obiectul acela care semăna cu un walkie-talkie trebuia să fie schimbătorul de voce. L-am pornit, l-am dus la buze și am apăsat pe butonul mare roșu.

— Alo, alo!

Îmi îngroșa vocea și o făcea să sune puțin ca a tatei. Mi s-a strâns gâtul.

Dar atunci mi-am imaginat fumul care iese din cuptor, flăcările care cuprind dulapurile din jur. Trebuia să mă mișc repede.

Am pus telefonul pe bancă să citesc scenariul și să țin în mână telefonul cu cartela preplătită și schimbătorul de voce, apoi am navigat la „Contacte Favorite” și am tastat numai atât:

Sună-mă.

Aceste jocuri erau bizare. Ce mă vor obliga să spun? Poate că mă vor face să împroșc cu insulte și…

Cineva a răspuns la telefon.

— Aici 911. Care este urgența dumneavoastră?

Mi-a sărit inima și am apăsat într-un gest reflex pe „Sfârșitul convorbirii”.

Care era șmecheria? Parcă nu trebuia să chem poliția, căci altfel… Mă uitam la telefon. Va suna din nou?

Odată, când eram mici și merseserăm în vizită la bunica Rose, Caelyn și cu mine descoperiserăm în subsol un telefon vechi cu disc, care încă mai funcționa. Am început să formăm numere la întâmplare, fascinate de discul arhaic. Am transformat totul într-o întrecere, să vedem cui i se răspunde mai des. Chicoteam în palme, în timp ce oamenii strigau *Alo? Alo?* Dar apoi Caelyn a format 911 înainte să-mi dau seama ce face.

— Aici 911… a zis operatoarea.

Eu am smuls telefonul și l-am trântit în furcă.

— De ce ai făcut asta? am întrebat-o pe Caelyn.

Ochii ei timizi s-au făcut mari în spatele lentilelor groase.

— Nu știu! Eram curioasă…

Telefonul a sunat. Amândouă am țipat. 911 sunase înapoi. Priveam neajutorate, ca și când, ignorând greșeala lui Caelyn, am fi putut să o îndepărtăm. Însă a răspuns bunica, de la etaj, și am avut o mulțime de

necazuri.

Acum pe telefonul meu a apărut un mesaj.

Ai folosit deja cardul de eliberare din închisoare. Suna înapoi ACUM.

De unde știa că încheiasem convorbirea? Simțeam o durere la ceafa și am aruncat o privire spre pădure. Chiar atunci ceva a foșnit pe frunzele uscate și moarte. O creangă s-a rupt. Mărăcinișul a foșnit. Și m-am încordat să întâmpin pe cineva care se va năpusti împotriva mea.

În urmă cu cinci ani

Am sunat la ușă la Brady și mi-am mușcat buza, sperând că nu este deja închis în cameră și plânge sau mai știu eu ce. Nu suportam să văd oameni plângând – canalele mele lacrimale se activau instantaneu. Dar trebuia să vin să-l iau. Să rămânem certați era și mai rău. Nu suportam încordarea – mă făcea să mă simt rău și nu mă puteam gândi la nimic altceva.

Mama lui Brady a deschis ușa, zâmbind cu buzele strânse.

— Crystal.

Era clar că Brady îi spusese ce se întâmplase. Părul ei ondulat, roșcat, era strâns într-un coc lejer deasupra capului și zulufii scurți îi încadrau fața ca niște firișoare de foc. Întotdeauna îmi dorisem ca buclele mele să fie la fel de bine definite, dar arătau mai mult ca o încâlcitură dezordonată.

— Bună ziua, doamnă Cullen. Pot să vorbesc cu Brady?

A deschis mai mult ușa și a zâmbit mai larg.

— Sigur că da, iubito.

Considera probabil că e drăguț că venisem să-mi cer scuze.

— E în sufragerie.

— Mulțumesc.

Am trecut repede pe lângă ea și m-am îndreptat spre sufragerie. Înăuntru era cald și înăbușitor. Brady și fratele lui mai mare, Andrew, ședeau cu picioarele încrucișate de o parte și de alta a măsuței de cafea din fața șemineului și făceau un puzzle. Andrew era cu doi ani mai mare decât mine, avea aceleași trăsături rotunde ca și Brady, era prietenos, dar tăcut – de câte ori îl vedeam la școală era cu nasul băgat într-o carte sau în laptop.

— Bună, Brady, am spus.

— Bună.

Refuza să se uite la mine, luase o piesă de puzzle și examina marginea la care lucra.

— Ascultă, îmi pare rău pentru adineauri. Întoarce-te și…

— Nu vezi că suntem ocupați? s-a răstit Andrew, luându-mă prin surprindere – de obicei vorbea foarte blând.

S-a încruntat și a arătat spre puzzle ca și când nu aș fi văzut ce făceau. Am tresărit, simțind un ghem de vinovăție în stomac. Probabil că Brady îi povestise și lui.

Dacă ar fi fost aici, Zoey ar fi spus ceva de genul: „Calmează-te, Brady e aici de două secunde”. Nu o deranja foarte mult confruntarea. De fapt, chiar îi plăcea.

L-am ignorat pe Andrew.

— Brady, îmi pare sincer rău. Vreau să fiu în echipa ta. Vino să joci cu noi.

Brady a ridicat în sfârșit privirea.

— Chiar vrei să fii în echipa lui? a întrebat sceptic Andrew.

Brady privea cu ochii mari și plini de speranță.

— Da! Ce s-a întâmplat mai înainte… Eram furioasă pe Zoey în legătură cu altceva. Se poartă ciudat în ultima vreme…

Brady a înclinat capul.

— Cum adică, ciudat?

Nu avea să înțeleagă. Mi s-a părut dintr-odată meschin să-mi fac griji pentru că Zoey mă îmbrâncea puțin pe coridor. Deși… dacă Brady se simțise dat la o parte mai înainte, poate că avea să înțeleagă. Aș putea să-i mărturisesc.

Însă nu voiam să discut despre asta în timp ce ne asculta fratele lui.

— Nu e mare lucru, îți spun mai târziu. Dar haide, trebuie să ne întoarcem acolo. Nu putem să-i lăsăm să formeze o alianță.

La aceste cuvinte, Brady a sărit în picioare. Nu este nimic mai rău decât o alianță în care nu ești inclus.

Bine ar fi fost să fie adevărat.

Bine ar fi fost ca acesta să fie cel mai rău lucru care s-a întâmplat în acea noapte.

CAPITOLUL 9

Nu bănuiam că voi fi ucisă de două ori în pădure astăzi.

Și de aceeași persoană, nici mai mult, nici mai puțin. Probabil că Jeremy mă urmărise acolo. Mințise în legătură cu e-mailul ca să aibă pretext să se ia de mine. Acum avea ocazia să reconstituie uciderea din MortalDusk – firește, fără focuri de armă.

Foșnetul se auzea mai aproape. Îmi imaginam o siluetă cu glugă în umbră, strângând în mână un cuțit și repezindu-se spre mine. Trebuia să fug, sau cel puțin să găsesc o creangă sau altceva cu care să mă pot apăra. Dar picioarele îmi încremeniseră, paralizate de spaimă…

O veveriță a țâșnit din frunziș și a zbughit-o în sus pe copac.

Oh! M-am apucat de una din bârnele de lemn ale chioșcului și mi-am încetinit respirația. Paranoia mi se scurgea prin toții porii. Trebuia să mă adun. Chiar atunci telefonul a vibrat cu un mesaj foto.

O mână înmănușată strângea un cuțit în fața lui Caelyn și o cârpă neagră îi acoperea gura și nasul. Cuțitul nu era singura primejdie. Dacă ea intra în panică și nu putea să respire…

— Are astm, ticălosule!

M-am gândit repede și am încercat să fac o captură de ecran. Nu s-a întâmplat nimic. M-am încruntat și am apăsat din nou pe butoanele obișnuite de pe muchia telefonului.

Imaginea a dispărut, înlocuită de un text roșu pe alb.

Fără capturi de ecran. Mai încerci o dată și nu o mai las să folosească inhalatorul.

Așadar, știa că are astm. Găsise inhalatorul la ea… Stai! Mă auzise pe mine spunând asta? Dacă îmi dezactivase funcționalitatea capturii de ecran, însemna că îmi controla complet telefonul. Am aruncat o privire la camera foto din fața mea.

Și punctulețul acela mic negru se uita fix înapoi, ca afurisitul de ochi al lui Sauron.

M-au trecut fiori. Așa îmi afla fiecare mișcare. Acum mi se părea cât se poate de clar.

Mă privea tot timpul.

Mă asculta mereu.

Eram așa de înspăimântată că am alergat la marginea lacului și mi-am dat brațul pe spate, gata să arunc telefonul în apa sclipitoare. Dar m-am oprit. Dacă aruncam telefonul, tăiam orice legătură cu Caelyn. Și s-ar fi putut considera că am abandonat jocul. Nu puteam risca. Trebuia să merg până la capăt. Să o salvez. Să-mi salvez casa de la incendiu. Trebuia să termin odată cu asta, ca și cum aș fi smuls cel mai bine lipit plasture din lume.

M-am întors la chioșc cu telefonul în fața ochilor.

— Foarte bine. Am s-o fac.

Nu avea rost să mai tastez mesaje. Mi-am înghițit spaima și am format numărul cu degete tremurătoare.

— Aici 911. Care este urgența dumneavoastră?

Pe ecran a apărut un text lung. Am dus schimbătorul de voce la buze și am citit.

— Ăăă, bună! Numele meu este Lance Burdly.

Până și bâlbâială era în scenariu.

— Sunt în Newboro, pe Pearson Drive 379. Am nevoie de o ambulanță. Dar fără poliție. Mama și sora mea s-au certat și mama a devenit violentă. Așa că am luat pistolul din noptiera ei…

Mi-am dus mâna la gură. *Nu.* Nu se poate. Nu puteam să citesc mai departe. Însă nu aveam de ales.

Ba nu, avem întotdeauna de ales.

Prima opțiune: să închid telefonul. Să refuz să mai joc acest joc diabolic. Dar atunci Caelyn va muri.

A doua opțiune: să-i spun operatoarei adevărul. Să cer ajutorul poliției. Dar mă vor crede măcar polițiștii? Oricum, Caelyn va muri și casa mea va lua foc.

A treia opțiune: să citesc scenariul. Să închei deocamdată cu asta. Iar după aceea să-l depășesc cumva pe AnOnymOus1 și să o găsesc pe sora mea.

Nu îți poți depăși oponentul dacă jocul s-a terminat. Trebuia să aleg a treia variantă.

Dar după aceea aveam să ripostez.

— Alo? a spus operatoarea. Spuneai că ai o armă?

În ciuda insistenței, vocea ei era calmă și egală, ca și când ar fi vorbit cu zeci, poate sute de persoane implicate în situații de violență domestică.

Schimbătorul de voce îmi masca tremurul din voce în timp ce citeam.

— Am luat arma din noptiera ei și am împușcat-o. Am împușcat-o pe mama. Nu mai respiră.

Operatoarea s-a oprit o clipă ca să asimileze informația.

— Spuneai că ai o soră? Unde este sora ta acum?

A apărut un nou fragment de text.

— Am încuiat-o în subsol. Și am stropit casa cu benzină. Dacă trimiteți poliția, dau foc la casă.

O, Doamne, ce am făcut!

Pulsul îmi zvâcnea în urechi și acoperea cuvintele operatoarei. Mă întreba ceva, încercând să mă facă să rămân la telefon.

Mesaj nou de la AnOnymOus1.

Acum închide.

Am pipăit după butonul de încheiere a conversației și am scos un suspin sufocat. Făcusem o alegere proastă. O persoană nevinovată urma să fie luată pe sus de poliție. Când se desprinseseră de pe buzele mele, aceste cuvinte aprinseseră un fitil. Acum trebuia să sting flacăra înainte ca viața lui Lance Burdly să explodeze. Trebuia să-l previn, indiferent cine era.

Mă mai obseda încă un lucru. O soră încuiată în subsol. O mamă împușcată și ucisă. Caelyn era închisă într-un subsol. Primisem un mesaj de la mama, dar dacă era fals? AnOnymOus1 o răpise și pe ea? Dacă subtextul acestui apel era o amenințare?

Nu se poate. Exageram, mă grăbeam să trag concluzii ilogice…

Telefonul a bâzâit.

Pune telefonul cu cartelă preplătită și schimbătorul de voce în sacoșă. Umple-o cu pietre și arunc-o în lac.

Voia să scap de dovezi. Ca și când aș fi comis o crimă.

Am băgat repede pietriș alb strălucitor din jurul chioșcului în sacoșa de plastic, gândindu-mă ce să fac în continuare. Mai întâi trebuia să-l previn pe Lance. Aș putea să mă duc la ei acasă – la naiba, care era adresa? Nu-mi aminteam nici măcar numele străzii. Aveam noroc că îi țineam minte

numele. Lance Burdly.

Oricum, ce se putea întâmpla în cel mai rău caz? Poliția urma să meargă acolo și să nu aibă pe cine să salveze, pentru că nimic din toate acestea nu era real. Nimeni nu fusese împușcat. Nicio casă nu fusese incendiată…

O, Doamne! Negresele!

Hârtia cerată care mocnea, fumega, bucătăria în flăcări.

Trebuia să mă duc acasă. Acum.

Am închis punga, am aruncat-o cât am putut de departe peste lac și am șters-o înainte ca aceasta să atingă apa.

•

Când am intrat cu mașina pe alee, m-am uitat pe cer după nori de fum, dar totul era limpede – albastru și fără nori. Iar când am dat fuga înăuntru, nările mi s-au umplut de mirosul plăcut al negreselor proaspăt coapte. Nu se simțea niciun miros acru sau de hârtie arsă. Am închis cuptorul, mi-am pus mănușile și am scos tava. Negresele erau ușor arse pe margine, dar altfel delicioase.

Ciudat. Stătuseră la cuptor mai mult decât dublul timpului necesar.

Am examinat marginile hârtiei cerate. Nu se arsese și nici nu se topise deloc. Articolul fusese greșit? Mă speriasem degeaba?

Dar modul în care AnOnymOus1 îmi trimisese avertismentul acela cu majuscule să nu mă ating de cuptor… E clar că își dorise să mă facă să cred că arderea negreselor era un pericol real. Am pus tava pe blat, mi-am scos mănușile și am apucat hârtia cerată. Hm, nu părea chiar cerată. Ei bine, criza fusese evitată.

M-am repezit afară să o iau pe Whiskers de pe bancheta din spate și să-i dau drumul în hol, unde a pufnit indignată, după care am luat-o la goană spre subsol.

— Hei, cel puțin nu te-ai transformat în kebap de pisică.

M-am dus să-mi iau laptopul și să-l caut pe Lance Burdly pe Google, dar… stai așa…

Înapoi în bucătărie, mi-am pus telefonul pe blat, am scos din sertar cutia cu hârtie cerată și am pipăit rola dinăuntru. Se potrivea cu cea din tavă. Curioasă, am scos hârtia de copt și mi-am trecut degetele peste marginile care ieșeau în evidență.

Era alunecoasă… cerată.

Temperatura din încăpere părea să scadă vertiginos. Oare mama le

schimbase din greșeală la un moment dat între ele? Întotdeauna era cam dezorientată. Zădărnicise fără să-și dea seama planul lui AnOnymOus1 de a da foc casei?

Am aruncat o privire la telefon, la punctul mic de lângă difuzor. Mă privește. Mă privește tot timpul. La naiba cu rahatul ăsta. Am luat o bucată de scotch din sertarul cu vechituri și am început să lipesc bucățele mici de bandă adezivă pe cameră, intenționând să fac același lucru și cu cea din spate, când telefonul a vibrat. AnOnymOus1.

Nu cred. Scoate-o sau ea moare.

La naiba! Degetele îmi tremurau în timp ce desprindeam banda. A apărut un mesaj nou.

Felicitări pentru câștigarea primelor cinci jocuri! Următorul joc va fi diseară, mai târziu.

Hm. Nu era reacția la care mă așteptam după ce planurile nu-i ieșiseră. Poate încerca să salveze aparențele și avea nevoie de timp ca să pună la cale alt plan.

Între timp, savurează negresele. Sunt răsplata ta.

La naiba cu negresele, nu aveam de gând să le mănânc. Și apoi, îmi doream altă răsplată.

Ce face Caelyn? Pot să vorbesc cu ea?

Acum nu prea poate să vină la telefon.

M-a cuprins spaima. O clipă mai târziu, a apărut un video. Caelyn. Cu mâinile legate la spate. Capul îi atârna în față. Am tras aer în piept, dar parcă plămânii mei refuzau să primească oxigen. Era inconștientă? Nu-i vedeam fața. Am încercat să măresc imaginea, dar nu mergea…

O bătaie puternică.

Am ridicat brusc capul.

Cineva era la ușa din față.

CAPITOLUL 10

Uneori, îmi vine să fac moarte de om ca să dau timpul înapoi și să-mi repar greșelile. Alteori, un sunet sau un miros declanșează o amintire atât de vie, încât devine aproape imposibil.

Bum, bum, bum!

Bătaia din ușa de la intrare mi-a amintit de camera mea acum un an, când tata bătea cu pumnul în ușă. La început, certurile lui cu mama erau mai mult urlete acuzatoare – bea prea mult; ea nu înțelegea. Pierdea prea mulți bitcoins la poker; ea nu era corectă față de el.

— Nu înțelegi! urlase o dată. Nu ai pierdut toate lucrurile pentru care ai muncit. Tu încă ai o anumită *importanță!*

În cele din urmă, certurile lor au degenerat în bătăi.

Bum, bum, bum!

Parcă o simțeam pe Caelyn cum tremură lângă mine, ascunsă sub păturile mele. Dar era numai o senzație vagă de spaimă care îmi alerga prin vene. Indiferent cine bătea acum, nu era tata. Terenul era liber. El era în cealaltă parte a țării. Avusesem grijă de asta.

M-am uitat la ceas: 16.46. Le spusesem Akirei și lui Randall să vină la cinci, iar acum aveam nevoie de fiecare secundă din cele paisprezece minute ca să-l caut pe Google pe Lance Burdly. Mi-am pus frustrată telefonul pe blat, apoi m-am răzgândit și l-am băgat în sertarul cu tacâmuri, după care am alergat la ușă. Prin vitraliu am recunoscut jacheta lui Dylan. Era singur. Ultima dată când îl văzusem, domnul Chen îl conducea în biroul său după ce găsise răspunsurile la teste ascunse în dulapul lui.

Cu palmele transpirate, am deschis ușa.

— Bună!

Dylan se rezema de cadrul ușii, cu un fes verde oliv peste părul castaniu.

— Bună!

Și-a băgat mâinile nonșalant în buzunar, dar cute de îngrijorare îi brăzdau fruntea.

— Soneria ta nu funcționează.

— E clar.

Mama nu avusese timp să cheme pe cineva.

— Ai venit mai devreme.

— E clar.

Mișto. Așadar, stabiliserăm amândoi că putem observa anumite lucruri. Buzele i s-au arcuit într-un zâmbet, iar eu am chicotit scurt.

— Tocilară, a spus el apăsat. Akira a spus că ai plecat deja acasă și… oh… voiam să… Trebuia să-ți spun…

S-a frecat la ceafă, în timp ce zâmbetul îi dispăruse.

— N-am fost eu, Crystal. N-am furat răspunsurile la test.

M-am dat înapoi surprinsă. De ce îi păsa ce credeam eu? Dar privirea serioasă din ochii lui îmi spunea că îi păsa. Mai că îmi venea să spun: „Știu”. Însă se presupunea că nu știu. Trebuia să pretind că, din câte știam, furase răspunsurile.

Dar era o cruzime să mă prefac bănuitoare, mai ales de când descoperisem că îi păsa ce credeam despre el. Îmi făcea inima să se strângă și să tremure de vinovăție.

Derutată, i-am făcut semn să intre, afișând un zâmbet plin de empatie.

— Păi… ascultă, sunt sigură că totul va fi bine.

— Am fost suspendat.

Mi s-a strâns stomacul.

— O, nu!

— Newboro are toleranță zero pentru înșelătorie. Și se consemnează în dosar, iar MIT va vedea asta pe foaia mea matricolă. Am încurcat-o cum nu se poate mai rău.

La naiba. Era numai vina mea. Sigur, nu știam că e dulapul lui Dylan. Iar dacă nu aș fi furat testul și nu l-aș fi strecurat în dulapul lui, aș fi pus în primejdie viața lui Caelyn.

Dar acțiunile mele puteau pune în primejdie viitorul lui Dylan.

O, Doamne! Trebuia să mă așez.

Dylan m-a urmat în bucătărie și s-a așezat pe scaunul de bar de lângă mine, lăsându-și rucsacul pe jos.

— Nu-mi vine să cred.

Și-a scos fesul și șuvițele de păr i s-au împrăștiat pe frunte.

— Știi, când se întâmplă ceva atât de absurd, crezi că visezi, pentru că nu are cum să fie real. Ca și când ai privi toată porcăria din perspectiva altcuiva, pentru că nu ți se poate întâmpla ție.

Mai că îmi venea să râd. O descriere exactă a zilei mele.

— Știu exact ce vrei să spui.

Și-a aranjat ochelarii și a oftat.

— Păi, aici miroase bine.

A apucat colțul tăvii cu negrese și a tras-o mai aproape.

— Acum le-ai făcut?

Simțise că sunt calde. Mi-a tresărit inima.

— Nu! Adică, da, ăă…

Căutam la repezeală o minciună.

— M-am gândit că ți-ar prinde bine ceva de mâncare.

Mi-a întâlnit privirea și o expresie ciudată i-a apărut pe chip. Era amuzat? Surprins? Obrajii mi-au luat foc.

— Dar nu sunt bune.

— De ce?

— A aterizat o muscă pe ele.

Îmi venea să-mi dau o palmă. Asta era tot ce puteam inventa? Pe bune?

A ridicat din sprâncene.

— Ai de gând să arunci toate aceste bunătăți numai din cauza unei muște?

M-am crispat.

— Nu vomită muștele pe tot ce aterizează?

— Oo, dar mi-ai făcut negrese. Am să suport puțină vomă microscopică.

— Scârbos!

Însă inima mi-a tresărit din nou. Practic, negresele erau foarte bune. I-am întins o paletă și Dylan a înfipt-o în ele.

— Așadar, domnul Chen chiar crede că ai luat testul? am întrebat.

— Îhî.

A eliberat o bucățică inegală din negresă și a mușcat din ea.

— I-am spus că matematica e disciplina mea preferată. Nu am nevoie să trișez. Dar nu contează. Dovada era în dulapul meu, așa că, știi, vinovat până la proba contrară.

— Îhî, am spus, amintindu-mi de camerele de supraveghere din tavan.

Oare domnul Chen se va gândi să verifice înregistrarea?

— Poate reușești cel puțin să-l convingi să nu-ți treacă asta în dosar. Toată lumea greșește.

— Dar n-am făcut nicio greșeală. Nu pot recunoaște ceva ce nu am făcut. Oricine ar fi putut strecura testul prin orificiile pentru ventilație.

Mi-a stat inima. Prefă-te că nu știi. Pur și simplu, prefă-te că nu știi.

— Cum, crezi că ți le-a pus cineva în dulap?

Foarte bine, deci întrebarea însemna exact contrariul de a mă preface că nu știu. Obrajii mi-au luat foc când s-a uitat la mine.

— O, așa cred. M-am gândit că poate cineva a încercat să scape de el. Crezi că cineva a vrut să-mi însceneze ceva?

Am privit îngrijorată la sertarul cu tacâmuri unde era telefonul meu, sperând că vocile noastre erau prea înăbușite și AnOnymOus1 nu le auzea.

— Păi…

— Uau, a chicotit el. Și eu, care credeam că sunt paranoic.

Mi-am încrucișat brațele, simțindu-mă vinovată, însă nu mă puteam opri.

— Altfel ar fi o coincidență ciudată, nu-i așa? A, și ai test săptămâna viitoare, nu?

S-a încruntat.

— Ai dreptate. Dar cine să-mi facă una ca asta?

Eu mă întrebasem asta toată după-amiaza. Cine îl detesta atât de mult pe Dylan, încât să vrea să fie suspendat? Cine mă ura pe mine atât de mult, încât îmi răpise sora?

Nu era decât o persoană la noi în școală la care mă puteam gândi… Dar era ridicol. Nu ar face niciodată una ca asta.

— Ce e?

Dylan a insistat văzând expresia mea.

— Nu… nu e nimic.

— Spune-mi. La cine te gândești?

Am expirat și am șoptit un nume.

CAPITOLUL 11

Lucia Ramirez ne ura din tot sufletul și asta era în întregime din vina mea. În graba noastră de a recruta al treilea jucător pentru echipă, am ținut probe în prima săptămână de școală. S-au înscris numai două persoane, inclusiv Lucia. Era mai mult o „traseistă” decât o singuratică, navigând de la o gașcă la alta, în funcție de dispoziția sufletească. Nu fuseserăm niciodată exact prietene – o interesa mai mult decât orice să ajungă la Harvard, dar era destul de agreabilă, ca un fel de hortensie care înveselește o încăpere fără să sară în ochi. Exact ca Brady, mi-am spus tresărind.

Totuși, interesul ei de a se alătura echipei noastre de tocilari mă nedumerea, mai ales când a intrat în laboratorul de informatică, scuturându-și buclele castanii strălucitoare și purtând o rochie înflorată elegantă, în contrast puternic cu tricoul meu Zelda Triforce[{3}] și pantalonii roz de pijama pe care îi purta Zoey la școală, fără să-i pese câtuși de puțin.

Dar Lucia a rămas cu ochii căscați la Randall pe toată durata interviului lui Matty și, dintr-odată, totul a căpătat logică.

Randall i-a răspuns cu un zâmbet strâmb, Akira ne-a aruncat o privire iritată mie și lui Zoey, iar Zoey s-a uitat la Lucia ca și când aceasta ar fi plănuit deja să o doboare. Am avut o senzație de răceală în piept. Nu am putut să o recrutăm pe Lucia. Nu aveam încredere că nu ne va dezbina grupul și nici nu garantam că nu o vom sfâșia noi pe ea în bucățele. Nu puteam permite să se întâmple niciuna, nici alta.

După cum s-a dovedit, nu putea să reziste mai mult de două minute în rundele ei de probă din MortalDusk fără să fie pulverizată sau vaporizată – cel puțin până când Randall a început să aterizeze lângă ea ca bodyguard. Dar chiar și așa, era fără speranță. După ultima ei rundă, Randall a spus:

— Bună treabă de astă dată.

Bună treabă, să reziști cinci minute?

— Da, un tir pe cinste, a spus Matty.

Mai degrabă un tir de rahat.

— Mulțumesc că ai încercat.

Sigur nu vorbea serios.

Zoey a strâmbat din nas de parcă pe biroul ei ar fi fost un rahat, iar Akira

parcă voia să ucidă pe cineva. Ghemul rece pe care-l simțeam în piept mi s-a strecurat în vene. Trebuia să pun capăt acestei situații, ca să nu sărim unii la gâtul celorlalți. Trebuia să mă asigur că Lucia nici nu dorea să ni se alăture.

Un zâmbet plin de speranță s-a întins pe fața Luciei.

— Și când voi afla?

— Ce să afli? am întrebat-o.

— Dacă am intrat în echipă…

Matty a dat să răspundă, dar pufnetul meu l-a oprit.

— Chiar crezi sincer că te vom accepta în echipă după asta? Ai fost jalnică. Bunica mea de șaptezeci de ani joacă mai bine decât tine.

Lucia a deschis gura și ochii i s-au umezit în timp ce se uita de la unul la altul, în speranța că cineva îi va lua apărarea. Dar nu a sărit nimeni în apărarea ei. Când a fugit pe hol, am știut că făcusem o greșeală.

Randall se uita la mine:

— Ce naiba a fost asta?

Obrajii mei erau în flăcări.

— A fost o insultă de rahat, a spus Matty încurcat.

— A fost oribilă, a spus Akira.

Zoey a aruncat o privire spre băieți.

— Iar voi doi i-ați dat apă la moară.

— Am vrut să fim drăguți, a spus Randall.

— De ce, ca s-o jignim mai târziu când nu o vom selecta? a spus Zoey. Mai bine să-i spunem adevărul de la început.

I-am aruncat o privire recunoscătoare și ea a dat din cap. Dar eram atât de supărată, că nici nu mai eram atentă la proba lui Dylan. Îmi era atât de tare teamă că îi făcusem Luciei ceea ce îi făcusem lui Brady, că o umilisem în fața tuturor.

Și probabil că a durut-o, căci a încercat să se răzbune. Iar dacă încercase o dată… poate că avea să încerce din nou.

•

— Lucia.

În timp ce-și termina negresa, Dylan lua în calcul posibilitatea să fi strecurat ea răspunsurile.

— Pentru că eu am intrat în echipă și ea nu?

— De asta, sau pentru tot ce a urmat după aceea.

Mi-am trecut o mână peste față. Dar nu putea fi AnOnymOus1 – era în clasă când primisem primul mesaj video. Deși… mă urmase la baie. Asta era cam ciudat.

— Dar nu am avut mai nimic de-a face cu asta, a spus Dylan.

Însă nu știa că acolo eu eram ținta principală. Mi-am mușcat buza și am privit în direcția telefonului. Era prea periculos să fac speculații cu voce tare în felul acesta.

Dylan mi-a înțeles greșit privirea.

— A, vrei să mă consolezi, nu-i așa?

O, nu. Credea că îl consider vinovat. Părea atât de disperat, încât l-am apucat de mână.

— Nu, nu e asta…

— Bună!

Matty stătea în pragul dintre bucătărie și hol și rămăsese cu ochii pe mâinile noastre. Mi-am tras-o înapoi.

— Bună.

— O, scuze… Ușa era deschisă.

Hopa! Probabil că nu o închisesem după Dylan. Mama mă bătea mereu la cap că uit să o încui și atunci îi aminteam de ultima dată când uitase ea unde își lăsase telefonul sau cheile.

— E-n ordine, am spus.

Restul grupului a intrat în bucătărie. Zoey a apărut ultima, arătând un pic cam ciudat.

— Gagiule! Ai furat testul? a zis Randall și l-a lovit în glumă în braț pe Dylan. Toată lumea știe că îți arunci numai o privire și îl pui la loc.

Dylan și-a încleștat fălcile.

— N-am furat nimic.

Matty și Randall au zâmbit.

— Sigur, sigur, a spus Randall.

Akira i-a dat un cot.

— N-am furat!

Zoey i-a aruncat lui Dylan o privire compătimitoare.

— Nouă poți să ne spui dacă l-ai luat. Noi nu te judecăm.

Mi-am dat ochii peste cap. Ar fi fost *încântată* să compătimească alt escroc.

— Dar *nu l-am luat*!

Dylan și-a lăsat umerii în jos, înfrânt.

— La naiba. Dacă voi nu mă credeți, cum mă vor crede alții? Ce vor crede la MIT?

Randall a chicotit și mai tare și a luat o negresă, tachinându-l ca de obicei fără încetare.

— Eu te cred, am spus.

Dylan a ridicat capul.

— Serios?

— Serios? a spus Matty în același timp.

Mi s-au încins obrajii și am înghițit un nod.

— Dacă spune că nu le-a luat, înseamnă că așa e. De ce să ne mintă pe noi?

Matty se uita când la Dylan, când la mine și ceva mă ardea în piept. Știa ce simt pentru Dylan? Aveam încredere în Akira și Randall că vor păstra secretul asupra sentimentelor mele. Dar Matty mă văzuse cum plecasem ca o furtună de la petrecerea Luciei după ce Zoey îl sărutase pe Dylan. Pusese lucrurile cap la cap?

— Pentru că știe că ar fi trebuit să facă poze! a spus Randall cu gura plină.

Akira i-a dat lui Randall peste braț.

— Vrei să încetezi?

— Nu trebuia să stai acasă cu surioara? s-a răstit Dylan la Randall.

— Părinții mei s-au întors mai devreme. Sunt un băiat liber, a spus Randall cu o voce de Pinocchio.

L-a scuturat pe Dylan de umăr, împrăștiind firimituri peste tot.

— Calmează-te, gagiule. Te necăjesc numai.

— Haideți, am spus și am coborât de pe scaunul de bar. Haideți să jucăm.

Trebuia să le distrag atenția prietenilor cu MortalDusk ca să-l pot căuta pe Google pe Lance Burdly. Speram că poliția nu-i dărâmase deja ușa…

Dylan a luat tava cu negrese, iar Akira, o farfurie din dulap, deschizând sertarul cu tacâmuri. Ciugulea întotdeauna din desert, savurându-l cât mai mult timp cu putință.

— O…

A luat telefonul meu. Mi-a sărit inima.

— O, acolo era!

L-am luat și ne-am îndreptat spre subsol, ignorând felul în care mă privea de parcă aș fi fost extraterestră.

Jos, m-am instalat în fotoliul înclinat pe care ședea de obicei Zoey. Mi-a aruncat o privire confuză, după care s-a așezat pe locul meu de pe canapea, lângă Akira, dar aveam nevoie de locul acela ca să-l caut pe Lance Burdly fără ca Akira sau Dylan să observe.

— Deci tatăl tău n-a zis nimic în legătură cu asta? l-a întrebat Randall pe Dylan.

— Ăăă… nu?

Dylan a pus tava pe masă, apoi s-a așezat lângă Zoey. Whiskers a sărit de pe locul ei pe brațul fotoliului de lângă el și a fugit sus să caute puțină liniște.

— Și ce ziceai? a spus Randall. Nu te-a pedepsit?

— Aa, încă nu știe. Domnul Chen n-a putut lua legătura cu el… Este la un festival al cărții la New York.

Dylan și tatăl lui se mutaseră în Vermont atunci când vechiul lor proprietar din New York le crescuse vertiginos chiria și nu reușeau să facă față din salariul de editor al tatălui său. Obținuse un post la o editură locală mică, dar trebuia să meargă tot timpul la conferințe și la festivaluri. Și cum mama lui Dylan murise, rămânea singur mult timp.

— Norocul tău.

Matty a luat o negresă și i-a trecut tava lui Zoey. Dar ea a refuzat.

— Nu, mulțumesc, tot nu mă simt bine.

Hmm, Zoey era dependentă de ciocolată. Poate chiar îi fusese rău astăzi.

— Așadar, Crys, fă-mă să înțeleg, a spus Matty, distrăgându-mi atenția de la căutarea mea pe Google. La școală ți-a fost rău, iar după aceea, ca să sărbătorești starea de rău, ai făcut negrese?

— Păi… da… am vrut să-i fac lui Dylan ceva care să-l consoleze.

Dylan a chicotit.

— Nimic nu înlocuiește ciocolata ca să te facă să uiți că viața ți-a fost distrusă.

Și din nou acea grimasă.

— Viața ta nu a fost distrusă, am spus. O să rezolvăm problema asta împreună, OK?

Dylan s-a uitat la mine și mi-a susținut privirea, de parcă ar fi încercat să rezolve un puzzle. Obrajii mi s-au încins și, când am întrerupt în sfârșit

contactul vizual, fața mea probabil că avea aceeași culoare ca părul roz al lui Zoey.

Și ea, și Matty se holbau cu expresii posomorâte.

Puțin îmi păsa mie ce crede Zoey. Dar expresia lui Matty îmi dădea o senzație stranie în piept. Nu puteam permite ca sentimentele noastre în dezacord să ne distrugă. Trebuia să stau de vorbă cu el. Trebuia să mă asigur că știe cât de mult înseamnă pentru mine și că nu aș risca niciodată prietenia noastră, deși probabil că ar fi subliniat că Akira și Randall se descurcau foarte bine. Totuși, în timp ce continuam să ne privim, gândul de a discuta cu el îmi producea o durere fizică. De ce? Îmi era teamă să nu-i rănesc sentimentele lui Matty, desigur. Dar mai era ceva. Din anumite motive, respingeam ideea de a avea o relație cu el și mă retrăgeam întotdeauna când se apropia prea mult, invitându-i și pe ceilalți ori de câte ori mă invita undeva. Eram o toantă?

Uf, cum de se încurcaseră lucrurile așa de rău anul acesta? Nimic nu destrăma mai rău o bună prietenie decât hormonii.

— Așadar, cine intră în direct astăzi? a întrebat Randall.

Akira s-a făcut mică. Deși toți eram pe audio, făceam prin rotație câte doi privind afișarea ecranelor și folosirea camerelor web în fiecare zi. Akira nu suporta să apară pe cameră și se temea când îi venea rândul, mai ales de când avuseserăm de-a face cu trolli[{4}], deși, ca să fim corecți, după aceea cu toții ne-am simțit cam stingheriți. Dar terapeutul ei o încurajase să continue ca parte a terapiei de autoexpunere. Așa că în ultima vreme se împăcase cu ideea. Dylan era singurul care refuzase clar, având în vedere revolta lui împotriva rețelelor de socializare.

— Tu și cu mine? Randall l-a împuns în braț pe Matty.

— Hai să jucăm, a spus Matty.

Akira s-a relaxat.

În timp în încărcăm MortalDusk, Matty l-a întrebat pe Dylan:

— Ai fost suspendat, nu-i așa, frățioare?

Dylan a aprobat din cap morocănos.

— Rahat. Asta înseamnă că ești practic suspendat din echipa noastră?

Mi s-a strâns stomacul.

Toată lumea se uita la Dylan, care se albise la față, iar Zoey și-a îndreptat spatele plină de speranță. Ha! L-ar fi aruncat sub un autobuz pentru un loc în turneu – dacă el nu putea să joace, însemna că noi, restul,

puteam.

— Dar turneul nu-i un eveniment școlar, am spus eu.

Mulți jucători erau mai în vârstă, ca Fishman și echipa lui din Vermont pe care o alcătuise ad-hoc fiindcă prietenii lui obișnuiți erau împrăștiați în toată lumea. Tot ce știam despre ei era că locuiau în apropiere de frontiera cu Canada.

— Da, dar este practic o activitate de echipă, a comentat Matty.

Am mijit ochii. Chiar era preocupat de acest aspect tehnic? Sau era doar un prostănac invidios?

— Domul Ferguson încă nu a spus nimic, am zis eu.

Când Matty înființase oficial echipa de sport electronic la Liceul Newboro – mama lui insistase să joace un sport de echipă și nu a putut afirma că jocurile video nu se califică –, Matty îl recrutase pe domnul Ferguson ca supervizor al nostru. Dar domnul Ferguson era foarte ocupat cu Olimpiada de Științe, așa că ne cam lăsa în voia noastră.

— Așadar, până va spune ceva, să presupunem că Dylan poate să joace. Cu el în echipa noastră, avem mai multe șanse să câștigăm.

Credeam că Dylan va aprecia acest lucru, dar și-a încleștat maxilarele. Oare credea că îmi pasă numai de joc, nu și de el? Vocea lui Caelyn îmi răsuna în minte: *Îți pasă de ceva din lumea reală?* Mi-a stat inima. O, Doamne! Nimic din toate acestea nu conta. Trebuia să-l găsesc pe Lance Burdly. Trebuia să o găsesc pe sora mea.

Imediat ce dragonul meu m-a lăsat în Golful Vrăjit, m-am lăsat ucisă de un elf oarecare fără să ripostez.

— La naiba! am exclamat.

Nu era tocmai o performanță demnă de Oscar, dar Zoey a zâmbit. Uf! Ei bine, nu-mi ardea de asta acum. Aveam șanse mari să joc în turneu oricum – Dumnezeu știe ce avea să se mai întâmple până duminică.

Am deschis Google.

Niciun rezultat pentru „lance burdley”.

Chiar niciunul? Hm. Am trecut la căutarea pe rețelele de socializare – ignorând glumele spirituale ale lui Randall și Matty și zgomotul ocazional de luptă ca pe un bâzâit din fundal –, dar nici urmă de Lance Burdley nicăieri. Ciudat. Ei bine, nu toată lumea are profil. Nici Dylan nu avea. Când îl întreba cineva, răspundea:

— Nu am de gând să dau corporațiilor corupte acces la creierul meu.

Și de câte ori ne vedea pe vreunul din nou în timp ce făceam „doomscrolling”, spunea:. Algoritmii ăștia v-au creat dependență”.

Afirmații perfect adevărate.

Apoi, am verificat toate site-urile de directoare pe care le-am găsit, dar tot nimic. Mi s-a strâns stomacul. Cum se poate ca o persoană să nu existe deloc online?

— L-am prins! a strigat brusc Matty, făcându-mă să tresar. Și asta înseamnă 20.000.

O, la naiba! Își asigurase locul al treilea la turneu. Randall s-a bucurat, dar Zoey s-a încruntat. Detesta faptul că băieții ajunseseră acolo primii. I-am întors lui Matty privirea triumfătoare, însă Akira mi-a aruncat o privire îngrijorată. Își dorea banii de premiu ca să meargă la colegiu. Se hotărâse pentru Cornell, care avea unul dintre cele mai bune programe de arhitectură, dar întrucât făcea parte din Ivy League, nu avea nicio șansă să primească bursă. Și nimeni dintre noi nu dorea să se îngroape sub povara împrumutului pentru studii, ca părinții noștri.

Cel puțin Akira știa ce vrea să facă în viață. Uneori mă gândeam că aș putea deveni dezvoltator de jocuri video, să creez peisaje luxuriante și povești în care adoram să evadez. Dar aveam măcar talent de designer? Va trebui să învăț programare? Zoey încercase să mă învețe câte ceva, însă nu se prinsese nimic de mine. Eram în stare să inventez puzzle-uri și reguli? Nu mă gândisem la asta, dar să fim realiști – abia dacă puteam să mă gândesc mai departe de luna următoare.

Matty a hăpăit fericit și restul negresei.

— Păcat că te-ai prăpădit atât de devreme, Crys.

— Păcat că ți-a căzut fața, am ripostat eu din reflex.

Matty a chicotit aprobator. Publicul nostru adora acest gen de conversație. S-a scărpinat la ceafă, apoi și-a acoperit microfonul ca să nu se audă în transmisiunea live.

— E plăcut să avem o rundă fără Fishman.

— Uf, știu.

Dar aveam probleme mai mari. Și Lance la fel.

În runda următoare a trebuit să rămân în viață suficient de mult timp ca să nu trezesc suspiciuni, așa că am căutat cu inima strânsă lădițele cu comori.

— Hei, Matty, am un baston de foc. Îl vrei?

Era arma lui preferată. Preferam o armă cu șocuri, căci fulgerele ajungeau mai departe și mă puteam urca pe acoperișuri să împușc oameni.

— Nu, a răspuns și s-a scărpinat din nou la ceafă. Am deja una.

— OK.

În timp ce alergam spre Castelul Calamităților, am auzit pași apăsați în apropiere, așa că am cotit spre un conac și m-am repezit la etaj să privesc pe fereastră. Un avatar cu rochie roz, cu păr lung, blond, fluturând în vânt, alerga pe potecă. Am lăsat cursorul în jos și am făcut clic dreapta. DaggerQueen29.

Zoey.

Tot un drac. Mi-am aliniat ținta cu toiagul de foc, ochind spre capul ei. Dar mingea de foc a trecut pe lângă ea. S-a răsucit căutând sursa flăcării și a pornit în goană spre mine. La naiba. Nu se putea să nu-mi pese. Nu voiam să-i ofer satisfacția să mă ucidă. Mi-am aliniat din nou tirul, însă înainte să apuc să trag, un fulger a străbătut ecranul și avatarul ei s-a vaporizat.

— Nu! a strigat ea când poțiunile de sănătate i s-au împrăștiat. Uf, credeam că te-am doborât!

— N-am fost eu, am spus.

Matty și-a dres vocea. Pentru o clipă, am crezut că își va asuma meritele, dar după aceea cifrele din colț care raportau cele mai recente omoruri s-au actualizat.

Vârtejuri de gheață mi-au cuprins inima.

AnOnymOus1 a doborât-o pe DaggerQueen29 cu un baston de șoc.

CAPITOLUL 12

Fiecare perișor de pe corp mi se zbârlise măciucă. AnOnymOus1 mă găsise *în joc.* Cum?

Am aruncat o privire spre Zoey, care urmărea ecranul și își mușca unghia dată cu lac roz. Spusese cândva că nu este posibil să urmărești un anumit utilizator pe hartă fără să piratezi MortalDusk. Și, deși eram într-o transmisiune live, nimeni nu putea să acceseze o hartă aflată deja în joc. Dar era clar că AnOnymOus1 avea calități de hacker.

Zoey mi-a aruncat o privire uimită.

— Ai de gând să te miști?

Urmărea avatarul meu, ceea ce însemna că AnOnymOus1 putea și el să mă vadă. După ce ai murit, trebuie să urmărești persoana care te-a ucis până murea, apoi persoana pe care o urmărea pe aceasta – și tot așa. Rămâneam rareori în preajmă ca să privim; dacă muream devreme, aveam șansa să ne facem temele pentru acasă.

Dar o dată, acum două luni, privisem. Zoey mă lovise cu o minge de foc, iar când punctul meu de observație se schimbase cu al ei, m-am uitat cu atenție. Era cu mult dincolo de Crescent Hill. Oho, m-ai aruncat tocmai de acolo? Am privit cu gura căscată la actualizare: *DaggerQueen29 a eliminat ShardsOfGlass cu un toiag de foc.* Poate că un arcaș profesionist ca Randall ar fi putut trage o asemenea lovitură cu arcul de foc. Însă cu un toiag? Imposibil.

Obrajii i s-au înroșit.

— Scuze. Nu mi-am dat seama că ești tu!

— Nu contează, dar cum?

Zoey nu țintea bine, relativ vorbind. Prefera lupta cu spada.

— Lovitură norocoasă… așa cred.

A strâns atât de tare din buze, că nu i se mai vedeau. Am mijit ochii. Mă mințea?

Dylan a chicotit.

— Nu te supăra că ai pierdut.

Era rândul meu să roșesc.

— Nu mă supăr… Dar sunt surprinsă. Oricum, nu contează.

Am trecut la eseul la engleză, încercând să ignor zvâcnetul din ceafă. Dar Zoey continua să aibă noroc, acumulând MortalBucks mai repede decât oricine altcineva. Nu aveam ce face – însă mă deranja că devenise dintr-odată așa de bună. Eu trebuia să joc în turneu. Aveam nevoie de bani ca să o ajut pe mama să plătească ipoteca. Părinții lui Zoey erau înstăriți. Îi vor plăti taxele de facultate, nici nu se pune problema, iar când va începe și ea să lucreze la cabinetul lor dentar, va câștiga o mulțime de bani. Viitorul se desfășura în fața ei ca un covor roșu cu sclipiri de argint. Nu avea nevoie de bani. Nu va trebui să se mute dacă pierde.

Am încercat să alung aceste gânduri neplăcute, simțindu-mă ca o prietenă de doi bani. Dar ceva nu era în regulă. Ca atunci când vezi un fel de ceață cu coada ochiului, dar acolo nu este nimic. Sau când simți cum îți zbârnâie telefonul în buzunar, însă nu ți-a trimis nimeni un mesaj. O eroare în matrice.

Am început să urmăresc ca un uliu tabela de actualizare. DaggerQueen29 dobora oamenii cu tot felul de arme și de descântece. Jucătorii stăpâneau de regulă două sau trei, dar Zoey era dintr-odată bună la toate. Așa că data următoare când ne-am luptat, am lăsat-o să mă ucidă și m-am prefăcut că mă duc la temele mele cu un oftat. În schimb, am privit-o cum juca. Și-a fugărit următoarea victimă în câmp deschis, nechibzuită, ca și când s-ar fi simțit imună, apoi a tras o săgeată de foc. Punctul alb al țintei a fluturat în jurul inamicului, apoi a sărit până la cap și s-a oprit. Chiar și când a fugit în spatele unui copac, punctul a rămas în locul unde ar fi fost capul, ca și când Zoey ar fi avut vedere cu raze X. Iar în fracțiunea de secundă în care a reapărut, și-a eliberat arcul și a aplicat o lovitură fatală la cap.

Mi s-a strâns stomacul ca după lapte acru. Folosea în mod clar un aimbot, adică un software ce țintea automat spre capetele altor jucători. Un jucător de profil înalt fusese recent eliminat pe viață de la MortalDusk pentru că folosise aimbot – utilizator, adresă IP, totul. De ce risca Zoey asta? Cum îndrăznea să ne trădeze așa! Mă uitam la ea peste monitorul meu, dorind să-i șterg rânjetul acela de pe față.

Dar ideea de a o acuza în fața tuturor mă făcea să mă cutremur. Detestam conflictele. Și dacă mă înșelam? Avea să mă acuze că sunt o ticăloasă invidioasă, și pe bună dreptate. Aveam nevoie de *o dovadă* că trișa.

— De ce stai așa acolo? a întrebat Zoey, iar Matty a început să tușească, smulgându-mă din amintiri în timp ce priveam la numele de utilizator al lui

AnOnymOus1 din tabela de actualizare.

Dar nu era nevoie să mă mut. O siluetă îmbrăcată în negru din cap până-n picioare a pășit în câmpul meu vizual, oprindu-se direct în fața conacului. Am făcut clic dreapta pe avatar. Însă știam deja cine era.

AnOnymOus1!

— Pradă ușoară, a spus Zoey înciudată.

Nu a tras în mine. Mă privea pur și simplu ca și cum ar fi spus: *Te urmăresc peste tot.* Căștile îmi amplificau sunetul pulsului care îmi zvâcnea în urechi, acoperind orice altceva. Parcă pereții se strângeau peste mine.

— Ei! a exclamat Randall și l-a bătut pe Matty pe umăr. Ajunge, gagiule!

Matty a râs prin tuse.

— Uite, mă înec cu propria salivă.

Dar a început să tușească din nou.

— Vrei puțină apă? a întrebat Akira.

Matty a făcut semn cu mâna că nu, scuturând și din cap. Însă era roșu la față.

— Mă duc să-ți aduc, am spus și am închis laptopul.

Trebuia să plec. AnOnymOus1 era peste tot. Peste tot.

Am urcat scările spre bucătărie. Puncte de culoarea noroiului îmi sclipeau în fața ochilor și mă orbeau. Am apucat marginea blatului de granit. Inima îmi bătea atât de repede, încât îmi era teamă că îmi va plesni cutia toracică. Răpitorul lui Caelyn mă urmărea, mă urmărea necontenit, în realitate și în MortalDusk. Nu voia doar să joc jocul lui ciudat. Voia să mă înspăimânte. Să mă tortureze.

Akira a venit sus, cu o figură disperată.

— Aduci odată apa aia? a întrebat, apoi mi-a observat expresia.

— Te simți bine?

Știa că am adesea atacuri de panică, uneori fără niciun motiv. Așa că atunci când dispăream, venea după mine. Ultima dată când se întâmplase, se întinsese lângă mine pe covor și mă lăsase să o strâng de mână, deși simțeam că i-o zdrobesc, și a așteptat până mi-au trecut valurile de tremurături care îmi zguduiau trupul. Ca atunci când observasem că nu mânca decât un măr pe zi la școală, că se îngălbenise la față și ochii i se micșoraseră, că tremura în camere încălzite și se apuca de suprafețele din apropiere, sau se ridica în picioare, amețită, cu privirea în gol. O

convinsesem să le spună părinților, o țineam de mână și îi spuneam zilnic că este în siguranță și că nu e singură. Ne alinam reciproc în secret una pe alta, atunci când părea că nimeni altcineva nu ar fi înțeles.

Dar de astă dată nu venise sus de dragul meu. Fără să mai aștepte un răspuns, Akira s-a răsucit și a luat un pahar din dulap.

— Ceva nu e în regulă cu Matty.

Mi-a înghețat sângele în vene, în timp ce umplea paharul cu apă de la robinet. Am coborât după ea. Matty stătea cocoșat, tușea în palme, roșu ca sfecla la față, jocul era uitat. Laptopurile lui Randall și Matty erau închise – modalitatea cea mai rapidă de a încheia o transmisiune. Akira i-a dat paharul. Matty l-a luat, dar nu s-a putut opri din tușit suficient de mult timp ca să ia o picătură și apa s-a vărsat puțin. Când a luat paharul înapoi, Zoey și cu mine am schimbat priviri îngrijorate.

— Te-ai înecat cu ceva? am întrebat înfrigurată, gata să mă așez în poziția pentru manevra Heimlich, așa cum mă învățase mama.

— Nu… a hârâit el și a continuat să tușească.

Clătinând din cap, a întins un deget spre rucsacul lui. Atunci am observat umflătura rotundă, roșie de pe dosul palmei lui. Avea două la fel și la ceafă. Era urticarie?

— O, Doamne! EpiPen. Are nevoie de EpiPen.

Am băgat mâna în rucsac și am căutat cutia portocalie strălucitoare.

Randall l-a apucat pe Matty de umăr.

— Are o reacție alergică?

— Așa cred, am spus.

— Dar la ce? a întrebat Akira.

— La negrese?

Zoey a arătat spre tava pe jumătate mâncată.

Am înghețat și pieptul mi s-a strâns din nou.

— Nu, e imposibil. Le-am făcut chiar eu… nu erau nuci în rețetă…

— Ești sigură? a întrebat Zoey.

— Da!

Continuam să scotocesc prin rucsacul lui Matty cu degete tremurătoare. Nici măcar nu avem nuci în casă.

Mama nu ținea nuci în casă, fiindcă Matty venea pe aici tot timpul, spre marea disperare a lui Caelyn – totdeauna când mergea la Deja sau la Suki se delecta cu unt de arahide.

Venele de pe gâtul lui Matty se umflau, în timp ce el respira șuierător. EpiPen avea să-i reducă reacția alergică și să-i micșoreze umflătura, relaxând musculatura care îi bloca plămânii. Odată, mama lui Matty ne invitase în sufragerie pentru ca mama să ne învețe cum să-l folosim – scoatem căpăcelul, punem vârful pe coapsa lui, apăsăm și se autoinjectează. Era așa de ușor, că Matty putea să-și facă și singur injecția.

Dar era ușor numai dacă găseai nenorocitul de EpiPen. Am căutat în toate compartimentele.

— Nu-l găsesc. Matty, ești sigur că e aici?

A reușit să dea din cap că da.

— Chem o ambulanță.

Am luat telefonul, am format 911 și l-am dus la ureche, mușcându-mi atât de tare interiorul obrazului, că am simțit un gust metalic.

Randall s-a repezit și a răsturnat rucsacul cu susul în jos, scuturându-l viguros.

Caiete, pixuri, creioane, gume și diverse alte rechizite școlare au zburat care încotro, dar nici urmă de cutie oranj.

— Unde naiba e?

Akira a îngenuncheat alături de Matty, încercând să-l liniștească, dar Zoey s-a dat un pas înapoi. Pe obraji îi străluceau lacrimi de spaimă.

Dylan s-a așezat pe marginea canapelei, l-a apucat de gură și se uita la laptopul lui.

— Da, a spus el dintr-odată, anafilaxia se poate instala în trei până la treizeci de minute.

De ce nu se auzea apelul? M-am uitat din nou la ecranul telefonului. Nu se conecta și, în scurt timp, a renunțat și a revenit la ecranul inițial.

— Telefonul meu… ceva nu e în regulă cu telefonul meu. Să sune cineva la 911!

Randall a scos telefonul și a sunat.

— Da, bună, suntem în…

S-a uitat la mine.

— Radcliffe Drive 5–5–2, am spus.

Matty stătea acum cu capul între genunchi, tușind violent și ținându-se cu mâinile de gât.

De ce telefonul lui Randall se conectase și al meu nu? Eram sigură că avem același furnizor de servicii și nu avusesem niciodată probleme de

semnal acasă. Am verificat ecranul – da, semnal bun. Atunci de ce nu puteam suna la 911?

AnOnymOus1. Îmi piratase telefonul. Mă blocase ca să nu pot suna, nu-i așa? Am simțit cum mi se strânge stomacul de parcă aș fi căzut de pe o stâncă. A umblat și la negrese? Mă trimisese în parc. Mă scosese din casă.

Și negresele nu se arseseră.

Doamne sfinte! Fusese la mine în casă!

Chiar atunci Matty s-a prăbușit de pe scaun.

— Matty!

Am alergat lângă el. Să provoc suspendarea lui Dylan era una, dar AnOnymOus1 mă punea să ucid pe cineva?

O răpise pe Caelyn. Acum o ținea ostatică și mă chinuia cu amenințări că o să-i înfigă un pumnal în trup.

— Da, exact, șoc anafilactic, a spus Randall operatoarei de la 911. Și nu are la el EpiPen.

Akira a îngenuncheat de partea cealaltă a lui Matty.

— E în ordine, totul va fi bine.

Dar mie mi-a spus:

— *Ce facem?*

Nu puteam permite să se întâmple așa ceva.

— Întoarce-l pe o parte! am spus, amintindu-mi ce mă învățase mama.

Akira m-a ajutat să-l rostogolesc pe o parte. Mama văzuse atât de multe situații care puteau fi prevenite, iar cum eu făceam adesea pe bona, mă învățase să dau primul ajutor, precum și procedura de resuscitare. Era paranoică și în legătură cu faptul că într-o zi vom descoperi că suntem alergice la ceva de care nu știam, așa că ținea…

— EpiPenuri.

Am sărit în picioare.

— Mama are sus o trusă de urgență EpiPenuri.

— Du-te! a strigat Randall, cu ochii ieșiți din orbite și cuprins de panică.

În timp ce zburam în sus pe scări, speram că EpiPenurile noastre mai erau valabile. Erau câte două în cutie, dar nu expirau în fiecare an? Mama era atât de preocupată în ultima vreme, că se bizuia pe noi să-i amintim genul acesta de lucruri – de exemplu, când se descărcau cartușele inhalatorului lui Caelyn.

Am ajuns în baia de la etaj și am deschis ușa dulăpiorului cu medicamente. Cutia portocalie era întotdeauna în colțul de jos, ca să avem acces ușor la ea.

Dar acolo nu era nimic.

Am scos un geamăt de frustrare și am pipăit spațiul gol, dacă nu căzuse cumva în spatele unui panou, apoi am tras toate sertarele. AnOnymOus1 umblase la negrese știind de alergia lui Matty, apoi căutase în baie ceva care l-ar fi putut salva? Simplul gând mă făcea să mă înfior.

Dar așa ceva era imposibil. Nici vorbă. Eram paranoică. EpiPenurile probabil că expiraseră, așa cum bănuiam, și mama le aruncase, intenționând să le înlocuiască în scurt timp.

Când am alergat din nou jos, Matty avea convulsii, plămânii lui nu primeau aer. Avea ochii închiși.

— L-ai adus? a întrebat Randall.

— Nu, nu l-am găsit, am spus și am înjurat. A leșinat?

— Da, a spus Dylan.

Akira stătea în genunchi lângă Matty și îl ținea pe o parte.

— Unde naiba e ambulanța aia? a strigat Zoey.

— Vine, a spus Randall.

Dar dintr-odată, Matty a tăcut. Și a rămas nemișcat.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Zoey. Mai respiră?

M-am lăsat lângă Matty și mi-am pus mâna sub nasul lui, sperând să simt un curent de aer sub degete. Dar nu se simțea nimic. Nimic.

— Nu respiră.

— Nu respiră! a repetat Randall la telefon.

După ce a ascultat o clipă, a întrebat:

— Știe cineva să facă resuscitare?

Dar eu începusem deja. L-am rostogolit pe Matty din nou pe spate și mi-am apăsat o ureche pe pieptul lui, ascultându-i inima. Mama spusese că șocul anafilactic le provoacă unor oameni atacuri de cord. Însă nu auzeam nimic din cauza suspinelor lui Zoey.

Mi-am stăpânit propriile suspine.

— Nu. A fost prea repede. S-a întâmplat prea repede.

Am început compresia pe piept, apăsând mâinile tare și repede în centrul cutiei toracice a lui Matty, iar lacrimile îmi șiroiau pe obraji în timp ce numărам… Până la cât trebuia să număr? Treizeci? Mi-am șters febril fața

cu dosul palmei, ca să nu-l umplu pe Matty de lacrimi. Nu puteam să-l pierd. Trebuia să-l salvez.

Gura lui Matty era deja deschisă, cu buzele roz și umflate. L-am apucat de nas, mi-am apăsat buzele pe ale lui și am suflat. Dar pieptul lui a rămas plat. Nu procedam corect. I-am înclinat capul pe spate și i-am ridicat bărbia, mi-am pus buzele mai ferm lipite de ale lui și am suflat.

Însă nu s-a întâmplat nimic.

Pieptul ar fi trebuit să se ridice când i se umpleau plămânii. Căile respiratorii erau complet închise? Sau făceam eu ceva greșit? Mi-am înghițit un suspin și am început o altă rundă de compresii. Dacă aerul nu ajungea la plămâni, creierul avea să fie lipsit de oxigen. Putea avea leziuni cerebrale, dacă inima nu cedase deja.

Dylan a îngenuncheat lângă mine.

— Cum să te ajut? Ce pot să fac?

Am clătinat din cap și am încercat din nou să suflu aer în plămânii lui Matty. Nimic. Am scos un strigăt sugrumat și imaginea s-a încețoșat ca într-un coșmar, unde totul are marginile estompate, șterse. Nu putea fi adevărat.

— O, Doamne, a spus Akira, când Zoey s-a lipit de ea plângând.

Din telefonul lui Randall s-a auzit o voce înăbușită. Cineva întreba care mai este situația, dar Randall era prea șocat ca să mai vorbească.

Dylan și-a pus degetele pe gâtul lui Matty și a zis ceva, însă cuvintele lui s-au deformat în mintea mea, în timp ce sirenele urlau în depărtare. Venea ambulanța. Venea ajutorul.

Dar era prea târziu?

În urmă cu cinci ani

— Stai așa, i-am șoptit lui Brady.

Tocmai ne furișaserăm înapoi în casa lui Zoey, tăcuți ca niște șoricei. Luminile erau încă stinse, cu excepția celor din bucătărie. Sus, ușa de la dormitorul părinților lui Zoey era închisă și peste tot era liniște.

I-am adresat un zâmbet răutăcios lui Brady și mi-am dus un deget la buze. A încuviințat cu un aer conspirativ. Când ne-am strecurat jos, toți râdeau de ceva, fără să observe că ne întorseserăm. Mi-am scos telefonul din buzunar și am pregătit lanterna, cu inima bătându-mi exaltată. La baza scărilor, am apăsat pe întrerupător și am scufundat bârlogul în întuneric.

Akira a tresărit și a oftat.

— Ce naiba… a început Matty.

M-am furișat mai aproape de ei, am ținut telefonul sub bărbie și am aprins lanterna, luminându-mi fața și scoțând sunete ciudate. Zoey a țipat, dar strigătul pe care l-a scos Akira ar fi fost suficient să trezească tot cartierul, dacă subsolul nu ar fi fost izolat fonic.

Matty și Randall au huiduit când s-a ascuns în sacul ei de dormit.

Zoey s-a ridicat și s-a repezit la întrerupător. Timp de o secundă m-am temut că va fi furioasă, dar râdea.

— Kiki, e Crystal.

Akira a privit cu un ochi afară, spre ușa înfricoșătoare din colțul din spate.

— Am crezut… am crezut…

A ieșit cu totul din sacul de dormit, a strâns din buze și a aruncat cu o jucărie de pluș în mine.

— Nebuno!

Apoi a izbucnit într-o criză de chicoteli împreună cu noi toți.

Brady stătea într-o parte, chicotind stingherit. Nimeni nu-și dăduse seama că reapăruse. Din fericire, am reușit să uităm ce se întâmplase mai devreme și ne amuzam.

— Hei, am șoptit eu emoționată. Sus, toată lumea doarme. Hai să jucăm Manhunt.

Lui Zoey i-a dispărut zâmbetul.

— Nu. V-am spus, părinții mă omoară dacă ne furișăm afară.

— Noi tocmai am fost afară, am zis și am arătat spre mine și Brady. Și nu și-au dat seama.

— Ați stat numai cinci minute.

— Haide, Zoey, a spus Randall. Nu fi așa de fricoasă.

Matty a scos un chițăit.

— Ce părere aveți despre Refugiu? a spus Brady.

— O să jucăm după aceea, a spus Akira.

Zoey și-a întins mânecile peste pumni, părând sfâșiată.

— Haide, Zoey, am zis scuturând-o de braț. Părinții tăi n-or să te omoare de ziua ta. Nu va muri nimeni. O să fie așa de distractiv!

O clipă mai târziu, în ochii ei scânteia revolta.

— Foarte bine. Hai să mergem.

Toată lumea își punea hainele, dar Brady a mormăit:

— Of, mi-am uitat jacheta acasă.

— O, fleacuri.

Matty a scos din rucsac o bluză de trening roșie, supradimensionată și i-a aruncat-o.

— Ia de aici!

Brady și-a tras-o pe el. Avea un desen ciudat, îi ajungea aproape până la genunchi și a trebuit să-și suflece mânecile ca să-și elibereze mâinile.

Zoey s-a dus în debara. Akira s-a strâmbat, de parcă niște fantome ar fi putut să o taie în bucățele pe Zoey, dar aceasta a reapărut repede cu o pălărie roz și mănuși asortate, fluturând lanternele.

— Avem numai patru.

În timp ce Matty și Randall se luptau pentru una, am spus:

— Eu o s-o folosesc pe cea de la telefon.

I-am dat lanterna Akirei. Ea și Brady încă nu aveau telefoane.

I-am condus pe toți sus și am ținut ușa laterală deschisă, în timp ce prietenii mei se strecurau în aerul proaspăt al nopții. Akira și Randall râdeau și chicoteau, în timp ce alergau spre leagănele din spatele casei, iar Zoey mergea în urma lor, sâsâind! Am închis încet ușa și am luat-o la fugă, fiindcă nu voiam să rămân în urmă, și m-am împiedicat de treapta verandei.

Am întins brațele înainte, pregătindu-mă de impact.

Cineva m-a apucat de jachetă din spate și m-a tras înapoi. După ce mi-

am recăpătat echilibrul, am văzut că era Matty. Mă așteptase.

— A fost aproape un fiasco, a spus el.

Am râs și mi-am netezit jacheta.

— Total fiasco. Mulțumesc.

— Încearcă să nu mai fi așa de fraieră.

— Încearcă să nu mai fi așa de nesimțit.

L-am fugărit chicotind prin curte către ceilalți.

Noaptea era a noastră.

CAPITOLUL 13

Existau doi oameni pe lumea asta în care nu aveam deloc încredere – ei bine, fără să-i punem la socoteală pe politicieni și funcționari. Oameni pe care îi cunoșteam personal. Și unul dintre ei era la mine în bucătărie.

Șeriful Sanchez se apleca peste blat, mirosind tava cu negrese pe care o adusesem la etaj după ce doi paramedici îl luaseră pe Matty. Detectaseră o bătaie ușoară a inimii, îi administraseră o doză mare de epinefrină. Dar Matty nu reacționase și nu ne-au lăsat pe niciunul din noi în ambulanță cu el. Akira era într-o dispoziție optimistă, încercând să ne convingă că totul va fi bine. Dar de unde știa ea asta? Dumnezeu știe ce se întâmpla în realitate.

Acum ne adunaserăm în bucătăria mea, iar Sanchez domina spațiul, cu părul negru cu firișoare cărunte pieptănat într-o parte și un cioc închis la culoare. Din portarmă îi ieșea un pistol negru ca noaptea. Nu-l deranja să poarte moartea la brâu? Nu-l trăgea în jos? Îmi fugea privirea spre el, ca anul trecut, la Food Xpress.

Sanchez era la coadă în spatele meu în timp ce mama punea cumpărăturile din căruciorul nostru pe banda de la casa lui Randall. El ținea strâns în mână un sandviș și o sticlă de Cola și se uita în telefon. Am aruncat din reflex o privire spre arma lui și am simțit un junghi neplăcut.

Dar ne-ar fi putut ajuta. Asta trebuiau să facă polițiștii, nu-i așa? Să-i ajute pe oamenii care aveau necazuri.

— Mamă, am șoptit, luând un carton cu lapte din cărucior. Spune-i.

— Ce să spun cui?

Nu s-a sinchisit să vorbească încet, apoi și-a ridicat privirea și l-a văzut pe șeriful Sanchez în spatele meu. A pălit și și-a tras mâneca în jos, acoperind vânătăile mici care îi înfloreau pe antebrațe ca niște ciorchini amari.

— Nu.

— Dar este chiar aici…

— *Nu.* N-o să mă creadă.

Am insistat.

— De ce nu?

— Bună ziua, doamnă Donovan, a spus Randall, înmânând bonul clientei de dinaintea noastră.

Folosea adesea accente false și îi tachina pe clienți, ca să nu moară de plictiseală.

— Ce mai faceți acum…

— Ei bine…

I-am făcut semn cu mâna să tacă și i-am șoptit mamei:

— Arată-i vânătăile.

Mi-a dat peste degete și a luat mazărea congelată.

— Nu. Vorbim despre asta mai târziu.

— Bine, atunci îi spun eu…

Am dat să mă întorc, dar mama m-a apucat de marginea puloverului și m-a tras înapoi.

— Nu, Crystal! a oftat. Asta li se întâmplă femeilor tot timpul. Le văd când vin la spital…

S-a întrerupt, cu ochi chinuiți, ca și când nu ar fi vrut să spună mai mult. Ca și când ar fi vrut să mă protejeze de realitatea dură, deși realitatea noastră de acasă era un adevărat iad.

— Și ar fi cuvântul lui împotriva cuvântului meu.

— Și al meu. Și al lui Caelyn…

— Îndrăznesc să spun că aveți necazuri, a spus Randall, trecând obiectele peste scaner. Binevoiți să-mi spuneți?

L-am ignorat amândouă și am privit înapoi la Sanchez, care se uita în telefon. Numai de ar ridica privirea. Dacă ar fi văzut chiar el vânătăile, privirea înspăimântată din ochii mamei, disperarea din ochii mei. *Trebuia* să ne creadă.

— Nu mă va crede, a șoptit mama. Iar dacă află taică-tău… Nu pot să risc. *Nu pot.*

Era *chiar acolo.* Cineva care ar fi putut să ajute. Dar nu se sinchisea să se uite. Iar dacă mama nu avea încredere în el, cât de des ignora poliția femeile bătute? Cât de des lăsau victimele să sufere?

Sanchez a arătat spre negrese, smulgându-mă din amintiri.

— Acestea sunt vinovatele? a întrebat cu o voce groasă.

Am devenit dintr-odată conștientă de telefonul meu, care era în buzunarul din spate. *Dacă chemi poliția, ea moare.* Dar asta nu se punea, nu-i așa?

— Probabil.

Zoey s-a uitat la mine.

— Crystal le-a făcut.

— Zoey… a început Dylan.

— V-am spus, nu au nuci!

Am arătat înnebunită spre ingredientele împrăștiate pe blatul de lângă aragaz, mai s-o lovesc pe Akira, care a clipit.

— Scuze! Asta e tot ce am folosit. Fără nuci. Nimic cu nuci sau alune.

Randall stătea singur la masa din bucătărie, cu capul prins în mâini și cu fața ascunsă. Matty era jumătatea lui și îl iubea mai mult decât își dădea seama Matty. Faptul că îl vedeam atât de disperat era aproape la fel de tulburător precum ceea ce se întâmplase în subsol.

— Mm. Uitați ce o să facem.

Sanchez s-a uitat în punga deschisă cu făină.

— Uneori se poate produce o contaminare la fabrică. Ar putea fi asta.

A ridicat din umeri ca și când n-ar fi contat.

— Va trebui să testați toate ingredientele, a spus domnul Bloom.

Părinții lui Zoey veniseră direct de la serviciu și stăteau în ușă ca niște agenți de la Serviciile Secrete, cu un zâmbet identic pe buze și cu mâinile împreunate în fața lor. Nu aș fi fost surprinsă dacă ar fi avut un nume de cod pentru Zoey. Domnul Bloom era brunet și era mult mai înalt decât soția sa, care avea părul blond și subțire ca al lui Zoey, dar mai scurt și cu vârfurile roz. Îmi amintesc cât de furioasă fusese când o ajutasem pentru prima dată pe Zoey să-și vopsească părul, un act de rebeliune pe care avusese suficient curaj să-l ducă până la capăt. Acum Zoey se uita la ei confuză, ca și când ar fi fost în același timp intimidată, dar și alinată de prezența lor.

— Dacă a fost o contaminare, a spus domnul Bloom, și nu este avertisment pe ambalaj, părinții lui pot să-i dea în judecată.

Mi s-a strâns gâtlejul. Aș fi vrut ca mama să fie aici. Nu răspundea la telefon – probabil că era în operație. Sanchez o contactase pe mama lui Matty, care se dusese la spital. Dacă mama o vedea pe ea sau pe Matty sau auzea de asta înainte să iau legătura cu ea, avea să fie îngrozită.

Sanchez i-a adresat un zâmbet liniștitor domnului Bloom.

— Înțeleg ce spuneți. Dar aceste teste sunt scumpe și nu știm de fapt dacă negresele au fost de vină. Poate că a mâncat ceva mai înainte. Ceva

care are nevoie de o oră sau două ca să declanșeze reacția.

— Cum adică, nici măcar nu veți încerca să descoperiți ce a provocat șocul? a întrebat Zoey.

— Matty n-a mâncat nimic după ore, a spus Akira posomorâtă. Îmi amintesc pentru că a spus că îi e foame și i-am zis că vom comanda pizza mai târziu.

— Așa este, a confirmat și Randall.

Dylan stătea retras și tăcut.

— Și s-a întâmplat imediat după ce a mâncat o negresă…

— Da, așa se întâmplă uneori, și-a mângâiat Sanchez mustața neagră. Nu este prima dată când se întâmplă. Și nici nu va fi ultima.

— Cum naiba nu avea la el EpiPen? a bătut Randall cu pumnul în masă. Cum poate fi atât de al naibii de *prost?*

M-am făcut mică.

— Are obiceiul să uite așa ceva? a întrebat Sanchez.

Să uite era o teorie. Altă teorie era că AnOnymOus1 subtilizase cumva cutia din rucsacul lui Matty și pe cea din baia de sus. *Voia* ca Matty să moară.

— Nu, deloc, a spus Akira. Dacă își uită vreodată rucsacul acasă, intră în panică și aleargă după el.

— Poate că a căzut la el în cameră, a spus Zoey.

— Singura dată când a avut nevoie de el… a spus Randall cu voce tremurătoare.

Akira s-a așezat lângă el și l-a apucat de mână.

Mi-am mușcat buza și am aruncat o privire spre Sanchez. Doream să-i spun ce se întâmplase cu adevărat. Dar AnOnymOus1 asculta, asculta nonstop. Nu puteam să risc viața lui Caelyn.

Și apoi, dacă Sanchez nu mă credea? Dacă nu ar fi crezut-o pe mama când avea brațul plin de vânătăi, cum să mă creadă pe mine fără niciun mesaj de la AnOnymOus1? Nu aveam nicio dovadă că acestea existaseră.

— Luați ingredientele, a insistat din nou domnul Bloom. Trimiteți-le la laborator. Lăsați-i pe părinții băiatului să decidă aspra costurilor.

Dacă în negrese erau ingrediente pe care nu le folosisem, aveam să știu sigur că AnOnymOus1 umblase la ele cât timp fusesem în parc. Dar cât va dura până vor veni rezultatele de la laborator?

— Da, sigur, a spus Sanchez, deși a clătinat din cap ca și când ar fi fost

inutil.

A răsucit în mână punga cu fulgi de ciocolată și a citit ingredientele, apoi a deschis sticluța cu esență de vanilie și a mirosit. S-a încruntat privind eticheta.

— Știi că asta este esență de migdale, da?

Am pălit și trupul mi-a devenit rigid ca plumbul. Aproape că mă așteptam să privesc în jos și să văd o baltă roșie în jurul picioarelor. Nu putea fi esență de migdale. Era imposibil. *Imposibil.*

Randall a ridicat brusc capul.

— Ce?

— Nu, am spus. Este esență de vanilie…

Sanchez a întors eticheta spre mine. *Esență pură de migdale.* Dar era imposibil.

Toată lumea se uita fix la mine, ca și când ceea ce i se întâmplase lui Matty ar fi fost în întregime din vina mea.

CAPITOLUL 14

— *Știai* de alergia lui Matthew la nuci și alune, corect? m-a întrebat Sanchez.

— Nu!

Vocea mi-a ieșit cu o octavă prea sus.

— Adică, da, știam, dar nu, n-am folosit asta. Am folosit esență de vanilie, sunt sigură. În rețetă scrie vanilie și am respectat exact rețeta.

M-am repezit la dulapul unde găsisem ingredientele.

— Uitați!

Am luat esența de vanilie.

— Asta am folosit. Știu bine.

Ochii lui Zoey îmi sfredeleau țeasta.

— Atunci de ce era esența de migdale afară?

— M-am gândit și eu că are un gust ciudat… a murmurat Akira.

— *Cum?* a exclamat Randall și i-a dat drumul la mână. De ce n-ai spus nimic?

Akira a făcut ochii mari.

— Atunci nu mi-am dat seama că avea gust de alune… Avea numai un gust ciudat. Nu puteam spune exact de ce anume…

În timp ce se certau, eu respiram anevoie. Mi-am prins fruntea în mâini, străduindu-mă să înțeleg, să-mi amintesc dacă făcusem o greșeală cumplită.

— Nu știu, nu știu. Nu aș fi putut folosi niciodată esență de migdale intenționat. Nu l-aș fi lăsat pe Matty să mănânce negresele dacă aș fi folosit-o.

Mai devreme fusese o singură sticluță acolo. Nici nu știam că avem esență de migdale. Dar poate că în graba mea de mai înainte văzusem cuvântul *esență* și presupusesem că este vanilie. Era greșeala mea? Reacția alergică a lui Matty era o coincidență totală? Poate că AnOnymOus1 nu avusese intenția să-l ucidă pe Matty. Negresele își jucaseră rolul în jocul lui – să mă facă să cred că va izbucni un incendiu, în timp ce adunam ingredientele, poate că luasem sticluța greșită. Dacă mi-aș fi putut *aminti*!

Dintr-odată, aparatul walkie-talkie al lui Sanchez de pe umăr a început să

păcănească. A înclinat capul ca să asculte, înțelegând cumva vocea care-i vorbea, și s-a dus în salon ca să răspundă.

— L-ai ucis pe Matty, s-a stropșit Zoey.

M-am pleoștit ca și când m-ar fi pălmuit.

Akira a făcut ochii mari.

— Nu vorbi așa!

— Zoey, a spus mama ei pe un ton mângâietor. Sunt sigură că doctorii vor face tot ce pot ca să-l salveze.

Dar mi-a aruncat o privire neliniștită.

Sanchez s-a întors agitat.

— Trebuie să plec. Altă urgență.

A examinat din priviri negresele și ingredientele.

— Ascultați… a zis și și-a trecut mâna peste față. Foarte bine, uitați, am să iau negresele și ingredientele pentru analiză și vom continua această conversație ceva mai târziu, mâine. Dar sunt sigur că a fost un accident.

A pus toate ingredientele într-o pungă mare cu fermoar, a luat tava și a ieșit. Părinții lui Zoey s-au dus după el, asaltându-l cu întrebări pe care nu le-am auzit din cauza pulsului care îmi bubuia în urechi.

Vina mea. Vina mea. Vina *mea.*

Zoey s-a năpustit la mine.

— Cum ai putut?

— N-am făcut-o intenționat!

Dumnezeule mare, cum de se putea întâmpla una ca asta?

— Nu poate fi adevărat, am spus.

Acum o oră Matty era bine, juca MortalDusk în subsol. Și acum era inconștient, conectat la tuburi în ambulanță sau la spital, în pericol de moarte.

— Ei bine, este adevărat, a spus Zoey. Matty poate fi mort din cauza ta. *Știai* cât de grijuliu trebuie să fie și totuși…

— Hei, ajunge, a intervenit Dylan. Dacă era așa de grijuliu, ar fi trebuit să întrebe ce este în negrese înainte să mănânce din ele.

— Nu a întrebat pentru că avea *încredere* în ea, a ripostat Zoey cu voce tremurătoare.

— Vrei să încetezi să o mai învinuiești pe Crystal? a spus Dylan. Întâmplarea e și așa suficient de traumatizantă.

Mi s-a strâns inima. Chiar nu credea că este vina mea? Sau se revanșa

față de mine pentru că nu crezusem că furase rezultatele la teste?

Zoey și-a încrucișat brațele.

— Bineînțeles că îi ții partea. Dar l-a otrăvit pe Matty. Are mâinile pline de sânge!

Mi-a înghețat inima, iar sprâncenele negre ale lui Dylan s-au arcuit în sus.

— Zoey! a strigat Akira, privind la părinții lui Zoey, care tocmai se întorseseră.

— Haideți, încetați, a spus Randall. Nu e vina nimănui!

— Pa naiba! a spus Zoey.

— Zoey, fii atentă cum… a încercat să o dojenească mama ei.

— Știu, știu, atentă la cum vorbesc. Pentru că, să fiu a naibii, exact asta contează acum!

Zoey a ieșit ca o furtună din încăpere și mama ei a urmat-o, strigând după ea. O clipă mai târziu, ușa din față s-a trântit.

Domnul Bloom a rămas stânjenit în urmă.

— Crystal, când vine mama ta acasă?

— Nu… nu știu sigur. Astăzi face două schimburi.

— Ah!

S-a scărpinat la ceafă.

— Vrea cineva să-l duc acasă?

Randall, Akira și Dylan au clătinat din cap. După ce a ezitat un pic, mi s-a adresat mie:

— Dacă ai nevoie de ceva, vino imediat la noi.

Apoi a ieșit.

Mi-am dus mâinile la piept, străduindu-mă să respir, de parcă în încăpere nu mai era oxigen. Zoey avea dreptate. Aveam mâinile pline de sânge. Indiferent dacă era un accident sau o greșeală. Eu făcusem negresele.

Akira și-a înfășurat brațele în jurul meu.

— N-a fost vina ta, Crystal.

— Poate că a fost, am gemut și lacrimile îmi curgeau șiroaie pe obraji.

— Poate, a spus Randall.

M-am uitat în ochii lui, dar nu părea furios.

— Poate că ai luat sticluța greșită. Dar Matty a uitat să-și ia EpiPenul. Trebuia să sunăm mai repede la 911. Și i-am spus să tacă atunci când a început să tușească…

Fața i s-a schimonosit și și-a dus un pumn la gură. Nu-l văzusem plângând decât o singură dată. Jurasem să nu mai vorbim niciodată despre acea seară.

Acum putea fi un secret pe care Matty îl luase cu el în mormânt.

— A fost un accident, a spus Dylan. Un accident oribil.

Oare, chiar așa? Dacă Randall avea dreptate, *foarte* multe lucruri ar fi trebuit să meargă prost printr-o coincidență. Practic, era posibil. Dar tot practic, AnOnymOus1 putea să fi intervenit, să fi presărat esență de migdale peste aluat, să-l lase pe blat, să subtilizeze EpiPenul de peste tot și să-mi blocheze telefonul ca să nu pot suna la 911.

Ce era mai rău?

M-am așezat pe scaunul de lângă Randall, cu pieptul greu, copleșită de povara tuturor acestor incertitudini.

— La naiba, a spus brusc Randall, uitându-se la telefon. Am ratat șaptesprezece apeluri de la mama.

Mă întrebam vag de ce nu veniseră încă părinții lui. Părinții Akirei erau tot în California la sora ei, încercând să-și schimbe zborul pentru seara următoare, iar tatăl lui Dylan lua un tren de la New York a doua zi dimineață.

— A aflat ce s-a întâmplat? a întrebat Akira.

— Nu știu, nu mi-a trimis niciun mesaj. Și nu răspunde, a spus Randall, cu telefonul la ureche. Trebuie să mă duc acasă. Ăăă… am venit cu Matty.

— Și eu, a spus Akira.

— Pot să vă duc eu pe amândoi, s-a oferit Dylan.

— Nu, îi duc eu, am spus, cu inima grea la gândul să rămân singură.

AnOnymOus1 îmi promisese un joc nou în seara aceasta. Dacă rămâneam singură, Dumnezeu știe ce mă mai punea să fac. Tot nu-l găsisem pe Lance Burdly, aveam nevoie de timp să mă gândesc.

Dylan s-a încruntat, ca și când oferta mea nu ar fi avut niciun sens.

— Nu… nu vreau să rămân singură. Încă nu.

Acesta era adevărul, dar nu trebuia să știe motivul. Deși nu suportam să arăt ca o pisică speriată.

Dylan mi-a acoperit mâna care tremura. Degetele lui erau calde.

— Poți să vii și tu. Dar eu conduc.

•

— Așadar, cine este primul?

Dylan și-a fixat telefonul pe bord și a pus în funcțiune GPS-ul.

— Randall, a spus Akira de pe bancheta din spate.

Acesta stătea lângă ea, neobișnuit de tăcut, cu chipul neliniștit, luminat de ecranul telefonului său. Nu îmi dădeam seama ce îl îngrijora mai mult – Matty sau mama lui.

— Amintește-mi unde stai, a spus Dylan.

Randall locuia dincolo de Hickory Farms, unde culegeam mere și plimbam caprele când eram mici. Fusesem numai de două ori la Randall și nu mai trecusem pe acolo de ani întregi; gravitam în jurul celor care aveau case cu subsol (și mai puțin amestec din partea părinților), iar el nu avea așa ceva. Și-a dres vocea:

— Pearson Drive 379.

Pearson Drive. Denumirea aparte mi-a trimis un fior pe șira spinării. Nu se putea…

Când Dylan a întors ca să iasă de pe aleea mea, m-am răsucit să-l privesc pe Randall.

— Cunoști întâmplător pe cineva pe nume Lance?

S-a încruntat.

— Ar trebui?

— Este unul dintre vecinii tăi?

— În mod sigur, nu e din apropiere. Dar nu-i cunosc pe toți cei de pe stradă. De ce?

— Nu contează, eram curioasă.

M-am întors cu fața înainte și am înghițit nodul din gât, în timp ce Dylan dădea drumul la radio. Un cântec hip-hop a răsunat atât de tare, că am sărit în sus. Akira și cu mine ne-am pus mâinile pe urechi.

— Omule! a strigat Randall, iar Dylan s-a grăbit să dea volumul mai încet.

— Scuze! a spus Dylan. Când sunt stresat, ăăă…

— Încerci să-ți asasinezi timpanele? am spus.

A chicotit.

— Îmi ia gândurile de la orice.

Am clătinat din cap și, în timp ce Randall îl bătea la cap pentru acest ritual ciudat, am scos telefonul și am început să scriu numele lui Lance Burdly, dar am înghețat. AnOnymOus1 va vedea orice caut; m-am înfiorat și am pus telefonul în buzunar; ei bine, în buzunarul mamei – luasem haina

ei, fiindcă a mea era încă la școală.

Până să cad prea adânc pe gânduri, Akira a ridicat vocea peste muzică.

— Așadar, care sunt șansele să jucăm în turneu acum?

Ooof! MortalDusk. Premiul în bani. Ipoteca noastră. Am simțit o împunsătură de regret. Nu-mi puteam imagina că viața va reveni pe făgașul normal la timp ca să jucăm peste treizeci și șase de ore.

Randall a clătinat din cap, ca și când nici nu ar fi putut să se gândească la asta acum. Am dat radioul și mai încet.

— Aș spune că avem cam zero la sută șanse.

— Bună evaluare, a spus Dylan. Mă gândeam mai degrabă la minus cincizeci la sută.

Am oftat.

— Probabil că Zoey tot vrea să meargă.

— Nici vorbă, a spus Akira. Nu putem juca fără Matty.

— Iisuse, a murmurat Randall.

Akira l-a strâns de mână.

— Nu, Matty o să fie bine. Spun doar că nu se va simți suficient de bine până atunci.

Și-a mușcat buza și s-a uitat la mine.

— Va spune că vrea să joace oricum, așa crezi?

Am ridicat din umeri.

— Sau va spune că oricum trebuia să lăsăm pe unul din noi pe dinafară. Acum nu mai trebuie să concurăm pentru asta.

— Doamne, e cumplit!

Akira a lovit în spătarul scaunului meu.

— Ce puneți la cale voi doi în ultima vreme?

Mi-am încrucișat brațele și am privit pe fereastră.

— Acum nu e momentul pentru bârfă.

Nici acum, nici altă dată. Nu puteam să spun. Nu se schimbase nimic.

Am parcurs restul drumului într-o tăcere stânjenitoare, dar imediat ce am ajuns pe Pearson Drive, am amorțit. În fața noastră clipeau lumini albastre și albe, iar mașini de poliție și mașini negre fără însemne blocau drumul.

Dintr-odată, totul a căpătat sens. Jocul final al lui AnOnymOus1. Acum știam. M-a cuprins panica și vârfurile degetelor îmi ardeau.

Dylan a încetinit și a oprit.

— O…

— Ce se întâmplă? a spus Akira.

Randall și-a sucit gâtul ca să vadă peste locul meu.

— Sunt în fața casei mele?

Da. Erau acolo. Bineînțeles că erau.

Înainte să pot răspunde, Randall a ieșit pe ușă. Mi-am desfăcut centura și l-am urmat, ignorându-l pe Dylan, care mă striga. Randall a alergat peste pajiște spre grupul de polițiști care roiau în fața casei. Numerele de bronz de deasupra ușii marcau 379.

Pearson Drive 379. Adresa din scenariu. Știam eu.

O polițistă l-a zărit pe Randall și s-a repezit spre el, oprindu-l. Nu am auzit ce a spus. Inima îmi bătea atât de tare, că o auzeam cum îmi bubuie în urechi.

— Dar e casa mea! a strigat Randall.

Polițista a dat din cap.

— Trebuie să stai deoparte.

— Mamă! Tată!

A încercat s-o ocolească pe polițistă, dar aceasta i-a pus o mână fermă pe umăr. La fel ca și ceilalți polițiști, purta o uniformă neagră largă și o caschetă prinsă cu o curea sub bărbie. Pe pieptul ei scria cu litere albe, groase: POLIȚIA. Veranda era luminată de faruri puternice de fiecare parte a ușii, care stătea larg deschisă, cu marginile distruse și pline de așchii.

Nu era poliția obișnuită.

În casa lui Randall năvălise o echipă SWAT.

CAPITOLUL 15

Totul s-a întâmplat așa de repede.

Mama lui Randall stătea pe marginea scaunului în sala de așteptare a spitalului, cenușie și trasă la față, rupând distrată cu degetele tremurătoare șervețele de hârtie în bucățele mici și lăsându-le să se adune într-o grămăjoară la ea în poală.

— *Ce* s-a întâmplat?

Randall și-a șters o dâră de transpirație de pe buza superioară. Aici, înăuntru, erau o mie de grade – sau poate că ni se părea așa pentru că alergaserăm din parcare, sau poate pentru că Akira îmi ținea brațul strâns ca într-o menghină, în timp ce privea fix la doamna Lewis. Zoey era pe FaceTime pe telefonul Akirei de când părinții ei refuzaseră să o lase să plece din casă, chiar și după ce le spusese că tatăl lui Randall avusese un atac de cord.

— Eram sus, în birou, iar tatăl vostru era în sufragerie cu Nessa și îi pregătea un film pe Netflix.

Doamna Lewis vorbea cu o voce abia auzită, aproape în șoaptă, deși nu era nimeni suficient de aproape ca să tragă cu urechea.

— Și, dintr-odată, ușa de la intrare s-a dat de perete. S-au auzit țipete. Așa de multe țipete. Poliția striga la tatăl tău să ridice mâinile. Și Nessa țipa ca din gură de șarpe.

A înghițit un nod și a aruncat o privire la fiica ei de șase ani, ghemuită lângă ea, cu capul practic îngropat la subțioara doamnei Lewis.

— Când am ajuns eu jos, avea deja un atac de cord – adică un stop cardiac. Dar, Dumnezeule mare!, când i-am văzut pe toți polițiștii aceia cu armele îndreptate spre tatăl tău în timp ce el se prăbușea – am crezut că l-au împușcat. Nu voi scăpa niciodată de această imagine.

Și-a cuprins fruntea în mâini.

Randall și-a dus mâna la gură, iar privirea îi fugea încoace și încolo, ca și când ar fi încercat să-și imagineze scena pe care o descria mama lui. Iar eu mi-l imaginam pe domnul Lewis cel prietenos, puțin chel, vesel – spunând mereu bancuri răsuflate și tachinându-și copiii –, ghemuit pe

podea în suferință. Din vina mea.

— Rahat, a spus Dylan și a expirat pe gură.

— Aveau adresa greșită sau cum? a întrebat Akira.

— Nu. Nu așa se întâmplase.

AnOnymOus1 mă pusese să dau un telefon fals. Au luat pe sus familia lui Randall. Mă punea să le fac rău prietenilor mei în schimbul vieții surorii mele.

Nu avea rost să mă agăț de altă explicație. Era exact așa de sinistru cum părea.

Acum, când știam, un amestec derutant de spaimă și furie îmi ardea pieptul. Deși îmi doream să mă ghemuiesc în poziție fetală sub unul din aceste scaune de spital, îmi doream la fel de mult să-l găsesc pe AnOnymOus1 și să-i dau foc. Cum îndrăznea să ne facă așa ceva?

Înainte ca doamna Lewis să-i poată răspunde Akirei, Randall a întrebat:

— Cum se simte tata?

Nessa a scâncit.

— Tati.

Doamna Irewis a strâns-o mai aproape, uitându-se la ceas.

— Nu mi-au mai spus de ceva timp. Este în operație de peste o oră.

— De ce nu mi-ai răspuns la telefon?

— Telefonul meu nu mai are baterie. Am încercat să te sun din camera asistentelor.

A făcut un semn vag în direcția aceea. Am privit într-acolo și am văzut-o pe Chantel, una dintre asistentele prietene cu mama, care venea adeseori pe la noi la o cafea ca să mai stea de vorbă cu ea. Acum era ocupată cu documentele. Când intrasem, îmi făcuse semn cu mâna și șoptise „Este în operație”, crezând că venisem probabil în vizită.

Randall căuta în telefon.

— Oh, așa se explică numărul acesta…

Doamna Lewis i-a aruncat o privire piezișă.

— Păi, mă gândeam că vei fi în siguranță acasă la Crystal, oricum.

Altă greșeală. Niciunul din prietenii mei nu era în siguranță cu mine, după cât se părea.

— Uf…

Randall s-a frecat la ceafă, ca și când nu ar fi știut dacă să o împovăreze pe mama lui și cu alte vești oribile. Am schimbat priviri îngrijorate între

noi patru și doamna Lewis s-a încruntat.

— Ce este? a întrebat.

Dar înainte ca vreunul dintre noi să-i poată spune ce se întâmplase cu Matty, șeriful Sanchez a intrat în încăpere. Doamna Lewis s-a crispat și s-a îndreptat pe scaun. Sanchez ne-a văzut imediat și a venit la noi.

— Doamnă Lewis, îmi pare sincer rău de ceea ce s-a întâmplat. Putem sta de vorbă un minut fără copii?

Randall a încercat să o facă pe Nessa să vină cu noi, dar a refuzat să-și scoată capul de la subțioara mamei ei, așa că doamna Lewis și-a pus din nou brațul în jurul ei și ne-a făcut semn să plecăm.

În capătul celălalt al încăperii, Randall s-a așezat lângă Akira, alb ca varul la față.

— Ce naiba?

Dylan ședea în fața noastră, cu coatele pe genunchi, palid și șocat.

— Randall, ce încurcătură, a spus Zoey. Îmi pare rău.

Chipul ei era pe ecranul telefonului Akirei. Randall a mormăit drept răspuns:

— Ați văzut-o pe Melanie sau pe Kenna?

Mamele lui Matty.

— Nu, a spus Akira. Nici urmă.

— Poate că sunt în altă sală de așteptare, am sugerat, deși simțeam o apăsare în piept.

— Sau poate că…

Randall s-a întrerupt.

— Nu, a intervenit Akira. Nici să nu te gândești. O să fie bine.

L-a apucat pe Randall de mână. Știa la fel de bine ca mine că să-și piardă și tatăl, și pe Matty în aceeași seară îl va distruge. Matty. Am închis ochii și m-am concentrat, ca și cum aș fi putut să-i simt prezența în spital. Dar nu era nimic. Nimic. Mă durea inima pentru el și în acel moment aș fi vrut să-i dau – să ne dau – o șansă. Negam că simt ceva pentru el, însă în mod clar nu era adevărat. Atunci de ce mă împotrivisem atât de tare? Poate pentru că eram speriată. Sau poate…

Am deschis ochii și am întâlnit imediat privirea lui Dylan. Am simțit cum mă străbate un fior, de parcă aș fi fost conectată la o priză. Mi-am ferit repede ochii, simțind cum obrajii îmi iau foc.

Da. Asta explica totul.

— Nu înțeleg, a spus Randall, dându-și părul pe spate. De ce ne-au spart polițiștii ușa în halul ăsta?

— Părinții tăi nu sunt cercetați pentru nimic, așa este? a spus Akira.

O, la naiba! Prietenii mei încă nu-și dădeau seama că fusese o lovitură regizată. Nu știau nimic despre informația falsă. Firește că eu știam – căci eu telefonasem. Cineva dorea să ne doboare, unul câte unul, și mă punea pe mine să fac asta.

Dar de ce?

Trebuia să fie în legătură cu turneul de MortalDusk. Cineva voia să ne scoată din competiție. Momentul era prea bine ales ca să fie o coincidență – asta trebuia să fie. Însă nu puteam să dezvălui nimic. Telefonul meu era un căluș la fel de eficient precum cel de la gura lui Caelyn. AnOnymOus1 asculta mereu și nu puteam să arunc telefonul ca să vorbesc liber. *Dacă nu răspunzi la mesajele mele într-un minut, ea moare.* Nu puteam risca să ratez vreunul. Îmi puneam speranța în faptul că prietenii mei aveau să rezolve acest puzzle.

Întrebarea Akirei a rămas fără răspuns un moment lung, până când Randall a izbucnit în râs.

— Ce naiba e așa de amuzant? am întrebat șocată.

— Părinții mei? Să fie cercetați? Haide, haide, sunt un cuplu de web designeri care se uită la Netflix în fiecare seară. Sunt cât se poate de inofensivi.

— Întotdeauna credem că știm totul despre părinții noștri, a spus Dylan. Dar oricine poate avea o latură întunecată.

O expresie de om bântuit i-a umbrit ochii cenușii. Era ceva dureros în trecutul lui despre care nu ne povestise?

Am vrut să-l iau de mână, dar era prea departe și eu încremenisem.

— Gagiule, a spus Randall, părinții mei sunt oameni mult prea obișnuiți ca să aibă o latură întunecată.

Câteva minute mai târziu, Sanchez a venit și s-a așezat pe un scaun lângă Dylan. Akira și-a poziționat telefonul în așa fel încât Zoey să-l poată vedea.

— Nu ne-am văzut de mult, a spus Sanchez, pe un ton lejer.

Ne uitam cu toții inexpresiv la el.

— Da, scuze.

Și-a dres vocea și a dat o pagină nouă în carnetul lui de notițe.

— Așa. Copii, va trebui să vă pun câteva…

— Polițiștii aceia au avut mandat?

Nările lui Randall fremătau. Era nevoie de multă presiune ca să-l enervezi pe Randall. Înseamnă că fusese *foarte* multă.

Sanchez a mormăit.

— Nu avem nevoie de mandat pentru acțiuni de urgență.

— Urgență? Care naiba a fost urgența?

— Aici eu pun întrebări, da? a spus Sanchez.

Când Randall a aruncat o privire spre mama lui, polițistul a adăugat:

— Doamna a spus că este în ordine.

— Ei bine, știți ce nu-i în ordine? a replicat Randall. Nu-i în ordine ca polițiștii să se năpustească la mine în casă cu armele scoase, fără niciun motiv.

— Da, ăsta e un rahat de nota 10, a intervenit Akira.

Dylan a încuviințat energic.

Sanchez și-a trecut o mână peste față.

— Am primit o informație tulburătoare despre adresa ta și băieții și-au făcut meseria.

— Ce informație? a întrebat Randall sceptic.

— Ajungem și acolo. Dar ascultați… îmi pare sincer, sincer rău pentru ce s-a întâmplat cu tatăl tău. Mare ghinion. Însă acum trebuie să aflăm cine a telefonat.

Ceva îmi sfârâia în piept, de parcă cineva ar fi desfăcut o doză de băutură acidulată agitată. Nu puteam să scap de căldura care îmi invada gâtul.

— Știu că ați avut o seară grea, așa că am să încerc să n-o lungesc. Îl știe vreunul dintre voi pe un anume Lance Burdly?

M-am strâmbat. În timp ce mergeam cu mașina spre Randall, îl întrebasem dacă știe pe cineva pe nume Lance. Dar a clătinat din cap, arătând la fel de nedumerit ca și Akira și Dylan. Nici ei nu-și aminteau – deși pentru o clipă Akira a înclinat capul, ca și cum numele i-ar fi spus ceva. Sanchez a observat și el.

— Îți sună cunoscut? a întrebat-o.

— Nu știu.

Akira și-a dat părul după ureche.

— Nu… cred?

— Mie nu, am afirmat categoric.

— Mm.

Sanchez i-a adresat următoarea întrebare lui Randall.

— Știi pe cineva care are ceva împotriva ta, un motiv pentru care să-ți facă o asemenea farsă?

Pulsul mi s-a accelerat și îl priveam intens pe Randall. *Haide.* Prinde-te.

Dar Randall a răspuns râzând în hohote:

— O *farsă?* Nici vorbă. Cine să vrea să le facă o farsă părinților mei?

— O, Doamne, Randall.

Nu mă puteam abține – părea foarte clar. Mi-am strâns buzele, dar toată lumea se uita întrebătoare la mine. Of. Am coborât vocea, sperând că microfonul telefonului meu era destul de bine acoperit în buzunarul jachetei.

— *Tu* trebuia să fii acasă și să ai grijă de surioara ta. *Tu* trebuia să fii ținta.

— Eu, a rostit Randall, cu ochi mari.

— Sfinte… a spus Zoey. Randall, tu ai fost atacat!

Asta era.

Sanchez s-a uitat atent la telefonul Akirei, pe care nu-l observase mai înainte.

— Eee… am să te rog să închizi telefonul. Poți s-o suni pe prietena ta mai târziu.

— Stați, nu înregistrez, nici… a reușit să strige Zoey înainte ca Akira să închidă.

Sanchez a frunzărit carnetul, oprindu-se la însemnări din conversația cu mama lui Randall.

— Părinții tăi trebuiau să aibă o ședință la Burlington, corect?

— Da, cu un potențial client, a spus Randall amețit.

Poate că se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost acasă singur cu sora lui. Echipa SWAT l-ar fi arestat? I-ar fi făcut *rău*?

— Individul nu s-a prezentat, așa că s-au întors acasă mai devreme.

Un potențial client. Mă gândeam la Fishman, care pretindea în parc că îi cerusem să ne întâlnim. Părinții lui Randall fuseseră cu adevărat păcăliți, sau era un alt truc al lui AnOnymOus1?

— L-au mai întâlnit pe acest individ mai înainte? am șoptit eu.

Randall a clătinat din cap.

— Habar n-am.

— Nu, a spus Sanchez pe un ton inexpresiv. Nu l-au întâlnit.

Bănuia ceea ce credeam și eu: că este o înscenare.

— Acum, copii, aveți un concurs important de jocuri video săptămâna aceasta, așa este?

Akira a căscat ochii mari.

— Credeți că e aceeași chestie care i s-a întâmplat lui Jason Tardis anul trecut?

O, aproape că uitasem. Sanchez a dat din cap solemn. Știa despre asta. La câteva zile după ce Jason câștigase coroana MortalDusk, o echipă SWAT îi spărsese casa din Florida, în timp ce el transmitea în direct. Se dusese la etaj să cerceteze, așa că totul s-a petrecut în afara ecranului, dar mii de oameni auziseră zgomotele și strigătele înfundate. Ulterior, Jason a spus că unul dintre polițiști îl recunoscuse și anulase operațiunea, dându-și seama că fusese o farsă, însă Jason fusese atât de șocat, că de atunci nu mai făcuse transmisiuni live. Nu mă interesase să aflu detaliile. Nu-mi imaginasem că ni se va întâmpla și nouă așa ceva.

— L-au prins pe cel care telefonase? am întrebat, sperând că fața mea roșie nu mă va da de gol.

— Nu, a răspuns Sanchez. Sună și în alte dăți, totuși; se întâmplă de multe ori, iar noi începem să ne prindem.

— Apelantul a pretins că este Jason, nu? a întrebat Akira.

— Da, a spus Dylan. A spus că tatăl lui fusese împușcat și mama lui era legată în garaj.

Exact ca și scenariul lui AnOnymOus1. Mi s-a pus un nod în gât.

— Cum, cineva a pretins că sunt eu? a zis Randall, pe un ton sceptic.

— Nu tocmai, a răspuns Sanchez, un mod de operare puțin diferit.

Nu a dat amănunte, dar eu știam deja. Lance Burdly. Cine naiba mai era și ăsta? Probabil că nimeni.

Și oricine ar fi fost, nu îl urmărea pe Randall. Urmărea toată echipa. Trebuia ca toți să pună lucrurile cap la cap. Reacția alergică a lui Matty. Suspendarea lui Dylan. Credeau că fuseseră simple coincidențe?

În timp ce Sanchez se concentra pe Randall, am împins-o cu cotul pe Akira și am mimat că mușc dintr-o negresă. Dar ea nu s-a prins.

— Ce faci?

Polițistul mi-a aruncat o privire supărată și obrajii mi s-au aprins și mai rău. Era foarte suspect să joc o șaradă. Mi-am acoperit gura și am tușit.

— Nimic.

Sanchez și-a întors privirea la însemnările lui. M-am uitat la Dylan, sperând că se va prinde el, dar se uita în pământ, cu mâinile împreunate pe genunchi, dus pe gânduri. Doamne, ce frustrant!

— Oricum, a spus Sanchez, vă vine în minte cineva care să vrea să vă atace?

— Păi, nu, a spus Randall. Vreun nenorocit a dat adresa greșită.

Pentru el totul era o glumă. Chiar și acum. Am lăsat să-mi scape un oftat exasperat.

— Ce este? a întrebat.

— Nu e totul o glumă, m-am răstit. Asta e ceva serios.

Trebuie să fi fost un mecanism de apărare din partea lui Randall. Prefera să glumească, decât să accepte faptul că cineva îl detesta atât de mult încât să vrea să-i facă rău.

— Știu că e ceva serios. Tata este în operație chiar acum…

— Dar Fishman? l-a întrerupt Dylan. Mi se pare foarte probabil.

Sanchez s-a frecat pe față.

— Ce spuneai?

— Jeremy Fisher, a explicat Akira. Alt jucător de MortalDusk. Concurează și el duminică. Locuiește în apropiere și nu ne suportă.

— Nu atât de tare încât să facă așa ceva.

— Sunteți siguri? am spus eu cu voce joasă.

Doream să fi fost Matty aici. I-ar fi amintit imediat lui Randall cum îi dezamăgise marele lor erou.

Dar Dylan a fost aproape la fel de rapid.

— Tu ai fost primul care l-a detronat din fruntea clasamentului, i-a explicat el lui Randall. Și dat fiind felul în care și-a pierdut abonații în favoarea noastră – a canalelor pe care le administrezi *tu* –, câștigurile lui au suferit o lovitură serioasă, din câte știm.

Mi s-a tăiat respirația. Nu mă gândisem la asta. Era posibil? Nu urmăream cifrele noastre așa de atentă ca Randall. Nu era ca și cum am fi început brusc să câștigăm bani.

— Nu se poate, a început Randall.

— Și i-am sabotat complet întâlnirea, a spus Akira. Nu intenționat, dar oricum!

— Ce s-a întâmplat atunci? a întrebat Sanchez.

Akira i-a povestit incidentul.

— Mmm, a făcut polițistul când a terminat de notat. Altcineva?

— Vreau să spun, a continuat Dylan aranjându-și ochelarii, practic ar putea fi oricine din echipa lui Fishman. Sau orice persoană care joacă în turneul din Vermont. Oricine își dorește să obțină premiul în bani poate avea un motiv.

Eu am încuviințat din cap, însă Randall a ridicat din sprâncene.

— Cum îi cheamă? a întrebat Sanchez. Pe ceilalți din… echipa acestei persoane?

Ne-am strâmbat unul la altul. Le știam numele de jucători, nu pe cele adevărate. Dar Dylan le-a spus.

Mai era cineva, cineva care ne purta pică tuturor. M-am uitat la Dylan, care își încleștase fălcile în timp ce Sanchez nota. Își dădea seama că răspunsurile la teste din dulapul lui aveau legătură cu toate acestea? Își amintea de sugestia mea că Lucia Ramirez ar fi putut fi de vină? Dar Akira și Randall – își amintea vreunul cum încercase să se răzbune? Aveam numele ei pe vârful limbii, gata să risc totul, când Sanchez și-a închis carnetul de însemnări.

— Foarte bine, a concluzionat. Îi voi verifica pe toți acești jucători, să văd dacă vreunul dintre ei are antecedente pentru acest gen de comportament. E un început.

Un început nu era suficient. Polițistul nu avea toate informațiile și, până avea să facă progrese, AnOnymOus1 ar fi putut să mai facă rău și altcuiva. Să-i facă rău surorii mele. Am privit neputincioasă cum Sanchez traversa încăperea ca să vorbească din nou cu doamna Lewis.

Dacă nu știa tot adevărul, cât de mult putea să ne ajute?

CAPITOLUL 16

Când Sanchez nu ne mai putea auzi, Akira și-a scos din nou telefonul și a bătut în ecran.

— Ai auzit tot? a spus ea încet.

— În cea mai mare parte, a spus Zoey.

— O, la naiba! am exclamat. Nu l-ai închis?

— Nu, a zis Akira și mi-a aruncat o privire vinovată. Am tăiat sonorul de la difuzor…

— Hei, ce se întâmplă? a spus Zoey pe un ton atât de pițigăiat, că Akira era cât pe ce să scape telefonul.

Apoi a dat sonorul mai încet.

— Asta nu are cum să fie o coincidență. *Nu se poate.*

Mi-am simțit inima în gât.

În sfârșit.

— Ce anume? a întrebat Randall.

— Ce i s-a întâmplat lui Matty! a spus Zoey. Cineva încearcă să se ia de noi?

— Ceee? a exclamat Akira.

Lui Dylan i-a căzut fața.

— Zoey, asta e o nebunie, a spus Randall. Și apropo – mi-a aruncat o privire –, fără supărare, dar negresele…

— Nu da vina pe Crystal, a spus Akira.

— …au fost un accident, a terminat el propoziția. Nu vreau să spun că a fost greșeala ei. Dar asta a fost. Un accident.

Evident, nu știa că AnOnymOus1 mă pusese să fac negresele. Că mă scosese din casă și lăsasem negresele nesupravegheate, presupunând că se vor arde… Dar când mă întorsesem acasă erau în mod miraculos perfecte.

Ce proastă fusesem!

— Eu, ăă…

Mă jucam cu amuleta în formă de fulger pe care mi-o făcuse Caelyn, prea înspăimântată ca să vorbesc. Dar voiam ca prietenii mei să pună lucrurile cap la cap. Am apucat telefonul din buzunarul jachetei, sperând să-mi înăbuș vocea.

— Am stat la etaj în timp ce negresele erau în cuptor.

— Ce șușotiți acolo? a rostit Randall cu voce tare.

I-am făcut semn să tacă și Dylan s-a uitat la mine de parcă mi-ar fi crescut o antilopă din gât.

— Kiki, ce a spus Crystal? a întrebat Zoey.

— Că era la etaj când negresele se făceau în cuptor.

Akira și-a mușcat o clipă buza de jos, reflectând.

— Și ce, crezi că a intrat cineva și a umblat la ele?

Randall a râs.

— Scuze, dar asta e o nebunie. Știți asta, da?

Am clătinat din cap. Negarea lui mă uluia.

— Chiar așa? a spus Zoey. Până și Sanchez pare să creadă că este ceva legat de MortalDusk.

— A mai spus și că e un mod de operare diferit. Am vorbit serios adineauri, a zis Randall uitându-se la mine. Poate că acela care a sunat a dat adresa greșit.

— Nu, am spus eu încet. Zoey are dreptate. Nu e o coincidență.

— Foarte bine. Să spunem, de dragul discuției – a continuat Randall fluturând din mâini ca și când ar fi aruncat o vrajă –, că nu este o coincidență. Să zicem că e vorba de turneu. Dar ce rost are să se ia de noi? Nu suntem singurii concurenți. Cum așa, cineva îi va elimina pe toți cei din fruntea clasamentului din Vermont?

— Noi *chiar* suntem în frunte, a spus Akira.

— Eu aș spune că e Fishman, a zis Dylan.

Akira și-a mușcat din nou buza, nesigură.

— Dar poate că nu este cineva care vrea să câștige, a intervenit Zoey. Doar cineva care nu vrea ca noi să câștigăm. Cineva care ne poartă pică.

Akira a încuviințat, dar Randall a clătinat din cap.

— Nu. Nu se poate. Nimeni nu vrea să se ia de noi…

— Atunci cum explici lipsa EpiPenului lui Matty? a spus Zoey.

Da. Dați-vă seama. Îmi venea s-o îmbrățișez prin ecran. Deși ceva nu-mi dădea pace…

— I-a căzut din rucsac, și-a dat cu părerea Randall.

— Sau l-a luat cineva, a spus Dylan.

Mi-am zis să țin minte să-l îmbrățișez și pe el mai târziu.

— Iisuse, a zis Randall. Nu mi-am dat seama că voi vă antrenați.

M-am bosumflat.

— Pentru ce?

— Pentru nenorocita aia de gimnastică mentală.

— O, Doamne, Randall, am spus eu frustrată. De ce tot negi?

— Nu neg. Dar nimeni nu ar face asta!

— Așa ai crezut și că nimeni dintre cunoștințele noastre nu ne poate trimite trolli, a intervenit posomorâtă Akira. Dar s-a întâmplat. Și știi ce? Poate că este aceeași persoană.

•

În urmă cu câteva luni, cineva începuse să lase comentarii urâte și injurioase despre filmările noastre. Le ștergeam și le blocam, însă degeaba; respectivul continua să creeze conturi noi. Randall râdea, dar Zoey era obsedată, ținea un fișier cu capturi de ecran, cu căutare inversă a fotografiilor de profil, urmărind site-urile de fotografii de arhivă. Într-o zi, în timp ce Randall și Zoey erau într-o transmisiune live cu jocul nostru MortalDusk, Zoey a pocnit din degete și a bătut în căști, făcându-ne semn să închidem microfoanele.

— Trollul nostru a revenit.

I-a aruncat o privire îngrijorată Akirei, care a încremenit.

— Cum? A spus ceva despre mine?

— Despre *noi.*

Randall și-a netezit buclele răvășite.

— Nu e mare lucru. Îl blochez din nou…

Akira a sărit în sus, apoi a ezitat.

— Camera ta e oprită?

— Stai așa, uite, am pus pe pauză transmisia.

S-a aplecat peste Randall și l-a apucat de umăr, în timp ce citea căsuța de chat, oripilată.

— Uf!

Mi s-a strâns inima.

— Ce spune?

— Nici nu vreau să citesc cu voce tare.

Matty și-a răsucit șapca de baseball la spate și a citit peste umărul lui Randall.

— O, Doamne! Oricine a scris asta este un morman de balegă ce fumegă.

— Rețelele de socializare sunt naspa, a comentat Dylan și și-a pocnit

încheieturile. Nu putem să jucăm fără transmisiune live?

— Nu se poate, omule, a răspuns Randall. În sfârșit, facem și noi ceva bani gheață aici.

Câștigaserăm cam 800 de dolari folosind YouTube și Twitch luna trecută, cea mai bună lună a noastră de până acum, și voia să poată renunța la slujba lui de casier. Din păcate, 800 de dolari împărțit la șase nu însemna mare lucru pentru ipoteca noastră.

— Hei, calm, bine? Șterg și blochez. Trebuie să fie vreun *bot* rusesc…

— *Boților* ruși nu le pasă de jocul nostru, a spus Zoey. Stau pe Twitter și îi atacă pe Democrați. Asta e ceva personal.

— Credeți că este Fishman? a întrebat Matty în timp ce Akira se așeza din nou lângă mine.

Am clătinat din cap.

— Fishman jubilează când ne vânează în joc. Nu-și bate capul cu asta.

Mi s-a strâns stomacul citind comentariul de pe telefonul meu.

— Uau! E cineva care știe că suntem împreună. Pun pariu pe zece, nu, pe douăzeci de dolari, că este cineva de la școală.

Oamenii spun online lucruri pe care nu le-ar zice niciodată în viața reală. La fel ca Tessa, fata aia cu față de mops din clasă de la Caelyn, care a făcut-o cu ou și cu oțet pe Instagram, dar nu i-a adresat niciodată mai mult de două cuvinte direct.

Zoey a încuviințat.

— Sunt de acord.

Randall a râs.

— Sunteți de-a dreptul ridicoli.

Akira s-a crispat, părând jignită.

— Randall, nu e nostim, m-am răstit eu. Insinuează că motivul pentru care sunteți împreună… ei bine, în esență te acuză că o fetișizezi pe Akira.

Aceasta a încuviințat.

Randall a înclinat capul și a citit din nou comentariul.

— Știi, pentru că…

Akira a ridicat bărbia.

— Pentru că tu ești alb, iar eu, ce să vezi, sunt japoneză americană, da. E scârbos.

— Este rasist, a spus Zoey.

— Da, a aprobat Akira.

Am apucat-o de mână, dorindu-mi să nu fie nevoită să citească acel comentariu oribil și să ajung dincolo de ecran ca să-l plesnesc pe cel care-l scrisese.

— O, rahat.

O expresie de regret i-a străbătut chipul lui Randall. Preocupat de propriile privilegii ca american alb, nici măcar nu băgase de seamă.

— Îmi pare rău!

— Este… a început Akira, ca și când ar fi vrut să spună că este în ordine.

Dar nu era.

Randall și-a tras scaunul mai aproape.

— Îmi dai voie…

A întins brațele. Akira a încuviințat și Randall a îmbrățișat-o lung.

— Te iubesc pentru ceea ce ești, a murmurat în părul ei.

— Știu, a spus ea.

S-au despărțit în sfârșit când s-a auzit sunetul capturii de ecran făcute de Zoey.

— Nu există vreo cale să dăm de urma acestui nemernic? am întrebat în timp ce Randall revenea cu scaunul la locul lui.

— Nu știu, a spus. Nu cred.

Matty l-a împuns pe Randall în umăr.

— Poți să vezi adresa IP a unui comentariu pe Twitch? Sau pe YouTube?

— Nu, a zis Randall. Dacă a fost un comentariu pe un blog pe care l-am găzduit noi, sigur că da. Dar nu vom obține niciodată această informație de la Google sau Twitch. Numai dacă suntem de la FBI.

— Și chiar dacă ai putea, a completat Dylan, trollul ar putea folosi un VPN ca să-și ascundă locația. Ar putea face să pară că e în altă țară…

— Oh! a exclamat Zoey, iar ochii i-au sclipit. Am o idee…

Fără alt cuvânt, a închis laptopul și a plecat acasă.

În ziua următoare ne-a arătat un widget pe care îl concepuse.

— Este foarte simplu. Încarci două fotografii, widgetul încorporează un cod în fiecare dintre ele, iar acesta va înregistra adresa IP a utilizatorului oriunde ar fi. Trimitem un link cu o fotografie către troll și una la persoane pe care le suspectăm. Dacă IP-ul cuiva se potrivește cu cel al trolluhn, știm că este el.

Dylan a ridicat din sprâncene.

— Chiar dacă folosește un VPN.

— Exact, a spus Zoey. Adresele IP se vor potrivi oricum.

— Drăguț, a spus Dylan, clar impresionat.

Simțeam ceva ciudat în gât. Dar atunci s-a uitat el la mine.

— Douăzeci de dolari?

I-am zâmbit cu buzele strânse, ignorând tremurul din stomac.

— La treabă!

Am făcut o listă de colegi de clasă care ar fi putut avea ceva împotriva noastră – tipi ca Dave Wisla, fundașul care o luase razna când Randall l-a imitat cum se plimba țanțoș pe hol; Lucia Ramirez, pe care o umilisem la probele noastre pentru jocul video; Maddy Curtis, care fusese deprimată după ce îl invitase pe Matty la ziua liceului. Am împărțit lista între noi și am trimis fiecare e-mailuri cerând ajutor pentru tema de acasă cu un link spre o captură de ecran a temei. Randall i-a trimis trollului un link spre o imagine cu degetul lui mijlociu.

Și ne-au căzut tuturor fețele atunci când adresa IP a Luciei s-a potrivit cu a trollului. Și m-am îmbogățit cu douăzeci de dolari.

Akira nu a vrut să vină cu Zoey și cu mine când am încolțit-o pe Lucia lângă dulapul ei în ziua următoare (să fim realiști – Zoey a vorbit tot timpul.) Dar Lucia a negat totul. Mă gândeam că dacă o dădeam de gol, va fi suficient și nu ne va mai trimite trolli pe cap, însă ea nu s-a fâstâcit și nu și-a cerut scuze. Și oricât eram de furioasă, mă măcina un sentiment de vinovăție. Mă purtasem ca o ticăloasă cu Lucia la probe. Era, într-un fel, vina mea.

Dar Zoey s-a răstit la Lucia.

— Am probe. Am făcut captură de ecran pentru tot și am dovada că aceste comentarii vin de la adresa ta IP. Am să pun totul online și voi avea grijă să apară în primele rânduri pe Google în dreptul numelui tău. Și va vedea nu numai toată lumea de la școală ce ai făcut. Vor vedea colegii. Vor vedea viitorii angajatori. *Toată lumea* va ști că ești un troll și asta te va urmări pentru *totdeauna.*

Preț de o clipă, ochii mari, panicați ai Luciei i-au întâlnit pe ai mei, ca și când ar fi vrut să intervin ca o voce a rațiunii, dar expresia ei a devenit dură când și-a amintit că probabil totul începuse de la mine. Și oricât eram de șocată de furia lui Zoey, nu aveam de gând să o provoc în fața Luciei. Cel mai important era să ne apărăm prietenii. Așa că am rămas alături de Zoey

și am lăsat-o să o amenințe pe Lucia.

Mai târziu am reușit s-o potolesc pe Zoey. Dar conflictul nerezolvat plutea deasupra noastră ca un roi de țânțari înfometați. Lucia a început să fie extrem de amabilă cu noi, ne invita chiar la ea acasă la petreceri, ca și când ar fi fost îngrozită că îi vom distruge reputația pentru totdeauna în orice moment. Mergeam să examinăm scena – nu prea participam la petreceri –, dar niciunul dintre noi nu vorbea cu ea, cu excepția micii dispute când ieșisem pe ușă. Tensiunea era palpabilă. Uneori mă întrebam dacă nu ar fi trebuit pur și simplu să-i ștergem comentariile și să o blocăm, așa cum voia Randall. Dar mișcasem o piesă de domino și acum cădeau toate.

•

— Chiar ar încerca Lucia să se ia de noi? a întrebat Dylan.

Akira s-a uitat spre Sanchez, care era în partea cealaltă a sălii de așteptare, de parcă ar fi vrut să verifice această teorie cu el.

— Nici vorbă, a spus Randall. Numai pentru că a făcut o dată o greșeală, asta nu înseamnă că e o *criminală.* Adică, Iisuse…

Akira și-a strâns gura pungă.

— Nu e vorba că a făcut o greșeală… am spus eu trăgănat, uitându-mă la Zoey din telefonul Akirei.

Însă dacă Lucia voia să se asigure că nu vom pune în aplicare amenințarea lui Zoey?

— Dar dacă… a spus ea cu voce tremurătoare, prevestitoare. Dar dacă asta are legătură cu…

— Nu, aproape că am țipat eu, făcându-i pe toți să sară în sus.

Până și Sanchez a aruncat o privire spre noi. Totuși, nu puteam să o las să spună asta. Nu o puteam lăsa să răscolească trecutul. Nu de față cu Dylan.

— Nu are nimic de-a face cu asta.

— Dar poate că Brady… a început Zoey.

— Închide, i-am spus Akirei, iar trupul mi-a devenit rigid, cuprins de panică.

Randall a pălit și el. Dylan s-a încruntat. Dar nu avea cum să știe despre asta.

Akira s-a îndepărtat de mine.

— Ce? De ce? Zoey, crezi că este vorba de *Brady?*

Am simțit un gol enorm în stomac.

— Nu.

— Cine e Brady? a întrebat Dylan.

M-am tras pe marginea scaunului și am ridicat o mână.

— Nimeni. Nu e nimic.

— Și, oricum, de ce ar aștepta cinci ani? a întrebat-o Akira pe Zoey.

Dylan s-a uitat de la unul la altul. Privirea lui era ca o minge care ricoșează și pe care nimeni nu poate să o prindă.

Am schimbat tactica, am râs și am glumit de parcă era un fleac, așa cum făcea Randall.

— Hei, sunteți ridicoli. Nimeni nu a așteptat nimic, pentru că este clar că nu are nimic de-a face cu asta.

— Nimic de-a face cu ce? a încercat Dylan din nou.

— Serios, e o prostie, am continuat și am fluturat din mână. Nici măcar nu contează.

— Nu e o prostie, a insistat Zoey.

— Ascultați, e imposibil, am spus eu disperată, pentru că Dylan nu a fost implicat. Iar el a fost prima victimă.

Akira a înclinat capul nedumerită.

— Știți, testul. Testul din dulapul lui Dylan…

M-am întrerupt brusc, dându-mi seama ce făcusem. Eu eram singura care știa că testul făcea parte din jocul lui AnOnymOus1. Am strâns pumnii și m-am încordat, de parcă telefonul ar fi putut să explodeze în buzunarul meu. Dar nu s-a întâmplat nimic.

Akira a făcut ochii mari.

— O, la naiba. Am uitat de asta.

Dylan a pufnit.

— Mulțumesc.

— Păi, vreau să spun…

Ea a făcut un gest larg spre sala de așteptare, vrând să spună că de atunci se întâmplaseră lucruri mai grave.

— Stai puțin, vrei să spui că există o legătură? Că cineva ți-a înscenat ceva?

— Ei bine, în mod sigur n-am furat testul, a spus Dylan.

Randall a ridicat din sprâncene.

— Nu, zău așa, omule, nu l-am luat.

— Dar domnul Chen știa că este în dulapul tău, nu? a spus Zoey emoționată. Cineva sigur l-a anunțat. Altă informație falsă!

Randall a rămas cu gura căscată.

— Așadar, trebuie să fie cineva din școală, nu-i așa? Cineva care știa unde este dulapul lui Dylan. Numai dacă cineva ca Fishman nu primise ajutor din interior. Sunt sigură că are o mulțime de fani la școală.

Reușisem în sfârșit să abat atenția de la Brady, dar îngrijorarea mea a crescut și am mijit ochii spre Zoey. Era foarte pricepută când era vorba să lanseze teorii de felul acesta…

Și chiar atunci, mama a năvălit în sala de așteptare, aparent fără să se sinchisească de petele mari de sânge de pe bluza și de pe pantalonii ei. Avea părul strâns într-un coc neglijent și sub ochi cearcăne vineții, care se accentuaseră de azi-dimineață.

— Iubito, eu… Îmi pare rău că nu am răspuns la apelurile tale…

Mi-au dat lacrimile când am văzut-o. Nu voiam nimic altceva decât o îmbrățișare, însă când s-a apropiat de mine m-am dat înapoi.

— Halatul tău, mami.

A privit în jos la pete și a înjurat.

— O, Doamne, îmi pare așa de rău… Am fost șase ore în operație și, imediat ce am ieșit, Chantel mi-a spus că ești aici și… și i-am văzut pe părinții lui Matty… și…

A rămas fără aer, apoi a izbucnit.

— O, iubito…

Cu colțul ochiului l-am văzut pe Randall care își încleștase mâna pe brațul scaunului, și pe Akira care își strângea gura pungă. Tot trupul mi-a încremenit, ca și când aș fi sărit într-un lac. După felul în care se schimonosise chipul mamei, nu mai trebuia să spună cuvintele ca să înțeleg.

Matty nu supraviețuise.

În urmă cu cinci ani

— Cum se joacă Manhunt? a întrebat Brady, în timp ce ne înghesuiam lângă leagănul lui Zoey și el lumina cu lanterna în pădure.

Vedeam sclipiri de lumină de la casele din partea cealaltă, dar norii ascundeau luna și stelele în seara aceea, iar întinderea întunecată a copacilor părea aproape infinită.

— Este ca de-a v-ați ascunselea, a spus Akira.

— Da, dar invers, a explicat Matty. Adică în loc ca toți să se ascundă și o persoană „să se pună”, la Manhunt o singură persoană se ascunde și ceilalți trebuie să o găsească.

— Nu se joacă de fapt pe echipe? a întrebat Zoey.

Pantofii lui Brady au scârțâit când și-a schimbat poziția – ultimele petice de zăpadă de la furtuna recentă se topiseră în căldura neobișnuită de peste zi și lăsaseră iarba îmbibată de apă deasupra pământului înghețat.

— Hai să nu facem echipe. Cred că asta e pentru grupuri mai mari.

Matty a fost de acord.

— Da, și noi putem să ne facem propriile reguli.

— Mișto, a spus Akira. Va fi mai amuzant dacă o să căutăm în grup.

— Da, chiar așa, a spus Randall. Vă este frică să stați singuri pe întuneric.

Akira i-a dat un ghiont.

Dar avea dreptate. Lanternele lui Zoey nu erau foarte luminoase, iar acum, când eram afară, pădurea părea întunecoasă și periculoasă. Dar era prea târziu ca să dăm înapoi.

— Haideți să ne ascundem cu rândul, am propus eu. Și cine îi face pe ceilalți să-l caute cel mai mult, acela câștigă.

— Îmi place, a spus Matty. Eu cronometrez.

— Chiar trebuie să facem asta? E așa de frig, a spus Brady, frecându-și mâinile.

— Da, haideți înăuntru, a spus Zoey, clănțănind din dinți. Putem să jucăm altceva.

— Zoey, părinții tăi nu vor ști că am plecat, am liniștit-o eu.

— Da, nu mai fi așa de fricoasă, a chicotit Randall.

Zoey a ridicat bărbia și a murmurat:

— Nu sunt lașă, dar mi-e frig.

Akira i-a dat mănușile groase și Zoey și le-a pus peste cele roz, subțiri, derutată.

— Așadar, fixăm niște limite? a întrebat Matty, ca și când jocul nu mai era un element de dispută.

Am zâmbit.

— Da. Să rămânem la zona care cuprinde pădurea, până la proprietatea familiei Nelson.

Am arătat spre vest. Familia Nelson era un cuplu mai în vârstă, care locuia într-o casă în stil colonial din secolul al XVIII-lea, ascunsă în pădure. Proprietatea lor avea câteva hectare, iar în pădurea deasă era întuneric beznă. Am făcut o mutră vitează, dar când mă imaginam umblând prin pădure mă treceau fiori.

— Nu pe străzi, da? a spus Randall.

Am încuviințat.

— Nu pe străzi și nu la Nelson. Asta e limita.

Toți au încuviințat din cap.

— Atunci cine se ascunde primul? a întrebat Randall.

— Mă duc eu prima.

Mi-a tresărit inima de nerăbdare.

— Închideți ochii și numărați până la o sută.

— Și să nu faceți gălăgie, a spus Zoey. Și nu îndreptați lanternele spre case.

Paranoică, la fel ca întotdeauna.

După ce Matty a potrivit cronometrai, toți au închis ochii. M-am repezit singură în pădure, numai cu strălucirea slabă a telefonului care îmi lumina cărarea.

CAPITOLUL 17

Ședeam amorțită la masa din bucătărie și mă uitam la mama printr-un fel de ceață, cum îi dădea de mâncare lui Whiskers și îmi pregătea ceai. Mă simțeam ca prinsă într-un butoi cu gelatină. Nimic nu părea real.

Matty era mort. *Mort.*

Zgomotul pe care îl scotea când gâfâia după aer mi se învârtea la nesfârșit în minte și, indiferent cât de tare strângeam din ochi, pleoapele mele erau ca niște ecrane care îi înfățișau necontenit fața roșie, venele umflate de pe gât, privirea îngrozită. Nu știam cum o să mai dorm la noi în casă sau oriunde în altă parte.

Planurile Akirei și ale lui Randall de a-și petrece noaptea împreună zburaseră pe fereastră cu viteza luminii. Mama a vrut să o ia pe Akira acasă la noi, ca să nu stea singură, dar ea refuzase – voia să facă un duș la ea acasă după ce vomitase violent în sala de așteptare. Și, cum Randall devenise letargic după vestea dată de mama, Dylan s-a oferit să o ducă pe Akira acasă, cu toată voma de pe ea. Înainte să ne despărțim în parcare, el mă îmbrățișase, apăsându-și obrazul pe al meu și murmurându-mi la ureche:

— N-a fost vina ta, Crystal. Totul va fi bine.

Dar greșea în ambele privințe. Totul era din vina mea. Și nimic nu va mai fi în ordine.

— Și ce crezi că face Caelyn acum? a întrebat mama, punând în fața mea o cană cu ceai de caramel și vanilie și o picătură de lapte.

Aceasta era băutura cu care ne consola pe mine și pe Caelyn – echivalentul unei ciocolate fierbinți fără zahăr.

— Cum?

Inima mi-a tresărit la auzul numelui lui Caelyn.

— În Frost Valley.

Încerca în mod evident să-mi abată gândurile, însă pulsul mi s-a întețit. Îmi verificasem telefonul de cel puțin o mie de ori de când ajunseserăm acasă. Dar nu primisem niciun semn de la AnOnymOus1. De fiecare dată când îmi aminteam cum spusese că următorul joc va fi în seara aceasta mai târziu, inima îmi tresărea de neliniște.

— O, ăă…

Mi-am pus mâinile în jurul cănii.

— Nu știu. E trecut de zece, așa că… poate că doarme.

— Crezi că se va duce la culcare așa de devreme? Pst, alertă de tocilari!

A scos limba, încercând în mod clar să înveselească atmosfera, dar chiar acum gluma a picat prost.

— Poate că nu. Cred că a spus că vor fi jocuri și alte chestii…

Am sorbit încet din ceai, silindu-mă să dau pe gât lichidul fierbinte, și m-am uitat din nou la masa de lemn, păstrând aceeași tăcere. Nu puteam face speculații despre o realitate pe care Caelyn nu o trăia. Nu puteam nici măcar să o privesc pe mama în ochi. Un maniac îi răpise o fiică și o șantaja pe cealaltă, iar eu nu puteam să-i dezvălui mamei nimic.

M-a apucat de mână.

— O, iubito, îmi pare tare rău de Matty. Îmi pare rău că nu am fost alături de tine. Din nou.

Cuvintele ei întunecau aburul care se ridica din cănile noastre.

— Nu spune așa, mamă.

— Ba nu, e adevărat. În ultima vreme fac atât de multe ture în plus, că abia dacă mai stau cu tine.

Și-a cuprins fața în palme și și-a înăbușit lacrimile.

— Dar faci atât de mult pentru noi! Ca să putem să continuăm să locuim aici. Nu poți fi în două locuri în același timp.

Mama și-a înghițit un hohot de râs și de plâns.

— Întotdeauna cu simț practic. Dar poate că nu trebuia să primeze intenția de a locui aici. E doar o casă. Mai sunt și altele. Mai important trebuia să fie ca voi, fetelor, să fiți în siguranță…

M-am încruntat, gândindu-mă la AnOnymOus1.

— Ce vrei să spui?

— Ar fi trebuit să-l dau afară mai curând, a spus ea cu o voce mică. Ar fi trebuit să vă *protejez* pe voi.

O, tata.

— Dar ne-ai protejat, am spus.

Mama își dorea întotdeauna să le facă pe plac altora și se simțea mereu vinovată. Dar nu voiam să se simtă vinovată din cauza asta. Trecuse prin destule, toate trecuserăm.

— L-ai oprit să mai vină…

— N-a fost suficient și o știi. Ai spus-o chiar tu.

Da, n-aș putea spune că nu fusese așa.

•

În dimineața în care tata dăduse buzna la mine în cameră cu pumnii strânși, Caelyn și cu mine am rămas îngropate sub cuverturi până când soarele s-a strecurat printre obloane și a aruncat dungi albe de lumină pe ușa de la dormitor.

M-am furișat și am deschis-o puțin, aruncând o privire pe hol.

— Stai aici, am instruit-o pe Caelyn, care avea pleoapele străvezii și roz de epuizare.

Din hol lipsea un tablou și soarele decolorase zugrăveala din jur, lăsând un dreptunghi mai întunecat. Asta explica zgomotul asurzitor pe care îl auzisem. Era cât pe-aci să sun la 911. Dar dacă poliția nu o credea pe mama, de ce m-ar fi crezut pe mine?

Mă așteptam cumva să găsesc trupul lipsit de viață al mamei pe patul alor mei, dar cuvertura înflorată era întinsă frumos pe sub saltea și nu era nimic deplasat. I-am găsit jos. Pe amândoi, ședeau la masa din bucătărie. Tata sorbea ultimele resturi de cereale din castron, mama făcea pâine prăjită, în timp ce se uita în telefon.

Ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Ca și când totul ar fi fost minunat.

— Mamă, am spus, zărind marginea unei vânătăi care se întindea peste claviculă. Și-a tras în sus cămașa și și-a rezemat bărbia în pumn ca să ascundă mișcarea.

— Bună dimineața, somnoroaso.

Buzele tatii s-au arcuit într-un zâmbet care nu i-a ajuns și la ochi – ochi care obișnuiau să clipească atunci când intra într-o încăpere. Acum mă sfredeleau ca o provocare. Nu vezi? Totul este minunat. Probabil că el adunase cioburile de la tabloul spart de pe hol, făcuse patul, alesese bluza cu guler înalt pe care o purta mama acum. Nu s-a întâmplat nimic. Nu ai auzit nimic.

Dar știam ce auzisem. Se năpustise la mine în cameră, beat mort, clocotind de furie. Și ce s-ar fi întâmplat dacă mama nu l-ar fi oprit? Ce mi-ar fi făcut? Dar lui Caelyn? Simțeam cum mă doare sufletul, de parcă ar fi avut o vânătaie atât de serioasă, încât nu se va vindeca niciodată.

Dacă nu puteam avea încredere în propriul tată, în cine să am încredere?

Am chemat-o pe mama sus, pretinzând că am o întrebare legată de menstruație, pentru ca tata să nu se ia după noi.

— Ce naiba faci? m-am răstit închizând ușa de la baie.

— Să nu vorbești pe tonul ăsta cu…

— Mă doare undeva de ton. Totul are o limită. Cum poți să stai aici și să te porți de parcă azi-noapte nu s-ar fi întâmplat nimic?

— Păi… nu a fost nimic…

Am arătat spre vânătaia care se ivea de sub gulerul bluzei.

— Asta nu e chiar nimic!

Sub lumina strălucitoare de deasupra chiuvetei, am văzut că încercase să o acopere cu fard.

— Când ai de gând să te duci la poliție? O să creadă *asta*!

Îl iubeam pe tata. Problema era că bărbatul de jos nu mai era tata. Alcoolul și încă ceva – o dependență, criza vârstei de mijloc, niște modificări chimice din creierul lui pe care nu le înțelegeam –, toate acestea îl transformaseră într-un om cu totul diferit. Îmi zdrobea inima, dar mi s-ar fi frânt sufletul cu totul dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui Caelyn.

— Crystal! a zis mama și și-a frecat nasul cârn. Nu pot să mă duc la poliție. Dacă tatăl tău pleacă, suntem pierdute. O să pierdem casa. Chiar dacă lucrez două ture pe săptămână, tot nu pot acoperi ipoteca… Să nu mai vorbesc de restul facturilor.

— Fă mai multe ture!

— Am cerut deja să lucrez cu normă întreagă. Dar nu au buget pentru asta acum.

Mi s-a pus un nod în gât.

— Dar… dacă intră în camera mea data viitoare? Dacă…

— N-ar îndrăzni niciodată, a spus mama cu o voce slabă și nesigură.

Adevărul este că ar fi îndrăznit. Aproape că năvălise noaptea trecută, iar vânătaia mamei era dovada că ea îl oprise.

— A promis că nu se va mai întâmpla.

Tremuram deja de frustrare.

— Așa a promis și data trecută.

— Dar de astă dată a promis că va înceta să mai bea.

Mi-a cuprins obrajii în palme.

— De data asta va fi altfel.

Mă uitam uluită la ea. Nega vehement, ca și cum dacă ar fi crezut

suficient de tare, problema se va rezolva. Durerea din suflet mi-a revenit, de astă dată mai ascuțită, de parcă ea m-ar fi pălmuit peste față. Nu numai tata ne făcea rău. Și mama… pentru că permitea să se întâmple asta.

Dar acum se terminase. Acum plecase.

Datorită mie.

Dacă ea nu a vrut să acționeze, cineva a trebuit să o facă.

•

— Ai avut dreptate, a spus mama, strângându-mă de mână. Dar promit că de acum înainte nu va mai trebui să fie așa. Voi avea grijă de noi.

Nu știa ce făcusem. Și uneori mă întrebam dacă acționasem corect. Mama tot mai avea vânătăi, dar acum erau cearcăne. Era vina mea că nu dormea suficient și că era stresată, făcând tot mai multe schimburi la spital. Tot nu putea să plătească ipoteca și taxele care creșteau vertiginos pentru o casă prea mare pentru noi. Jocul meu online și activitatea de bonă nu ajutau prea mult. Acum bunica Rose insista ca mama să se mute cu ea în Maine, dacă vindeam casă, iar dacă se întâmpla asta, aveam să ne rupem de viețile noastre și de prietenii noștri. Ceea ce făcusem ca să-mi protejez surioara s-ar putea să-i fi înrăutățit situația. Trebuia să câștig turneul MortalDusk. Neapărat.

•

Dar acum Matty era mort și sora mea, ostatică – și totul era dat peste cap. Și asta din cauza unui maniac. Trebuia să-l găsesc. Trebuia să-l bat la propriul joc. Trebuia să o aduc pe Caelyn înapoi cu orice preț.

Numai dacă aș fi știut ce să fac.

Văzând stresul de pe chipul meu, mama s-a ridicat.

— Știi ceva? În seara aceasta este nevoie de ciocolată. Cantități mari de ciocolată.

— Nu avem deloc, am murmurat.

Șeriful Sanchez luase punga cu fulgi de ciocolată și mama nu cumpăra multe dulciuri.

— O, te rog. Am o rezervă secretă pentru urgențe.

S-a dus în bucătărie și a îngenuncheat lângă aragaz, dezvăluind ascunzătoarea. S-a apucat cu mâna de marginea blatului ca să se ridice și s-a mânjit pe degete de făină. Pentru un moment a părut confuză.

— Ce…

A făcut ochii mari, apoi a înțeles. În mașină, spre casă, îi povestisem

cum făcusem negresele care îl uciseseră pe Matty. Și-a clătit repede mâinile la robinet, evitând subiectul de dragul meu. Pentru că și ea credea că este vina mea.

Avea dreptate?

Mi l-am imaginat pe AnOnymOus1 ca pe o umbră care stătea chiar în acel loc în urmă cu câteva ore. Luase esența de migdale, o presărase peste aluat și îl lăsase pe blat ca să-l găsească cineva? Un sâmbure de îndoială mi-a încolțit în minte. Trebuia să știu *sigur*.

— Mamă, la ce folosești de obicei esența de migdale?

— La cafeaua cu lapte.

A desfăcut un baton de ciocolată.

— Îmi place să adaug puțin pentru aromă. Știi, este mai sănătos decât siropurile astea cu zahăr.

Mi s-a strâns inima. Așadar, ținea esență de migdale în casă. Aș fi putut face o greșeală. Ea a oftat și a clătinat din cap.

— M-am gândit că n-o să-l folosești niciodată la nimic. Cred că nu am fost suficient de atentă.

— Nu este vina *ta*.

Mi-am dat buclele pe spate cu degete tremurătoare.

— Dar ce este cu EpiPenurile?

— Ce să fie?

— Cel pe care îl ținem sus. L-ai aruncat recent? A expirat?

S-a încruntat.

— Nu. Îl înlocuiesc o dată pe an, chiar după Anul Nou, ca să țin minte. Are numai câteva luni.

M-a luat cu amețeală, ca și când aș fi mers pe marginea unei stânci.

— Chiar voiam să te întreb de ce nu l-ai folosit…

Vocea i-a rămas suspendată și mi-a aruncat o privire îngrijorată.

Nu. *Nu*.

Fără un cuvânt, m-am repezit în sus pe scări, sărind câte două trepte. Mama era în urma mea.

— Crystal, ce s-a întâmplat?

Am aprins lumina din baie și mi-am văzut pentru o clipă expresia panicată din oglindă, după care am deschis dulăpiorul cu medicamente. Balamalele au scârțâit așa de zgomotos că m-au făcut să-mi acopăr urechile. Dar nu fuseseră balamalele, ci un strigăt de fiară. Strigătul m-a

priponit cu spatele la perete, iar suportul pentru prosoape mi-a intrat în spate. Mama m-a apucat de brațe, rostindu-mi numele la nesfârșit. Sunetul acela, acel urlet sfâșietor, venea din mine. De pe buzele mele.

Eu eram cea care urla.

Deoarece cutiuța portocalie de EpiPen era pe primul raft al dulăpiorului.

Exact acolo unde trebuia să fie.

CAPITOLUL 18

Matty murise din cauza mea. Confundasem sticluțele cu esențe. Nu văzusem cutiuța cu EpiPen din dulăpiorul cu medicamente.

Neglijență.

Nepăsare.

Ca atunci când îi dădusem lui Matty cafeaua mea frappuccino fără s-o gust mai întâi. Migdale, nu soia. Mă gândeam la problemele mele și nu-mi trecuse prin minte că niște alune ar fi putut ajunge în negrese. Migdale, nu vanilie.

Era vina mea că băiatul care mă iubea era mort.

Am încercat toată ziua să fac față, să păstrez contactul cu realitatea, să nu mă prăbușesc. Dar orice om are o limită de rezistență. Iar când pieptul mi s-a strâns și membrele mi-au amorțit, când cuvintele și sunetele care mi-au ieșit de pe buze au fost de nerecunoscut, de neoprit, am știut că îmi atinsesem limita.

— Este numai vina mea, numai vina mea, repetam încontinuu.

— Nu e vina ta, striga mama în timp ce suspinam, dar vâjâitul din urechi acoperea cuvintele ei.

Nu vedeam decât puncte cafenii și nu vedeam, nu auzeam, nu puteam să mă gândesc la nimic altceva decât la faptul că îl ucisesem pe Matty.

Incapabilă să-mi mențin echilibrul, m-am rezemat cu spatele de perete și am alunecat pe podea. Mușchii mi se contractau dureros la fiecare respirație șuierătoare și am strâns spasmodic în pumni covorașul aspru de baie. Cuvinte neclare, fără sens, se rostogoleau de pe buzele mele în timp ce mama îngenunchease alături de mine și încerca să mă liniștească. M-am strâns în poziție fetală, strângând așa de tare covorașul, încât aveam impresia că mi se retezaseră degetele. Lacrimi mari, fierbinți îmi curgeau de sub gene pe nas, picurând pe gresia din baie.

— Matty e mort… e mort… Eu am făcut asta…

Mă înecam cu cuvintele și alte spasme mă copleșeau.

Mama s-a ridicat, a dat la o parte ușile cu geamuri de la cadă și a deschis robinetul. Avusesem primul atac de panică la unsprezece ani, după ceea ce i se întâmplase lui Brady. După ceea ce îi făcuserăm noi. M-am prăbușit în

curte, nu puteam să respir, iar tata m-a dus înăuntru, a umplut cada cu apă fierbinte și săruri de baie de lavandă și m-a băgat înăuntru cu hainele pe mine. Aroma florală liniștitoare și senzația creată de hainele care se umflau în jurul meu în apa caldă mă aduseseră înapoi la realitate. Nu că ar fi fost ușor să privesc realitatea în față. Dar cel puțin îmi redobândisem controlul asupra trupului.

Acum eram prea mare ca să mă ducă în brațe.

— Haide, încearcă să te ridici.

Mama m-a ajutat și am reușit să intru în cadă. M-a apucat de mână, în timp ce mă cufundam în apa în creștere, cu blugii umflați în jurul picioarelor, cu lacrimile sărate care se amestecau cu sărurile de lavandă pe care le presărase în apă. Căldura și aburul mi-au potolit în cele din urmă tremurăturile.

Mama a îngenuncheat lângă mine și m-a frecat pe spate, aproape de umeri, murmurând distrată ceva ce credea că poate fi liniștitor, deși nu știa deloc să cânte. Dar în cele din urmă, mintea mea și-a încetinit ritmul. Mă durea pieptul din cauza spasmelor, însă puteam să respir din nou. Mă durea groaznic capul din cauza suspinelor, dar puteam să gândesc din nou.

Matty era mort. Mort.

Am încercat să înțeleg, să-mi dau seama de unde reapăruse EpiPenul. Acum, când îmi revenisem, îmi aminteam clar cum deschisesem dulăpiorul cu medicamente mai devreme, când Matty se lupta să respire în subsol. Cu ochii minții, vedeam spațiul gol din dulăpior. Degetele mele pipăiseră spațiul acela. Simțeam metalul rece sub degete.

— Nu era acolo mai înainte, am apucat mâna mamei. Cutiuța cu EpiPen. Când am căutat-o. Jur pe Dumnezeu, nu era acolo mai înainte.

Mama s-a ridicat să examineze dulăpiorul cu medicamente. Nu exista spațiu liber – numai șiruri ordonate de creme de față, lacuri de unghii, pastă de dinți, sticluțe cu medicamente și, firește, cutiuța portocalie strălucitoare de EpiPen.

De vină era AnOnymOus1. Intrase în casă, umblase la negrese și furase EpiPenul. Probabil că se strecurase înapoi la un moment dat și pusese cutia la loc. Poate că voia să pierd contactul cu realitatea. Poate voia să cred că este vina mea. Și aproape că funcționase. Dar știam că EpiPenul nu era acolo mai înainte. Știam, știam, știam.

— Crystal, a zis mama și a îngenuncheat din nou lângă cadă. Știu că

acum totul te doare. Și pare că este sfârșitul lumii. Dar trebuie să știi că nu e vina ta.

Știam, știam, știam. Ea era cea care nu știa.

— Când ești panicată, a continuat, este ușor să treci cu vederea lucrurile care sunt chiar în fața ta. Există și studii în legătură cu asta: când cortexul tău frontal este hiperstimulat și distras, nu mai selectează toți stimulii vizuali. Lasă la o parte unele detalii. Este la fel ca atunci când te grăbești să pleci de acasă și nu găsești cheile, deși sunt chiar în fața ta. Așa a fost cu mine în dimineața asta. Cheile au fost tot timpul la mine în poșetă.

M-am crispat și mi-am înăbușit un suspin. Sigur era convinsă că EpiPenul fusese acolo tot timpul. Nu știa de Caelyn, nici de AnOnymOus1, nu știa nimic din toate stea.

Dar el făcuse asta. AnOnymOus1. Eram *sigură.*

Trebuia să-l găsesc. Trebuia să o iau înapoi pe sora mea. Trebuia să…

O, nu! Lăsasem telefonul pe masa din bucătărie.

•

Când am ajuns jos în bucătărie, cu apa picurând de pe mine și înfășurată într-un prosop, parcă simțeam deja prezența unui mesaj care mă aștepta. Dar mama mă urmărea ca o umbră, îmi văzuse reacția și insista să știe ce se întâmplase. Am rezistat până când s-a dus la culcare pe la ora unsprezece. Mai luase tura altei asistente și avea și tura ei de a doua zi. A zis că poate telefona să spună că este bolnavă, însă am asigurat-o că sunt bine.

Înapoi la mine în cameră, mi-am pus o pereche de pantaloni lejeri și un tricou supradimensionat, ținând telefonul într-un sertar pentru o aparență de intimitate, apoi am inspirat adânc și m-am uitat la el.

Te joci cu focul. Ai folosit deja cârdul de ieșire din închisoare, ții minte?

Mesajul nu avea oră. Nu știam când trimisese AnOnymOus1 acest mesaj sau câte mesaje mai trimisese înainte. Mi se strângea stomacul de grijă pentru Caelyn.

Înainte să apuc să scriu sau să spun ceva cu voce tare, a apărut un mesaj nou.

E timpul pentru un joc nou. Ești gata?

Am mijit ochii spre ecran. Capul mă durea în continuare din cauza atacului de panică. Mama îmi oferise un medicament pe rețetă pentru momentele de genul acesta, un fel de megadoză de benadryl care să mă liniștească. Însă mă făcea prea somnolentă și trebuia să fiu trează. În alertă. Trebuia să descopăr cine făcea asta.

Dar acum nu aveam nicio șansă.

Mânia și durerea îmi strângeau gâtlejul, înăbușind acuzațiile pe care voiam să le arunc. De ce l-ai ucis pe Matty? Cum ai putut? Dar ar fi fost o risipă de cuvinte. Nu avea să dezvăluie nimic. Trebuia în schimb să mă gândesc la ceva ca să fiu mai deșteaptă decât el. Să-l fac să dezvăluie un indiciu care să mă ducă la Caelyn. Poate că reușeam să-l conving să-mi trimită o fotografie.

Stai așa, ce face Caelyn? am întrebat.

Încă în viață. Ești gata?

Încă în viață. Vrând să spună că la un moment dat s-ar putea să nu mai fie așa.

La naiba!

Ei bine, poate că dacă aveam să intru în jocul următor, puteam obține mai multe indicii de la ticălos. Mi-am pocnit încheieturile.

Foarte bine, să-i dăm drumul.

Hai să jucăm „*Marele Furt de Automobile*”. Fură dubița din garajul de pe Sherborne Way 212. Ai 30 de minute. Ești gata? Start!

Am rămas cu gura căscată. De astă dată știam adresa. Era casa Akirei.

Akira nu avea mașină („Ce să fac cu ea, voi mă conduceți întotdeauna!”), dar părinții ei aveau fiecare câte una. Ar fi avut nevoie de o singură mașină ca să meargă la aeroport, presupunând că nu chemau un Uber. Oricum, probabil că lăsaseră mașina doamnei Saito acasă.

Totuși, cum să scot mașina din garaj, fără ca Akira să observe? Sigur, dormea adânc de obicei – mama ei îi cumpărase un ceas deșteptător cu rotițe, pe care trebuia să-l fugărești prin toată camera ca să-l oprești –, dar dacă nu reușise încă să adoarmă? Sigur va auzi cum se deschide ușa de la

garaj.

O, Doamne! Și ce se întâmplă dacă mă prinde? Furtul de mașini nu era o infracțiune?

Ei bine, măcar nu era crimă.

•

Când am ajuns pe strada Akirei, simțeam o împunsătură în coastă și un gust metalic în gură. De regulă, mergeam cu bicicleta până la Akira, însă dacă trebuia să fur o mașină, nu puteam nici să las bicicleta acolo și nici să mă opresc în alee ca să o pun în portbagaj, pentru că nu aș fi putut pleca neobservată.

Am îngenuncheat lângă unul din tufișurile din curtea Akirei ca să-mi trag sufletul, tremurând și scoțând aburi la fiecare respirație. Curțile vecine erau pustii, iar luna arunca pete de lumină printre nori. Pe cer nu era nicio stea. Speram să nu mă vadă nimeni, așa îmbrăcată toată în negru.

Garajul era de partea cealaltă a casei. Dar chiar dacă, prin magie, aș fi știut codul ca să deschid ușa, tot mi-ar fi trebuit cheile mașinii. Se mai putea porni motorul cu două fire? Văzusem așa ceva numai în filmele vechi.

Trebuia să scotocesc prin casa Akirei după chei. Îmi plăcea întotdeauna să scotocesc. Numai dacă perspectiva de a o da în bară nu ar fi fost atât de înfricoșătoare.

Mi se strângea stomacul din cauza agitației, în timp ce priveam casa cufundată în întuneric. Toate ferestrele erau întunecate, cu excepția unei lumini albastre slabe, care probabil că venea de la camera de sus a Akirei – dar putea fi orice: o lumină de veghe, o luminiță mică de pe un router, sau Akira care se juca cu telefonul în pat, neputând să adoarmă. Lângă o altă fereastră creștea un copac bătrân și strâmb, însă acesta nu era un joc; dacă te cățărai în copac în viața reală, te alegeai cu oase rupte, în cel mai bun caz. Aș putea deschide una din ferestrele de jos…

Am simțit un gol în stomac, amintindu-mi de ultima dată când mă furișasem pe fereastra cuiva.

Odată bănuisem că Zoey folosește un bot ca să trișeze la MortalDusk și gândul acesta devenise o obsesie. Nu era suficient să o urmăresc când joacă, trebuia să-i văd fișierele de pe laptop. Trebuia să mă asigur. Și așa, având o vedere clară asupra dormitorului ei, din camera mea, am spionat-o ca o ticăloasă, până când o dată luna trecută lăsase laptopul deschis și

neasigurat. N-am vrut să dau înapoi și m-am cățărat de pe fereastra mea pe fereastra ei. Când eram copii, țineam întotdeauna fereastra neîncuiată una pentru alta – ea o mai ținea și acum, cred.

Adrenalina îmi dădea furnicături în vârful degetelor în timp ce căutam pe hard-diskul laptopului ei. Datorită unor forumuri obscure de jucători, aflasem că trișorii descarcă un program open-source și fac modificări în cod pentru a scăpa de detectorii de trișori de la MortalDusk, jucându-se de-a șoarecele și pisica cu dezvoltatori care aplică în mod regulat patch-uri la joc. Așa că știam ce fișiere să caut. *MortalDuskAimbb.exe.* Nimic. *MortalDuskhackAB.exe.* Nimic. *MDaimbot.exe.* Nimic. *MDaimhack.exe.*

Un rezultat.

Am rămas cu gura căscată la fișier, apoi i-am examinat proprietățile. Instalat în urmă două luni. Deschis ultima oară mai devreme în acea seară, când echipa noastră juca împreună. Nu știam cum mă așteptam să mă simt dacă găseam o dovadă: poate răzbunătoare sau roșie de furie. Dar mă simțeam neliniștită. Cum putea Zoey să ne facă una ca asta? Prietenia noastră nu însemna nimic pentru ea? Însă, dintr-odată, era acolo, stând în ușă.

— Ce naiba faci aici?

Fața i se schimonosise de furie, ca și cum eu aș fi fost infractoarea.

Dacă nu fusesem infractoare atunci, acum în mod sigur aveam să fiu. Fusesem acasă la Akira de sute de ori, dar una este să intri pe ușă, și alta, să pătrunzi prin efracție. M-am mai gândit și mi-am amintit că Akira scosese o dată o cheie de rezervă de sub un ghiveci cu plante din spate. Oare mai era acolo?

Am privit în toate direcțiile. Terenul era liber, însă asta nu m-a împiedicat să alerg cu pulsul de o sută de bătăi pe minut când am traversat curtea. Ferestrele din spatele casei erau cufundate în întuneric. Deocamdată, totul în ordine. Dar când am urcat scările din spate, curtea a fost inundată de lumină. Am tresărit, apoi am încremenit ca o căprioară prinsă în farurile mașinii.

Orice vecin ar fi putut să mă vadă acum. Un câine a început să latre câteva curți mai jos și stomacul mi se strângea la fiecare lătrat. M-am uitat înapoi spre tufișuri, unde puteam să mă ascund în siguranță. Însă nu mai aveam timp. Mi-am mușcat buzele și am văzut planta în ghiveci lângă ușa din spate. Acum nu mai puteam să dau înapoi.

Am înclinat vasul ca să mă uit dedesubt și o cheie a sclipit spre mine. O, slavă Domnului! Nu va trebui să mă cațăr în copaci în seara asta.

Am descuiat ușa și am pus cheia la loc sub ghiveci.

Însă când am deschis ușa, alarma a început să sune de parcă ar fi vrut să scoale și morții.

CAPITOLUL 19

M-am strecurat în antreu, mai să mă împiedic de grămada de ghete de lângă ușă. Panoul de alarmă era iluminat din spate, făcând spațiul să strălucească în roșu. Exasperată, mi-am prins fruntea în palme. Nici măcar nu mă gândisem la alarmă. Dar nu puteam pur și simplu să o iau la fugă. Poliția primise deja alerta și avea să se năpustească încoace, iar eu puteam să uit de furtul mașinii. Pierdeam jocul. Ce avea să se întâmple cu Caelyn dacă pierdeam?

AnOnymOus1 avea să o ucidă. Asta urma să se întâmple.

OK. Trebuia să mă gândesc.

De regulă, ai șaizeci de secunde ca să tastezi codul corect. Aveam și noi acasă același gen de alarmă, dar mama uita mereu să o pună. Mi-am scormonit febril mintea să ghicesc un posibil cod și am tastat 0–3–1–5, ziua de naștere a Akirei, 15 martie, urmată de cheie. Panoul a scos un scârțâit strident și alarma a continuat să sune.

— La naiba.

Akira nu avea cum să doarmă cu toată hărmălaia asta.

Am încercat anul nașterii Akirei. Cheie. Alte scrâșnete. Apoi am încercat anul nașterii surorii ei. Cheie.

Alarma s-a oprit.

Mă uitam fix la panou, tot în stare de șoc, și îmi țineam respirația. Am reușit! Am ghicit codul corect! Akira probabil că doarme buștean, slavă Domnului…

Se auzeau pași.

La etaj.

— E cineva? s-a auzit vocea Akirei, în timp ce treptele scârțâiau.

Rahat! Puteam să mă strecor afară pe ușa din spate, dar ea avea să observe o umbră care traversează curtea și să cheme poliția. Cel puțin, eu așa aș fi făcut.

Puteam să mă arăt și să pretind că venisem să mai stăm de vorbă. Însă asta nu explica de ce nu îi trimisesem mai întâi un mesaj sau de ce voiam să plec de acolo cu mașina mamei ei. O, Doamne, nu puteam să gândesc suficient de repede! Nu puteam să o las să mă prindă.

Așa că am făcut ceea ce ar fi făcut oricine altcineva: m-am ascuns după insula din bucătărie.

Am rămas ghemuită pe vine și m-am uitat pe după colț la Akira care aprindea luminile din hol.

— E cineva?!

Vocea îi tremura. M-am ascuns din nou în timp ce Akira ieșea din bucătărie și m-am rezemat de dulapul în care era găleata de gunoi. Mânerul îmi intra în omoplat, dar am rezistat.

În cele din urmă, pașii Akirei au dispărut în holul scurt din fața bucătăriei, care ducea spre o baie de serviciu și spre spălătorie.

Am expirat, după ce îmi ținusem respirația mult timp.

Ușa de la garaj a scârțâit când a deschis-o și a închis-o câteva secunde mai târziu. Apoi și-a târșâit pașii mai departe, oprindu-se la fiecare cameră de jos.

— Ha, a murmurat Akira ceva lângă ușa din față.

S-au auzit câteva bipuri. O, nu! Resetase alarma. Ei bine, o să-mi fac griji pentru asta mai târziu. Acum trebuia să-mi găsesc o ascunzătoare mai bună. Dacă verifica mai bine bucătăria, nu doar să arunce o privire, avea să mă găsească. Ăsta nu era MortalDusk, nu puteam să mă furișez în timpul căutării ei și să dispar discret. Știind ce noroc am, precis că aveam să dau peste unul din scaunele de bar. Ghemuindu-mă și mai tare, m-am repezit în baia mică, pe care Akira o verificase deja, și m-am ascuns în spatele ușii.

Nu credeam că voi juca Manhunt în noaptea aceasta.

Mi s-a făcut pielea de găină când mi-am amintit cum jucaserăm ultima dată. M-am cutremurat și am scos telefonul să verific. Mai aveam zece minute ca să fur mașina. Am pus telefonul pe mut, căci ultimul lucru de care aveam nevoie era să-mi bâzâie o notificare de la AnOnymOus1 chiar acum.

Akira s-a întors în bucătărie.

— Ce naiba se întâmplă aici? a murmurat ea.

Mă uitam la ea prin spațiul dintre balamalele ușii. Avea ochii roșii și umflați, părul negru și umed îi stătea lipit de față. Probabil că plânsese până adormise după ce făcuse duș.

Mă durea inima și eram foarte tentată să ies din ascunzătoare. Ar fi fost derutată o secundă, dar după aceea ar fi făcut o ciocolată fierbinte cu bezele și ne-am fi ghemuit pe canapea sub pătura ei de lână, ca să vorbim și să

plângem împreună. Nu reușiserăm nici măcar să ne îmbrățișăm la spital sau să plângem și să jelim. Simțeam o nevoie disperată să-i fac confidențe, să-i povestesc totul, însă AnOnymOus1 era la mine în buzunar și asculta totul. Aș fi putut să ies din ascunzătoare cu un deget la buze și să-i scriu un bilet ca să-i explic ce se întâmplă. Dar dacă Akira scotea un strigăt de spaimă? Dacă AnOnymOus1 era afară și se uita pe fereastră? M-am cutremurat la acest gând. Nu puteam să risc.

Akira și-a turnat un pahar cu apă, murmurând ceva de neînțeles. Am reușit să deslușesc numai cuvintele „mi-am imaginat”. Apoi a pornit înapoi pe scară și, în cele din urmă, ușa s-a închis.

OK, acum cheile.

Care puteau fi absolut oriunde. Mai rămăseseră opt minute.

M-am întors în bucătărie și am deschis în liniște sertarele unul după altul, scotocind prin ele. Mi-am amintit de jocul *Escape Room* pe care Matty mă pusese să-l descarc în autobuz, în timp ce mergeam în excursie cu școala la o fermă de arțari. Trebuie să găsești o cheie ca să descui ușa, dar mai întâi cauți alte obiecte în cameră ca să rezolvi o serie de puzzle-uri. Mă blocasem pe o corabie naufragiată de pirați și începusem să pipăi fiecare milimetru de pe ecran.

Matty mă apucase de mână.

— Hei, calmează-te! Ce cauți?

— O rangă, pufnisem eu frustrată. Trebuie să deschid butoiul ăsta.

— Ești sigură că ai nevoie de o rangă?

— Nu știu… Era una la nivelul anterior.

— Dar ce ești tu? Un fel de începător?

— Hei!

L-am îmbrâncit și a căzut, prefăcându-se că s-a prăbușit în spațiul dintre scaune. L-am tras la loc, înainte ca doamna Chesser de pe scaunul din față să ne observe șicanele.

Păi, dacă nu cu o rangă, cu ce altceva poți să deschizi un butoi? În spatele stivei de grinzi de lemn rupte și al comorii strălucitoare era o placă cu două săbii încrucișate fixate deasupra ușii despre care presupusesem că fac parte din fundal. Am apăsat pe săbii și una din ele a apărut în inventarul meu.

— Aha!

Matty a zâmbit.

— Ai văzut? Întotdeauna să gândești ca proiectantul jocului.

Auzind vocea lui Matty în minte, mi s-a strâns stomacul. Părea de neconceput că nu îi voi mai auzi niciodată vocea de acum înainte. Cu siguranță că mâine va fi din nou la mine acasă, gata să joace MortalDusk, flecărind vesel ca de obicei. Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Nu. Nu mă puteam gândi la asta acum. Trebuia să mă concentrez.

Păcat că sfatul lui Matty nu era relevant acum – de astă dată știam ce caut. Cheile de la mașină.

Am privit în jos la sertarul cu tacâmuri pe care tocmai îl deschisesem.

OK. Poate că e nevoie să o iau mai încet și să gândesc mai logic. Ca un proiectant de jocuri video.

Doamna Saito își ținea probabil setul principal de chei de la mașină în poșetă, iar al doilea, împreună cu ale soțului, în alt loc. De aici și instinctul meu de a căuta în sertare, dar de fapt puteau fi oriunde. Însă dacă mama Akirei era ca mama mea, avea o a doua poșetă pe care o folosea în călătorie și pe care o umplea numai cu cele necesare pentru drum. Nu avea nevoie de cheile de la mașină cât timp era în California, așa că acestea puteau fi în poșeta ei obișnuită, care probabil că era la ea în dormitor sau în dulapul din dormitor. La etaj.

Mi-am amintit că treptele scârțâiseră sub pașii Akirei, așa că mi-am scos adidașii și m-am strecurat sus numai în șosete.

Camera Akirei era în capul scărilor și am auzit din interior un zumzet slab și un vâjâit, ca de la o aplicație dedicată sunetului alb. Poate de aceea nu auzise alarma imediat. Am continuat să merg pe hol spre dormitorul principal și am folosit lanterna de la telefon ca să cercetez spațiul. Doamna Saito ținea lucrurile în ordine, așa că nu erau poșete împrăștiate peste tot, dar pe măsuța de toaletă am văzut formele unghiulare ale unui Turn Eiffel de LEGO pe care îl făcuse Akira pentru ea cu ani în urmă. M-am dus spre dulap. Înăuntru, sub un suport pentru pantofi, era o poșetă bej. M-am repezit la ea și am scormonit în compartimentul din față până când degetele mele au dat de un inel de metal.

Cheile! Am pus lumina lanternei pe ele, ca să fiu sigură. Da, aveau logoul Toyota. O senzație de ușurare mi-a pătruns în vene ca o adiere de aer proaspăt. Mulțumesc, Matty.

Dar după aceea mi-am amintit ce trebuia să fac în continuare. Să fur mașina. Mi s-a strâns stomacul și am stins lanterna telefonului, căci acesta

bâzâia cu un mesaj nou de la AnOnymOus1.

Bună treabă cu găsirea cheilor.

Mi s-a făcut pielea de găină pe brațe. Îmi oprisem sunetul de notificări când fusesem la parter. Acesta nu era un compliment, el îmi amintea că mă supraveghează.

Că deținea controlul.

M-am furișat jos, mi-am pus adidașii și m-am îndreptat spre garaj. Lângă ușa garajului clipea un panou de alarmă și am dezactivat din nou alarma, cu inima strânsă la fiecare bip. După tonul lung, de final, am încremenit, așteptând să aud pași pe scări. Dar probabil că Akira nu auzise. Uau! Aplicația aia merita o apreciere cu cinci stele.

Când am răsucit mânerul, mi-a trecut prin minte că lăsam amprente peste tot. La naiba! Nu eram obișnuită să mă comport ca un infractor. Eram atât de concentrată să câștig fiecare joc ca să o țin pe Caelyn în viață, încât nu mă mai gândeam la eventualele repercusiuni. Ce se va întâmpla după asta?

Dacă plecam cu mașina, părinții Akirei aveau să raporteze furtul. Poliția va face cercetări și va preleva amprente din locuri foarte evidente, ca mânerul ușii. Și atinsesem sertarele acelea din bucătărie, panoul de alarmă și poșeta și mânerul ușii de la șifonierul de sus.

Rahat!

Dar stai așa! Sigur, aceasta ar putea fi consecința logică. Fiecare din jocurile lui AnOnymOus1 avea consecințe absolut neașteptate. Ce o să mă pună să fac mai exact cu mașina? Dacă umblase la frâne sau ceva de genul acesta? O sudoare rece îmi șiroia pe gât ca niște ace mici de gheață. Telefonul a vibrat.

Mai ai două minute.

Iisuse! Ei bine, trebuia să o iau încet. Și să sper că eram doar paranoică.

Am folosit mâneca pe post de mănușă, am răsucit mânerul și am închis încet ușa în spatele meu. În garaj mirosea ca în interiorul unui depozit de scule, a umezeală și mucegai. Unul dintre rafturi era plin de structurile LEGO ale Akirei, cele pentru care nu mai avusese loc la etaj. Refuza să-și dezmembreze creațiile preferate ca să refolosească piesele de LEGO, ceea ce îi înnebunea pe părinții ei. Aceste piese mici de plastic costau o avere.

Lipsea o mașină, sedanul domnului Saito, care era probabil parcat la aeroport. Lumina de securitate de pe bordul mașinii doamnei Saito clipea.

Urcă-te în mașină acum.

— OK, OK, mă duc.

Am descuiat portiera și m-am crispat când a scos un scârțâit prietenos. Dar în casă era liniște. M-am așezat pe locul șoferului și mi-am pus telefonul în suportul pentru pahar din brațul fotoliului. Bordul mașinii strălucea, spre deosebire de al mamei, care era plin de praf.

Pornește mașina.

— Foarte bine, foarte bine, am ridicat din umeri. Ce, acum ai de gând să-mi spui și când să respir?

Am băgat cheia în contact și motorul a prins viață. Mi-am fixat centura de siguranță și am găsit butonul de deschidere a garajului, prins cu arici de parasolar. Mi-am mușcat buzele și am privit în oglinda retrovizoare. Ușa de la garaj era chiar sub camera Akirei. Avea să audă asta, indiferent de aplicația aia.

Dar nu aveam încotro. Am apăsat pe buton ca să deschid ușa. Nu s-a întâmplat nimic. M-am încruntat și am apăsat din nou.

Telefonul a bâzâit.

Părinții Akirei au venit acasă mai devreme! Acum intră pe alee. FUGI!

În urmă cu cinci ani

— Te-am prins!

Matty a tras-o pe Zoey de sub o masă de grădină ascunsă lângă un șopron al vecinului. Inima aproape că îmi zdrobea plămânii cu bătăile ei. Matty și cu mine alergaserăm să o găsim pe Zoey înainte ca ea să mă bată. A lovit în cronometru în timp ce Akira, Randall și Brady ne ajungeau din urmă.

— Nouă minute, treizeci de secunde.

— Zoey a bătut din picior.

La naiba.

Eu încă eram tot înfrunte. Ceilalți avuseseră nevoie de douăsprezece minute întregi ca să mă găsească.

— Unde era? a șoptit Randall.

— Acolo.

Am luminat cu lanterna telefonului meu pe lângă Zoey și Akira, sub masă.

Randall a deschis gura și a arătat spre jacheta Akirei.

— Păianjenul ăsta e uriaș!

Akira a scos un țipăt sfâșietor și s-a scuturat.

— Unde? Dă-l jos, dă-l jos!

Brady a lovit jacheta Akirei cu mânecile lungi de la hanoracul lui, încercând să o ajute. Matty se îndoise de mijloc, prăpădindu-se de râs.

— Dă-l jos, dă-l jos! o imita Randall fluturând din mâini.

— Caraghiosule!

Akira l-a îmbrâncit pe Randall așa de tare, că el s-a împiedicat și s-a izbit cu fundul de pământ. Dar în loc să se plângă, a privit în sus la ea ca și când ar fi fost impresionat.

Zoey a aruncat o privire neliniștită spre casa de alături, încă îngrijorată că va fi prinsă, iar eu le-am spus tuturor să tacă. Ne pregăteam să vedem cum casa este inundată de lumină dintr-o clipă în alta. Dar curtea a rămas cufundată în întuneric.

— Cine urmează? Brady, ce-ar fi să mergi tu? am sugerat eu, dorind să-l fac să se simtă inclus. Mă simțeam încă stânjenită pentru ce fusese mai

înainte.

A făcut ochii mari.

— Nu, e în ordine, poate să meargă altcineva. Akira?

Dar Akira fusese deja, o găsiserăm ascunsă în spatele unui tufiș în mai puțin de trei minute.

— Nu, du-te tu, a spus Zoey încurajatoare. Poți să te ascunzi cel mai bine.

Ea s-a uitat la mine, de parcă ar fi vrut ca cineva să mă bată în sfârșit la jocul ăsta.

Brady a ridicat din sprâncene.

— Cum așa?

— Uh…

Zoey și-a mușcat buzele, dându-și seama că îi făcuse fără să vrea un compliment stângaci.

Randall și-a dat cu părerea, scuturându-și praful de pe mâini.

— Pentru că ești pitic.

El și Matty au izbucnit din nou în râs. Randall nu voia să spună nimic cu asta; ne tachinam tot timpul unul pe altul, știam că o facem numai ca să ne amuzăm. Dar Brady s-a crispat. Pentru el, insulta era insultă.

— Hei, înceați, am spus.

Brady a aruncat o privire spre casa lui.

— Nu vreau să mă duc.

— Crezi că o să te prindă ceva în pădurea întunecoasă, înfricoșătoare? l-a tachinat Randall.

Akira și-a dat ochii peste cap.

— Nu e nimic înfricoșător în pădure.

— N-ai de unde să știi asta, a spus Zoey. Mai ții minte ursul pe care l-au prins dând târcoale pe aici anul trecut?

— Poate că ursul are poftă de un pitic, a spus Randall apucându-l de braț pe Brady.

Brady l-a împins la o parte și și-a tras mânecile lungi ale hanoracului în pumni.

— Foarte bine. Mă duc să mă ascund.

A ridicat bărbia.

— Sper că sunteți pregătiți să căutați toată noaptea, rataților!

Am huiduit, iar Matty a aplaudat în spatele lui Brady.

— Ia te uită cine face acum pe deșteptul!

— Da, chiar așa, a spus Akira. O să te găsim în două minute!

— Nu, nu o să mă găsiți.

Brady s-a clătinat.

Ar fi trebuit să renunțe cât era înfrunte.

Randall a dat să riposteze, dar l-am tras de braț.

— Haideți să începem să numărăm. Sunteți gata?

Akira m-a apucat de mână.

— Gata!

I-am zâmbit încurajator lui Brady și mi-am fixat în minte tricoul roșu strălucitor, care trebuia să fie ușor de reperat, după care am închis ochii și am început să număr până la o sută.

Ar fi fost foarte la îndemână pentru oricare dintre noi să trișeze – să se uite printre gene ca să vadă unde se duce.

Dar trișorii nu câștigă niciodată, iar câștigătorii nu trișează niciodată. Așa că am închis cu toții ochii.

Mai târziu mi-am dorit să fi trișat.

CAPITOLUL 20

Am apucat mânerul ușii, disperată să plec de acolo. Poate că domnul Saito și cu mine apăsaserăm pe butonul telecomenzii în același timp și de aceea nu se deschisese ușa de la garaj. Dar se va deschide dintr-o clipă în alta. Părinții Akirei mă vor surprinde în flagrant. Am deschis portiera și am dat să iau telefonul, însă acesta a căzut pe jos.

— Rahat, am șoptit.

Stai puțin! Ceva nu se potrivea.

Cum de veniseră părinții Akirei din California atât de repede? Crezusem că și-au schimbat zborul pentru seara următoare. Și apoi, zborul până aici dura cel puțin șase ore, plus cam o oră de mers de la aeroport.

Toate jocurile lui AnOnymOus1 aveau consecințe neașteptate. Testul. Negresele. Apelul la 911.

Ușa de la garaj încă nu se deschisese.

Gândește logic.

De ce mă manipulase AnOnymOus1? *Urcă în mașină. Pornește motorul.* Ambele comenzi, înainte să deschid ușa de la garaj. *Gândește ca un proiectant de jocuri.* Fiecare sarcină servește unui scop. *Uneori răspunsul cel mai evident este cel care ne scapă.*

M-a lovit ca un trăsnet în cap.

Emisia de gaze de eșapament într-un spațiu închis era cauza principală a intoxicației cu monoxid de carbon. Era răspunsul pe care îl omisesem la ora de chimie de acum câteva săptămâni – când Zoey mă învinsese pentru acele puncte în plus –, în ciuda poveștii oribile pe care ne-o spusese domnul Ferguson cu o zi mai înainte. Cinci adolescenți din Florida se duseseră cu mașina la un hotel ca să sărbătorească ziua de naștere a unuia dintre ei și lăsaseră din greșeală motorul pornit în parcarea de la parter. În dimineața următoare fuseseră găsiți toți morți în jurul patului din camera lor de la etajul întâi, îmbrăcați, cu mâncarea consumată pe jumătate, intoxicați cu monoxid de carbon.

Acum, motorul mașinii doamnei Saito torcea blând, ca un tigru care se alintă. Și eu mă pregăteam să o iau la fugă, lăsând motorul să meargă, în

timp ce Akira dormea sus ca o gazelă nevinovată.

Nu.

Voia să o ucid pe Akira. Kiki. Prietena mea cea mai bună. M-am gândit la cât suferise, luptându-se cu propria minte ca să mănânce fără să se gândească la faptul că mâncarea o transformă într-un monstru. M-am gândit la toate lucrurile frumoase pe care le crease, la tot ce mai avea încă de construit. M-am gândit la toate progresele ei, la curajul ei, la speranțele, visurile și bunătatea ei, care s-ar fi stins în timp ce dormea.

Nici vorbă!

Deveneam paranoică. Asta era prea mult. Dar uneori răspunsul te privește în față și nu ai altceva de făcut decât să-i întorci privirea. Testul. Negresele, apelul la 911.

Aveam dreptate. Știam că am dreptate.

Și puteam să opresc toate astea.

Printr-o mișcare fluidă, am oprit motorul și m-am aplecat să iau telefonul, făcând mult zgomot ca să ascund absența huruitului motorului. Fără să mă sinchisesc să verific dacă ecranul nu crăpase, am îndesat telefonul în buzunarul jachetei, blocând vederea lui AnOnymOus1, dacă mă privea cumva.

Pe cine voiam să păcălesc? Bineînțeles că mă vedea.

M-am dus pe vârfuri înapoi în bucătărie și am ieșit pe ușa din spate cât am putut de repede. Luminile s-au aprins din nou când m-am repezit în tufișurile de la marginea curții Akirei. Pentru o clipă, mi-am cuprins genunchii, mi-am ținut respirația și apoi m-am furișat în fața casei, ca să văd mai bine aleea. Era întuneric. Luminile de deasupra ușii garajului nu se aprinseseră. Pe alee nu cotise nicio mașină. Părinții Akirei nu veniseră acasă.

Telefonul a bâzâit. L-am scos din buzunar. O crăpătură se întindea dintr-un colț al ecranului, de când îl scăpasem pe jos în garaj, și trecea peste cel mai recent mesaj al lui AnOnymOus1.

Du-te acasă.

Mi s-a făcut părul măciucă. Aveam dreptate. Nu fusese vorba nicidecum să fur o mașină. A încercat să mă facă să las motorul pornit. Încercase să mă facă să ucid altă prietenă. Poate că dezactivase telecomanda de la ușa garajului după ce plecaseră părinții Akirei și de aceea ușa nu se deschisese.

Dar oprisem motorul. Fusesem mai isteață! Ha!

Stai puțin… Nu era momentul să jubilez încă. Dacă AnOnymOus1 își dădea seama că Akira nu mai era în pericol, putea să mă pună să mă întorc înăuntru și să termin treaba. Trebuia să mă prefac înspăimântată.

Trebuia să mă prefac că îmi dădeam seama că Akira era într-un pericol de moarte. Trebuia să mă prefac că încerc să o salvez.

Mi-am compus o expresie de spaimă și am gâfâit, apoi m-am răsucit și am alergat spre ușa din spate, încercând să mențin camera de filmat oarecum stabilă. Câinele din vecini a scheunat din nou și, când am pus mâna pe clanță, telefonul a bâzâit.

Du-te acasă ACUM.

Am ridicat telefonul la nivelul ochilor, ca și cum îmi făceam un selfie.

— Am lăsat motorul pornit, am șoptit și m-am schimonosit de frică, reală sau prefăcută, nu știu. Trebuie să-l opresc.

Dacă nu te duci acasă CHIAR ACUM, sora ta moare.

Ezitam între opoziție și ce-mi spunea instinctul. Pe de o parte, voiam să dau bir cu fugiții. Pe de altă parte, îmi doream să-l testez pe AnOnymOus1, să-l solicit la maximum înainte să-și iasă din pepeni. Îmi amintea de un coșmar pe care îl avusesem ani la rând – mă vedeam într-o oglindă și, deși știam că este ceva rău înăuntru, mă apropiam și mă strâmbam, testând oglinda, privind cum imaginea reflectată devenea monstruoasă.

— Dar este periculos, am șoptit. Se poate intoxica.

Două secunde mai târziu a apărut o imagine: tăișul unui cuțit lipit de obrazul lui Caelyn. Ochii ei căprui erau măriți de groază, nu mai avea ochelarii.

PLEACĂ. ACUM.

M-a cuprins groaza. Cine era în spatele acestei tărășenii era însăși întruchiparea răului. Iar a doua zi dimineață, când Akira se va trezi, își va da seama că a fost păcălit. Își va da seama că sunt un adversar pe măsura lui.

Dar înainte de asta, trebuia să-l găsesc, să descopăr cine e și să-l înfrunt

în viața reală. Era singura modalitate de a pune capăt acestui joc pervers.

CAPITOLUL 21

Era ora 1.30 noaptea când am urcat dealul de lângă casa noastră, spre fereastra de la dormitor. Mă strecurasem pe acolo ca să nu mă prindă mama bântuind pe la parter. Tocmai mă pregăteam să mă urc pe fereastră, când am auzit ceva care fâșâia în spatele meu și respira rapid. Se urcase cineva pe fereastră la Zoey? Ținea obloanele închise de când mă strecurasem înăuntru, dar acum era o crăpătură îngustă între oblon și pervaz. Puteam să jur că văzusem cum se mișcă ceva acolo. Mă observase când mă strecurasem afară mai devreme? Mă urmărea acum? Oricum ar fi fost, ridicase obloanele pentru prima dată de când o prinsesem în flagrant.

Și acum aveam o idee cum să-l prind în flagrant și pe AnOnymOus1.

După ce m-am urcat înapoi pe fereastră și am închis-o, am închis telefonul și l-am aruncat pe pat. O mișcare impulsivă, fără îndoială, căci AnOnymOus1 mă avertizase că, dacă nu răspund la mesajele lui într-un minut, o va ucide pe Caelyn. Dar aveam nevoie de un minut să mă gândesc. Telefonul aproape că nu mai avea baterie. Puteam să spun că se închisese sau se stricase când îl scăpasem pe jos în garajul Akirei.

În timp ce așteptam să se conecteze laptopul, am observat costumul care atârna de ușa șifonierului meu. Zoey cumpărase online un costum scump de prințesă războinică pentru turneu și Akira urma să poarte un costum vechi de Halloween, însă Caelyn insistase să-mi conceapă chiar ea costumul.

— Știu că trebuie să fii o țărăncuță, a spus ea și mi-l înmânase în ziua următoare, îmbujorată de mândrie, dar nu m-am putut abține să nu-i adaug și puțină strălucire.

A arătat spre mărgelele brodate în modele variate de pe marginea corsajului maro, lângă șnururile legăturilor, care strângeau o cămașă albă peste o fustă de culoare vișiniu-închis.

— Sunt mărgele de cristal.

Fusesem atât de impresionată de munca ei, că rămăsesem cu gura căscată de admirație. Acum ochii mi s-au umplut de lacrimi și am apucat strâns amuleta sub formă de fulger de la gât. Făcuse amulete identice pentru amândouă, deoarece știa că toiagul-fulger era amprenta mea personală în

MortalDusk.

Trebuia să o aduc înapoi. Trebuia să descopăr cine naiba ne făcea asta.

Singurul indiciu real era deocamdată Lance Burdly. AnOnymOus1 inventase pur și simplu acest nume? Sau însemna ceva?

Mi-am sprijinit fruntea în mâini, încă mai simțeam efectul atacului de panică. Mă durea capul așa de tare, încât aveam senzația că îmi plesnește. Eram obosită, al naibii de obosită. Dar trebuia să rămân trează. M-am conectat la Google și mă pregăteam să tastez, când mi-am retras degetele de parcă m-aș fi opărit. Dacă AnOnymOus1 îmi piratase telefonul, nu-mi piratase și laptopul? Mi-am îndreptat privirea spre punctul unde era camera, deasupra monitorului.

La dracu'!

Am închis laptopul. La naiba, și acum ce fac? Probabil că aș fi putut folosi laptopul mamei, însă era la ea în dormitor.

Cel puțin puteam să-mi organizez gândurile și să întocmesc o listă cu suspecți. Am scos un caiet din sertarul biroului și am dat la o pagină albă; am scris numele lui Lance Burdley. Deși în momentul acela mă îndoiam că este un nume adevărat. Văzusem o dată un documentar despre un ucigaș în serie care lăsa dovezi în plus la locul crimei ca să-i deruteze pe detectivi. Probabil că asta era și Lance, un indiciu fals. AnOnymOus1 voia să-mi pierd timpul căutând pe cineva care nu există.

Și e clar, funcționase. Și atât de bine, încât îl lăsasem pe Matty să mănânce negresele fără să stau pe gânduri.

Am scos un geamăt și m-am întors la pagina albă ca să o iau de la început.

În mintea mea, Jeremy Fisher era suspectul numărul unu. „Nătărăi mucoși", așa ne spunea în Happy Grillmore – iar asta era dinainte să-i sabotăm întâlnirea, să-i compromitem statutul din clasament și să-l umilim cu transmisiunile noastre live –, ca să nu mai vorbim de mențiunea lui Dylan că îi preluaserăm probabil destui abonați încât să-i afecteze câștigurile. Iar acum vom fi cei mai mari oponenți ai lui la turneu. Apariția lui în parc era cât se poate de suspectă. Ar fi putut foarte bine să mintă că primise o invitație de la mine ca să discutăm despre o alianță formală. Mai degrabă era acolo ca să-și vadă jocul în desfășurare. Ar fi putut să facă fotografii amenințătoare cu Caelyn din timp și să le posteze – locuia în Lakecrest, care se învecina cu Newboro, dincolo de parc. Din câte știam,

transmisiunile live erau singura lui slujbă și el își stabilea propriul program. Avea tot timpul din lume.

Dar mai era și Lucia Ramirez. Dulce ca mierea pe dinafară, dar troll în interior. După ce Zoey o amenințase că va da în vileag activitatea ei de troll de față cu toată lumea, am surprins-o cum ne pândea în clasă, la bufet, când treceam pe coridor. Poate că era vinovăție. Poate că era teama că îi vom afecta reputația. Poate că era ură. În orice caz, mi se făcea pielea de găină, nu numai pentru că ceea ce făcuse îmi amintea de fapta mea. Sau cum o tratasem, chiar și după întâmplarea cu Brady. Până și la petrecerea ei mă răstisem la ea, când încercase să-mi facă un compliment pentru pulover. *Negresele tale sunt râncede.*

Negresele.

Nu. Nu se poate.

Chiar era o suspectă plauzibilă? Mă urmase în baie imediat după ce primisem primul mesaj de la AnOnymOus1. Fusese o coincidență că trebuia să facă pipi? Sau stătea cu ochii pe mine în timp ce jucam primul joc? Ar fi putut face primul video de dimineață, imediat după ce o răpise pe Caelyn, întârziase la școală, apoi îmi trimisese înregistrarea din banca din față de la ora de istorie.

Mi-am răsucit pixul, neliniștită. Părea o exagerare! Însă Lucia își putea dori cu disperare să ne împiedice să-i compromitem toată munca grea, toate planurile pentru Harvard, pentru viitor. Orice comisie de admitere care o va căuta pe Google va vedea declarația lui Zoey și îi va da la o parte dosarul din teancul de aplicații.

Dar mă mai sâcâia ceva…

Mi-am mușcat buza și am privit afară pe fereastră. Oare mi se părea mie sau obloanele de la Zoey erau ridicate mai sus ca de obicei? Mi s-a făcut părul măciucă pe brațe.

Felul în care acționase pe FaceTime la spital mi-a amintit de vremurile când jucam *AmongUs* pe telefoane. Jocul era simplu. Membrii echipajului alergau să îndeplinească diverse sarcini pe o navă spațială în timp ce un Impostor, care pretindea că este membru al echipajului, comitea o crimă sau un sabotaj. După fiecare crimă, ghiceam identitatea Impostorului și dădeam pe cineva afară de pe navă. Dacă aveam dreptate, câștigam. Dacă Impostorul se ascundea prea bine și greșeam, urma o altă rundă de sarcini, asasinat și identificare.

Întotdeauna când Zoey era Impostorul, ea era prima care lansa acuzații, încercând să deruteze pe toată lumea.

Dar când era membră a echipajului, privea în tăcere cum se certau ceilalți, încercând să identifice Impostorul. Era așa de previzibilă, că nu suportam când era ea Impostorul – rundele ei erau prea ușor de câștigat.

La spital se purtase ca un Impostor. Mult prea vocală. Gata să ofere teorii.

Și spre deosebire de prietenii noștri, știam că dorește să prindă un loc la turneu. Dar era chiar dispusă să-și omoare prietenii pentru asta? Știam că nu-i plăcea de Randall și de Matty din cauza talentului lor la MortalDusk și a popularității lor din transmisiunile noastre live. Dar cum era cu Akira? Era Zoey atât de geloasă pe apropierea dintre noi două, încât să recurgă la asasinat ca să ne despartă? Ca să nu mai vorbim de răpirea surorii mele și de faptul că mă tortura pe mine – mă ura chiar așa de tare pentru că o prinsesem trișând? Cum intenționa să se descurce?

Ei bine, lipsise toată ziua, chipurile era acasă, bolnavă. Ar fi putut să ne urmărească pe mine și pe Caelyn la gimnaziu. Să o răpească pe Caelyn înainte să se urce în autobuz. Să o ascundă în camera aceea de depozitare sinistră, izolată fonic, de la ea din subsol – cea care o îngrozea întotdeauna pe Akira. Să facă acele filme tulburătoare și fotografii toată ziua.

Dar când se întorceau părinții ei de la lucru – la naiba, ar fi fost prea riscant. Și apoi, AnOnymOus1 se arătase în MortalDusk, chiar înainte să moară Matty, și atacase avatarul lui Zoey. Era suficient pentru a o elimina din rândul suspecților? Sau era un alibi iscusit din interiorul jocului? Zoey era hacker. Intrase în rețeaua școlii ca să ne modifice programele, o depistase pe Lucia și evitase detectoarele de trișori de la MortalDusk. În mod sigur știa cum să ruleze două secvențe din MortalDusk pe laptopul ei.

Când am adăugat pe listă numele lui Zoey, am simțit că mi se frânge inima. Dar era plauzibil, chiar dacă puțin probabil, și nu puteam să o elimin. Era absurd că Matty murise, totuși se întâmplase. Faptul că tatăl lui Randall fusese luat prin surprindere de o echipă SWAT era de neconceput, totuși se întâmplase. Tot acest scenariu era complet incredibil, totuși…

Dintr-odată, telefonul a bâzâit pe pat, iar sunetul lui aproape mi-a produs un atac de cord. Nu. Îl oprisem. Nu putea să bâzâie.

M-am răsucit cu scaunul și m-am uitat la telefon, de parcă ar fi venit de pe altă planetă. Era singura explicație. Odată, mama își pierduse telefonul

în timp ce era oprit, așa că nu avea rost să o sunăm. În timp ce răscoleam toată casa, am căutat pe Google cum se putea alimenta un telefon de la distanță, dar era imposibil. Trebuia să apeși fizic pe buton ca să intre electricitate în telefon.

Nu apăsasem niciun buton. Eram în partea cealaltă a camerei.

Așadar, extratereștrii.

O, Doamne, simțeam că încep să delirez! *Gândește logic.* Trebuie să fie o altă cale. Ca să opresc telefonul, am ținut apăsată tasta de pornire și am dezactivat butonul Power off de pe ecran. AnOnymOus1 ar fi putut umbla la acest buton pentru a reduce nivelul de luminozitate al ecranului, în foc să controleze alimentarea.

Nu-mi oprisem niciodată telefonul.

Am înghițit cu greu și m-am târât spre pat. Am deschis telefonul. Un mesaj de la AnOnymOus1 mă aștepta.

> Cu cât este mai mult din mine, cu atât mai puțin mă vezi. Ce sunt eu?

Până să apuc să mă mir sau să mă gândesc la subtextul ghicitorii, camera mea s-a cufundat în întuneric.

CAPITOLUL 22

Am tresărit și m-am uitat fix la lustra din tavan, de parcă aceasta mi-ar fi putut oferi o explicație. Aveam pană de curent? Nu – luminița roșie de la firul de alimentare al laptopului meu era aprinsă. Întrerupătorul de lângă ușă era pe poziția pornit, dar l-am apăsat încă o dată: oprit și pornit. Nu s-a întâmplat nimic.

Ghicitoarea. Vezi mai puțin pe întuneric. Răspunsul era „întuneric”. Groaza mi-a cuprins pieptul ca într-un clește.

Luminile s-au aprins din nou.

Am sărit de lângă întrerupător ca și când acolo ar fi fost o fantomă.

Dar, nu, nu era o fantomă. Mai era un mod de a controla aprinderea luminii. Tata fusese obsedat de renovarea casei și înlocuise toate becurile clasice cu becuri inteligente, ca să putem folosi o aplicație să le controlăm, să le reducem intensitatea și să folosim culori amuzante. Zoey i-a rugat pe părinții ei să-i cumpere și ei una după ce au instalat-o pe a mea și creasem un cod de comunicare cu lumini – mov însemna noaptea jocurilor, albastru însemna „am de învățat”, verde însemna „vino încoace cât mai repede”, roz însemna „te iubesc” etc. Noutatea se perimase repede, căci puteam să ne trimitem mesaje una alteia.

Luminile s-au făcut roșii.

— Iisuse!

M-am lipit de perete. Pielea mi s-a făcut de găină de parcă aș fi avut urticarie, iar camera mea strălucea ca o sală dintr-o școală veche. Era ceva ireal. Am aruncat o privire pe fereastră spre Zoey. Ea făcea asta? Mă privea chiar acum și râdea ca o sadică? Gândul acesta mi-a făcut sângele să fiarbă și am deschis aplicația pentru lumină, alegând o setare normală.

Atunci am observat o mulțime de pictograme de notificare în partea de sus a ecranului. O, Dumnezeule! Vestea despre moartea lui Matty se răspândise cu viteza fulgerului: o grămadă de colegi de clasă îmi trimiseseră mesaje de compasiune prin diverse aplicații sociale. Nu. Nu avea cum să fie mort, nu de-adevăratelea. Eram atât de obișnuită cu avatarurile noastre care mureau și se regenerau în MortalDusk iar și iar, încât mă așteptam ca Matty să apară a doua zi ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat…

Luminile s-au făcut din nou roșii.

Pieptul mi s-a strâns, m-am urcat în pat și mi-am adunat genunchii la piept, îngropându-mi fața în brațe ca să o ascund și de atacul luminilor roșii, și de mesaje. Dacă mă uitam, totul părea mai real. Nimic din ce se întâmpla astăzi nu putea fi real. Matty nu avea cum să fi murit. *Nu se putea.* Era imposibil ca AnOnymOus1 să aibă atât de mult control asupra vieții mele, chiar până la a-mi controla lumina din cameră. Așa ceva era imposibil. Mă legănam înainte și înapoi, înainte și înapoi.

În cele din urmă m-am calmat și curiozitatea a învins. M-am șters pe față, am inspirat adânc și m-am uitat la notificări. Mi-a atras atenția cel mai recent mesaj. De la Dylan, cam acum o oră.

Bună.

Asta era tot ce spunea. Ce șanse erau să fi adormit între timp? Telefonul m-a avertizat că bateria era aproape descărcată, dar l-am ignorat și am răspuns.

Bună.

Trei puncte. Scria un răspuns.

Ești trează?

Am răspuns imediat: **Evident.**

Apoi mi-a trimis emoticonul care făcea cu ochiul și scotea limba.

M-am holbat la emoticon. Era clar o reacție la sarcasmul meu, dar mi s-a părut oricum deplasată. Voi fi în stare vreodată să trimit un emoticon vesel, bucuros sau orice care să exprime altceva decât groaza pură?

Viața mea devenise un șir neîntrerupt de emoticoane care țipau.

Pot să vin la tine?

Am ridicat din sprâncene. În orice altă noapte aș fi considerat că este o inițiativă interesantă. Îmi trimisese un mesaj. Voia să mă vadă. Pe mine, nu pe Zoey. Deși, din câte știam eu, o sunase pe Zoey și fie avusese ea telefonul închis, fie nu putuse să dea de ea.

I-am răspuns: **Acum?**

Evident.

Nu aveam încotro, simțeam fluturași în stomac. Mama dormea. Ne puteam strecura în subsol să stăm de vorbă. Oare avea să se înfurie AnOnymOus1? Practic, asta nu ar fi însemnat încălcarea niciunei reguli. Și poate că nu avea să se mai ia de mine, dacă Dylan era aici.

Tânjeam după puțină senzație de siguranță, chiar dacă nu era decât pentru scurt timp.

Sigur. Trimite mesaj când ești aici.

OK.

Stomacul mi se strânsese de nervi. În săptămânile care urmaseră după petrecerea de la Lucia, rememorasem sărutul stupid al lui Dylan și Zoey: momentul când Zoey a dat lovitura câștigătoare la *beer pong,* și-a încolăcit brațele în jurul gâtului lui și și-a apropiat buzele de ale lui… de atât de multe ori, că îmi venea să-mi înfig o șurubelniță în tărtăcuță.

Creierului meu îi plăcea să mă tortureze așa. Altfel de ce ar fi repetat la infinit scena aceea ridicolă? Ca, de exemplu, momentul când Dylan s-a tras atât de brusc înapoi, că Zoey s-a împiedicat de masă și a răsturnat câteva pahare, vărsându-și bere pe fese.

Această amintire era mult mai bună.

Le-am alungat pe amândouă din minte și am schimbat lumina la setarea normală, apoi m-am uitat fix la lustra din tavan, până când lumina de neon mi s-a întipărit pe retină. Am așteptat, aproape dorind să văd că se schimbă din nou. Dar nu s-a întâmplat nimic. Și nu mai erau alte mesaje de la AnOnymOus1.

Poate că își demonstrase punctul de vedere. *Eu sunt pretutindeni, iar tu nu mă poți opri.*

Notificarea de baterie descărcată a licărit din nou – mai aveam numai 8% și se închidea întotdeauna pe la 5%. Am traversat încăperea să pun telefonul la încărcat și am încremenit.

Existau două modalități să mă asigur că telefonul meu era cu adevărat oprit. Una era să țin apăsat butonul de alimentare timp de zece secunde.

Cealaltă era să las bateria să se descarce. Și atunci aș scăpa un timp de privirea lui iscoditoare.

Nu-l puteam lăsa să se mai joace cu mine. Trebuia să descopăr cine este.

Să las bateria să se descarce părea modalitatea cea mai sigură. Dacă foloseam telefonul, se descărca mai repede, așa că m-am uitat la notificări, am citit numele unul după altul. Dave Wilcott. Jasmine Chopra. Blake Thatcher. Lily Chang. Maddy Curtis. Pe unii îi cunoșteam de la grădiniță, cu alții nu schimbasem mai mult de cinci cuvinte. Dar toți voiau dintr-odată, în mod inexplicabil, să facă parte din tragedia lui Matty.

Era un mesaj chiar și de la Lucia Ramirez.

Crystal, știu că în ultima vreme nu ne-am înțeles tocmai bine, dar voiam numai să-ți spun cât de rău îmi pare. Matty a fost un băiat așa de minunat și nimeni nu merită să piardă un prieten ca el. Dacă vrei să stăm de vorbă, sunt aici. Îmbrățișări și sărutări.

L-am citit din nou și mi-am mușcat buza de jos. Nu părea mesajul unui monstru sadic. Și nu suna nici ca mesajul pe care l-ar fi trimis un troll de pe internet. Se prefăcea că e amabilă?

Dumnezeule mare, simțeam că înnebunesc. Mi-am dat buclele pe spate și am citit celelalte mesaje, torturându-mă până la capăt. Pierdeam timpul înecându-mă în mesaje de tristețe, când ar fi trebuit să încerc să descopăr cine mă supraveghea pe mine, telefonul și laptopul meu! Dacă știa că sunt cu ochii pe el, putea să-mi scape ușor…

Brusc, mi-a venit o idee. O plută de salvare. Am scotocit printr-un sertar și am scos de acolo Kindle-ul pe care mi-l dăruise tata cu ani în urmă, într-un efort zadarnic de a mă face să citesc mai mult. Crezuse că poate să mă îndepărteze de jocurile video cu un alt ecran, dar gluma s-a întors împotriva lui. Preferam cărțile tipărite.

Chestia asta avea un browser experimental, nu-i așa? Puteam să-l conectez la Wi-Fi și să-mi continui căutarea. AnOnymOus1 nu avea de unde să știe de el, și cu atât mai puțin să-l pirateze.

Bateria era complet descărcată. Am găsit cablul corect și l-am băgat în priză chiar lângă biroul meu, sub fereastră, apoi m-am așezat pe podea cu caietul. A durat o veșnicie până s-a deschis Kindle-ul, dar în cele din urmă s-a conectat la Wi-Fi și am deschis browserul.

Foarte bine. De unde să încep?

Suspectul numărul unu. Am scris „Jeremy Fischer adresa Vermont”, am

dat clic pe căutare și am așteptat cam un miliard de ani până s-a încărcat pagina. Când s-a încărcat, adresa era chiar sus: Camden Street 845, Allentown, Vermont.

— Ei bine, asta e ciudat, am murmurat, notând adresa în dreptul numelui lui Jeremy în caietul meu.

Era chiar așa de ușor să găsești adresa cuiva? Era chiar așa de ușor să descoperi unde locuiam eu? Am căutat „Crystal Donovan adresa Vermont” și, bing! a apărut adresa mea de acasă.

— Drăguț!

Am revenit la rezultatele lui Jeremy și m-am încruntat. Nu spusese că locuiește în Lakecrest? Tocmai mă pregăteam să deschid Google Maps, când am văzut altă pereche de nume – Susan Fischer și Richard Fischer, listate la aceeași adresă.

Oh! Era casa părinților lui Jeremy. Se mutase de atunci.

Bineînțeles că nu avea cum să fie așa de ușor.

Mi-am rezemat bărbia în pumn și am apăsat pe butonul „înapoi” ca să văd din nou rezultatele căutării. Jeremy Fischer era un nume comun, chiar și în Vermont.

Numele apărea în necrologuri, în relatări despre atacuri sexuale, în listele de imobiliare, în anuarele medicilor.

Trebuia să caut mai bine…

Tap, tap, tap.

Am încremenit. Sunetul venea chiar de deasupra capului meu.

M-am răsucit să mă uit pe fereastră și mi-am dus mâna la gură ca să nu țip.

În urmă cu cinci ani

— Mama o să mă omoare.

Zoey s-a uitat la ceas pentru a mia oară în timp ce stăteam ghemuiți lângă masa de grădină unde o găsisem mai înainte. Îl căutam pe Brady de peste o oră – trecuse de ora 1.00 noaptea și Manhunt nu mai avea niciun haz. Era clar că Brady câștigase. De ce nu ieșea odată?

— Sunt sigură că nu știe că am plecat, am spus eu dârdâind de frig.

Zoey mi-a aruncat o privire furioasă.

— Dacă mă omoară, este numai vina ta.

Vinovăția și spaima mă copleșeau. Avea dreptate. Eu insistasem să jucăm Manhunt. Poate că fusese o idee proastă. Nu voiam ca Zoey să fie supărată pe mine. Nu îmi dorisem decât să ne distrăm.

— Să ne despărțim? a sugerat Randall.

— Nu, să rămânem împreună.

Eșarfa Akirei îi înăbușea vocea și și-a pus lanterna la subțioară, băgându-și mâinile în buzunare.

— Am căutat deja peste tot, a spus Matty.

Zoey a căscat cu gura până la urechi.

— Sunt foarte obosită…

— Și eu. Și e frig.

Akira a clănțănit mai tare din dinți ca să sublinieze afirmația.

— Da, hai să ne întoarcem, a sugerat Zoey.

— Dar nu putem să-l lăsăm acolo, afară, am spus.

După ce râseserăm de Brady mai înainte, avea să se simtă încă și mai jignit dacă îl abandonam acum.

— Încearcă să-l suni din nou pe mobil, a sugerat Akira.

Matty a clătinat din cap.

— L-am sunat de cinci ori.

Randall a scrutat pădurea cu lanterna.

— Știi ceva, omule? Pun pariu că piticul s-a dus acasă. A zis că vrea să ne facă să-l căutăm până dimineață.

Matty i-a dat un ghiont jucăuș lui Randall.

— Tocmai pentru că i-am spus „pitic” am ajuns în încurcătura asta.

Randall a chicotit.

— Da, da.

Dar eu m-am încruntat.

— Nu cred că ar trișa. Nu-i stă în fire…

Dar după aceea m-am gândit că fratele lui, Andrew, cumpărase pietrele pictate ale lui Brady ca să câștige concursul de vânzări din timpul verii. Poate că totuși trișează.

— Ei bine, a făcut-o de astă dată, a spus Randall.

— Putem să mergem acasă, vă rog? a insistat Zoey. E ridicol.

Toți au încuviințat.

— Dar… am început eu.

Zoey a bătut din picior.

— Haide, Crystal, probabil că Brady este acasă și doarme, râzând de noi. Hai să mergem.

În timp ce ne întorceam cu toții spre casa lui Zoey, am rămas în urmă, scrutând încă o dată curțile în care era întuneric beznă. Telefonul meu nu mai avea baterie, așa că nu mai aveam lanternă.

— Brady? am strigat, dar nu prea tare, căci nu voiam să trezesc pe nimeni.

Curțile erau presărate cu pete de umbră – jucării, garduri vii, buturugi de copaci – și am încercat să descopăr o licărire roșie în beznă, ca să nu-mi imaginez vreo creatură care se furișa mai aproape. Dar în cele din urmă, bezna m-a obligat să-mi urmez prietenii.

CAPITOLUL 23

Ultimul lucru la care mă așteptam era să văd pe cineva stând afară, la fereastra mea, cu nasul lipit de geam și uitându-se fix la mine. Eram deja cu nervii întinși la maximum și inima mi-a tresărit atât de tare, că am simțit unde de șoc până în vârful degetelor de la picioare.

— Scuze, a spus Dylan din buze strâmbându-se plin de remușcări, deși ochii îi râdeau.

M-am ridicat și am deschis fereastra.

— Ce, ai impresia că ziua de astăzi nu a fost suficient de înfricoșătoare?

Mi-am dus mâinile la piept, încercând să-mi fac inima să se potolească, și mi-am amintit de atacul de cord al sărmanului domn Lewis.

— Scuze, scuze! N-am vrut să te sperii.

— Ți-am spus să-mi trimiți mesaj când ajungi…

— Am văzut lumina aprinsă și m-am prins că trebuie să fie camera ta.

Mi-a dat un termos înainte să se ridice pe pervaz.

— De ce stai pe jos?

— Oh… doar… citeam.

Am arătat spre Kindle. El a cercetat cu privirea spațiul din spatele scaunului meu de la birou.

— Colțișorul tău pentru citit nu e prea amuzant.

— Nici mutra ta nu este foarte amuzantă, am replicat.

Dar nu a funcționat.

Telefonul mi-a bâzâit. Rahat! Mi-a sărit din nou inima din loc, în timp ce nenumărate posibilități înfricoșătoare îmi năvăleau în minte. Dintr-un motiv necunoscut, presupusesem că AnOnymOus1 mă va lăsa în pace dacă era și Dylan aici. Dar era prea periculos – nu ar fi trebuit să accept ca el să rămână singur cu mine. Ce naiba o să mă pună AnOnymOus1 să fac?

Indiferent ce ar fi fost, nu-l puteam ignora. Dylan a lăsat fereastra în jos și eu m-am uitat în telefon.

Hai să jucăm *Adevăr sau Provocare.* Dacă îi spui adevărul, te provoc să-l ucizi.

O, Doamne! M-a străbătut un fior atât de puternic, încât am tremurat

vizibil. Dylan a închis fereastra, s-a răsucit și s-a încruntat.

— Ce s-a întâmplat?

Un mesaj nou.

Ne vedem mâine-dimineață.

Am aruncat iar telefonul cu fața în jos, încercând să-mi stăpânesc pe cât posibil tremurai degetelor. Ca să nu arăt că viața lui Dylan ar putea fi în mâinile mele.

— Nimic… doar m-a trecut un fior. De la fereastra deschisă. Oricum…

Am zgâlțâit termosul și lichidul din interior a pleoscăit.

— Ce-i asta?

Cât timp nu-i spuneam ce se întâmplă, Dylan era în siguranță. Cel puțin, așa speram.

— Ciocolată caldă. Ăăă… Voiam să-ți întorc favoarea. Știi, un aliment care să aline. O băutură. Orice.

Negresele. Tot mai credea că le făcusem pentru el. Ce să zic, halal „favoare” – deși acele negrese îl uciseseră pe prietenul nostru. Când m-am gândit din nou la Matty, ochii mi s-au umplut de lacrimi, de parcă cineva mi-ar fi dat un pumn în stomac. Lui Dylan i-a căzut fața.

— Scuze, n-am vrut…

Părea gata să mă ia în brațe și mi-am amintit cum mă îmbrățișase în parcarea spitalului, cu obrazul fierbinte lipit de al meu. Îmi doream din nou acea senzație, să mă simt alinată, în siguranță. Dar părea cumva greșit.

Așa că m-am întors cu spatele spre Dylan și am clipit ca să-mi alung lacrimile.

— Nu, e în ordine.

Am răsucit capacul de plastic și am inhalat parfumul plăcut, care mi-a declanșat amintiri despre drumețiile pe potecile din apropiere de Lacul Hanover făcute împreună cu tata, tradiția noastră de duminică dimineața. Îmi plăceau la nebunie mirosul proaspăt de brad, foșnetul frunzelor uscate sub ghete, felul în care soarele sclipea reflectându-se în lac și împrăștiind cristale, când ne urcam pe Muntele Morgan. Și cum sublinia tata aceste momente aparte, spunând: „Fii atentă la furnici – te pișcă dacă le strivești!” și „La fiecare câțiva ani, copacii conspiră ca să facă mai multe ghinde, pentru ca veveriițele să nu le poată mânca pe toate și să crească mai mulți

copaci”. Încercam să-l contrazic („Copacii nu conspiră!”), dar după aceea căutam pe Google și vedeam că avea întotdeauna dreptate.

Însă odată, în pragul iernii, dârdâiam așa de tare că se auzea cum îmi clănțănesc dinții. Tata a propus să bem o ciocolată fierbinte ca să ne încălzim stomacul și ne-am oprit ca să scot termosul din rucsac. Am luat o înghițitură și m-am strâmbat, plescăind din buze.

— Bleah, are un gust ciudat.

A mijit ochii, mi-a luat termosul din mână și a mirosit.

— Ai luat termosul meu, rahat cu ochi ce ești!

Am tresărit ca și când m-ar fi pălmuit. Nu-mi mai spusese niciodată așa până atunci. După ce am făcut schimb de termosuri, a sorbit o înghițitură din cel amar. Apoi încă una. Și încă una. Mă uitam buimăcită și atât de naivă, încât mi-a trebuit un minut întreg ca să-mi dau seama că problema nu era laptele acrit. Își pusese ciocolată fierbinte în băutură. Pentru o plimbare de dimineață! Apoi ne-a dus cu mașina acasă, cherchelit.

După aceea, nu m-a mai deranjat ceaiul mamei mele.

— Deci, cum te simți? a întrebat Dylan, când am întins mâna după o cană de pe un raft de sus din biblioteca mea.

Era cana de lut pe care o făcuse Caelyn pentru mine la ora de artă, ornamentată cu pietricele.

— O, știi…

Vocea îmi tremura, după ce mă abținusem să plâng mai devreme.

— Mai rău ca oricând.

Am șters interiorul cănii cu un șervețel.

— Dar tu?

— Cam tot așa.

— Ce ar putea întrece ziua de astăzi?

Chipul lui Dylan a devenit rigid amintindu-și de ceva, iar fața mea s-a înroșit.

— O, scuze, nu am vrut să…

— Nu, e în ordine.

A turnat ciocolată fierbinte în căni.

— Dar… ei bine, astăzi nu a fost prima dată când am văzut un cadavru.

M-am cutremurat. Matty nu era încă mort atunci când îl luaseră paramedicii, nu-i așa? Au spus că detectaseră o bătaie slabă a inimii. Dar i-am revăzut paloarea cenușie și buzele vineții, și mi s-a strâns stomacul.

Dylan mi-a întins cana de la Caelyn și m-a privit atent, să vadă ce reacție am, însă aceasta nu a venit. Nu știam ce să spun. Nu voiam să răscolesc amintiri neplăcute pentru el, când totul era așa de sumbru deja.

— Ei bine, a spus în cele din urmă, ridicând cana de plastic. Noroc.

Cele mai morbide urări din toate timpurile.

— Există și o versiune deprimantă a acestei urări? Ca „huoo” sau ceva?

— Nu știu. Să mergem pe varianta „Huoo”!

Am strigat „Huooo!” și am ciocnit cănile, apoi am sorbit o înghițitură. Lichidul era călduț, dar catifelat, și îmi aluneca blând pe gât. Am încercat să ignor sentimentul straniu care îmi urca pe șira spinării ca un păianjen – probabil din cauza amintirii despre tata. Sau imaginea chipului posibil de mort al lui Matty.

— La naiba, am spus și am pus cana jos. Nu pot să cred, în dimineața asta totul era bine.

O expresie ciudată a trecut pe chipul lui Dylan.

— Viața are nevoie numai de o clipă ca să întoarcă totul cu susul în jos.

Se gândea la ziua lui cea mai rea? Mă întrebam ce se întâmplase.

— Mă gândesc foarte mult la aceste momente, i-am zis.

M-am așezat la birou și m-am rezemat de el.

— Daaa?

— Da, de exemplu… poate că evenimentele mari provoacă o ruptură în realitate, și aceasta se desface în dimensiuni alternative.

A ridicat din sprâncene.

— Crezi în universurile multiple?

— Nu știu. Poate. Este greu să-mi imaginez versiuni infinite ale noastre alergând prin jur. Dar îmi place să cred că undeva, într-un moment din această dimineață, linia timpului nostru s-a despicat în două și undeva, acolo, totul e în ordine, Matty este tot în viață și nimic din toate astea nu s-a întâmplat.

A râs trist.

— Ce fel ciudat de a găsi alinare!

În ciuda tuturor întâmplărilor recente, tonul lui era la fel de mușcător ca întotdeauna.

— Îmi cer scuze, dar ai venit aici la… stai să verific… la ora două noaptea, ca să fii măgar?

A făcut ochii mari.

— Nu, scuze. Nu puteam să dorm. Îmi făceam griji pentru tine…

Expresia i s-a îmblânzit, iar eu am simțit cum roșesc din nou.

— Sunt gelos pe celelalte euri ale noastre, asta e tot. Nu-i corect că ele pot să trăiască în acea linie temporală, iar noi nu.

— Oh!

Poate că zeflemeaua lui era un mecanism de a face față realității. Nu ar fi trebuit să sar la gâtul lui. Amândoi aveam nervii întinși la maximum.

— Ți-am povestit vreodată cum a murit mama? a întrebat Dylan.

— Nu.

Ea trebuie să fi fost cadavrul pe care îl văzuse.

— Într-un accident de mașină. Conducea după ce băuse. Un clișeu! A luat-o pe banda greșită și… a zis și a pocnit din degete. A fost nevoie numai de o clipă. Exact clipa nefastă.

Îmi simțeam inima în gâtlej și nu mai puteam înghiți. Sigur că îl durea să se gândească la o dimensiune alternativă unde trebuia să o țină pe mama lui. Când se întâmplase asta? Era și el în mașină? O văzuse murind? Ce se întâmplase cu cel care fusese în cealaltă mașină? Dar întrebările mi-au rămas pe vârful limbii. Evitam întotdeauna să discut despre moarte, nu știam ce întrebări să pun, dacă nu era prea mult, prea morbid.

— Îmi pare rău, a fost tot ce am putut rosti.

— E în ordine. S-a întâmplat demult.

S-a îndreptat spre patul meu, poate cu intenția să se așeze pe el, dar a călcat pe caietul meu. L-a ridicat de jos și a văzut lista de nume.

— Ce e asta? O listă de suspecți?

A ridicat din sprâncene la ultimul nume.

— De ce e Zoey aici?

Mi s-a strâns stomacul și am pus palma peste microfonul telefonului. Nu. Nu puteam vorbi despre asta. Era prea periculos. Nu suportam să-l pierd și pe el. Nu puteam suporta gândul să fiu eu cea care va provoca asta. Și, în plus, dacă Zoey era AnOnymOus1, ultimul lucru de care aveam nevoie era să știe că sunt cu ochii pe ea.

Dylan se uita la mine de parcă mi-aș fi pierdut mințile.

Am verificat ecranul, dar acesta rămăsese întunecat. Probabil că bateria se descărcase. Puteam vorbi în siguranță. Trebuia să am grijă să nu o menționez pe Caelyn și nimic altceva care l-ar fi făcut pe Dylan să cheme poliția.

— Scuze. Mi s-a părut că am văzut un gândac.

I-am luat caietul și l-am pus pe birou cu fața în jos.

— A… o, nu e nimic.

— N-are cum să fie nimic.

L-a întors din nou.

— Ai pus primii doi suspecți, apoi pe Zoey. Vreau să spun, știu că relația dintre voi a fost cam ciudată în ultima vreme, dar… pe bune?

Așadar, și el observase.

Mi s-a uscat gura de parcă aș fi înghițit un burete. Nu puteam să-i povestesc despre asta. Nu puteam…

— Am… am mâzgălit ceva…

Mi-a aruncat o privire care spunea „Aiurea”.

Am gemut. Îmi plesnea capul de durere și de epuizare și nu puteam să mă gândesc la o modalitate de a ieși din acea situație. Am traversat camera și m-am prăbușit pe pat. Dylan mi-a adus cana și m-am tras ca să-i fac loc, strângându-mi picioarele sub mine.

Am luat o înghițitură. Aș putea să-i spun măcar o parte din ceea ce făcuse Zoey și să văd dacă teoria mea se susținea măcar așa…

— Foarte bine, dar rămâne între noi, da? Să nu spui nimănui.

— OK.

— Promiți?

— Pe onoarea mea de cercetaș.

Am înclinat capul.

— Ai fost cercetaș?

— Nu, a spus și a ridicat un colț al gurii. Dar promit. Nu suflu un cuvânt.

Mi-a susținut privirea, părând foarte serios. Și îngrijorat. Ca și când ar fi vrut să mă ajute. Dar trebuia să am grijă. Dacă îi spuneam prea multe, nu avea să se mai uite niciodată la mine în același fel.

CAPITOLUL 24

Dacă negi că cineva te-a trădat, nu înseamnă că acest lucru este mai puțin adevărat. Doream să cred că mă înșelam în privința lui Zoey, chiar atunci când ședeam la biroul ei după ce mă strecurasem pe fereastră la ea în cameră luna trecută și mă uitam la fișierele ei aimbot.

Până și atunci încercase să nege.

— Ești al naibii de paranoică, sâsâia ea, închizând ușa de la dormitor în urma ei.

— Ba nu sunt! am exclamat și am arătat spre ecranul ei. Chiar acum mă uit la fișierul aimbot de pe laptopul tău. Să nu mă minți!

— Șșșt! O să am necazuri. Se presupune că învăț. Nu putem vorbi despre asta mâine?

Cum? Și să-i dau timp să iasă basma curată din toată tărășenia? Deși detestam confruntările, trebuia s-o rezolvăm acum.

— Nu. *Acum.*

— Eu… a zis și umerii i-au căzut. Nu știu ce să spun.

— Chiar ai crezut că niciunul dintre noi nu va observa? Nu pot să te cred. Domnul Ferguson o să te dea afară din echipă pentru asta. Și MortalDusk… o să-ți interzică accesul pe *viață.*

— Nu! Te rog să nu spui nimănui!

— Dar ai trișat! Ne-ai trădat.

Suna prea dramatic. Pe de o parte, MortalDusk nu era decât un joc video. Pe de altă parte, era o parte importantă din viețile noastre. Ne antrenam cu toții de luni de zile. Toți visam să câștigăm turneul. *Toți* meritam o luptă cinstită.

Ochii lui Zoey s-au încețoșat.

— Nu știi ce înseamnă asta.

— Ce înseamnă ce?

— Mama ta te lasă *să fii* orice vrei. Eu nu vreau să fac chirurgie orală. Nu vreau să mă uit toată ziua în gurile scârboase ale oamenilor, să le tai gingiile, să le miros respirația dezgustătoare.

Stai puțin.

— De când?

— Dintotdeauna. Știu ce credeți cu toții – sunt un copil privilegiat, nu-i așa? Toți se gândesc cum vor plăti pentru facultate, tu ai putea să-ți pierzi casă, dar, o, sărmana Zoey nu vrea să fie chirurg! Rahat! Însă și eu am nevoie de acești bani. Trebuie să plec din văgăuna asta perfecționistă.

Mi s-a strâns inima. Aș fi vrut să-mi mărturisească asta mai înainte. Știam că părinții făceau presiuni asupra ei să învețe la greu ca să intre la o facultate cu o școală stomatologică renumită, dar credeam că ea *vrea* să lucreze la cabinetul lor. Credeam că este o ușurare să nu trebuiască să-ți bați capul cu interviurile pentru post sau să concurezi cu altcineva. Dacă mi-ar fi spus adevărul, nu m-aș fi gândit, la naiba. Nu era nimic rău că doreai să-ți alegi singur viitorul.

— Îmi pare rău… nu mi-am dat seama.

Mi-am dat buclele la spate, șovăind puțin. Dar eram așa de furioasă.

— Oricum, asta nu înseamnă că trebuie să trișezi. Așa cum ai spus, cu toții avem motive să vrem să câștigăm.

Buzele lui Zoey tremurau.

— Te rog… Nu se poate să fiu dată afară… nu se poate. Nu poți să spui nimănui.

Mi-am trecut mâna peste față. Poate că reușeam să-i conving pe toți să ascundă lucrul acesta față de domnul Ferguson și de MortalDusk și să o lăsăm să stea în echipă atât timp cât nu juca în turneu. Dar probabil că a înțeles șovăiala mea ca pe un refuz de a o asculta și, înainte să apuc să spun ceva, și-a strâns mâinile în pumni.

— Dacă spui cuiva, o să le zic tuturor ce s-a întâmplat în realitate cu Brady. O să postez toată povestea online. O să le zic tuturor că a fost vina ta. Că tu ne-ai pus să mințim.

Cuvintele ei mi-au înghețat inima. Parcă înghețase fiecare fibră din mine, iar inima nu putea să pompeze sânge cristalizat.

— N-o să faci asta.

— Ba da. Și ar fi totul adevărat.

Așa o amenințase și pe Lucia.

Acum eu eram cea care intrase în panică.

— Mai întâi ne-ai pus să mergem afară și după aceea ai mințit despre ce s-a întâmplat.

— Ca să vă protejez! Ca să ne protejăm cu toții!

— Și nu ai făcut decât să înrăutățești situația, a spus în timp ce ochii ei

mă sfredeleau ca două pumnale. N-am fost nicio clipă de acord cu asta.

— Dar ai făcut-o. Am făcut-o cu toții. Nu poți folosi asta acum împotriva mea. Aveam *unsprezece* ani.

— Iar acum avem șaisprezece și tu tot nu ai mărturisit.

— Niciunul dintre noi nu a mărturisit.

— Ei bine, eu voi mărturisi, dacă spui cuiva despre asta.

Dumnezeule mare! Când constatasem că trișează, aproape că mi se frânsese inima. Dar asta? Să mă șantajeze cu lucrul cel mai traumatizant pe care îl trăisem vreodată? Fisurile s-au deschis larg. Și chiar atunci am știut.

Prietenia noastră era terminată.

•

I-am spus totul lui Dylan, mai puțin ce făcuse Zoey ca să-mi închidă gura. Nu puteam să-i povestesc partea asta. Atunci ar fi trebuit să-i povestesc ce îi făcusem lui Brady.

— De aceea e pe lista mea, i-am spus. Își dorește suficient de mult să câștige premiul în bani și să plece de la părinți ca să fie în stare să trișeze. Poate că vizează premiul individual.

Oricine putea să joace în turneul individual, chiar dacă nu făcea parte dintr-o echipă.

— Este mult mai mult decât premiul pe echipe împărțit la cinci…

Vocea mi s-a frânt, îmi simțeam gâtul uscat. Vorbisem chiar atât de mult? Am dat pe gât restul de ciocolată caldă și am pus cana pe măsuța de toaletă din spatele meu. De fapt, voiam apă.

Dar atunci i-am surprins expresia lui Dylan. Acum se uita la mine de parcă într-adevăr îmi pierdusem mințile.

— Ce este?

— Păi… a început frecându-se la ceafă. Zoey m-a prevenit că vei spune ceva în genul acesta.

Mi-a înghețat inima.

— Cum?

— Da.

Dylan s-a mișcat stânjenit.

— A fost după ce te-ai răstit la ea la ora de chimie săptămâna trecută. Era foarte supărată și am întrebat-o ce se întâmplă.

Gândul că Zoey îi făcuse confidențe mă umplea de gelozie.

— A spus că în ultima vreme dai vina pe ea pentru tot ce merge prost,

chiar dacă ea nu are nimic de-a face cu asta. Că nu ești bine psihic… că ești paranoică…

Am deschis gura și obraji mi-au luat foc. Cum îndrăznea?! Nu-i vorbisem niciodată despre atacurile mele de panică, crezând că nu va înțelege. Nu așa cum înțelegea Akira. Dar poate că știa. Iar acum știam exact ce face. Mă discredita pentru cazul că aș fi spus cuiva că trișase. Însă să minți sau să exagerezi în legătură cu sănătatea mintală a cuiva, să sugerezi că asta mă făcea nedemnă de încredere, să folosești acest lucru ca un scut de protecție pentru propriile fărădelegi – asta era de-a dreptul dezgustător.

— Nu… nu sunt…

Furia parcă îmi pârjolea toate cuvintele pe care încercam să le rostesc. Mi-am amintit că Dylan mă surprinsese privind în urma lui Zoey dimineață, când fugise acasă, în loc să se urce în mașina lui Matty.

— De asta ai spus mai devreme că sunt paranoică?

A oftat.

— Poate că da. Dar acum știu că nu e adevărat.

Mi-am mușcat buza.

— Mă crezi?

— Evident.

— Este evident? am întrebat fără să-mi vină să cred.

A zâmbit vag.

— Nu cred că ai recunoaște că ai intrat prin efracție în camera lui Zoey, dacă nu ai avea efectiv dovezi.

Ușurarea mi-a mai potolit puțin furia.

— Dar de ce nu ne-ai spus că Zoey trișează?

M-am crispat. Ea îi mințise pe prietenii noștri, iar eu mințisem prin omisiune. Dar nu puteam să-i vorbesc despre șantaj sau despre Brady.

— A promis că nu va mai trișa. Dacă spuneam, i-ar fi fost interzis accesul la MortalDusk.

— Pe bună dreptate!

I-am evitat privirea și m-am uitat afară pe fereastră, la fereastra lui Zoey.

— Ascunzi ceva, nu-i așa?

Am luat o scamă albă de pe puloverul meu.

— Nu.

Ba da.

— Ba da.

S-a frecat în bărbie, reflectând.

— A fost chestia aceea de la spital mai înainte… Cu toții vă învârteați în jurul cozii. Are legătură cu asta?

M-am încordat și m-am uitat în sus la el. Cât de mult dezvăluiserăm? Văzând că nu spun nimic, Dylan a pocnit din degete.

— Da, asta e, nu-i așa? Akira a spus ceva în sensul că cineva așteptase cinci ani.

La naiba, Kiki.

— Despre ce vorbea?

Mi-am strâns genunchii la piept, amețită de-a binelea acum.

— Nimic.

— Mie nu mi se pare chiar nimic.

Ochii lui Dylan îi căutau pe ai mei, ca și când dacă ar fi privit suficient de intens, ar fi putut vedea adevărul reprezentat ca un film pe retina mea. Dar dacă ar fi știut ce făcuserăm, nu m-ar mai fi privit niciodată cu aceiași ochi.

— Eu… ăăă… nu pot.

Cuvintele mi s-au oprit în gât și am tușit puțin. Îmi era foarte sete – nu avusesem șansa să fiu o ființă omenească astăzi –, dar gândul să mă duc jos, la bucătărie, după apă mi se părea o sarcină herculeană. Am înghițit cu greu.

— Ascultă, sunt destul de sigură că acela care ți-a înscenat furtul testului este în spatele tuturor acestor chestii și tu nu ai fost aici… Așa că… nu contează.

Uf, era foarte târziu și eram extrem de epuizată și de deshidratată. Nu voiam decât să mă culc, să dorm, să mă trezesc și totul să fie din nou bine, ca și cum aș fi apăsat pe un buton de resetare. Mi-am acoperit ochii, făcându-l pe Dylan să creadă că plângeam.

— O, Crys, îmi pare rău, n-am vrut să insist… Vino-ncoace.

M-a tras mai aproape și, dintr-odată, am început să ne ghemuim unul în altul, odihnindu-mi capul pe pieptul lui.

— Tot nu cred că Zoey a făcut toate astea. Să trișezi e una, dar asta? Nu! Cred că este Jeremy. I-am distrus reputația, l-am umilit… Și nu e vorba numai de transmisiunile lui, ci și de întâlnirea aceea. *Sigur* este el. Numai așa are totul logică.

Bineînțeles că îi va lua apărarea lui Zoey, între ei se întâmplase ceva. Totuși, probabil că avea dreptate.

Bătaia ritmică a inimii lui, mirosul de santal al săpunului pe care-l folosea și căldura brațelor sale în jurul meu erau mai liniștitoare decât mi-aș fi putut imagina. Nimeni nu mă mai ținuse așa. Am lăsat să-mi scape un mic oftat. Simțeam cum mă cuprinde oboseala și aveam pleoapele grele. Atât de grele! După tot ce se întâmplase, trupul și mintea mea nu mai voiau decât să se deconecteze, să evadeze în golul cețos al inconștientului. Dar nu puteam să adorm. Trebuia să găsesc adresa lui Jeremy Fisher. M-am forțat să deschid din nou ochii.

— Știi, voiam să-ți spun ceva… a murmurat Dylan, cu respirația caldă la urechea mea.

— Hmm?

Am ridicat ochii spre el. A șovăit o clipă.

— Ce s-a întâmplat la petrecerea Luciei… N-am vrut să se întâmple.

Sărutul lui Zoey? La asta se referea? Buzele lui erau acum atât de aproape de ale mele. Era de ajuns cea mai mică mișcare ca să le aducă laolaltă. Nu ne mai despărțea decât o respirație. Dar acum… nu puteam… nu după Matty. Matty.

Dylan m-a tras mai aproape și m-a sărutat pe frunte. Știa că era un moment nepotrivit. M-am străduit să clipesc, simțindu-mi pleoapele foarte grele. M-a mângâiat pe păr și m-a trecut un fior… Oare simțise și el? Ne vom săruta vreodată… vom mai avea acest moment… ziua de mâine va strica totul… mâine… ce se va întâmpla… gândurile mi se amestecau și ba ațipeam, ba deveneam iar conștientă. Dylan a mai spus ceva cu o voce mângâietoare… dar vocea lui s-a amestecat cu vocile din visele mele.

Vocea lui Fishman, care mă numea trădătoare.

Vocea lui Matty, care spunea că nu poate respira.

Vocea lui Caelyn, cerând ajutor.

Și o altă voce, joasă și robotică, ce îmi spunea că nu o voi mai vedea niciodată pe sora mea.

CAPITOLUL 25

Bâzz. Bâzz.

Încă îmi simțeam pleoapele foarte grele când am privit pe sub gene. Stăteam cu nasul atât de aproape de un zid, că vedeam textura crăpată a zugrăvelii. Unde eram?

Bâzz. Bâzz.

Era telefonul meu? Alarma mea era de obicei un zumzet care gâdila plăcut urechile.

Amintirile din ziua precedentă m-au inundat ca un tsunami și am sărit în sus, mai să scot un strigăt de spaimă, văzând silueta ghemuită alături de mine. Era cineva în patul meu.

Dylan.

Era tot acolo, cu telefonul lângă obraz de parcă ar fi adormit în timp ce citea ceva pe ecran, cu buzele pufăind ușor la fiecare expirație. Probabil că mama nu ar fi avut nimic împotrivă ca Dylan să petreacă noaptea la noi, dar m-ar fi omorât pe loc dacă ar fi știut că o petrecuse *la mine în pat.* Trebuia să-l fac să plece. Nici mișcarea mea bruscă, nici bâzâitul telefonului nu-l treziseră. Poate că dormea adânc, ca Akira. Akira. O, Doamne, trebuia să văd ce face!

M-am dat jos din pat și m-am repezit la birou, apoi am șovăit – telefonul meu era mort și nu eram în siguranță dacă îl foloseam sau dacă foloseam laptopul. Atunci cum să iau legătura cu ea? Uf, îmi simțeam capul ca un bolovan, limba ca un munte de nisip. Era un fel de mahmureală după panică?

Bâzz. Bâzz.

Telefonul meu. Nu al lui Dylan. Stătea la încărcat, în singurul loc unde nu ar fi trebuit să fie. *Nu.* Am întins ușor mâna după el, ca și cum ar fi putut căpăta mâini, picioare și s-ar fi putut repezi la brațele mele și m-ar fi putut mușca de față, și l-am răsturnat cu fața în sus.

A început un film care se derula singur, cu volumul dat tare. Era Caelyn – călușul negru îi fusese scos din gură, avea ochii triști și încețoșați. Ochelarii îi lipseau în continuare. Inima mi s-a strâns și am simțit că rămân fără aer. „Este ora opt într-o dimineață de sâmbătă. Și a venit timpul pentru

jocul următor”. A clipit în timp ce ochii îi fugeau dintr-o parte în alta, ca și cum ar fi citit un prompter. „Dacă nu joci, mă ucide. Ești gata?”

— Rahat!

Dylan a sforăit și s-a îngropat mai adânc în perna mea.

Plămânii parcă mi se umpleau cu pietriș. Aș fi putut jura că nu pusesem telefonul la încărcat după ce i se descărnase bateria. Chiar îmi pierdeam total mințile? Poate că îl pusese acolo Dylan, crezând că îmi face o favoare. De cât timp era pornit? Ce putuse să audă AnOnymOus1? M-am repezit și l-am scuturat de umăr.

— Dylan, Dylan, trezește-te!

— Ăăă?

A scos niște zgomote neinteligibile, apoi s-a uitat la mine, ca și când nu ar fi înțeles unde este. S-a ridicat în capul oaselor și s-a frecat la ochi.

— O, am leșinat!

— Probabil. Tu mi-ai pornit telefonul?

— Ce?

A pipăit după ochelarii de pe noptiera din spatele lui.

— Telefonul meu, am insistat, cu respirația tăiată. Tu l-ai pornit?

— Ăăă… s-a bâlbâit și s-a scărpinat la nas. De ce să-l pornesc?

La naiba. După ce verificasem ca telefonul să fie oprit, poate că îl pusesem fără să-mi dau seama pe suportul de încărcare, distrasă de întrebările lui Dylan despre lista suspecților. Nu fusesem suficient de vigilentă.

Ci neglijentă.

Neatentă.

Asta însemna că era posibil ca AnOnymOus1 să ne fi auzit toată conversația. Acum ce o să mă pună să fac? O să încerce să mă pună să-i fac rău lui Dylan? Își dăduse seama între timp că Akira nu pățise nimic? Dar era Akira bine?

— Te simți bine? a întrebat Dylan, îngrijorat de panica mea. Ce se întâmplă?

O, Doamne, trebuia să văd ce face Akira! Și mai trebuia să-l găsesc și pe Fishman. Cum naiba să fac asta acum? Oricum, trebuia să-l fac pe Dylan să plece. Nu era în siguranță dacă rămânea cu mine.

— Haide, trebuie să pleci. Dacă mama vede că ai petrecut noaptea aici, mă omoară.

S-a ridicat și și-a întins brațele deasupra capului.

— Cât e ceasul?

M-am uitat la ceasul deșteptător.

— Aproape opt.

Asta însemna că mama plecase deja la spital. Probabil că nu trecuse să vadă ce fac înainte să plece, ca să mă lase să dorm.

Dar Dylan nu trebuia să știe că nu e aici.

— Te rog. Trebuie să pleci.

Am arătat spre fereastră.

Și-a trecut degetele prin părul ciufulit, a luat termosul, a verificat dacă ceașca este goală și apoi a înșurubat capacul.

— Să te aștept? Jeepul meu e parcat…

— Nu. Îți trimit un mesaj mai târziu, după ce pleacă mama la serviciu.

S-a oprit fremătând din nări.

— Nu pleci nicăieri până atunci?

— Ce te face să crezi că am de gând să plec undeva?

A luat caietul meu și a bătut cu mâna în adresa mâzgălită în dreptul numelui lui Jeremy. Rahat. Nici măcar nu era adresa corectă. Am încercat să-i smulg caietul, dar nu-i dădea drumul.

— Nu, Crystal, este prea periculos.

Nu. Periculos era să-l implic pe el. Periculos era să mai continuăm această conversație.

— Acum chiar că ești paranoic. Numai pentru că am notat această adresă, nu înseamnă că am de gând să mă duc acolo.

— Bine, dar nu plec până nu-mi promiți că nu te duci să-l urmărești. Dacă este el și ticălosul îți face ceva rău…

— Nu mă duc, bine? i-am retezat-o și am apăsat telefonul în pulover, încercând să înăbuș vocile noastre. Acum te rog să pleci.

Am deschis fereastra și i-am făcut semn.

— Nu vreau să fiu pedepsită pentru tot restul vieții.

— Promite-mi!

Am clipit. Detestam să fac promisiuni pe care nu aveam intenția să le țin. Când mi-a văzut ezitarea, pe fața lui a trecut ceva ca o expresie de spaimă.

— Cel puțin lasă-mă să merg cu tine.

Dar dacă mergeam cu Dylan ar fi însemnat să-i dezvălui planul meu și

să-i povestesc despre AnOnymOus1, ceea ce ar fi încălcat în mod clar regulile lui. O va ucide pe Caelyn. Mă va pune să-l ucid pe el.

— Nu mă duc nicăieri.

— Ai face mai bine să-mi spui adevărul, a spus el cu o voce joasă și răgușită.

— Eu…

Înainte să pot spune ceva, m-a sărutat, lipindu-mă cu spatele de peretele de lângă fereastră. Inima parcă mi-o luase razna, în timp ce buzele lui se mișcau pe buzele mele. I-am cuprins fața în palme și l-am sărutat și eu. A scos un mic geamăt. Mă străbătea un val de căldură ca o miere fierbinte și am încercat să-l trag mai aproape, deși mă strivise deja. Doream cu disperare să mă simt în siguranță, măcar pentru o clipă. Sărutările lui erau nerăbdătoare, înfometate, ca și când s-ar fi temut să nu mă piardă înainte să mă aibă.

În momentul în care buzele noastre s-au despărțit, a șoptit:

— Promite-mi!

— Promit!

O minciună, evident.

— OK. Mulțumesc. Să-mi trimiți mesaj când terenul e liber. Vin să te iau și ne gândim împreună la ceva.

— Bine.

Și-a luat termosul și s-a urcat pe fereastră, iar mie mi se zbătea inima în piept când îl vedeam cum coboară dealul. Dumnezeule mare! Ce naiba se întâmplase cu mine?

Nu puteam să las săruturile și dorința lăuntrică să mă distragă chiar acum. Am închis obloanele și am luminat ecranul telefonului, iar filmarea cu Caelyn a pornit din nou, repetându-se la nesfârșit.

Mânia îmi ardea plămânii. Nu-l puteam lăsa pe AnOnymOus1 să-mi controleze viața. Dacă mă punea să-i fac din nou ceva Akirei? Sau lui Randall? Sau lui Dylan? Mi-am atins buzele. *Nu.* Acest joc era îndreptat împotriva mea și el era cel avantajat.

Nu puteam câștiga dacă jucam strict după regulile lui.

Era momentul să le ocolesc.

Am lăsat telefonul să-mi scape din mână și am oftat, ca și când ar fi fost un accident. S-a lovit de marginea biroului, apoi a căzut pe pardoseală. M-am aruncat peste el și am acoperit camera în timp ce țineam apăsat butonul

de alimentare timp de zece… nouă… opt… șapte… șase…

Dacă nu joci, mă ucide.

Trei… doi… unu.

•

Trebuia să mă mișc repede.

Acum aveam la dispoziție laptopul mamei. Privisem pe furiș de nenumărate ori când tastase parola și știam că este Crystal-Caelyn123. Acum eram liberă să caut adresa lui Jeremy mai repede decât la Kindle-ul meu lent, dar tot ce am putut găsi a fost adresa părinților lui. Cu o mulțime de informații inutile despre ei: vârsta, ocupația, studiile, numărul de telefon…

Aha. Numărul de telefon.

Dacă AnOnymOus1 mă putea pune să mă prefac că sunt un oarecare tip Lance Burdly, puteam și eu să mă prefac că sunt altcineva.

Însă nu puteam să-mi repornesc telefonul. Aveam în bucătărie un telefon fix pe care nu-l foloseam niciodată… dar dacă AnOnymOus1 îl monitoriza și pe acela?

Dacă ai impresia că nu m-am gândit la tot, sora ta nu va supraviețui.

M-am frecat la rădăcina nasului. Nu avea cum să se gândească la tot. Trebuia să fie o cale să-l păcălesc. Trebuia să gândesc creativ.

Am deschis o fereastră incognito și am creat un cont Gmail de unică folosință, apoi m-am logat la Google Voice. La naiba, trebuia să creez un număr nou înainte să apelez și trebuia mai întâi să verific un număr deja existent. Dar exista opțiunea să fiu apelată cu un cod de patru cifre. Pentru asta puteam folosi telefonul fix.

Riscant. Atât de riscant.

Dar ori făceam asta, ori jucam cine știe ce joc sinistru și făceam rău cuiva. Nu puteam șovăi.

M-am dus repede jos, în bucătărie, am introdus numărul nostru fix în câmpul de verificare și am așteptat să fiu sunată. Câteva clipe mai târziu, primeam configurația unui număr nou Google Voice. OK. Mă descurcam.

Am format numărul părinților lui Jeremy. Țârr, țârr, țârr!

— Alo? O voce de femeie.

— Bună dimineața, doamnă!

O, Doamne, mă amuzam copios aici!

— Aici este Jeanne, de la serviciul pentru clienți de la Citibank. Aș

putea vorbi, vă rog, cu Jeremy Fisher?

Dintr-un motiv necunoscut, am imitat un accent tărăgănat din sud, încercând să par cât mai oficială.

— O, regret, ați greșit numărul.

M-am strâmbat și mi s-a strâns stomacul. Se mutaseră și părinții lui Jeremy? Presupusesem că se mutase și locuia singur, dar poate că se mutase toată familia.

— Jeremy s-a mutat acum câteva luni, a continuat ea, umplând liniștea stânjenitoare.

Ah, asta trebuie să fie mama lui Jeremy.

— Cine ați spus că sunteți?

— Sunt Jeanne, doamnă, de la serviciul pentru clienți de la Citibank. Am încercat să-i trimitem cardul de credit la adresa din – stați să văd –, da, Lakecrest, dar s-a întors la expeditor. Dacă ați putea să-mi confirmați noua lui adresă poștală…

— Este Bridgeport Terrace 2672.

Iisuse, Doamne! Și să mai vorbim de încredere. Am tastat adresa într-o fereastră nouă ca să nu o uit.

— Ah, așa se explică, adresa pe care ne-a dat-o este cu 7226.

Femeia a chicotit.

— Este dislexic, uneori mai încurcă lucrurile. Vreți și numărul de telefon?

— Ar fi minunat, o să actualizez datele și nu vă mai deranjez.

— Niciun deranj, drăguță.

Mi-a dat și telefonul. Dar aveam deja exact ceea ce îmi trebuia.

Doi oameni puteau juca acest joc. Și nu mi-am dorit niciodată mai mult ca acum să câștig.

CAPITOLUL 26

— Ai crezut că nu voi verifica să văd dacă am un dispozitiv de urmărire, nu-i așa? am murmurat în timp ce am desprins dispozitivul de pe bara din spate și l-am aruncat în pietrișul de lângă mașina lui Matty, pe care mama lui încă nu o luase. Bucuria de a găsi dispozitivul a depășit șocul că AnOnymOus1 fusese chiar în acel loc. În acel moment, ar fi fost nevoie de ceva mai mult decât să mă urmărească pentru a mă speria.

Să-l ia naiba pe ticălosul anonim!

Să sperăm că nu va mai fi mult timp anonim.

Când am ajuns pe strada lui Jeremy – fără GPS, folosind numai indicațiile pe care mi le notasem pe caiet –, palmele îmi erau ude de transpirație. Erau treizeci de minute de când îmi oprisem telefonul. Treizeci de minute de când eram invizibilă. Am încercat să nu mă gândesc la lucrurile oribile pe care AnOnymOus1 putea să i le facă lui Caelyn la furie. Trebuia să fac asta. Era calea cea mai rapidă prin care puteam să-l prind pe Jeremy asupra faptului… sau să-l elimin de pe lista suspecților.

Planul meu era următorul: să-l spionez pe Jeremy, să-mi pornesc telefonul și să răspund la mesajul lui AnOnymOus1. Dacă Jeremy se uita la telefon exact atunci – sau, încă și mai bine, dacă și răspundea –, aveam să știu că el este AnOnymOus1. Dacă nu, atunci era altcineva.

Da, nu am spus niciodată că este un plan bun.

Am pornit pe stradă cu telefonul în mână, după ce mi-am lăsat mașina la marginea străduței rurale înguste. Pe cer atârnau nori argintii, amenințând cu o ploaie care avea să lase o strălucire de gheață pe pavajul rece. Am tremurat din cauza rafalei de vânt care scutura frunzele de deasupra mea.

Casa lui Jeremy era o clădire veche cu un etaj, care avea mare nevoie de o zugrăveală. Curtea era neîngrijită, presărată cu tufișuri crescute prea mult și buruieni care ieșeau printre bolovanii de pe aleea principală. Pe marginea aleii erau grămezi de zăpadă înnegrită, asfaltul era crăpat și denivelat. Ai fi crezut că, având milioane de abonați, câștiga suficienți bani din reclame și sponsorizări ca să renoveze locuința. Poate că nu se sinchisea. Sau poate că nu câștiga atât de mult cât credeam, mai ales dacă veniturile îi scăzuseră din cauza noastră, sau folosea bani pentru altceva – datorii sau facturi medicale

–, cine știe? Nu știam nimic despre viața lui. Poate că era totuși disperat să câștige premiul în bani de la turneu.

Cineva a țipat în apropiere și am tresărit. Pe partea cealaltă a străzii, două surori, de cinci sau șase ani, purtând jachete pufoase asortate, se fugăreau una pe alta peste pajiște, în timp ce mama lor se uita în telefon. Văzându-le, mi s-a strâns inima. Trebuia să o aduc pe Caelyn înapoi. Trebuia să fac asta.

În timp ce mă strecuram în curtea lui Jeremy, m-a cuprins un fel de amețeală. Cel puțin când intrasem prin efracție în casa Akirei, mă protejase întunericul nopții. Acum, în plină zi, eram expusă. Vulnerabilă. Nu era ca MortalDusk. Nu puteam să mă reped dintr-un tufiș în altul și să stau ascunsă. Dacă femeia de vizavi se uita la mine, eram pierdută.

Era un lucru bun că în prezent oamenii ridicau rareori ochii de pe telefon.

Mi-am tras gluga pe cap, am ocolit casa și m-am dus la cea mai apropiată fereastră. Bucătăria. Jeremy era în mod clar un îngălat. În chiuvetă și în jurul ei erau îngrămădite vase murdare, pungi cu chipsuri stăteau deschise pe blat. Deasupra aragazului atârnau cratițe și oale, un suport de lemn pentru cuțite era alături. Fanta pentru cuțitul de tranșat era goală.

Putea să nu însemne nimic. Cuțitul putea să fie în chiuvetă sau în altă parte.

Sau putea să însemne totul.

La fereastra următoare erau trase obloanele (la dracu'!), așa că am trecut mai departe, foșnind prin frunzele moarte, și m-am oprit în dreptul unei ferestre mici, chiar deasupra solului. Subsolul. M-am așezat în genunchi și mi-am ferit ochii cu mâinile ca să văd înăuntru. Luminile erau stinse, așa că nu vedeam departe în cameră, dar mi se părea neterminată. Rafturi goale de metal se întindeau de-a lungul pereților de cărămidă falsă și sub fereastră erau îngrămădite cutii de carton.

Mi-a străfulgerat prin minte o imagine: o mână înmănușată care ținea un cuțit la gâtul lui Caelyn, iar zidul din spatele ei era din cărămidă falsă.

Pulsul mi s-a accelerat, am încercat să deschid fereastra, dar era blocată, evident. Și nici nu ar fi avut rost să o sparg, era atât de îngustă, încât cred că nu mi-ar fi trecut șoldurile prin ea. Trebuia să merg mai departe.

M-am strecurat pe lângă scara din spate, și atunci am auzit. O voce

înăbușită care venea din camera alăturată. M-am lipit cu spatele de zid în timp ce inima îmi bătea să-mi spargă pieptul și am înclinat capul ca să văd înăuntru. Lumina era aprinsă, obloanele date la o parte.

El era acolo.

Fishman.

Și juca MortalDusk, cu fața la monitorul masiv de pe perete. Avea căști mari negre la urechi și vorbea către o încăpere goală. Nu înțelegeam ce spune, dar era clar că se afla într-o transmisiune.

Mi-am mușcat buza și am reflectat. Încă nu intrase în transmisiune când verificasem canalele mai înainte de pe laptopul mamei. Dacă ținea ostatică o fetiță de treisprezece ani în subsol, ar fi transmis în direct? Poate credea că acesta este un alibi, deși cam șubred. Mi-am scos telefonul din buzunar. În momentul în care îl voi porni, datele mele GPS vor fi identificabile și camera, funcțională. Era o idee incredibil de stupidă, nu-i așa? Dacă Jeremy era AnOnymOus1 și mă prindea, mă ucidea. Ca să nu mai vorbim de Caelyn.

La naiba. Aș fi vrut ca Dylan să fie aici. Și nu pentru că aveam nevoie de un cavaler pe cal alb sau alte aiureli de genul ăsta. Când plecasem de acasă, în stomac îmi clocotea atâta furie, încât simțeam că pot să-i zdrobesc fața lui Jeremy, dacă era nevoie. Dar realist vorbind, ar fi fost bine să am un sprijin, în cazul în care lucrurile mergeau rău. Cum mă puteam apăra, neînarmată și singură, de un individ sadic de douăzeci și unu de ani?

Însă era prea târziu să mă întorc. Eram chiar acolo. Trebuia să aflu.

Când am apăsat pe butonul de alimentare a fost ca și cum aș fi apropiat o flacără de un fitil de dinamită. După câteva clipe, ecranul a strălucit. Am ignorat câteva alerte și m-am dus la aplicația lui AnOnymOus1. Nu știam sigur câte mesaje ratasem, căci nu puteam să-l văd decât pe cel mai recent.

De ce e oprit telefonul? Te joci cu focul.

Am aruncat o privire spre Jeremy și mi-am mușcat obrazul pe dinăuntru. Telefonul lui era pe birou, lângă mouse. Nu-mi dădeam seama dacă era cu fața în sus. Am tastat cu degetele tremurând.

Scuze, s-a descărcat bateria. Acum e plină.

Trimis.

Timpul parcă se scurgea mai lent, în timp ce mă uitam la Jeremy și inima îmi bubuia în urechi. I s-a luminat ecranul? Nu-mi dădeam seama din acel unghi. Respiram greu, norișori de condens îmi ieșeau din gură ca niște semnale călăuzitoare.

Niciun răspuns de la AnOnymOus1.

Jeremy era în mijlocul unei lupte cu spada, se apleca în față și bătea în bara de spațiu. Poate că nu văzuse notificarea mea. În cele din urmă și-a aruncat mâinile în aer.

— Ohhh!

Cineva îl omorâse. Sau câștigase el. În orice caz, runda părea încheiată.

Poate ar trebui să încerc din nou. Jeremy tot mai vorbea cu publicul lui, destul de înăbușit, așa că nu înțelegeam cuvintele, probabil dădea informațiile post-mortem obișnuite. De câte ori câștiga, își denigra oponentul, iar când pierdea, vorbea despre o altă tactică pe care ar fi trebuit să o încerce. Am tastat alt mesaj.

Ei bine? Ce urmează?

Chiar în acel moment, Jeremy a luat telefonul.

Fusese cu fața în jos. S-a oprit din vorbit. Nu-i vedeam expresia. Strângea din fălci? Era furios? Inima mi s-a oprit.

El era. El era.

Părea să alunge un gând și a început să vorbească din nou, lăsând telefonul jos. Încă niciun răspuns de la AnOnymOus1. Era o confirmare suficientă? Ce să fac? Nu mă gândisem dinainte. Aș putea chema poliția. Ar putea să o elibereze pe Caelyn din subsol. Nu era nicio secție de poliție în apropiere. Ar fi durat un timp până să vină. Când Jeremy avea să-și dea seama unde eram, avea s-o ucidă pe Caelyn într-un ultim efort ca să câștige jocul sadic?

Caelyn.

Trebuia să privesc de la altă fereastră a subsolului. Trebuia să…

Telefonul a bâzâit. Mesaj de la AnOnymOus1.

Știu unde ești.

Nu. Nu.

Jeremy nu pusese mâna pe telefon și nici nu atinsese tastatura. Stătea cu

mâinile împreunate la ceafa și continua să recapituleze. Dictase cumva acest mesaj fără ca publicul să observe?

Nu. Mi s-a strâns stomacul. Se uitase la telefon printr-o coincidență. Nu era el AnOnymOus1.

Asta însemna că era fie Lucia, fie Zoey… sau cineva la care încă nu mă gândisem. Însemna și că încălcasem regulile lui AnOnymOus1 fără niciun rezultat. Am scrâșnit din dinți și mi-am înăbușit un strigăt de frustrare, când a apărut un mesaj.

Ai renunțat? Dacă renunți, eu voi continua să joc. Iar ea moare.

Stai, *cum așa?* Va continua să joace? Ce însemna asta? Până să înțeleg, Jeremy a privit pe fereastră și m-a văzut.

În urmă cu cinci ani

Strigătul m-a smuls din somn.

— Brady!

O voce de femeie sfâșia tăcerea din subsolul lui Zoey, iar pe scări răsunau pași.

— Întârziem la biserică…

S-a aprins lumina. Mă durea capul după numai câteva ore de somn. Matty a mormăit de undeva din apropiere.

— Ei încă dorm? Este aproape șapte și jumătate.

Mama lui Zoey, care stătea la baza scărilor într-un halat albastru strălucitor, arăta uimită.

— Păi, i-am lăsat să stea până târziu și astăzi este duminică…

Doamna Cullen a scos un alt oftat.

— I-am spus că astăzi mergem la slujba de dimineață. Brady?

A împuns în sacul de dormit al lui Brady cu vârful piciorului. Dar nu a apărut decât perna.

— Poate că e la baie, a spus doamna Bloom.

Am schimbat toți cinci priviri îngrijorate și buimace între noi.

Am încercat să mă proptesc într-un cot, dar brațul drept îmi amorțise strivit de podeaua tare.

— Nu era la el în cameră?

— Nu.

Doamna Cullen mi-a aruncat o privire confuză.

— S-a întors aici cu tine.

O, nu! Dacă nu era la el în cameră, unde Dumnezeu putea fi?

Zoey era cuprinsă de panică. Dacă mama ei afla că ieșiserăm afară să jucăm Manhunt, era pierdută. Și totul din vina mea. O să mă urască pentru totdeauna, nu-i așa? Dacă mă scotea definitiv din trioul nostru? Nu puteam să-mi pierd cea mai bună prietenă din cauza asta.

— A plecat din nou mai târziu, am spus, mirată de cât de ușor ieșise minciuna. A vrut să doarmă în patul lui. Podeaua e tare ca piatra.

Mi-am scuturat brațul fără viață ca să-mi susțin afirmația. Simțeam ace în vârful degetelor în timp ce se refăcea fluxul sanguin. Toți au încuviințat,

confirmând minciuna mea.

— Oh, a spus doamna Cullen. Știți, nici nu m-am gândit să mă uit la el în cameră. Am presupus că este aici.

A râs clătinând din cap.

— Atunci o să-i iau lucrurile. Ciudat că le-a lăsat aici…

Matty a rulat sacul de dormit al lui Brady și a strâns curelele, iar ea a strâns restul de lucruri.

— Chiar și telefonul… a murmurat ea, aruncându-l în sacoșa lui împreună cu celelalte lucruri.

După ce mamele au plecat sus, am privit spre locul gol.

— De-asta nu a răspuns la telefon, a spus Matty.

— Dar dacă Brady nu e la el în cameră? a întrebat Zoey, cu o voce aproape isterică.

— Ba este, a spus Randall. Ai auzit-o pe mama lui. Nu s-a uitat.

— Dar dacă nu este?

Mi-am mușcat buza și alte ace m-au împuns pe șira spinării.

— Nu se poate să se mai ascundă și acum în pădure…

— Nici vorbă.

Matty s-a uitat la ceas.

— Stă ascuns de… de șapte ore.

— Poate că a adormit, a spus Akira.

— Afară? a spus Zoey. E frig.

— Hei, încetați. Randall și-a acoperit fața cu perna. Pun pariu că s-a uitat la noi de la fereastra lui și a râs de noi cu fundul lui mic de pitic.

Dar nu puteam să-mi alung fiorii de spaimă, în timp ce îmi luam obiectele de toaletă din rucsac. Simțeam un gust rânced în gură. După ce m-am spălat pe dinți, m-am întors în subsol, în timp ce cineva suna la ușă. O clipă mai târziu s-a auzit o bătaie frenetică. Doamna Bloom s-a repezit să deschidă.

— Ce Dumnezeu…

De astă dată, doamna Cullen a intrat împreună cu soțul ei și cu fiul mai mare, Andrew, îmbrăcat pentru biserică în sacou și pantaloni bleumarin.

— Brady nu e acasă, a izbucnit doamna Cullen. Trebuie să fie aici.

Andrew m-a văzut și și-a dat ochii peste cap, ca și când ar fi crezut că mama lui exagerează. Dar mie mi s-a strâns stomacul. Oare exagera?

— Probabil că încearcă să tragă chiulul de la biserică, a zis domnul

Cullen.

A chicotit și și-a împins ochelarii cu ramă de sârmă mai sus pe nas. Ochii îi străluceau ca și când ar fi fost mândru de Brady, dacă asta ar fi fost adevărat.

Am alergat jos, în subsol.

— Brady nu este acasă. Toată familia a venit aici.

Zoey a rămas cu gura căscată.

— O, la naiba! a spus Matty.

— Credeți că a fost răpit? a întrebat Akira.

— Poate l-au prins urșii, a spus Randall.

— Să le spunem ce s-a întâmplat? a întrebat Akira.

Zoey a făcut ochii mari, iar mie mi-a stat inima. O mințisem deja pe mama ei și Zoey îmi ținuse isonul. Dacă spuneam adevărul acum, ar fi avut și mai multe necazuri.

Pe scări s-au auzit pași repezi care coborau.

— Ce facem? a scâncit Akira.

Zoey s-a strâmbat la mine.

— Este numai din vina ta.

Panica mi-a cuprins pieptul. Avea dreptate. Nu puteam să o las pe Zoey să aibă necazuri din cauza asta.

— Rămânem la varianta noastră, am șoptit.

Înainte să poată argumenta cineva, doamna Cullen a ajuns la baza scărilor.

— Brady? Nu e amuzant!

A căutat prin cameră, ca și când ar fi putut să se ascundă undeva în umbră. Andrew o urmărea de la baza scărilor, în timp ce deschidea ușa de la debara.

— Am vorbit despre asta. Este numai o oră pe săptămână.

— Nu e aici, am zis, luptându-mă să-mi mențin vocea calmă.

Doamna Cullen s-a uitat la mine, așteptând să adaug altceva – să adauge altcineva ceva –, dar nu vorbea nimeni. Cu cât mai puține minciuni, cu atât mai bine.

Ochii ei se plimbau de la unul la altul și buclele sale roșcate erau mai zburlite ca oricând, un semn al panicii crescânde.

— Dar unde poate să fie?

Am clătinat cu toții din cap, buimăciți.

Asta chiar că nu știam. Trebuia să fie undeva acolo, afară, în pădure. Dar dacă îi spuneam acum, avea să știe că mințisem.

Urzisem numai o minciună mică, dar era suficient ca să ne sugrume.

CAPITOLUL 27

— Hei! a strigat Jeremy.

Trebuia să mă mișc. Trebuia să *fug*. Dar parcă picioarele se revoltau împotriva neuronilor mei și eu încremenisem. Jeremy a mai spus ceva, a luat un obiect de pe birou, și-a scos căștile și s-a repezit la fereastră. M-a recunoscut și o expresie de furie i s-a întipărit pe față.

— Tu!

Ooo!

S-a repezit în hol, iar eu am ocolit în fugă scara din față, punându-mi telefonul în buzunar, în timp ce coteam pe după colț spre pajiște. Ieșise pe ușa din spate? Era chiar în spatele meu? Am privit peste umăr și m-am împiedicat de ceva, am întins reflex brațele în față, apoi am căzut. Mi-am strivit palma dreaptă de o rădăcină de copac ieșită în afară și o durere înțepătoare mi-a străpuns încheietura mâinii. Am scos un strigăt, dar nu aveam timp să mă văicăresc de durere. M-am ridicat și am luat-o la fugă prin curtea din față, strângându-mi încheietura, în timp ce Jeremy năvălea pe ușa din față numai într-un tricou negru și pantalonii roșii de pijama.

— Hei! a strigat din nou.

Am fugit spre mașină. Deși alerga cu picioarele goale, el era mai rapid ca mine – degetele i s-au înfipt în marginea glugii și m-a smucit înapoi.

— Ah!

M-am răsucit ca să-l privesc în față, gâfâind din greu. Ochii mi se umeziseră din cauza zvâcniturilor dureroase din încheietură și din palmă.

— Ce mama mă-sii faci aici?

— Eu… eu…

Telefonul mi-a bâzâit. Probabil că era AnOnymOus1. Sigur avea să mă pedepsească acum – și modul cel mai cumplit de a-mi face rău era să-i facă rău surorii mele.

— Chiar aveai de gând să intri prin efracție? a întrebat Jeremy. Să-mi piratezi contul de la MortalDusk?

— Nu! Eu…

— Ia să vedem ce ai în buzunare. Un USB? Voiai să instalezi ceva…

M-am crispat în timp ce un spasm de durere îmi radia prin braț.

— Nu…

— Întoarce buzunarele pe dos!

Uau. Sigur că da, probabil că părea ciudat ca naiba să îl spionez, dar câtă paranoia!

— N-aveam de gând să piratez nimic.

Mi-am întors buzunarele pe dos cu mâna liberă, scoțând mobilul și încărcătorul pe care îl luasem de pe birou pentru eventualitatea că telefonul s-ar fi descărcat.

— Aha! a arătat spre încărcător. Știam eu!

— Este un…

— Și ce voiai să instalezi, a? Un înregistrator de taste? Un ransomware? Aveai de gând să mă șantajezi?

— Nu…

— O, Doamne! De asta m-ai invitat ieri în parc. M-ai urmărit până acasă, nu-i așa? Așa ai aflat unde locuiesc.

— Nu te-am…

— Știi, aș putea să-ți interzic accesul pe viață la MortalDusk pentru asta. Aș putea să chem poliția…

— Vrei să încetezi o clipă și să mă lași să vorbesc? am strigat.

A tăcut, cu mâinile în șolduri.

— Bine, vorbește!

— Ăsta este un încărcător pentru mobil.

Am scos căptușeala de la buzunare.

— Nu am niciun USB, nici altceva cu viruși. N-aveam de gând să instalez nimic pe computerul tău, nici măcar să mă ating de el.

— Puteai să o faci de la distanță, a zis și a arătat spre telefon. Puteai să…

— Jeremy, am spus eu exasperată, nici măcar nu știu cum se face asta.

Posibil să știe Zoey. Dar eu? Nicio șansă. Am pus încărcătorul la loc în buzunar și mi-am șters murdăria de pe palma rănită. Durerea se potolea încet. Sau poate că numai amorțea.

Jeremy a încrucișat brațele.

— Atunci ce dracu' făceai aici?

Mi-am stors creierul să găsesc o scuză. Cum naiba să-i explic? Telefonul meu a bâzâit din nou și m-am uitat la ecran.

Pleacă ACUM sau ea moare.

Pământul îmi fugea de sub picioare.

— Îmi pare rău, trebuie să plec…

Dar Jeremy s-a așezat între mine și mașină, ridicând brațele ca o barieră.

— Nici vorbă. Am nevoie de răspunsuri. De ce naiba mă spionai?

Mi-am mușcat buza. Doar pentru că nu trimitea el mesajele lui AnOnymOus1 nu însemna că e nevinovat. Dacă lucra împreună cu altcineva?

Însă Jeremy părea sincer nedumerit de prezența mea.

Mi-am amintit de teoria lui Dylan de la spital că responsabil putea fi unul dintre membrii echipei lui Jeremy sau vreun fan. Poate avea idee cine este. Era un gest nesăbuit, absolut disperat. Dar eram disperată. Am apăsat telefonul în jachetă ca să înăbuș microfonul și am vorbit încet:

— După ce am dat unul peste altul în parc – el a pufnit, dar m-a lăsat să continui –, prietenul meu Matty…

Obraji i s-au înroșit, ochii de culoarea mierii s-au căscat larg de groază și… nu! Am alungat această amintire din minte. Nu puteam să mă gândesc la asta acum, pentru că dacă mă gândeam, simțeam, și dacă simțeam, mi s-ar fi înmuiat genunchii și m-ar fi înghițit pământul. Trebuia să mă concentrez pe găsirea lui Caelyn.

— A murit.

Expresia lui Jeremy s-a îmblânzit.

— O, rahat, da.

Bănuiala mi-a încolțit în minte.

— Stai așa, știai? De unde?

— Ăă… știi că era în direct când l-a apucat accesul de tuse? Filmarea mai este și acum pe canalul tău. Și când oamenii au auzit ce s-a întâmplat… ei bine, lumea are un simț morbid.

O, Doamne! Probabil că Randall uitase de toate în haosul de atunci. Nu e de mirare că mi-au trimis mesaje atât de mulți oameni.

— Și, ăă… îmi pare sincer rău… Dar asta nu explică de ce ești aici.

Am șovăit o clipă.

— Păi, nu suntem siguri că a fost numai o reacție alergică. Ar fi putut fi ceva… intenționat.

Jeremy era năucit.

— Stai așa, vrei să spui că l-a otrăvit cineva?

— Mai degrabă că a umblat la mâncarea lui și a adăugat nuci… dar da, în esență da. Și asta nu-i tot. Celălalt prieten al meu, Randall, a fost atacat de o echipă SWAT ieri-seară.

— *Glumești.*

Jeremy se uita la mine cu ochii mari. Presupun că asta nu se știa. Poate că șeriful Sanchez reușise să păstreze discreția în timp ce făcea cercetări.

— Și acum e bine?

— Da. De fapt, era la mine acasă când s-a întâmplat asta – am făcut o schimbare de plan de ultim moment –, dar tatăl lui a făcut un atac de cord când echipa SWAT a dat buzna.

— Sfinte…

Jeremy și-a încleștat mâinile la ceafă.

Telefonul mi-a bâzâit din nou lipit de piept și mi-a stârnit un fior în tot trupul.

— Poliția încearcă să descopere cine a sunat ca să dea informația falsă. Și am crezut că…

Fața lui Jeremy a devenit de piatră.

— Ai crezut că am fost eu.

Mi s-a strâns stomacul.

— Nu!

Păi, da.

— Eu… ăă… am crezut că poate știi cine ar fi putut să facă asta…

Telefonul a vibrat din nou. De data asta am îndrăznit să arunc o privire și mi s-au înmuiat genunchii. O mână înmănușată apucase încheietura subțire și palidă a mâinii lui Caelyn și o dâră lungă îi străbătea antebrațul. Din rană curgea sânge. O rănise. O rănise pe Caelyn. Am simțit cum îmi urcă fierea în gât și mi-am dus mâna la gură.

— O, Doamne!

— Ce este?

Jeremy a încercat să se apropie ca să-mi vadă ecranul.

— Nu pot…

M-am îndreptat împleticindu-mă spre mașină.

— Hei, stai puțin!

Și unde să mă duc? Acasă la Lucia? La Zoey? Chiar dacă aveau fiecare

un motiv întemeiat, nu-mi puteam imagina că înfipseseră un cuțit în brațul lui Caelyn. Dar cine altcineva putea fi? Mă simțeam atât de neputincioasă. Surioara mea suferea, suferea cumplit și eu nu puteam face nimic. Oare putea să sângereze și să moară din cauza acestei răni? Avea nevoie de o ambulanță, chiar în acel moment. Însă nu știam unde era ea!

Disperată, m-am întors din nou spre Jeremy.

— Locuiește vreunul dintre băieții din echipa ta pe aici, prin apropiere?

— Care…

— Cei care joacă mâine cu tine la turneu.

S-a șters la nas și și-a încrucișat mâinile, tremurând.

— Nu foarte aproape. Doi dintre ei sunt la nord de Burlington și ceilalți doi lângă graniță.

Așa mă gândeam și eu.

— Dar fanii tăi? Adică, super-fanii. Cei care se bucură când te iei de noi.

Jeremy a tresărit, poate că el nu vedea lucrurile așa. A clătinat din cap.

— Nu știu. Poate…

— Ar putea vreunul dintre ei să se ia așa de noi?

— O, la dracu'…

— Știu că sună foarte deplasat. Dar dacă e adevărat, îți vine în minte cineva care ar vrea să ne facă rău?

— Nu!

Uf, nu era de niciun folos. M-am răsucit și am alergat spre mașină și de astă dată Jeremy nu a încercat să mă oprească. După ce am urcat, am scos un oftat și am ridicat telefonul ca să mă vadă AnOnymOus1.

— Te rog, încetează. Nu-i mai face rău. Ce să fac? Spune-mi ce să fac.

Joci după REGULILE MELE sau ea moare.

Asta însemna că rana de la brațul ei nu era fatală? O, Doamne! Cine putea să tortureze și să rănească o fetiță de treisprezece ani? Am fost o proastă când m-am gândit că pot să înving această persoană. Dezechilibrul de forțe era prea mare. Nu aveam niciun avantaj asupra lui și AnOnymOus1 avea ceea ce conta cel mai mult pentru mine. M-am gândit la amenințarea că va continua să joace fără mine. Asta însemna că se puteau întâmpla lucruri cumplite oricum, dar dacă le făceam eu, o puteam salva pe Caelyn.

— Foarte bine, am spus cuprinsă de panică și mi-am șters lacrimile de pe obraji.

Jeremy mă privea cu cea mai uluită și mai bizară expresie pe chip. Trebuie să plec de aici.

— Foarte bine, o să joc. Fac orice, numai spune-mi ce să fac.

Bine. A venit timpul pentru o vânătoare prin gunoaie.

CAPITOLUL 28

Construite cu pietre vechi înalte.
Turnurile se întind spre cer.
Și deși aici în preajmă nu sunt regi.
Dacă întârzii, atunci ea va muri.

Indiciul nu putea fi mai evident. În acel punct, eram aproape impresionată de felul în care AnOnymOus1 se străduia să mențină aparențele unui joc.

Pentru că acum știam. Știam că va fi mai rău decât părea.

Adică voia să postez o fotografie cu Castelul Hanover pe Instagram pentru ce? Ca să-mi testeze calitățile inexistente de fotograf? Nu prea cred.

De aici avea să iasă altceva. Ceva cumplit. Dar aveam douăzeci de minute să fac asta, altfel… Ce alegere aveam?

Structura pitorească de la începutul secolului XX se înălța pe creasta Muntelui Morgan și era unul dintre cele mai căutate localuri pentru nuntă din Vermont. Căsnicia mamei și a tatii începuse aici și se încheiase pe vârful acestui munte. Viața era plină de ironii.

În timp ce aerul de munte îmi vântura ușor buclele, mi-am fixat obiectivul pe micul castel, fără să-mi pese nici cât negru sub unghie de compoziție sau de lumină. Încheietura mâinii stângi îmi zvâcnea din cauza căzăturii din curtea lui Jeremy și mă întrebam vag dacă mi-o luxasem, dar după aceea m-am gândit la Caelyn, la brațul ei rănit, la țipătul pe care îl auzeam din imagine. Am apăsat hotărâtă pe declanșator și am postat fotografia pe Instagram, fără legendă. Mi-am amintit cum mă urmărise aici Jeremy cu o zi în urmă și am dat la pagina mea de profil. Da, acum era publică. Nu avea sens să o trec din nou pe privat – AnOnymOus1 ar fi revenit la public oricum.

— Foarte bine, s-a făcut, am spus în telefon.

Nu e chiar un pustnic
Și mai puțin ca un crab.
Vino în locuința mea,

Altfel ea va fi înjunghiată.

De data asta mi-a dat zece minute. Dar acum eram derutată. Mai era altă clădire pe Muntele Morgan? Aceasta trebuia să fie în apropiere, din moment ce îmi acordase atât de puțin timp. Dar indiferent de câte ori am citit indiciul, pustnicul și crabul nu aveau nicio logică.

— N-ai spus niciodată că nu pot să caut pe Google, am zis cu voce tare, în timp ce tastam *munte morgan vermont monumente* în câmpul de căutare. Așa că asta nu înseamnă că trișez.

A apărut rezultatul.

Ah, bineînțeles.

Punctul de observație de pe Muntele Morgan. Nu știam că numele lui oficial era Cuibul Sturzului Eremitului, denumit așa, probabil, după numele păsării emblematice a statului Vermont și al platformei de belvedere din piatră, cu o barieră în formă de U. Nu chiar un pustnic. Eremitul era un fel de pustnic. Și mai puțin decât un crab. O pasăre, nu un crab. Vino în locuința mea. Cuibul ei. Uau! Cât timp a pregătit această aiureală sadică?

Nu puteam să ajung la platforma de belvedere decât pe jos, așa că mi-am lăsat mașina în parcarea castelului și am pornit pe poteca cunoscută pe care mergeam mereu cu tata.

Ceva mi se răsucea în adâncul inimii, acea parte din mine care îi simțea lipsea… cel puțin a celui de altă dată, îmi era dor de felul în care făcea semn spre castelul unde se căsătoriseră el și mama, ca și cum încă ar fi fost euforic că ea spusese „Da”. De felul cum zâmbea el larg și făcea gropițe în obraji. Cum îmi punea plasturi Mickey Mouse pe genunchii juliți, iar când mă plângeam că sunt pentru copii mici, își punea și el unul pe braț și spunea:

— Nimeni nu este prea în vârstă pentru șoricel.

Până la platformă era un deal și vântul îmi îngreuna respirația în timp ce alergam pe poteca de praf. Nu-mi puteam permite luxul să nu mă grăbesc. Începuse să burnițeze, picăturile reci mă înțepau în cap ca niște ace de gheață. Mi-am tras gluga pe cap. Norii argintii se întunecaseră, amenințând să se rupă. Am depășit numai un singur drumeț, o femeie de vârstă mijlocie care își plimba câinele. S-a uitat mirată la costumul meu – cine aleargă în blugi? –, dar puțin îmi păsa.

Simțeam o împunsătură sub cutia toracică și mi-am apăsat degetele pe

abdomen prin haina pufoasă a mamei, încercând să-mi ușurez durerea. Nimic nu mă ajuta, așa că m-am aplecat în față și am continuat să alerg. Mintea controlează corpul.

În sfârșit, am ajuns. Cuibul Sturzului Eremitului – la platforma cu panoramă pitorească, dincolo de o poiană, unde o barieră de piatră înaltă până la brâu se întindea în arc de cerc de-a lungul marginii stâncii. De o parte a structurii, o stâncă mare ieșea în afara marginii, iar de acolo pasionații de selfie puteau să prindă o imagine perfectă a Lacului Hanover, sclipind printre dealurile rotunde din Newboro, presărate cu pini. Lacul era cafeniu și întunecat sub cerul înnorat și vederea apei dedesubt mi-a răscolit niște amintiri.

Aici câștigasem o dată un joc.

Unul pe care îmi doream să nu fi fost nevoită să-l joc niciodată.

După ce mama refuzase să se ducă la poliție să-l reclame pe tata, decisesem să iau problema în propriile mâini. Nu-l puteam lăsa să-i facă rău lui Caelyn. Cea mai mare temere a mamei era că polițiștii nu o vor crede, așa că trebuia să strâng dovezi. Dovezi pe care tata să nu le poată nega. La urma urmelor, dacă vedeai, credeai.

Deci am făcut ce știam să fac cel mai bine.

Am transformat totul într-un joc.

Zece puncte pentru fotografia vânătăilor de pe clavicula mamei (făcută în timp ce ațipise pe canapea). Cinci puncte pentru o adâncitură suspectă din perete (sub tabloul care lipsea). Cincisprezece puncte pentru o înregistrare audio cu un schimb de țipete care culmina cu o palmă puternică (înregistrată din spatele ușii de la dormitorul lor). Douăzeci de puncte pentru un filmuleț cu el trăgând-o de la chiuvetă când îi vărsa whiskyul (înregistrat cu o cameră pusă pe frigider). Un bonus de zece puncte pentru fotografia vânătăii care rezultase de aici (făcută în timpul unui așa-zis selfie).

O sută de puncte, am decis. Am să fac o sută de puncte și după aceea mă duc la poliție.

Dar într-o duminică dimineață, cam pe când acumulasem șaptezeci de puncte, tata m-a oprit în timp ce ieșeam pe ușă, după ce mama mă sărutase pe obraz și îmi spusese la revedere.

— Unde te duci?

— La Matty. Jucăm MortalDusk.

Evitam să-mi aduc prietenii la mine, de când Matty și Akira auziseră una din ieșirile lui tati. Amândoi mă îmbrățișaseră mai lung ca de obicei înainte să plece. Ar fi trebuit să mă simt alinată, dar eram distrusă.

— Păi, și cum rămâne cu plimbarea noastră de duminică dimineață?

Am apucat cureaua rucsacului care îmi intra în umăr.

— Nu ne-am mai plimbat de luni de zile, i-am spus.

— Un motiv în plus să mergem.

Mama a intervenit.

— Și-a făcut planuri, Danny…

— Poate să le schimbe. Haide, nu o să mori dacă petreci o dimineață cu tatăl tău.

Am schimbat o privire cu mama, ca și cum nu am fi fost chiar așa de sigure. Simplul gând mă termina psihic.

Am tăcut aproape tot drumul. Înțelegeam că tăcerea mea îl irita pe tata – făcea remarci despre veveriițele care alergau pe lângă noi, despre mirosul de rouă care prevestea ploaie, apoi se uita plin de speranță la mine. Dar tăceam, gândindu-mă la privirea pe care o schimbasem cu mama. Nicio fată nu ar trebui să se întrebe dacă e în siguranță alături de tatăl ei. Iar dacă ar fi luat-o pe Caelyn în locul meu, aș fi înnebunit de îngrijorare.

— Ce-i cu tine? a întrebat în cele din urmă tata, când am ajuns la locul cu vederea panoramică.

Am știut chiar atunci că venise momentul. Adunasem suficiente puncte pentru runda finală.

— Vreau să pleci, i-am spus calmă, astfel că tata a fost nevoit să întrebe:

— Mai spune o dată!

Sau poate că auzise, dar nu-i venea să creadă.

— Vreau să *pleci,* am repetat. Să ne părăsești. Să o părăsești pe mama.

Părea sincer șocat.

— *Cum?* De ce spui asta?

— Tu ce crezi? Îi faci rău. *O lovești.* Și nu sunt sigură că nu o să ne faci rău și mie și lui Caelyn. Nu faci decât să bei și să pariezi și nu vrei să primești ajutor. Așa că vreau *să pleci.*

S-a făcut roșu ca sfecla la față atât de repede, că am făcut câțiva pași înapoi. Poate că nu fusese o idee bună să încep această discuție pe vârful stâncii. În timp ce privirile îmi alergau de la el la zidul de piatră, părea să-și dea seama ce întrebări îmi puneam. Dacă o să-mi facă rău. S-a schimonosit

la față, transfigurat de durere.

— Crystal, niciodată nu aș…

Parcă nu mai avea cuvinte.

— Foarte bine, o să accept ajutor, e în ordine? N-o să mai beau. O să mă duc la unul din centrele alea de reabilitare.

În ochi i se citeau remușcările.

— E prea târziu.

M-am strâmbat și lacrimile au început să-mi curgă cu toată forța, deși nu mi-am dat seama cum s-a întâmplat asta.

— I-ai mai spus mamei că o să cauți ajutor, dar n-ai făcut nimic. Nu faci niciodată nimic.

— Dar de astă dată o să fac. Promit.

A clătinat din cap.

— Ce vrei să spui că e prea târziu?

— Am… am strâns dovezi.

Mi-am scos telefonul și am mers la un dosar din galeria cu imagini și i-am arătat fotografiile cu vânătăile mamei.

— Am fotografii. Înregistrări. Cu ce i-ai făcut mamei. Cu certurile voastre.

A făcut ochii mari și s-a apropiat.

— Să văd…

— Nu! am sărit înapoi, pentru cazul că ar fi vrut să-mi arunce telefonul peste marginea prăpastiei.

— Le am pe toate salvate în computer și în Dropbox. Și dacă nu o părăsești pe mama, mă duc și arăt totul la poliție.

Asta era. Îmi șantajam propriul tată. Am crezut că o să spumege de furie. Dar se uita la mine cu o privire tristă, învinsă. De parcă nu se așteptase niciodată la asta, iar șocul era prea mare.

Plecase o săptămână mai târziu. Câștigasem. Era cel mai prost joc pe care îl jucasem vreodată.

Până acum.

Am luat telefonul din buzunarul de la spate, pregătindu-mă să fac o poză a panoramei pentru Instagram, când am observat o fată cu o coadă de cal scurtă, neagră, cu pantaloni negri și o jachetă mov ajustată, care stătea cu picioarele încrucișate pe stâncă, admirând priveliștea. Era…

— *Kiki?*

CAPITOLUL 29

Akira s-a răsucit ca să se uite la mine. *Ea* era! Avea ochii roșii și umflați, ca și când ar fi plâns, dar era aici. Teafără. În viață. A sărit în picioare.

— Ei bine, ale-naiba-aleluia!

Până să apuc să întreb ce însemna asta, s-a încruntat și s-a năpustit spre mine. Am stat îmbrățișate mult timp, iar ea nu știa că o strângeam așa de tare pentru că mă simțeam cu adevărat ușurată.

— Tot nu-mi vine să cred…

Vocea i-a rămas suspendată în aer.

— Știu.

Chipul lui Matty mi-a străfulgerat prin minte. Plecat pentru totdeauna.

Akira suspina încet, iar ușurarea mea s-a transformat în îngrijorare. Ce făcea aici? Nu avea cum să fie o coincidență.

— Scuze.

Akira s-a desprins în sfârșit de mine și mi-a șters umărul.

— Ți-am murdărit jacheta.

Ultimele cuvinte s-au auzit înăbușit, fiindcă o năpădise un nou val de lacrimi.

— Nu face nimic. Îmi pare rău că n-ai apucat să faci sex cu Randall, am spus, încercând să o fac să râdă. A funcționat.

— Uf, știu.

S-a șters pe față cu mâneca.

— În schimb, am vomitat pe el.

— Oricum, nu cred că a observat.

Asta pentru că intrase pe modul zombi.

— Cum se simte acum?

Și-a frecat mâinile una de alta, căci în mod clar mănușile ei mov elegante, fără degete, nu erau suficient de călduroase.

— Părea OK pe FaceTime ceva mai devreme, slavă Domnului că tatăl lui este bine, dar… cum se simțea în realitate? La naiba, apropo. Aș fi mers și eu cu tine la spital.

Clănțănea din dinți, făcând să vibreze fiecare cuvânt. Iar eu eram prea

buimăcită ca să apreciez vestea bună despre tatăl lui Randall.

— Eu… n-am fost la spital. Încă nu l-am văzut, i-am zis.

Akira a strâmbat din nas.

— Doamne, atunci de ce m-ai făcut să aștept aici o oră? E frig, tocmai mă pregăteam să renunț.

Am simțit un fior rece pe șira spinării.

— Păi, eu nu…

Am înghițit un nod. Se aștepta să ne întâlnim aici. La fel ca Jeremy ieri.

— Ai spus clar că ești la spital.

— Nu, n-am spus.

— Ba da, ai spus.

Abătut cu un deget în telefon și mi-a arătat un mesaj. De la mine.

Scuze că întârzii. Am trecut repede pe la spital ca să văd ce face Randall. Vin în câteva minute!

Mi-au înțepenit degetele. Nu trimisesem asta. Akira a continuat:

— Ai vrut să mergem în drumeție. Voiai să-mi spui ceva important, mai ții minte? Dar de ce nu puteai să-mi spui undeva înăuntru?

— Eu… ăăă…

Mintea îmi alerga nebunește. Trebuia să fie mâna lui AnOnymOus1. Dar faptul că știam asta nu mă făcea să mă simt mai puțin dezorientată.

— Mesajul acesta a venit de la numărul meu?

— Firește.

— Pot să văd?

— Ce să vezi?

— Textul.

Akira s-a strâmbat din nou, dar mi-a arătat ecranul. Numele meu era sus. Am apăsat pe el, căutând datele de contact. Eram eu. Numărul meu. AnOnymOus1 trimitea mesaje în numele meu. Nu era numai o înșelătorie.

Stai puțin…

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Akira.

Am deschis aplicația de e-mail de pe telefonul meu și m-am uitat în dosarul de e-mailuri trimise. Mi-a înghețat sângele în vene. Erau mesaje pe care nu le recunoșteam – unul către Fishman, unul către directorul școlii. Dumnezeule mare! Domnul Chen credea că eu sunt cea care îl turnase pe Dylan. Îmi amintesc cum dăduse din cap spre mine pe hol. Rahaaat!

— Ce e? a insistat Akira.

— Ascultă, am șoptit, știu că sună aiurea, dar n-am trimis eu acest mesaj. Nu ți-am cerut să vii aici.

— Dar, Crys… m-ai sunat.

Vorbea rar și tare, ca și când ar fi vorbit cu un copil de trei ani.

— M-ai implorat chiar să ne întâlnim aici.

Vorbele ei mi s-au strâns în jurul plămânilor, sufocându-mă. Nu vorbisem cu Akira dimineață. Am clătinat din cap.

— Nu, nu te-am rugat.

Akira și-a mușcat buzele și s-a uitat la mine. Apoi a izbucnit în râs.

— Te joci cu mine, nu? Adică așa, ca să mă faci să mă simt mai bine.

A înclinat capul.

— De fapt, nu e deloc amuzant…

— Nu glumesc. Vorbesc serios.

— Dar mi-ai lăsat mesaj vocal – unul ciudat, a zis și mi-a aruncat o privire plină de reproș. Apoi te-am sunat și am vorbit.

— Stai puțin, e un mesaj vocal?

Și-a schimbat expresia tulburată.

— Uite, încă nu l-am șters.

A bătut din nou în ecran, apoi mi-a întins telefonul. Nu lăsam niciodată mesaje vocale, aceasta era politica mea personală. Căsuța mea vocală era plină de ani întregi de mesaje și refuzam să o verific. Dar era acolo. Un mesaj vocal de la mine. Datele mele de contact. Numărul meu. Dat la ora 6.30 dimineața, înainte să mă trezesc.

Cel puțin, nu credeam că mă trezisem încă.

Akira s-a rezemat de bariera lată de piatră și se juca cu o crenguță pe care o rupsese. Se uita la mine în timp ce apăsam pe redare și duceam telefonul la ureche.

Bună, Kiki. Scuze că telefonez atât de devreme, dar… dar trebuie neapărat să vorbesc cu tine. Este foarte, foarte important. Poți să mă suni înainte să vorbești cu altcineva? Te iubesc.

Mă simțeam ca și când m-aș fi scufundat în apele reci ale Lacului Hanover. Detestasem întotdeauna cum îmi suna vocea în transmisiunile noastre în direct, părea oarecum străină. Iar asta era vocea mea. Intonațiile și inflexiunile mele. Chiar și faptul că îi spuneam Akirei Kiki. Zoey și cu

mine eram singurele care îi spuneam Kiki.

Acesta era lucrul cel mai tulburător.

— Așadar… m-ai sunat înapoi? am întrebat.

Akira a chicotit nervos.

— Daa… chiar nu-ți amintești? Ne-am înțeles să ne întâlnim. Ai spus că ai ceva de făcut mai întâi în oraș, așa că ai vrut să ne întâlnim aici, în loc să mergem cu mașina împreună.

A desprins puțină scoarță de pe crenguță.

— Mă întreb dacă nu este vreun sindrom posttraumatic. Ai leșinat?

Oare avea dreptate? Avusesem de gând să-i povestesc Akirei că Zoey trișase și mă șantajase? Din moment ce îi spusesem lui Dylan aproape toată povestea… și apoi creierul meu făcuse un scurtcircuit?

Nu. Nu era posibil. Dylan stătuse în pat alături de mine – mi-aș fi amintit că l-am ocolit ca să iau telefonul fără să-l trezesc și după aceea că mă urcasem din nou în pat.

Trebuia să fie mâna lui AnOnymOus1. M-am gândit la schimbătorul de voce pe care îl folosisem cu o zi în urmă ca să transmit o informație falsă, telefon care acum era într-o pungă de plastic undeva pe fundul lacului. Ar fi putut folosi tot un schimbător de voce. Unul mai convingător decât cel pe care îl folosisem eu. Dar nu sesizase numai tonul și înălțimea corecte, folosise inflexiunile mele, felul meu de a pronunța, chiar și porecla pentru Akira. Probabil că mă cunoștea al naibii de bine.

— Ce se întâmplă? a întrebat Akira. E clar că nu e în ordine ceva.

— Nu… nu pot să-ți spun.

Începuse din nou să plouă mărunt, dar am ignorat amândouă ploaia.

— De ce nu?

Mi s-a frânt inima văzându-i expresia îndurerată.

— Am crezut că ne-am înțeles. Niciun fel de secrete între noi. Niciodată. Dar îmi ascunzi ceva de câteva săptămâni.

— Ce vrei să spui?

— Ce se întâmplă între tine și Zoey? a întrebat.

Firește. Detesta faptul că niciuna dintre noi nu-i spunea. Mi-am trecut o mână peste față. Era o poveste atât de lungă, iar eu încă încercam să înțeleg de ce o adusese AnOnymOus1 pe Akira aici. Era o modalitate de a-mi distrage atenția, ca în cazul lui Jeremy? De ce să ne pună să ne întâlnim tocmai aici…

Când am înțeles, parcă m-a lovit un meteorit. Știam care va fi jocul următor. Nu. Nu puteam permite să se întâmple una ca asta. Am privit înapoi la potecă, distanțându-mă de Akira și de bariera de piatră.

— Ce este…

— Puma! am strigat. Fugi!

Akira a făcut ochii mari și a privit spre pădure.

— Unde?

— Fugi! Pleacă de-aici!

Am crezut că o salvasem cu o seară în urmă. Credeam că fusesem mai deșteaptă decât AnOnymOus1. Însă ticălosul nu ceda așa de ușor. Firește că nu ceda.

Telefonul a bâzâit în buzunar, exact la timp.

— Dar tu…

— La naiba, Kiki! Fugi!

Numai dacă ar fi Dylan, care să vadă ce fac. Numai dacă ar fi oricine altcineva. Dar aveam toate alarmele în funcțiune, mai puțin una.

Și dacă îl ignoram? Ce o să-i facă AnOnymOus1 lui Caelyn? O tăiase deja. Sângera. Însă spusese că o va ucide dacă încalc regulile, iar eu le încălcasem deja o dată astăzi.

Așa că m-am uitat în telefon.

Un cuțit apăsat pe gâtul palid al lui Caelyn, care își ținea ochii închiși. Am pălit, vederea mi s-a încețoșat, totul avea contururi neregulate și îmi venea greu să citesc textul din fața mea.

> Hai să jucăm „Jocul de-a împinsul”. Împinge-o pe Akira peste stâncă sau sora ta moare. Ai două minute. Ești gata? START!

Cum puteam să aleg? Akira sau Caelyn. Caelyn sau Akira. Sunt anumite alegeri pe care niciun om nu ar trebui să le facă niciodată. Una este ca un doctor de la Urgențe să decidă ce pacient primește ventilatorul. Sau ca un pompier să decidă pe cine scoate afară dintr-o clădire în flăcări. Ca o echipă de salvare să stabilească ordinea în care va salva oameni cu elicopterul dintr-o inundație. Alegerea lor va permite unui străin să supraviețuiască.

Dar aici era vorba despre altceva. Alegerea mea avea să arunce o persoană pe care o iubeam în afara acestei lumi. Să-mi sfâșie sufletul în două. De aici nu exista cale înapoi.

— Ce se întâmplă? Akira striga la mine, privind de la chipul meu la

telefon.

O, Doamne, după ce Akira suferise atât de mult în ultimii ani – bătăliile pe care le dusese cu propria minte și le câștigase –, nu se putea termina așa! Nu era drept. Nu era corect. Acum refuza să fugă, refuza să mă lase în pericol. Avuseserăm întotdeauna grijă una de alta. Întotdeauna. Sau poate știa că mințeam în legătură cu nenorocita de pumă. Mă citea întotdeauna ca pe o carte deschisă. Cum puteam să o ucid? Cum puteam să-mi ucid cea mai bună prietenă?

Ei bine, practic, era clar cum. Puteam să o îndemn să se uite la ceva aproape de margine și nu era nevoie decât de un mic brânci dat pe neașteptate. Se va rostogoli peste stâncile de jos, se va lovi la cap, își va frânge gâtul sau șira spinării. Nu ar fi fost prima dată când se întâmpla așa ceva. La fiecare câțiva ani, un fotograf foarte zelos sau un amator neglijent de selfie-uri aluneca de pe stâncă, plonjând în adâncime.

Am închis ochii. Numai să-mi imaginez și era insuportabil. Dar dacă nu o împingeam pe Akira, AnOnymOus1 îi tăia gâtul lui Caelyn, iar surioara mea avea să dispară pentru totdeauna și tot ce făcusem ca să o salvez ar fi fost în zadar. Matty ar fi murit degeaba. Tatăl lui Randall ar fi avut atacul de cord fără nicio noimă. Încercasem atât de mult să o protejez pe Caelyn – jucasem jocul sadic, luptasem pentru premiul în bani al turneului, îl alungasem pe tata. Și acum, după toate acestea, o lăsam de izbeliște.

Cum aveam să supraviețuiesc, știind că nu făcusem totul ca să o salvez?

Cum avea să mă ierte mama pentru că am lăsat-o să moară?

Cum aveam să mă iert eu pe mine?

Dar și Akira era sora mea, chiar dacă nu de sânge. Și chiar dacă nu ar fi fost, tot nu merita să moară. Ce făcea ca viața lui Caelyn să fie mai valoroasă decât a Akirei? Cum putea cineva să facă o asemenea alegere?

— Crystal!

Adidașii Akirei scrâșneau pe pietriș și, dintr-odată, ea a apărut chiar în fața mea. M-a apucat de umeri și m-a zgâlțâit blând.

— *Te rog,* spune-mi ce se întâmplă.

Telefonul mi-a vibrat din nou. Am deschis ochii larg și m-am tras instinctiv din fața ei, apropiindu-mă de marginea stâncii.

— Nu pot.

Încă o imagine cu Caelyn. Fără text de astă dată. Cuțitul era tot la gâtul ei, dar acum o dungă subțire, roșie îi brăzda pielea. Și de astă dată, sora

mea urla.

Sau eu urlam.

Nu-mi dădeam seama.

Înainte să pot reacționa, Akira s-a repezit la mine și mi-a smuls telefonul, lăsându-mi-l pe al ei în pumnul încleștat.

— Nu! am strigat.

Dar era prea târziu. S-a uitat la imagine și a rămas înmărmurită.

— Ce naiba?

M-am repezit după telefon și am simțit o împunsătură dureroasă în încheietura stângă din cauza mișcării bruște. Akira m-a dat la o parte și l-a ridicat mai sus.

— Asta e Caelyn?

A alergat la celălalt capăt al zidului de piatră, încercând să vadă altă fotografie, însă nu mai erau altele. Nu puteai vedea decât o fotografie o dată.

Am întins din nou mâna după telefon.

— Dă-mi-l înapoi…

— Încetează! a țipat Akira, zgribulindu-se din cauza ploii mărunte și reci. Spune-mi ce se întâmplă.

Am întins brațul cu palma desfăcută.

— Te rog, dă-mi-l înapoi.

— De ce nu mă lași să te ajut?

Buza de jos îi tremura și a pășit înapoi pe bolovanul care ieșea peste margine și era presărat acum cu puncte negre acolo unde căzuseră picăturile de ploaie. Ne-am tras amândouă glugile pe cap. Mă uitam îngrijorată la stâncă, iar picioarele îmi tremurau de amețeală. Știa că mi-e frică de înălțime. Știa că nu mă voi lua după ea.

— Kiki, te rog, am șoptit șuierat.

Nu puteam s-o împing peste margine.

— Hai să plecăm de aici.

Nu pot, nu pot, nu pot.

A mai făcut un pas înapoi.

— Numai după ce îmi spui ce naiba se întâmplă…

Pe fața ei se vedea că începe să înțeleagă, că punea lucrurile cap la cap și reconstituia adevărul.

— Am avut dreptate, nu-i așa? Ne urmărește cineva. Și toate acestea

sunt legate între ele. Au răpit-o pe Caelyn. O, Doamne, te-au amenințat să taci?

Spaima mi-a cuprins inima. *Dacă spui părinților sau altcuiva, ea moare.* Dar dacă cineva ghicea de unul singur?

Nu puteam să-mi asum acest risc. Nu puteam să o las să vadă următorul mesaj, indiferent care ar fi fost.

M-am apropiat de stâncă târșâindu-mi picioarele și m-am uitat la vârfurile pinilor de dedesubt, de sub stâncă. M-a cuprins un val de amețeală și trupul mi-a fost scuturat de un spasm. Ploaia înghețată îmi făcea și mai rău.

— Dă-mi telefonul, bine?

L-am întins la schimb pe al ei, ca o ofertă de pace.

— O, Doamne, a spus ea din nou, fiindcă faptul că nu negasem îi confirma adevărul.

Dintr-odată, s-a uitat la ecran. Probabil că vibrase. Ochii i s-au umplut de groază și a rămas cu gura căscată.

Mi-a stat inima și panica mi-a cuprins toate capilarele din corp. Caelyn. Trecuseră cele două minute?

— O, Doamne, ce e asta?

M-am repezit înainte, fiindcă spaima pentru Caelyn depășise pe moment frica de înălțime.

Akira s-a schimonosit și a lipit ecranul de piept.

— Nu, nu te uita!

Ce nu mă lăsa să văd?

— Dă-mi-l!

Am încercat să smulg telefonul din mâna ei și am scăpat pe jos telefonul Akirei. A întins instinctiv mâna să-l prindă.

Atunci și-a pierdut echilibrul.

Bolovanul cobora în pantă în spatele ei și era alunecos din cauza ploii înghețate. Akira nu și-a mai putut recăpăta echilibrul. A repezit brațele înainte și am încercat s-o apuc de unul, dar totul s-a petrecut atât de repede, încât nu am prins decât aerul. Cu mâna încă încleștată pe telefonul meu, cu ochii plini de groază, cu gura deschisă într-o grimasă îngrozită, a căzut pe spate. Am strigat amândouă. M-am lăsat pe vine, mi-am acoperit urechile cu palmele și am închis strâns ochii în timp ce strigătul ei se rostogolea în jos.

CAPITOLUL 30

Căderea Akirei a părut să dureze o veșnicie, până când un pâlc de pini a trosnit și strigătul ei a încetat brusc.

— Kiki!

M-am lăsat în patru labe și am încercat să mă uit peste margine, dar nu am putut, nu am putut, nu era nicio margine – bolovanul cobora treptat până devenea prea abrupt. Nu puteam să mă mișc, nu puteam să respir, șocul mă străbătea din cap până în picioare. Pieptul mi se înălța și cobora, de parcă mi-ar fi venit să vomit și tot trupul îmi tremura atât de violent, încât mă temeam că mă voi apleca prea tare în față și voi cădea și eu. Mi-am încleștat degetele de stâncă, deoarece simțeam nevoia să apuc ceva, dar nu era nimic, nimic, iar Akira nu ar fi putut supraviețui acestei căzături. Am scos un urlet cumplit, în timp ce lacrimile fierbinți și ploaia rece se amestecau pe fața mea.

Nu putea fi adevărat.

Akira trebuia să meargă la Universitatea Cornell, să devină arhitectă, să aducă mai multă frumusețe în această lume. Și acum totul – planurile, visurile ei –, totul se spulberase dintr-odată. Pentru că eu o ucisesem. Îmi ucisesem cea mai bună prietenă. Poate că nu o împinsesem eu, dar mă luptasem cu ea să-mi iau telefonul, deși eram într-o poziție atât de precară.

Nechibzuită.

Neglijentă.

Era vina mea. Era ca și cum aș fi împins-o, așa cum dorise AnOnymOus1.

AnOnymOus1. Rahat! Telefonul meu zburase în jos de pe stâncă împreună cu Akira și conexiunea noastră se întrerupsese. Nu mai aveam decât câteva ore ca să câștig jocul. Dar cum să joc fără un set nou de reguli? Eram forțată să abandonez?

Dacă abandonezi, voi continua să joc fără tine. O, Doamne! Trebuia să-i previn pe ceilalți. Inspiră. Expiră. Doar eu și aerul.

Inspir.

Expir.

Când am reușit să-mi potolesc respirația, am încercat să mă concentrez.

Tremuram prea rău ca să rămân pe acea suprafață denivelată și m-am dat câțiva pași înapoi ca să fiu în siguranță. Telefonul Akirei zăcea cu fața în jos la câțiva pași de mine, în husa lui mov. Poate că a supraviețuit căzăturii. În acest caz, trebuia să telefonez după ajutor. Am întins brațul, mai mult, și mai mult, și degetele mele tremurătoare au agățat husa mov, dar au împins-o mai departe. Amețeala îmi alerga pe șira spinării.

O, Doamne! Nu! Respiră adânc. Puteam să fac asta. Trebuia să fac asta.

M-am aplecat cât mai putut de mult și am apucat telefonul, apoi m-am retras în patru labe, ignorând durerea din încheietura mâinii, de parcă o mână uriașă, monstruoasă, ar fi putut să se înalțe din copacii de jos și să mă smulgă de pe stâncă. Atunci când m-am aruncat înapoi pe potecă, tăieturile din palma stângă îmi sângerau din nou. M-am ridicat anevoie în picioare și m-am aplecat peste bariera înaltă până la brâu ca să mă uit în prăpastie.

Nu vedeam din acel unghi decât o bucățică din jacheta mov a Akirei. Era cumva… o mișcare? Sau numai crengile care foșneau mișcate de vânt?

— Kiki!

Am strigat-o iar și iar, sperând că își va recăpăta cunoștința și îmi va răspunde. Era o pantă atât de abruptă; trebuia să ocolesc lacul și să ajung la ea pe partea cealaltă.

Am luminat ecranul Akirei – chiar dacă era blocat și nu știam parola, puteam accesa ecranul de urgență. Mi-am pus degetul mare pe tasta de urgență. *Dacă chemi poliția, ea moare,* mi-am amintit.

— La naiba!

Avea AnOnymOus1 să afle măcar? Chiar dacă nu urmărea telefonul Akirei, putea să monitorizeze stația radio a poliției. În acea clipă, nu deosebeam între credibil și paranoia. Oricum, nu puteam rata o ocazie de a salva viața Akirei – dacă mai exista o viață de salvat – numai pentru că un sadic era sigur că i-o luasem eu.

Așa că am sunat la 911. Am ținut telefonul la ureche. Am așteptat să aud soneria de apel și nu am auzit nimic.

Apelul nu se formase. Firește.

— Glumești!

Telefonul detecta numai un semnal foarte slab – suficient ca să transmită mesaje, probabil, dar nu și pentru apeluri. Universul nu se mai oprea din a-mi da pumni în față.

Sau poate că AnOnymOus1 blocase telefonul. Exact așa cum bănuiam

că făcuse când încercasem să sun la 911 atunci când Matty își dădea ultima suflare.

Paranoia? Sau era posibil?

Nu conta. Trebuia să aduc ajutoare, să-mi avertizez prietenii și să o găsesc pe Caelyn înainte să moară din cauza sângelui pierdut. Tăietura de pe gât nu părea adâncă în imagine, dar nu puteam fi sigură. M-am repezit în jos pe potecă spre parcarea castelului, sperând să dau peste femeia cu câinele. Însă potecile erau pustii acum, când ploaia se întețise.

Când am năvălit în parcare, un cuplu se pregătea să urce într-un SUV negru și închidea umbrelele.

— Stați așa! am strigat. Ajutor!

Șoferul s-a răsucit să se uite la mine și l-am recunoscut.

— Domnule Ferguson!

Profesorul nostru de chimie. Nu o vedeam prea bine pe femeia de pe locul din dreapta. Știam că este logodit; poate că era logodnica lui și căutau un loc pentru nuntă. Ei bine, eram pe cale să stric atmosfera.

— Crystal! Ce s-a…

— Vă rog, am spus eu gâfâind. Sunați la 911… Akira… locul cu panorama… Cuibul Sturzului Eremitului… A căzut de pe stâncă. Ar putea fi moartă… Nu știu… Telefonul nu merge.

— O, Dumnezeule mare! a spus logodnica domnului Ferguson.

Am aruncat o privire la ecranul telefonului Akirei. Acum era semnal mai puternic, dar domnul Ferguson forma deja numărul de pe telefonul lui. În timp ce îl ducea la ureche, a întrebat:

— Dar ce făceați aici?

Am dat din cap.

— Păi… stăteam de vorbă. Am venit în drumeție. S-a format apelul?

Domnul Ferguson a ridicat un deget.

— Bună ziua, este o urgență în Parcul de Stat Newboro…

Acum, când știam că vor veni ajutoarele, am alergat spre mașina mea, în capătul celălalt al parcării.

— Stai, Crystal! a strigat domnul Ferguson în urma mea.

Dar nu puteam să rămân pe loc. M-am aruncat în mașină și am ieșit din parcare. O, Doamne! Unde să mă duc mai întâi? Akira spusese că Randall s-a întors la spital.

Și trebuia să ajung la el înaintea lui AnOnymOus1.

În urmă cu cinci ani

Poliția nu ne-a interogat prea mult timp.

Le-am spus că adormiserăm uitându-ne la Frozen. *Brady își dorise să doarmă în patul lui. Nu eram siguri la ce oră plecase, poate pe la 1.00 noaptea. M-am gândit la un moment dat că adevărul va ieși la iveală într-un șuvoi de lacrimi, însă eram cu toții prea înspăimântați ca să mai spunem altceva. Până și Zoey a respectat scenariul, deși credeam că felul în care își strângea buzele ca și cum ar fi păstrat cu forța un secret o dădea de gol. Dar părea că nu.*

Părinții și bunica lui Zoey dormiseră toată noaptea. Nu auziseră când ieșiserăm afară și ne strecuraserăm apoi înapoi. Și poliția nu avea niciun motiv să ne suspecteze.

Când au venit părinții noștri, ne-au îmbrățișat strâns, de parcă o creatură ar fi coborât din cer și l-ar fi smuls pe Brady din spațiul dintre casa lui și casa lui Zoey, cruțându-ne pe noi, ceilalți. Mama și tata aproape că m-au sufocat cu îmbrățișarea lor, iar Caelyn s-a lipit de mine, chiar și atunci când ceilalți frățiori de vârsta ei s-au întins pe covorul din salon ca să se joace cu LEGO-ul lui Zoey. Andrew s-a așezat într-un colț. Arăta neputincios și jalnic, în timp ce se uita la copiii care se jucau, cu ochii înroșiți de parcă și-ar fi reținut lacrimile toată dimineața.

— Aveți camere de supraveghere? a întrebat șeriful Sanchez în bucătărie, unde se adunaseră părinții.

Îl știam de la școală – conducea programul DARE, ne spunea că drogurile ne vor transforma creierele într-un terci.

— Da, a spus doamna Bloom.

I-am aruncat o privire lui Zoey peste capul lui Caelyn. Se așezase între noi, ținându-se de brațul meu.

— Numai la ușa de la intrare, a murmurat Zoey.

Noi ne strecuraserăm afară pe ușa laterală.

— Nu avem, a zis tata. Ne-am gândit la asta, dar rata infracționalității este atât de scăzută și nu ni s-a furat niciodată nimic, așa că ne-am spus că ar fi o risipă.

Ceilalți părinți au murmurat scuze asemănătoare.

— Vom verifica în cartier, a spus Sanchez. Să vedem dacă este vreo filmare.

Mi s-a strâns stomacul. Era vreo înregistrare cu noi când fugeam prin curtea cuiva? Nu mă gândisem că și casele ne-ar fi putut supraveghea.

Zoey ne-a făcut semn tuturor să ne vedem în hol. Am reușit să mă desprind din strânsoarea lui Caelyn, promițându-i că mă voi întoarce repede, și m-am strecurat în urma lui Andrew spre ușa din față, unde se adunaseră prietenii mei.

— Trebuie să spunem ceva, a șoptit Zoey.

— Dar o să dăm de necazuri, am intervenit eu, uitându-mă la Akira ca să cer sprijin, dar ea a tăcut.

— O să avem necazuri și mai mari dacă am fost surprinși de o cameră, a spus Zoey. Vor ști că am mințit tot timpul.

— Dar poate că nu am fost filmați, am zis eu.

— Acum e oricum prea târziu, nu-i așa? a spus Matty. Chiar dacă mărturisim acum ceva, vor ști că am mințit.

— Corect, a încuviințat Randall. Eu spun să stăm și să așteptăm să vedem ce se întâmplă. Ce mai contează câteva ore?

După chipurile noastre încordate, se vedea că gândeam cu toții la fel.

Dar ar fi contat pentru Brady.

CAPITOLUL 31

Când eram la jumătatea drumului spre spital, telefonul Akirei a sunat pe locul din dreapta mea. Mi s-a strâns inima, auzind tonul de apel atât de pașnic – o temă din Minecraft, jocul ei video preferat. L-am luat fără să încetinesc și am îndrăznit să arunc o privire la ecran.

Apel de pe FaceTime de la Randall.

Am tras brusc de volan și am oprit pe marginea șoselei cu o singură bandă. Mașina din spatele meu a virat, iar șoferul, un individ masiv, a apăsat pe claxon și mi-a arătat un semn obscen cu degetele.

— Mai slăbește-mă! am strigat eu înainte să răspund la apel.

Mai că mă așteptam să-l văd undeva, într-un șanț sau ca o siluetă încețoșată, dar chipul perfect luminos și în viață al lui Randall a umplut ecranul.

— O, slavă Domnului! am spus. Ești bine?

Randall a ridicat din sprâncene nedumerit. Chiar și pe video, vedeam că are ochii înroșiți și umflați. Eram gata să pun pariu că nu dormise nicio secundă.

— Unde este Akira?

Bineînțeles că el sunase – probabil se întreba de ce Akira nu ajunsese încă la spital.

— Akira… aa…

Cuvintele mi-au rămas înțepenite în gât. Era în viață sau moartă? Căderea Akirei fusese un accident? Zoey se repezise imediat să dea vina pe mine pentru negrese. Va pune și el lucrurile cap la cap și va ajunge la concluzia greșită?

— Și-a uitat telefonul la mine în mașină, am spus eu, ocolind întrebarea. Ești tot la spital? Cum se simte tatăl tău?

— E bine.

Arăta tot nedumerit.

— Am mers acasă să dormim câteva ore, dar mama ne-a târât înapoi aici pe la șase. Tata este acum la reanimare, doarme.

Randall a apropiat brusc telefonul atât de tare, că-i vedeam porii de pe nas.

— Doamne, parcă ți-a explodat o bombă în față.

Am ripostat:

— Uite cine vorbește!

— Ce nepoliticos! a intervenit altcineva.

Stai așa, cunoșteam această voce…

Randall s-a făcut mai mic când a lăsat telefonul în jos.

— Știe că glumesc.

Dar s-a strâmbat la mine și a clătinat din cap, de parcă ar fi vrut să spună „de fapt, nu glumesc”.

Pe ecran a apărut încă o față, care încerca să mă privească mai bine. Am simțit cum îmi îngheață inima.

— Lucia?

Nu! Panica m-a strâns de gât ca un clește. Ea era AnOnymOus1. Era disperată să nu ne lase să spunem adevărul despre ea și să-i distrugem viitorul. Mă învinsese la spital. Ajunsese înaintea mea la Randall. Ajunsesem prea târziu. Nu, nu, nu.

— Bună, Crystal.

M-a salutat cu o mișcare ușoară din degete, jubilând.

— Pleacă de lângă el.

Inima îmi bătea sălbatic, în timp ce zâmbetul i se ștergea de pe față. Cum putuse să o înjunghie pe sora mea? Cum putea să o lase singură sângerând? Cum?

— Hei, potolește-te! a zis Randall și a mutat ecranul doar spre fața lui. Mi-a trimis un mesaj aseară și i-am povestit despre tata.

O ceață galbenă, roz și verde a umplut ecranul.

— Așa că a adus flori pentru mama. Vezi?

Probabil că Lucia ne trimisese tuturor mesaje de simpatie. Randall era așa de naiv.

— Îmi pare nespus de rău de Matty, a spus Lucia.

Randall a înclinat camera spre ea, iar eu am căutat urme de sânge. Dar era îmbrăcată toată în negru. Și apoi, s-ar fi schimbat de orice haine incriminatoare înainte să vină la spital.

— Îmi pare rău pentru tot. Nici nu-mi pot imagina prin ce treceți.

La fel ca și mesajul ei din seara trecută, nu erau cuvintele unui psihopat. Însă AnOnymOus1 era inteligent. Știa cum să ne deruteze.

Am inspirat adânc și mi-am lipit pe față un surâs la fel de fals ca al ei.

— Randall? am rostit printre dinți. Pot să vorbesc numai cu tine o secundă?

Lucia s-a încruntat, dar s-a dus înapoi la locul ei, ieșind din cadru.

— Ce e? a întrebat Randall.

— Singur, Randall.

— Foarte bine, foarte bine.

Și i-a spus Luciei.

— Mă întorc imediat.

Ecranul s-a încețoșat și s-a umplut de pixeli, apoi Randall a reapărut în fața unui zid de faianță alb cu verde.

— Și apropo, de ce mi-ai ignorat mesajele?

— Oh… ăăă… nu le-am văzut!

A scos un oftat înciudat.

— Păi, ascultă… o să plecăm de la spital să luăm ceva de mâncare pentru mama lui Matty și, știi, să-i facem o vizită…

— Nu! am strigat.

Lucia încerca să-l ademenească în afara spitalului. Cum de putea fi atât de inconștient? Trebuia să-i opresc.

— Să nu îndrăznești să pleci din spital împreună cu ea.

— Fato, relaxează-te. Să aduci cuiva un omagiu nu înseamnă pentru nimeni o întâlnire pasională.

Mai că îmi venea să râd. Dacă singura mea grijă ar fi fost că Lucia încalcă teritoriul Akirei!

— Nu este…

— Și tocmai o sunasem pe Akira ca să o rog să ne întâlnim acolo. Și apropo, unde e?

I-am ignorat întrebarea.

— Dar de ce stai de vorbă cu Lucia? Cum mai poți avea încredere în ea, după tot ce a făcut?

— Și-a cerut scuze pentru asta. Chiar acum.

Mi s-a oprit respirația.

— A recunoscut că ne-a trimis trolli?

Când o luase Zoey la întrebări, negase totul.

— Da. Și că v-a mințit, pe tine și pe Zoey. Vrea sincer să-i ceară scuze Akirei, știe ce contează cel mai mult. Și se simte îngrozitor că nu a apucat să-i ceară scuze lui Matty.

Vrea să se revanșeze. S-a oferit chiar să ia locul lui Matty la turneul de mâine, ca să putem juca cu toții.

Mi s-a strâns inima. Așadar, *era* vorba de MortalDusk. Probabil că își perfecționase aptitudinile și voia să facă parte dintr-o echipă de turneu.

— O, ce mare sacrificiu! *Haide,* Randall, miroase cale de o poștă! Cum de nu-ți dai seama?

— Nu e nimic de văzut. S-a gândit că avem oricum nevoie de șase jucători.

O, Doamne, nu știa că mai rămăseserăm doar patru. Mai era loc pentru încă unul.

— Randall, trebuie să respecți programul, chiar acum.

Vocea îmi tremura frenetic.

— Cineva ne urmărește. Cineva te-a reclamat la SWAT. Și eu cred că ea a fost. Nu poți avea încredere în ea. Nu poți pleca din spital împreună cu ea. Trebuie să rămâi într-un loc public. Te rog.

Randall și-a încleștat maxilarele și arăta, o dată în viața lui, cu adevărat furios. M-a luat prin surprindere.

— Crystal, încetează! Încetează să mai crezi întotdeauna tot ce e mai rău despre toată lumea. Ești așa de… așa de… paranoică!

Mi-a sărit inima din loc. Din nou acel cuvânt. Paranoică. Îl scuipase ca și când ar fi încercat să găsească altul, dar nu se potrivea niciunul. Zoey îi spusese lui Dylan că sunt paranoică, îi turnase minciuni despre mine ca să-l facă să creadă că nu se poate avea încredere în mine. Le băgase această idee în cap și celorlalți prieteni ai noștri?

— Lucia e amabilă, a continuat Randall. A ieșit din casă pentru a veni aici.

— Dar de ce?

— Poate pentru că este o persoană amabilă. Poate că a greșit o dată, dar nu așa e ea cu adevărat. Numai pentru că noi suntem îngrozitori, nu înseamnă că toți ceilalți sunt la fel.

Mi s-a pus un bolovan în gât. Știam că se referea la ceea ce îi făcuserăm lui Brady. Și mă întrebam dacă nu eram puțin paranoică – mă repezeam să-i suspectez pe oameni, să cred ce e mai rău despre ei – pentru că nu aveam încredere în mine însămi.

Eram cea mai mare mincinoasă pe care o cunoșteam.

— Crede-mă, nu a fost Lucia. Am vorbit mult chiar acum despre toate

astea. Nu mă place… sau așa ceva. Știu ce gândiți voi, fetele. A început să se uite la noi pe YouTube vara asta și i s-a părut că sunt amuzant. I-au plăcut filmele mele cel mai mult. Asta e tot.

Transmisiunile în direct ale lui Randall aveau cei mai mulți privitori pe canalele noastre, urmate îndeaproape de Matty, spre marele necaz al lui Zoey – dar nu era nicio surpriză, căci erau cele mai amuzante. Mi-am amintit cum se holba Lucia la Randall la probe. Era uimită, nu îndrăgostită. El era Fishman al ei. Iar eu presupusesem că îi plăcea de el și va încerca să o scoată din schemă pe Akira.

— Dar am umilit-o când a dat probe, așa că a vrut să se răzbune puțin. Un comentariu s-a transformat în două și… ei bine, s-a lăsat luată de val…

— Stai puțin, l-am întrerupt. De cât timp discutați? De cât timp este aici?

— Nu știu, cam de o oră.

Mi s-a oprit respirația.

— Ești sigur?

— Da. Poate puțin mai mult, de fapt. De ce?

— Și a vorbit mult la telefon?

A înclinat capul.

— Păi… nu cred. Nu, deloc.

Dacă Lucia fusese la spital și vorbise cu Randall peste o oră, nu avea cum să-mi trimită acele mesaje ca să calculeze exact timpul. Nu ar fi putut să o înjunghie pe Caelyn în timp ce eram la Cuibul Sturzului Eremitului. Nu putea fi ea AnOnymOus1. Era imposibil fizic.

Dar asta însemna că mai rămânea un singur suspect.

— Daaa… ai vești de la Zoey? am întrebat.

— Nu… a spus Randall, nici ea nu mi-a răspuns la mesaje.

La naiba. Am simțit un gust amar în gură și m-am uitat la ceasul de la bord. Era aproape ora 12.00. Dacă nu aș fi trecut prin acest calvar, m-aș fi dus mai întâi la Randall, ca să văd dacă tatăl lui este bine. Dar Zoey fusese absentă toată dimineața, la fel ca și ieri. Era singură astăzi; părinții ei lucrau la cabinetul lor de stomatologie de marți până sâmbătă. Și mai era și camera aceea sinistră, izolată fonic, din subsolul ei…

Dumnezeule mare! Nu aș fi crezut că Zoey ar fi fost în stare de așa ceva. Dar demonstrase deja că e o trișoare și o mincinoasă, că te înjunghia pe la spate și te șantaja. O dată fusese o greșeală. A doua oară, o judecată greșită. A treia oară este depravare. Și aici nu mai vorbea paranoia – era un

comportament real, dovedit. Uneori oamenii iau măsuri extreme ca să evadeze din situații dificile. Știam și eu prea bine asta. La mijloc era disperarea ei de a scăpa de părinții dominatori, perfecționiști, care o transformaseră într-o răpitoare și o asasină. Și, pe deasupra, încerca să-i facă pe toți să nu mai aibă încredere în mine, să nu mai creadă nimeni varianta mea.

Dar de ce să mă tortureze așa? Mă ura chiar atât de tare?

Competitivitatea noastră devenise toxică. Era invidioasă de ani întregi pe legătura dintre mine și Akira, iar acum mai găsise un motiv să fie geloasă: Dylan mă alesese pe mine. Și era clar că dădea vina pe mine pentru ce se întâmplase cu Brady cu ani în urmă, simțea o aversiune față de mine pentru sentimentul de vinovăție care o măcina, un buboi care s-a spart când i-am dejucat planurile de a trișa ca să ajungă în turneu.

Acum trebuia să-i dejoc încă o dată planurile.

Am pus telefonul Akirei în suportul de la bord și am virat din nou, am intrat pe șosea și am pornit spre casă.

— Ai dreptate, Randall. Nu e Lucia.

— Nu mai spune, Sherlock.

Nu vedeam cum i se schimbase expresia, căci eram cu ochii la șosea, dar tonul i se înmuiase.

— De fapt, aș putea vorbi cu ea o secundă?

M-a privit sceptic.

— De ce?

— Trebuie să-i spun ceva.

— Spune-i personal. Vino cu noi acasă la Matty…

— Te rog, Randall, numai o secundă.

Imaginea de pe ecran s-a tulburat din nou și mi-a dat-o pe Lucia.

— Știe, l-am auzit pe Randall. I-am povestit ce ai spus. Vrea să stea de vorbă cu tine.

O clipă mai târziu, chipul ei a umplut ecranul.

— Crystal! Îmi pare așa de rău, sunt o ticăloasă. Numai că… ce ai spus la probe m-a jignit cu adevărat și eram furioasă și m-am lăsat dusă de val. Și nu mi-am dat seama cât de rău suna acest ultim comentariu decât după ce l-am postat – nu avusesem această intenție –, dar când m-am întors să-l șterg, se dusese deja. Și știu cum arată. Știu că nu contează dacă am avut sau nu intenția. Am încurcat-o de tot…

— Lucia, încetează, am încercat s-o opresc, dar vorbea atât de repede, că nu puteam spune niciun cuvânt.

— … și mi-a părut așa de rău. Ar fi trebuit să-l opresc imediat. Și nu făceam mișto de puloverul tău. Chiar mi-a plăcut! Și ieri, când am venit după tine la baie…

— Lucia!

— Scuze.

Am expirat profund.

— Și mie îmi pare rău. Pentru tot. Am fost și eu o ticăloasă la rândul meu.

Toată lumea face greșeli. Eu ar trebui să știu mai bine decât oricine. Făcuse o greșeală foarte urâtă și, așa cum spusese Randall, îi datora scuze Akirei. Când m-am gândit că s-ar putea să nu mai apuce niciodată să o facă, am rămas brusc fără aer. Zoey și cu mine gestionaserăm foarte prost situația – dacă Lucia nu s-ar fi simțit amenințată, această conversație ar fi avut loc cu mult mai înainte. Oricum, învățase din greșeala ei, o recunoscuse și încerca să îndrepte lucrurile. Dar acum aveam nevoie de ea ca să mă asigur că AnOnymOus1 nu-i va face rău lui Randall. Că nu putea să-l rănească.

— Dar Akira și Randall nu au făcut niciodată nimic care să te rănească, am spus. Lucrul acela teribil pe care l-ai spus… indiferent ce intenție ai avut, nu merita asta. Akira nu merita.

— Știu. Ai perfectă dreptate.

Nu-i vedeam expresia, dar vocea îi tremura și mi-am imaginat că avea ochii plini de lacrimi.

— Ei bine, vreau să faci ceva ca să te revanșezi.

Îl pierdusem deja pe Matty, poate și pe Akira. Nu puteam să-l pierd și pe Randall.

— Orice.

— Poți să stai astăzi cu Randall? Să-i ții companie?

Nu știam dacă faptul că nu era singur îl va proteja pe Randall de mânia lui AnOnymOus1. Nu eram sigură nici dacă nu o puneam cumva în primejdie pe Lucia. Dar era cel mai bun lucru la care mă puteam gândi. Singurul.

A tăcut o clipă, uluită de cerere.

— O să stau, a spus ea foarte serioasă.

— Mulțumesc.

Deodată, imaginea Akirei căzând pe spate, cu ochii larg deschiși, mi-a străfulgerat prin minte. M-am strâmbat și mi-am acoperit gura cu mâna.

— Te simți bine? a întrebat Lucia.

Lacrimile mi-au încețoșat vederea. Nu puteam să le las să mă orbească în timp ce conduceam.

— Trebuie să închid…

— Crystal, îmi pare așa de rău!

— Și mie, am reușit să șoptesc înainte să închid.

Aveam atât de multe lucruri pentru care să-mi pară rău.

Dar nu puteam permite ca moartea surorii mele să fie unul dintre ele.

CAPITOLUL 32

Problema cu prieteniile toxice este că, în cele din urmă, te otrăvesc.

Otrava lui Zoey părea genul acela subtil care îți paralizează treptat sistemul nervos, până mori în dureri cumplite. Acum trebuia să-mi tai un membru ca s-o împiedic să se răspândească.

Am bătut atât de tare la ușa ei, încât credeam că o să mi se învinețească pumnul.

— Zoey! Deschide ușa! Știu că ești acasă.

În timp ce analizam situația în gând, mi se părea că găsisem explicația logică pentru care jocurile se opriseră noaptea trecută: Zoey fusese nevoită să aștepte până când adormiseră părinții ei ca să continue să joace. Iar când plecaseră de dimineață la lucru, jocurile se reluaseră.

În cele din urmă am auzit pași târșâiți și, o clipă mai târziu, Zoey a întredeschis ușa. Tricoul lung negru pe care îl purta peste pantalonii vișinii se potrivea cu mânecile negre ale lui AnOnymOus1 din fotografia în care apăsa cuțitul pe gâtul lui Caelyn. Probabil că ar fi trebuit să iau ceva în mână ca să mă apăr înainte să mă năpustesc înăuntru, dar ea stătea cu o mână pe mânerul ușii și cu cealaltă se ținea de cadrul ușii. Părea neînarmată.

— Calmează-te! a zis, iar vocea i s-a frânt când s-a uitat la mine. Eram la baie…

— Aiurea!

Am dat ușa de perete și m-am repezit înăuntru, pornind în jos pe scările spre subsol, pe lângă bucătărie.

Zoey rămăsese cu gura căscată și s-a lipit de perete, ferindu-se. M-am liniștit văzându-i reacția, nesigură ce anume mă enerva mai tare: faptul că eu crezusem că îmi făcuse rău, sau că părea să creadă că eu îi făcusem rău ei. Am alungat gândul și mi-am continuat drumul pe lângă ea, în jos pe scări.

— Hei! a strigat Zoey și s-a luat după mine.

Subsolul arăta altfel față de ultima dată când fusesem acolo, jos. Evitaserăm să ne mai adunăm acolo de când se întâmplase povestea cu Brady. Masa de biliard fusese retapițată cu postav roșu în loc de verde, iar

vioara lui Zoey și stativul pentru note se mutaseră de partea cealaltă a unui ecran plat, mai mare decât cel la care văzuserăm *Frozen.* Dar ușa aceea sinistră de lemn din fund era la fel.

Am deschis-o larg și am aprins lumina, iar inima îmi bătea atât de repede încât mă temeam să nu explodeze.

Încăperea era goală.

Adică erau anumite *lucruri* acolo. Un frigider care bâzâia încetișor. Un balansoar vechi de stejar băgat într-un colț. Rafturi pline cu unelte de grădinărit, hârtie, cutii și conserve de mâncare. Șiruri întregi de cutii de plastic etichetate HAINE BEBELUȘI / FULARE / MĂNUȘI / PĂLĂRII / JUCĂRII ZOEY / JOCURI / PUZZLE.

Era o debara oarecare, fără niciun ostatic.

— Ce *faci?* a strigat Zoey.

Am scos un țipăt de frustrare, am împins-o la o parte și am revenit în subsol. Un val proaspăt de durere mi-a zguduit brațul stâng și l-am apucat cu mâna cealaltă, strâmbându-mă. Nu puteam lăsa durerea să-mi distragă atenția. Mintea trebuia să controleze corpul. Poate că Zoey o ținea pe Caelyn în altă parte. Sigur era așa.

Altfel, părinții lui Zoey ar fi descoperit cum se lupta Caelyn acolo, jos, când s-ar fi dus după hârtie igienică sau altceva.

Zoey a văzut palma rănită și roșie, plină de dunguliițe de sânge închegat.

— Ce s-a întâmplat…

— Unde o ții?

A deschis gura o clipă.

— Pe cine?

Am strâns din pumni ca să mă opresc din tremurat.

— Nu face pe prostul. Unde este?

— Nu știu despre ce vorbești.

S-a frecat la ochi.

— Abia m-am sculat din somn.

Am pufnit. Ce mai scuză!

— Ce? Ăsta e adevărul. N-am putut să adorm până la trei dimineața. De fiecare dată când adormeam, auzeam cum se închidea fereastra ta.

Mă urmărise. Știam eu.

— Și chiar așa, ce naiba făceai?

— O, știi exact ce făceam. Tu m-ai pus să fac.

— A nu, nu te-am pus eu să-l lași pe Dylan să se strecoare la tine în cameră, a spus ea înciudată.

Dylan era altă competiție pe care o pierduse. Aș fi vrut să fie și el aici – mă gândisem să-i trimit un mesaj de pe laptop, dar nu mai avusesem răbdare. Trebuia să o găsesc pe Caelyn. Unde era?

— Nu despre asta vorbesc și știi prea bine, am spus. Ci despre jocuri. Să intru prin efracție la Kiki ca să fur mașina mamei ei.

Zoey se uita la mine de parcă m-aș fi transformat într-o pătlăgică vânătă. Mi-a încolțit în minte o bănuială, dar am alungat-o.

— Și ce m-ai pus să-i fac lui Matty, și tatălui lui Randall…

— Ce, cum ai spus?

A făcut ochii mari, începând să înțeleagă.

— Știam eu. Ai otrăvit intenționat negresele. Și tu ai chemat echipa SWAT la Randall!

— Nu! Tu m-ai pus! Tu m-ai pus să fac toate astea!

A ridicat brațele exasperată.

— Nu te-am pus să faci nimic!

— Ba da, m-ai pus. Mi-ai trimis toate acele instrucțiuni și acum încerci să-mi înscenezi…

— Doamne sfinte, ți-ai pierdut mințile!

— Da, asta vrei să-i faci pe toți să creadă. Că sunt paranoică, nu-i așa? Tulburată mintal – asta i-ai spus lui Dylan, nu-i așa?

— Nu…

— Mincinoaso! Ești o mincinoasă, o trișoare, o…

— O, Dumnezeule mare! Dar de ce să crezi că am vrut să-l ucid pe Matty? Pentru ce? Pentru MortalDusk?

Am deschis gura să ripostez, însă m-am oprit. Matty. Numai Matty. De parcă nu ar fi știut de Akira.

— Nu doar pentru MortalDusk…

Am început să respir sacadat, mi-am pierdut cumpătul.

— Pentru premiul în bani. Ai spus chiar tu… Vrei banii ca să pleci din fundătura asta, să scapi de școala de stomatologie…

— Da, dar nu aș ucide pe nimeni pentru asta. Vreau să spun, ce naiba, știu să fac programare ca lumea, găsesc o mulțime de oferte de la start-up-uri tehnice, fără să pășesc într-un campus.

Panica mi-a inundat venele. Dacă Zoey nu era AnOnymOus1… acesta

era tot acolo. Putea fi *oricine.* Nu. Nu. Trebuia să fie Zoey. Nu aveam nicio modalitate să-l contactez pe AnOnymOus1. Nu aveam cum să ajung la sora mea. Nicio cale să mai obțin alte indicii. Acesta era ultimul fir. Dacă nu ducea nicăieri, nu mai aveam nimic.

— Dar ai spus că ai nevoie de banii ăștia, am zis, agățându-mă de logica mea. Ai spus că de-asta ai trișat.

S-a strâmbat, șovăind.

— Eu… da, banii m-ar fi ajutat, dar…

Buza de jos îi tremura.

— Am crezut că mă vei da afară din echipă dacă aflai adevăratul motiv.

— Și care a fost motivul real?

— O, te rog, a spus Zoey. De parcă chiar ți-ar păsa. Nu ți-a păsat nici atunci, nu-ți pasă nici acum. O să te ascunzi după orice fel de poveste pe care încerci s-o spui aici. Nu-ți pasă decât de locul tău de la turneu. Pentru tine nu contează decât jocurile video.

Am simțit un nod în stomac. Cuvintele ei sunau ca acuzațiile lui Caelyn. *Nu te gândești decât la jocurile tale video stupide… Îți pasă de ceva din lumea reală?* Dacă aveau dreptate amândouă? Zoey a continuat:

— Nu e prima dată când faci rău cuiva din cauza jocului. Dumnezeule, Crystal, ce ai făcut…

— Nu-i corect. Ce s-a întâmplat cu Brady a fost un accident.

— Dar nu s-ar fi întâmplat niciodată, dacă nu ne-ai fi pus să jucăm jocul acela stupid.

— Nu s-ar fi întâmplat niciodată, dacă nu ai fi făcut atâta tevatură că vrei să fii partenera lui Brady în acel joc.

— Tu ești întotdeauna parteneră cu Kiki. N-a fost corect.

Regretul mi-a străpuns inima. Akira și cu mine eram ca două piese de Tetris în formă de L, în timp ce Zoe era mai mult un fel de Z, avea nevoie de anumite reglaje ca să se potrivească cu cineva. Și când am mai crescut, mie și Akirei ne-a venit ușor să avem încredere una în alta în legătură cu lucrurile complicate – ea cu tulburările de alimentație, eu cu atacurile de panică. Nu ne jenam una de alta. Ne era teamă să n-o împovărăm pe Zoey și o lăsam în afara conversației. Cu toate acestea, am evitat un răspuns direct la comentariul ei.

— La naiba, putem să ne aruncăm acuzații la nesfârșit. A fost greșeala amândurora și a nimănui. A fost un accident. Un accident cumplit.

— Atunci de ce n-am putut spune adevărul? De ce ne-ai pus să mințim?

— Nu v-am pus să faceți nimic. Eram speriați cu toții că o să avem necazuri, mai ales tu! Am încercat să te protejez!

Mi-am trecut o mână peste față.

— Dacă voiai așa de mult să spui adevărul, de ce nu l-ai spus?

Expresia ei s-a schimonosit dureros.

— Ați insistat cu toții să ținem secret. Și m-am gândit… dacă spun… sau dacă vă pun pe voi să spuneți… că tu… tu…

Și-a încrucișat brațele tremurând.

— Că eu o să fac ce?

— Că o să vă întoarceți cu toții împotriva mea! a strigat ea.

O lacrimă i-a curs în jos pe obraz și a șters-o înciudată că o lăsase să curgă.

— Am crezut că o să rămân singură… exact ca el…

O, Doamne! Dintr-odată, totul avea logică. Zoey făcuse totul de frică să nu fie ostracizată. Era deja afectată de faptul că Akira și cu mine eram atât de apropiate, dar probabil că se rupsese ceva în ea după ceea ce se întâmplase cu Brady. Acesta era adevăratul motiv pentru care trișase. Ani întregi, toți cinci fuseserăm împreună, aproape ca și cum am fi construit un zid în jurul nostru ca să ne protejăm împotriva vinovăției și să nu lăsăm să ne scape secretul. Turneul era prima ocazie când trebuia să excludem în mod intenționat pe cineva dintre noi. Și îi era teamă să nu fie lăsată pe dinafară. Nu avea nimic de-a face cu premiul în bani. Iar după aceea fusese atât de înspăimântată să nu fie dată afară din echipă, încât mă șantajase. Și totul numai pentru că îi era frică să nu fie abandonată, exact la fel ca el. Se lupta cu un sindrom posttraumatic sever și eu nu aveam nici cea mai mică idee.

Dar asta însemna că nu avusese de gând să ne ucidă unul după altul. Așa ar fi rămas încă și mai singură.

Atunci cine naiba mă punea să joc acest joc diabolic?

— Joc? Ce joc? a întrebat Zoey.

Gândisem cu voce tare.

— Doamne, de ce trebuie să fie totul *un joc* pentru tine?

— Nu, nu înțelegi. Nu e vorba de tine…

Dar cine putea fi? Simțeam cum mi se strânge gâtul. Nu puteam să respir în subsolul acela sufocant. Nu puteam să gândesc. Trebuia să plec. Trebuia

să caut în continuare. Poate că Lance Burdly era un indiciu real, un fir care încă mai atârna nedepănat. M-am îndreptat spre scări, însă Zoey m-a apucat de mâna rănită și m-a tras înapoi, făcându-mă să scot un țipăt de durere.

— Nu! a strigat ea. Nu pleci nicăieri până nu-mi spui ce naiba s-a întâmplat cu Kiki. Ce ai vrut să spui despre mașina mamei ei?

Am clătinat din cap.

— Nu asta a ucis-o.

M-am crispat și mi-am dus o mână la buze. Akira nu putea fi moartă. Nu se putea.

Zoey a rămas înmărmurită.

— Ce naiba…

— Nu, nu înțelegi…

O, Doamne, nu aveam timp pentru asta.

— Eram pe platforma de belvedere de pe Muntele Morgan azi-dimineață și, ei bine, la un moment dat ne-am bătut pe telefonul meu și ea a căzut.

Zoey a făcut ochii mari și a rămas cu gura căscată.

— Nu… nu știu, poate că a supraviețuit căzăturii. Dar a fost un accident, jur.

Expresia ei a devenit dură.

— O, sigur că da! Și ai luat numai din întâmplare sticluța greșită cu esență de migdale. Și, hop, ai dat un telefon cu un indiciu fals la poliție și…

— Nu!

Simțeam cum mă sufoc de panică.

— Ascultă… cineva m-a pus să fac toate astea.

— Poftim?

M-am uitat la ea și mi-am mușcat obrazul pe dinăuntru. După tot ce se întâmplase, puteam avea încredere în ea? Poate că nu ar fi trebuit să-mi pierd încrederea. Fusesem o prietenă oribilă, dar dacă aveam de gând să mă revanșez vreodată față de ea, trebuia să supraviețuiască acum. Nu trebuia să-l las pe AnOnymOus1 să se apropie de ea. Poate că ea mă putea ajuta să dau de cap problemei.

Am tras aer adânc în piept.

— Foarte bine, ascultă… Cineva a răpit-o ieri pe Caelyn. A fost…

— Ce?

— Lasă-mă să-ți explic, bine?

— Nu trebuia să fie în Frost Valley?

— Da, dar au răpit-o înainte să se urce în autobuz.

— Nu ai lăsat-o chiar tu acolo?

Nu mă lăsa deloc să explic.

— Da, dar…

Mi-am dat frustrată buclele pe spate.

— Ascultă-mă. Răpitorul ei mi-a trimis mesaje anonime printr-o aplicație pe care a piratat-o și a introdus-o în telefonul meu, amenințând că o omoară dacă nu fac ce îmi spune el. A transformat totul într-un joc sinistru.

Zoey a întins mâna.

— Dă-mi să văd telefonul.

Am înghițit în gol.

— Nu… nu-l mai am. A căzut de pe stâncă împreună cu Kiki.

— Dumnezeule!

S-a frecat la ochi, s-a gândit un moment. Apoi a pornit spre scări.

— Unde te duci?

— Să sun la poliție.

Probabil că lăsase telefonul sus. Am simțit ditamai nodul în gât. AnOnymOus1 monitoriza în mod sigur stația radio a poliției locale. Dacă Zoey suna la poliție, o omora pe Caelyn. Am sărit să-i blochez drumul.

— Nu, nu se poate. Când… când a început jocul, răpitorul mi-a spus că dacă sun la poliție sau dacă spun cuiva ce se întâmplă, o ucide pe Caelyn.

— Păi, eu pot să sun la poliție.

— Dar faptul că știi despre asta înseamnă că ți-am spus. Ar fi o încălcare gravă a regulilor.

— La naiba!

A încercat să mă ocolească.

— Nu! am strigat.

Zoey a sărit înapoi și s-a împiedicat de canapea, aruncând brațele în sus. Ca și când ar fi fost înfricoșată de mine. Mi s-a strâns inima.

— Zoey, n-am de gând să-ți fac rău.

Făcuse ochii mari de groază.

— Tocmai mi-ai povestit cum i-ai ucis pe prietenii noștri. Ai împins-o pe Kiki de pe stâncă.

— N-am împins-o. Ți-am spus, a fost un accident. A căzut.

— Dovedește!

Am simțit că pălesc.

— Crezi… crezi că am inventat totul? Dar de ce?

Zoey a clătinat din cap, de parcă i-ar fi fost frică să explice.

— De ce?

S-a făcut mică.

— Vrei cu disperare să joci la turneu. Ca să-ți salvezi casa sau mai știu eu ce. Și ai fost întotdeauna disperată să ții secretul despre Brady. Felul în care te-ai răstit la spital… Am bănuit ceva încă de atunci.

Dumnezeule mare! O suspectasem pe ea și ea mă suspectase la fel de mult pe mine!

— Este greșeala mea, a continuat. N-ar fi trebuit să deschid subiectul din nou. N-ar fi trebuit să te amenințe că o să-l dezvălui. Te-a făcut să izbucnești, așa este? Ești în stare de orice ca să-ți protejezi secretul. Chiar dacă asta înseamnă să ne ucizi pe toți ceilalți.

— Dar n-are nicio logică! am strigat. Dacă ucid mai mulți oameni, secretul meu va crește exponențial.

— *Ei bine, atunci de ce faci asta?*

— Nu fac nimic!

Însă era clar că nu mă credea. Dintr-odată, a sărit pe lângă mine și a răsturnat cuierul, iar acesta s-a prăbușit cu zgomot și mi-a blocat drumul în timp ce ea o lua la fugă pe scări.

— Zoey, așteaptă, te rog! am țipat și am sărit peste grămada de jachete și pulovere, dar era rapidă – când am ajuns eu la bucătărie, formase deja numărul și ținea telefonul la ureche.

— Nu, nu suna!

M-am năpustit și am apucat-o de mână, reușind să i-o trag în jos suficient cât să apăs pe pictograma de încheiere a convorbirii. S-a răsucit din strânsoarea mea, a scos un strigăt sugrumat și a alergat în jurul insulei din bucătărie, îndreptându-se din nou spre telefon. Sângele îmi zvâcnea în urechi. Nu puteam să o las să facă asta. Moartea lui Matty – și poate și moartea Akirei – ar fi fost în zadar. La gândul acesta mi s-au înmuiat genunchii, dar panica și disperarea îmi dădeau putere.

— Stai pe loc!

Înainte să mă gândesc de două ori, am văzut tocătorul pentru tranșat carne de pe blat, am înhățat un cuțit și l-am ridicat deasupra capului.

— Nu mișca!

CAPITOLUL 33

Nu voiam să o ucid pe Zoey.

Aveam un ghem în stomac de spaimă în timp ce mă apropiam de ea. Era îngrozită, se uita cu gura căscată la cuțitul din mâna mea. Prinsă în colțul de lângă frigider, nu avea nimic la îndemână cu care să se poată apăra.

Acum aveam șansa să-i smulg telefonul.

Simțeam furnicături în degete pe măsură ce mă apropiam și deveneam hotărâtă. Cum să fac? Puteam să încerc să smulg telefonul din pumnul ei încleștat, dar era posibil să nu-i dea drumul. Formase deja 911, nu mai trebuia decât să apese pe tasta de apelare. Gândul să-i străpung pielea era insuportabil. Dar nu știi niciodată până unde ești în stare să mergi ca să-i protejezi pe cei dragi, chiar dacă trebuie să-ți sacrifici umanitatea.

Oare eu o sacrificam pe a mea? Eram dispusă să înfig cuțitul într-o altă ființă omenească, chiar și pentru a o ține în viață pe sora mea?

Nu o împinsesem pe Akira de pe stâncă. Nu îmi dorisem să cadă. Atunci nu renunțasem la umanitatea din mine. Și nu aveam să renunț nici acum. Nu puteam să o înjunghii pe Zoey.

Dar ea nu trebuia să știe.

— Dă-mi telefonul, bine?

Am întins o mână spre ea, ridicând cuțitul mai sus. A deschis ochii larg și degetul i s-a mișcat pe ecran.

— Nu!

M-am repezit prefăcându-mă că lovesc, Zoey a scos un țipăt și a scăpat telefonul. Acesta a clănțănit pe pardoseală. Ea s-a lăsat pe vine și și-a acoperit capul cu brațele.

— Nu!

Probabil credea cu adevărat că o s-o înjunghii.

— Iisuse! am murmurat și am luat telefonul.

Nu apelase. Am închis telefonul și l-am băgat în buzunarul de la spate, sub jachetă.

— Te rog! Te rog să nu mă ucizi.

Vocea îi tremura.

— Nu spun nimănui ce ai făcut, promit. Promit.

Priveam înmărmurită cum îngenunchea tremurând neajutorată, cu obrajii brăzdați de lacrimi.

— Chiar nu mă crezi! Chiar crezi că i-am ucis intenționat pe prietenii noștri.

— M-ai amenințat cu un cuțit! a strigat Zoey. Și nu văd pe nimeni să te amenințe cu pistolul la ceafă.

Corect. Înainte, când AnOnymOus1 era cu ochii pe mine, trebuia să-i respect instrucțiunile în limita de timp prevăzută. Dar acum eu decideam. Mi s-a strâns stomacul.

— Trebuia să te opresc să suni la poliție…

Asta era exact ceea ce își dorea AnOnymOus1, nu-i așa? Să mă transforme într-un monstru. Să îmi însceneze uciderea prietenilor mei. Dar Caelyn era undeva acolo și ea știa adevărul. Ea va spune poliției că cineva o ținuse ostatică. Mă va dezvinovăți.

— Știi pe cineva cu numele Lance Burdly? am întrebat.

Zoey s-a schimonosit la față.

— Nu…

— Gândește-te mai bine! am strigat. N-ai mai auzit niciodată acest nume?

S-a făcut mică, apoi a șovăit.

— De ce îmi sună cunoscut acest nume?

Am scos un oftat de frustrare.

— Sanchez l-a menționat la spital. Când răpitorul lui Caelyn m-a pus să telefonez la poliție, mi-a trimis un scenariu și a trebuit să folosesc un schimbător de voce și să pretind că sunt un tip numit Lance Burdly.

Zoey mă privea sceptică, dar am continuat:

— N-am găsit nimic despre el online. M-am gândit că poate acest nume este un indiciu.

— Nu poate să-l caute poliția în baza de date?

— Ți-am *spus,* nu pot să sun la poliție.

Ea nu înțelegea nevoia constantă de a păstra un secret din teama de a nu se întâmpla ceva rău. Sau poate că înțelegea. Poate că era la fel ca păstrarea secretului nostru despre Brady, care ne tortura pe toți de ani buni. Doamne, nu puteam să mă gândesc acum la asta…

Profitând de neatenția mea de moment, Zoey s-a repezit pe lângă mine și a fugit în sufragerie.

— Stai pe loc!

Am alergat după ea în hol și când a încercat să deschidă ușa din față, m-am năpustit în ea și am închis-o. Am simțit o durere cumplită în încheietura mâinii. I-am blocat drumul spre scara principală, așa că m-a ocolit și s-a dus pe scările spre subsol, închizând ușa în urma ei.

— Zoey!

Am bătut cu pumnii în ușă. Nu era ieșire pe jos, dar poate că era un telefon fix.

— Să nu suni la poliție!

Nu aveam timp să o rog. Dura câteva secunde să ajungă la telefon și să cheme poliția. Chiar dacă o obligam să închidă înainte să poată explica, polițiștii i-ar fi sesizat disperarea din voce și ne-ar fi localizat ușor. AnOnymOus1 ar fi auzit prin stația radio cum dispecerul trimite polițiștii.

Zoey avea s-o ucidă pe sora mea.

Știind ce noroc am, eram convinsă că, dacă voi încerca să sparg ușa, îmi voi scrânti glezna. Am răsucit disperată mânerul și, surpriză, ușa s-a deschis. Nu avea încuietoare. Zoey zăcea la baza scărilor.

Când m-am repezit în jos, a fugit spre debaraua sinistră, iar eu mi-am dat brațul pe spate, ca și cum m-aș fi pregătit să arunc cuțitul după ea, la fel cum aș fi făcut în MortalDusk.

— Stai!

A încremenit cu ochii ieșiți din orbite când mi-a văzut poziția și a ridicat mâinile.

— Te rog! Nu!

Am căutat din priviri un telefon pe perete, apoi am făcut semn cu capul spre debara.

— Acolo e un telefon?

— N-nu!

— Oh!

Se dusese acolo ca să se ascundă de mine. Asta era tot. Am lăsat cuțitul în jos și am scos un oftat tremurat.

— Eu… știu că arată urât…

— Arată oribil, a țipat ea.

Am sărit ca arsă.

— Păi, nu știu cum să te conving că spun adevărul!

Trebuia să-l găsesc pe AnOnymOus1 sau cel puțin o modalitate de a-l

contacta, fără ca Zoey să cheme poliția. Ce naiba trebuia să fac cu ea? Îi va chema pe polițiști imediat ce voi pleca. Nu puteam să o iau cu mine, căci ar fi sărit în stradă și ar fi strigat după ajutor. Iar ușa de la subsol nu se încuia.

Imaginea lui Caelyn legată și cu călușul în gură mi-a străfulgerat prin minte. Trebuia să o salvez. Cu orice preț.

Am dat de perete ușa de la debara.

— Intră aici.

— Cee?

Am arătat cu cuțitul spre ea.

— *Intră aici.*

S-a strecurat în debara, iar eu i-am făcut semn spre balansoar.

— Stai jos.

S-a așezat cu grijă, fără să-și ia ochii de la cuțit. Ușa nu avea încuietoare. Trebuia să o leg cumva. Dar cu ce? Am examinat din priviri rafturile pline cu unelte și cutii cu obiecte pentru grădinărit. Era și o frânghie pe undeva?

Apoi am văzut cutia de plastic etichetată EȘARFE / MĂNUȘI / PĂLĂRII. Am tras-o jos de pe raft, am dat capacul la o parte și am scos de acolo câteva eșarfe.

— Ce faci? a întrebat Zoey, dar am ignorat-o.

Nu-mi venea să cred că făceam asta. Însă nu-mi lăsase nicio posibilitate de alegere. Niciuna.

Am luat patru fulare și am îngenuncheat lângă ea.

S-a aplecat înainte.

— Nici vorbă…

Nu mai aveam răbdare și am ridicat din nou cuțitul, iar ea a gemut și s-a lăsat înapoi pe spate.

— Stai liniștită.

Pierdusem și așa destul de mult timp. Să-i leg mâinile împreună, sau pe fiecare separat, de un braț al balansoarului? Nu puteam căuta pe Google „cum să legi pe cineva de un scaun”. Și ce să-i leg mai întâi, gleznele sau mâinile? Dacă îi legam mai întâi mâinile, putea să mă lovească cu picioarele. Dacă îi legam mai întâi gleznele, putea să mă apuce de păr sau să-mi dea un pumn în față. Cum făceau răpitorii?

Strângea deja atât de tare brațele fotoliului, că i se albiseră tendoanele de la mâini, așa că am început de acolo, ținând bine și cuțitul. Am trecut o

eșarfă peste mâna ei și de câteva ori peste brațul balansoarului, în timp ce îmi ignoram durerea din mână și încercam să nu o ating pe Zoey cu cuțitul. Când i-am făcut nod sub brațul balansoarului ca să nu se poată apleca în față și să-l roadă cu dinții, a gemut și a tras de material cu mâna liberă.

— Îmi taie circulația.

Am smucit-o înciudată, atingând-o din greșeală cu cuțitul. Am exclamat amândouă:

— Oh!

Pe încheietura ei a apărut o linie roșie, subțire. Îi tăiasem pielea, însă doar superficial. Mi s-a strâns inima.

— La naiba, stai liniștită, sau o să mă faci să-ți tai mai mult decât circulația.

Zoey s-a albit la față și ochii i s-au umplut de un alt fel de spaimă.

— O, Dumnezeule… n-am vrut să sune ca o amenințare, numai să…

M-am bâlbâit și mi-am înghițit un suspin.

— Dar… stai liniștită. Te rog!

A început să plângă când i-am înfășurat o eșarfă pe celălalt braț și am acoperit picăturile mici roșii care curgeau din tăietură, încercând să ignor ceea ce făcusem. Nu asta avusesem de gând. Nu intenționasem niciodată să-i fac rău.

Dar acum nu mai conta, nu-i așa?

Am repetat procesul la glezne și le-am legat de cadrul balansoarului. M-am dat înapoi să-mi examinez opera și Zoey m-a privit fix.

— Cum ai putut să faci asta?

— Ca să-i salvez viața surorii mele, am spus și am scos a cincea eșarfa din cutie. Îți spun adevărul, indiferent dacă mă crezi sau nu.

Nu voiam să-i pun căluș, dar dacă AnOnymOus1 venea după ea și deschidea ușa de la subsol? Era pentru binele ei.

— Ascultă… ești mai în siguranță aici decât în altă parte. Dacă psihopatul ăsta încearcă să mă trimită după tine, îi voi spune că nu știu unde ești. Dar dacă auzi pe cineva intrând… ei bine, nu-ți vei dori să te găsească.

A înghițit un nod.

— Și dacă îmi vine să fac pipi?

M-am crispat. Nu mă gândisem la asta.

— Cred că va trebui să te ții.

Am ridicat eșarfa spre fața ei.

— Nu, stai așa! Nu strig, jur!

— Strigi chiar acum.

În loc să încerc să-i bag eșarfa între dinți – părea prea incomod –, am trecut-o peste gură și am legat-o la ceafă, cu grijă să-i las nările libere. A mai scos un ultim strigăt înăbușit, am luat cuțitul și m-am îndepărtat, aruncându-i o privire tristă.

Aș fi vrut să pot avea încredere în ea. Aș fi vrut să aibă și ea încredere în mine. Dar Zoey credea că sunt în stare să-i ucid pe prietenii noștri. De fapt, nu puteam să o învinuiesc.

— Sper că mă vei ierta pentru asta. Jur că îți spun adevărul. Jur că așa ești cel mai în siguranță.

Apoi am plecat și am închis ușa, lăsând-o legată și neputincioasă.

Mă simțeam cumva mai rău decât pentru tot restul.

CAPITOLUL 34

M-am întors la mine în cameră și aș fi putut crede că totul era în ordine. Plapuma mov pufoasă mă invita în pat, oferindu-mi confort și mângâiere. Whiskers se culcase pe perna mea și clipea alene spre mine. Voia s-o mângâi. Posterele de la jocurile video atârnau pe pereți – Zelda, Skyrim, Assassin's Creed și, firește, MortalDusk – și îmi promiteau amintiri ale unor aventuri. Chipuri prietenoase îmi zâmbeau din fotografiile fixate pe panoul de plută de deasupra biroului: un selfie al familiei noastre la lac și o poză cu prietenii mei la vârsta de zece ani, când Matty adusese un aparat polaroid retro la școală. Costumul pentru joc pe care mi-l făcuse Caelyn ca să-l port la turneu atârna pe ușa de la șifonier.

Aici aproape că puteam să cred că lumea de afară nu ardea din temelii. Că reîncărcasem cumva o versiune mai veche a ei.

Dar cuțitul de bucătărie al lui Zoey pe care îl țineam în mână îmi amintea că nu era așa. Capul îmi zvâcnea de durere, aveam palma julită, îmi zvâcnea încheietura mâinii de durere, dovadă că tot ceea ce fusese în ultimele douăzeci și patru de ore se întâmplase cu adevărat.

Am pus cuțitul lângă laptop și l-am deschis pe cel din urmă. Dacă AnOnymOus1 îl piratase și pe acesta, asta era. Eram expusă. Vulnerabilă. Dar tocmai aici era problema – trebuia să ajung la el. Dacă îmi monitoriza camera, puteam să-mi trimit un e-mail și să văd…

Punctul roșu de deasupra aplicației de mesagerie mi-a atras atenția și am apăsat din reflex pe el. Semnul grupului nostru era în partea de sus și cel mai recent mesaj era de la Randall.

CRYSTAL, DE CE TE ȚII DUPĂ FISHMAN?

Stăteam pe scaun și simțeam că îmi fuge pământul de sub picioare. Am parcurs repede celelalte mesaje pe care le ratasem în acea dimineață.

Randall: Din nou la spital. Tata a ieșit de la Terapie Intensivă și e în salon.

Akira: Iuhu!

Am scos un suspin. Era ultimul mesaj pe care îl trimisese?

Dacă mă gândeam prea mult la asta, mă prăbușeam. Dar simțeam cum îngrijorarea crește în mine ca un val uriaș în apropierea țărmului. *Akira. Matty.* La un moment dat, acest val de durere se va prăbuși peste mine, însă nu puteam să mă înec. Nu atât timp cât Caelyn era în primejdie. Trebuia să închid această parte a minții mele – cel puțin temporar.

Am inspirat adânc și m-am concentrat pe mesaje.

Dylan: Ce ușurare! Apar și eu imediat. Trebuie să trec mai întâi pe la gară.

Randall: Mulțumesc, frate.

Randall: Ești bine?

Dylan: Da. Scuze, trenul are întârziere. Vin curând.

Randall: Nu face nimic.

Randall: Unde sunt ceilalți?

Atunci Randall o sunase pe Akira pe FaceTime și răspunsesem eu.

Randall: Mergem la Food Xpress cu Lucia să luăm mâncare și flori pentru mama lui Matty. Merge cineva cu noi? Unde sunteți, oameni buni?

Probabil că Dylan încă îl aștepta pe tatăl său la gară ca să-l ducă acasă – uitasem că trebuie să facă asta. Zoey era evident ocupată, iar Akira…

Am înghițit un nod. Daaa…

Apoi, în urmă cu câteva minute:

Randall: CRYSTAL, DE CE TE ȚII DUPĂ FISHMAN???

În dreptul numelui lui Randall au apărut trei puncte. Scria…

DE CE NU Al MENȚIONAT ASTA MAI ÎNAINTE?

Apoi a trimis un șir de emoticoane care țipau.

Îmi tremurau degetele în timp ce navigam spre canalul de Twitch al lui

Jeremy. Ticălosul spusese probabil că îl spionez. Asta era rău, chiar foarte rău. Era în transmisiune live, juca MortalDusk. Căsuța de chat zbârnâia de discuții înfierbântate. Pe măsură ce o parcurgeam, inima îmi bătea tot mai tare – vorbeau despre un hărțuitor. Am derulat în sus până am găsit linkul pentru Reddit și am simțit cum mă cuprinde amețeala.

Sub titlul GĂSIȚI-L PE HĂRȚUITORUL LUI FISHMAN, era un video de zece secunde. L-am pornit.

— Rahat, cineva mă *spionează,* spunea Jeremy și ecranul s-a încețoșat când a mutat camera spre fereastră.

Lentilele aveau nevoie de câteva secunde ca să se adapteze la luminozitate, dar imediat după ce Jeremy a strigat, puteai să mă vezi pe mine cum fugeam de la fereastră.

O fracțiune de secundă fusese de ajuns.

Jeremy nu a spus cine era acolo, însă Reddit a mărit imaginea în timp ce oamenii postau capturi de ecran ale cadrelor fixe și îmbunătățeau imaginea, încercând să-și dea seama singuri. La naiba! Randall mă recunoscuse în imagine sau mă descoperiseră ei?

Dacă mă descoperiseră ei, toată lumea avea să creadă că sunt o maniacă.

Am aruncat o privire spre cuțitul lui Zoey și mă gândeam la felul cum o legasem. Poate chiar *eram* maniacă. M-am frecat pe frunte, încercând să-mi ușurez presiunea din tâmple, să alung îndoielile. Nu aveam nicio dovadă că AnOnymOus1 exista. Îmi doream cu atâta disperare să câștig premiul încât eram gata să-mi elimin prietenii din cursă? Mă năpustisem împotriva lui Zoey după ce scosese la iveală istoria noastră cu Brady? Avea dreptate în privința mea?

Nu, nu, nu. Asta era exact ceea ce își dorea AnOnymOus1. Voia să mă îndoiesc de mine însămi. Filmările cu Caelyn erau reale. Mesajele erau reale. Dacă polițiștii cercetaseră Lacul Hanover, găsiseră o pungă de nailon cu pietriș și un schimbător de voce pe care cineva le lăsase în dulap pentru mine și pe care în mod clar nu le cumpărasem eu.

Dovedește!

Nu, nu, nu. Mă cunoșteam bine. Nu aveam pierderi de memorie. Deși, dacă aveam, de unde aș fi știut?

Am continuat să mă uit pe Reddit, sperând că nimeni nu va face legătura. Erau sute de mesaje în ultimele două ore. Am derulat pagina până la capăt, dar erau numai comentarii urâte, irelevante. Nerăbdătoare, mi-am căutat

numele.

Oh!

Oh, Doamne!

Era un mesaj de la AnOnymOus1.

Hei. Arată ca Crystal Donovan. Ea este ShardsOfGlass.

Lipise pentru comparație una din postările mele recente de pe Instagram și o captură de ecran mărită, făcând legătura cu profilul meu de Instagram, devenit acum public.

Un amestec de oroare și dorință de răzbunare mi se umfla în piept și am împuns ecranul.

— *Ești* real, ticălosule!

Era real, era *real.*

Și mă dăduse în vileag. Sadicul își propusese să-mi distrugă viața din toate punctele de vedere. Sub postarea lui AnOnymOus1, toți oamenii au fost de acord în unanimitate că eu sunt hărțuitoarea lui Jeremy. Și le era ciudă că Jeremy nu confirma asta în transmisiune.

Așadar, nu era vina lui Jeremy că fusesem dată în vileag. Nu era chiar atât de cumplit.

Dar AnOnymOus1 era cumplit.

Era rău, malițios, sadic sub toate aspectele.

Am ținut cursorul de la mouse peste numele de utilizator al lui AnOnymOus1 pe Reddit; era offline. Dar acum aveam practic o modalitate de a-l contacta direct.

Părea o mișcare nechibzuită din partea lui. Nu putea poliția să obțină un mandat pentru adresa IP de la Reddit? Atunci ar fi putut ajunge la originea acestui mesaj. Asta, firește, dacă AnOnymOus1 nu folosea o rețea privată virtuală ca să-și ascundă adresa IP. Totuși, în locul lui, aș fi folosit alt nume de utilizator ca să mă dau pe mine în vileag. Era o dovadă că individul exista.

Numai dacă… o, nu! Mi-au amorțit buzele. Tot ce făcea servea unui anumit scop, era întotdeauna cu un pas înainte. Indiferent dacă voia sau nu să mă facă să mă îndoiesc de sănătatea mea mintală, își dorea în mod clar să-mi însceneze ceva. Voia numai să mă dea în vileag? Sau voia să dea impresia că eu fabricam dovezi că există un șantajist? Browserul meu de web avea exact această pagină în istoricul căutărilor – mult succes mie să

dovedesc că nu postasem acest mesaj folosind o rețea privată virtuală.

La naiba!

Dar dacă tot ce făcea avea un scop, atunci numele Lance Burdly *însemna ceva*. În manualul de jocuri al lui AnOnymOus1 nu existau indicii false. Nici mișcări inutile.

Am căutat disperată din nou numele pe Google, dar era tot o stradă înfundată, nu a apărut nici măcar un rezultat. De regulă, erau cel puțin câteva rezultate incorecte. Alți oameni cu același nume sau numele ortografiat greșit.

Am privit la mesajul de dedesubt: *inclusiv rezultate pentru lance bradley.*

Poate că scrisesem greșit. Văzusem textul numai o clipă înainte să-l citesc cu voce tare…

Stai așa. Mă aplec în față și citesc sugestia de pe Google: bradley. Foarte apropiat de Brady. Am respirat adânc. Nu se poate. Nu poate fi atât de simplu.

Păi, mai *era* simplu, din moment ce îmi trebuise o zi întreagă ca să-mi dau seama?

Am răsfoit nebunește carnetul ca să găsesc pagina unde îmi notasem numele.

LANCE BURDLEY

Am rearanjat literele și am obținut alt nume dedesubt:

BRADY CULLEN

Nu era o coincidență. Era o nenorocită de anagramă.

Scaunul parcă îmi fugea de sub picioare și mi se părea că mă prăbușesc într-un abis. M-am apucat de pernă, ca să-mi confirm că eram tot acolo. Zoey avea dreptate. Asta *avea* legătură cu Brady. Trebuia să descifrez singură acest indiciu? Sau… jocul lui AnOnymOus1 avusese o eroare, iar eu o descoperisem în sfârșit?

Oricum ar fi fost, acum știam. Deci nu era vorba deloc despre MortalDusk.

Era vorba despre răzbunare.

În urmă cu cinci ani

În acea după-amiază târzie, parcă jumătate din oraș se alăturase echipei de căutare din pădure. Jocul nostru nevinovat se transformase într-o vânătoare reală, îngrozitoare, de oameni.

L-am implorat pe tata să mă lase să caut și eu cu el, să-l ajut pe prietenul meu. Lacrimi calde de vinovăție îmi alunecau pe obraji și el nu putuse să nu fie de acord. M-a ținut ferm de mână tot timpul, de parcă vreo prezență nevăzută ar fi putut să mă smulgă de lângă el, așa cum se întâmplase cu Brady.

Poliția percheziționase deja cu mare grijă proprietățile lui Zoey și Brady, dar nu erau indicii de răpire: nici urme de cauciucuri, nici urme ciudate de pași, lucruri scăpate pe jos sau urme de luptă. O parte din casele de pe partea cealaltă a pădurii aveau camere de supraveghere, însă erau orientate numai spre ușa din față pentru a-i descuraja pe hoți să fure pachetele – așa cum aveau și părinții lui Zoey. Nu ne apropiaserăm destul de mult de ușile din față ca să apărem pe înregistrări.

Înregistrarea de la Zoey arăta cum pleacă Brady, eu imediat după el și apoi amândoi ne întorceam împreună. Dar nu mai trecuse nimeni din nou prin fața ușii până dimineața, când venise mama lui Brady.

Poliția a presupus că Brady ieșise pe ușa laterală și apoi…

Ei bine, aici era misterul.

Pur și simplu dispăruse.

Între timp ne afundaserăm atât de adânc în minciuna noastră, că nu mai aveam cum să ieșim. Și apoi, așa cum ne amintea Randall, căutam oricum prin pădure. Nu avea rost să facem tevatură.

În echipa de căutare circulau fel defel de zvonuri și teorii – răpire, urși, Brady fugise de acasă. Totuși, eu continuam să-l trag pe tata spre toate ascunzătorile posibile pe care nu le verificaserăm peste noapte, chiar și spre unele unde mai fuseserăm: tufe cu suficient spațiu dedesubt, șoproane, mese de grădină, terasele din spatele casele oamenilor. L-am dus chiar și în curtea din spate a familiei Nelson, care era dincolo de perimetrul stabilit, dar poate că Brady își pusese în minte să ne păcălească.

Eu am fost cea care l-a văzut – materialul roșu, strălucitor, care licărea

prin deschizătura unui container metalic rezemat de garajul mobil al familiei Nelson. Garajul era în cea mai mare parte portocaliu, ruginit și părțile care nu erau ruginite se potriveau cu nuanța verde de pădure a casei familiei Nelson care se profila în apropiere, sub o boltă de pini.

— E tricoul lui! am strigat.

Tricoul lui Matty. Cel pe care îl împrumutase Brady. M-a copleșit un val de ușurare. Nu era de mirare că nu reușiserăm să-l găsim acolo.

Tata a încercat mânerul ruginit, dar acesta era înțepenit.

— Ești sigură?

— Da! am zis și am bătut cu pumnul în ușa de metal. Brady! Brady, mă auzi?

Mi-am lipit urechea de ușă, însă am sărit imediat înapoi. Aceasta era rece ca gheața.

— Brady!

Tata a smucit cu atâta putere de clanță, că am crezut că încuietoarea va sări singură, dar a rămas ferm închisă. Atunci a tras de bucata de pânză.

— Asta a înțepenit ușa. Hei! a strigat el spre grupul de la marginea pădurii. Hei, veniți aici!

Șeriful Sanchez era și el în grup și a dat fuga spre noi.

— Ce e?

Tata a arătat spre bucata de pânză.

— Fiica mea crede că este a lui.

Sanchez a smucit și el fără folos de mâner.

— E încuiat?

— Sau înțepenit din cauza pânzei, a spus tata.

Sanchez a transmis prin radio.

— Aici, Sanchez. Am nevoie de o rangă în strada Chester 65.

— Zece – patru, șefu', a răspuns o voce. Am una, vin spre voi.

Bătrânii Nelson observaseră agitația și traversau curtea lată venind spre noi, în timp ce își strângeau paltoanele peste halatele de baie în carouri. Pe măsură ce tata explica ce se întâmplase, eu îmi frământau creierii cum să-l conving pe Brady să nu ne dea de gol cu minciuna, să nu spună că noaptea trecută ne furișaserăm afară să jucăm Manhunt. Ar fi putut spune că era somnambul! Da, asta era. Era somnambul și ajunsese în curtea din spate a familiei Nelson, în magazia lor.

Câteva minute mai târziu, a sosit alt polițist cu o rangă în mână și cu

familia lui Brady după el. Mama lui avea ochii plini de îngrijorare, tatăl și fratele lui arătau sleiți de puteri și cenușii la față. Dar ar fi trebuit să se simtă ușurați! Îl găsiserăm!

— Nu răspunde? a întrebat polițistul.

— Nu, a răspuns Sanchez și a luat ranga. Dacă este Brady.

— El e! am exclamat.

Trebuia să fie el. Tata și-a pus un braț pe umerii mei. Sanchez a bătut ușor în ușă.

— Brady? Încearcă să te îndepărtezi de ușă, fiule!

Un fior de gheață străbătuse grupul – unul care nu avea nimic de-a face cu briza rece care îmi biciuia buclele. De ce nu răspundea Brady? Cu siguranță că tot zgomotul și agitația ar fi trebuit să-l trezească.

Tata m-a strâns mai tare în brațe, în timp ce Sanchez băga ranga în cadrul ușii și apăsa cu toată puterea pe ea. Câteva momente mai târziu, scrâșnind și scârțâind, ușa s-a deschis și Brady a căzut afară. Sanchez l-a prins înainte să atingă pământul. O, probabil că era epuizat după ce stătuse acolo toată noaptea.

— Brady! am strigat repezindu-mă spre el, fiindcă doream să fiu prima care vorbește cu el, ca să nu-l las să spună adevărul.

Și atunci i-am văzut chipul.

Tata m-a tras înapoi și mi-a îngropat fața la pieptul lui.

Dar era prea târziu.

Pielea lui Brady era violetă, ochii erau larg deschiși, sticloși și priveau în gol spre cer. Nu mai văzusem niciodată un mort, dar am știut. Și urletul de disperare care s-a desprins din pieptul mamei lui mi-a confirmat.

Era mort.

Am țipat ghemuită în pieptul tatii. Nu putea fi adevărat. Nu se putea întâmpla cu adevărat. Era vina mea. Vina mea, a mea, a mea. Eu îl târâsem pe Brady afară de la puzzle-ul lui. Eu îmi dorisem să jucăm Manhunt. Eu renunțasem să-l mai căutăm. Și eu mințisem.

M-am uitat la familia lui Brady. Mama lui se prăbușise în brațele soțului ei, iar Andrew îngenunchease alături de Brady, cu fața schimonosită într-un gest de negare. A întins mâna să-i atingă părul, dar Sanchez l-a blocat cu brațul. S-a dat înapoi, și-a acoperit gura și a clătinat din cap, pierdut, neajutorat, de parcă așa ceva nu s-ar fi putut întâmpla de-adevăratelea. Timp de o clipă, Andrew s-a uitat la mine și expresia chinuită

de pe chipul lui mi-a provocat un nou val de durere cumplită.

— A fost un accident, a spus tata pe un ton cald. Un accident oribil.

Însă el nu știa. Nu știa. Și nu puteam să-i spun.

Tata nu mă mai purtase în brațe de ani întregi, dar acum m-a luat și m-a dus departe de băiatul pe care îl ucisesem.

CAPITOLUL 35

Uneori, când îngropi un secret, acesta îți macină inima ca niște unghii însângerate care zgârie capacul unui sicriu în timp ce te sufoci sub greutatea pământului compact.

Dar acum, după tot acest timp, cineva ne dezgropase secretul și încerca să ne strivească cu lopata, unul după altul.

Cine naiba putea să fie?

Întâi mi-a venit în minte Brady, ca un fel de întorsătură ciudată dintr-o telenovelă. Dar era imposibil.

Îi văzusem trupul neînsuflețit.

Fusesem la înmormântarea lui.

Îl ascultasem pe fratele lui, Andrew, rostind un discurs monoton, cu ochii pustiiți ca două fântâni ale disperării. Observasem cum tatăl lui se uitase la tatăl meu, de parcă faptul că îl descoperise pe Brady în acel depozit încuiat îl ucisese, ceva ca în cazul pisicii lui Schrödinger. O văzusem pe mama lui cum se prăbușise când sicriul fusese coborât în pământ, iar părul ei roșu ca flacăra îi ascundea mucii care se scurgeau pe bărbie.

Așa ceva nu se poate înscena.

Și apoi, se făcuse și o autopsie. Noaptea, temperatura scăzuse suficient de mult pentru ca Brady să moară de hipotermie, dar se sufocase înainte să moară înghețat. Când se închisese în depozit, o bucată de stofă din tricoul lui Matty se agățase în încuietoare și înțepenise acolo, într-un spațiu atât de îngust – abia dacă se putea mișca înăuntru – nu durase mult și rămăsese fără aer, începând să inhaleze propriul dioxid de carbon.

Ar fi putut să strige după ajutor, însă era mult prea departe pentru a fi auzit. Curtea familiei Nelson era în afara perimetrului nostru de joc și nu ne doriserăm să ne aventurăm atât de departe în pădurea întunecoasă. Familia Nelson nu-l auzise – Tom nu prea auzea bine, iar Cheryl luase un somnifer. Amândoi dormiseră duși toată noaptea, fără să știe nimic.

Prinși în propria minciună, am jurat cu toții să păstrăm tăcerea. Orice am fi făcut, nimic nu mai putea schimba soarta lui Brady. Nimic nu-l mai putea salva. Nu avea să iasă nimic bun din mărturisirea adevărului.

Mi-am imaginat că vinovăția care ne măcina era o pedeapsă suficientă.

Totuși, cineva nu fusese de acord.

Dar fusese un accident. Un *accident.* Și în timp ce mă uitam la anagrama rezolvată, mi-a venit în minte alt model. O reacție alergică. O mașină lăsată cu motorul pornit într-un garaj. Căderea de pe o stâncă. O glumă transformată în ceva sinistru. Chiar și o inspecție de vestiar într-un moment nepotrivit. Toate puteau părea accidente.

La naiba cu toate.

Cine mai știa că jucasem Manhunt în noaptea aceea? Nu spuseserăm nimănui. Era clar că nici Zoey nu spusese, căci altfel nu ar fi folosit acest pretext pentru șantaj. Evident că nu puteam să-i întreb nici pe Matty, nici pe Akira dacă vorbiseră și mă îndoiam că Randall o făcuse. La drept vorbind, mă îndoiam că era cineva în acest orășel adormit căruia îi păsa suficient de mult ca să-și mai amintească. Familia lui Brady se mutase în California la o lună după moartea lui.

Ochii care nu se văd se uită.

Gândurile mi s-au dus la Andrew, fratele lui Brady, prietenos, dar retras. Se răstise la mine când venisem să-l iau pe Brady înapoi, la Zoey. Însă el nu știa tot restul. Oricine făcea acest lucru ne *cunoștea.* Matty nu-și trâmbițase alergia la nuci și alune și nu știa nimeni că familia Akirei era plecată din oraș, că părinții lui Randall erau proiectanți de website-uri și că noi aveam o rivalitate cu Fishman. Trebuia să fie cineva din partea locului. Corect?

Am deschis Facebook-ul. Evitasem întotdeauna să urmăresc familia lui Brady pe rețelele de socializare, căci nu reușeam să mă împac cu gândul că era undeva acolo și îl jelea, copleșită de durere, din cauza mea. Pentru că avusesem chef să joc un joc. Mă simțeam și așa destul de prost când stăteam cu copiii familiei Rao în fosta casă a lui Brady; mi se părea că pereții se uită acuzator la mine, pentru că îl ucisesem pe băiatul care ar fi trebuit să crească și acum între ei.

Uneori mă pomeneam că mă gândesc cum ar fi arătat Brady când ar fi crescut. Ar fi ieșit din carapace? Sau ar fi rămas la fel de tăcut și de visător? Era cumplit, căci știam că nu voi afla niciodată și că fusese vina mea. Așa că îmi abăteam atenția cu jocuri video, mă refugiam în lumile virtuale ore întregi și descoperisem în cele din urmă MortalDusk, un tărâm fantastic unde te puteai regenera la infinit. Nu puteai să câștigi de fapt niciodată, dar nici nu puteai să mori. Nu era nimic definitiv.

Nu precum fapta mea. Asta era cât se poate de definitivă.

Pe Facebook erau o mulțime de rezultate pentru Andrew Cullen, însă niciunul nu se potrivea – toți erau fie prea bătrâni, fie prea tineri. M-am întins după telefon, ca să-l caut pe Instagram, apoi mi-am amintit că acesta era lângă trupul sfărâmat al Akirei. M-a străbătut un fior. Fusese salvată între timp? Sau… recuperată? Mi-am înăbușit un suspin, refuzând să mă înec în tristețe. Trebuia să mă concentrez.

Dar mama lui, Marcia Cullen? Am căutat – niciun rezultat. Dar avusese cândva un profil pe Facebook. Îmi amintesc că mama îi spusese tatii că începuse să posteze din nou după moartea lui Brady și că se simțea stânjenită să comenteze după ce pierduseră legătura. Poate că era un profil privat. Dacă era așa, poate că mama mai era prietenă cu ea, deși deschidea foarte rar acest site după plecarea tatii. Laptopul ei, care era tot pe patul meu, mi-a atras privirile. L-am luat și am deschis Facebook și – iată! – era deja logată.

Profilul doamnei Cullen a apărut imediat; încă erau prietene după atâta timp. Părul ei roșu ca flacăra nu putea fi confundat cu nimic, deși buclele fuseseră tăiate scurt și strânse sever într-o coadă de cal. Zâmbea spre cameră, dar ochii ei aveau o privire tristă, pustiită. Cea mai recentă postare era o aiureală…

O, nu. Comentariile erau numai condoleanțe, de pildă, *Odihnească-se în pace, Marcia și Nate.* Mi s-a strâns inima când am înaintat cu cursorul ca să văd ce se întâmplase: un accident de mașină cam acum opt luni. Câteva mesaje erau urări de bine pentru Andrew – fie nu fusese în mașină, fie supraviețuise accidentului. Dar nimic nu trimitea la alt profil, căci nu avea altul.

Uau! Asta însemna că acum Andrew era singur. Avea bunici? Mătuși sau unchi? Era cam cu doi ani mai mare decât noi. Asta însemna că avea acum optsprezece sau nouăsprezece ani. Însemna că absolvise liceul anul trecut, deci era la facultate, dacă se înscrisese la vreuna.

Am deschis fotografiile recente ale Marciei. Ultima era cu soțul ei, Nate, cam cu o lună înainte să moară. Părul i se rărise mai mult și ochelarii cu ramă de sârmă erau înlocuiți de alții cu ramă de baga. Fotografia anterioară era cu Andrew la absolvirea liceului. Părinții lui stăteau alături de el, Andrew purta robă și pălărie cu patru colțuri, lângă tribunele unde se vedea că tocmai avusese loc ceremonia.

Ce. Naiba.

M-am uitat atentă la Andrew. Părul castaniu îi ajungea până la bărbie, nu purta ochelari, dar… linia ascuțită a bărbiei… Curbura ușoară a buzelor… Ochii aceia, care îi străpungeau pe ai mei prin ecran… M-a străbătut un fior atât de puternic, încât m-am simțit de parcă cineva mi-ar fi pompat azot lichid în sânge.

Semăna al naibii de bine cu Dylan.

Nu. Era *imposibil.*

Mi s-a pus ditamai nodul în gât și am derulat în urmă pagina de profil. Marcia nu posta des, iar când posta câte ceva, de regulă erau fotografii. Acestea arătau cum slăbise Andrew cu timpul. Pierduse grăsimea de copil și pomeții i se conturaseră, la fel și linia aspră a maxilarului. Până și nasul parcă i se lungise și se subțiase.

Și ochii aceia…

Am mărit cât de mult mi-a permis browserul. Ochi căprui. Nu cenușii. Dar contrastul putea fi din cauza luminii sau a unui filtru sau din alt motiv. Intensitatea lor, felul în care făceau mici zbârcituri la colțuri, aluniță mică de lângă ochiul stâng – asemănarea era mai mult decât izbitoare. Era limpede. Am apucat strâns cuvertura de pe pat și aveam sentimentul că toată încăperea se întorsese cu capul în jos.

Nu.

Nu.

Dylan era Dylan. Nu Andrew. Era un băiat de șaisprezece ani, elev la liceu, sarcastic și inteligent, voia să meargă la MIT și locuia împreună cu tatăl lui lângă…

De fapt, nu știam unde locuiește. Ne întâlneam întotdeauna la mine acasă sau la Matty. Și nu-l cunoscusem niciodată pe tatăl lui… Lucra până târziu și mergea adesea la festivaluri de carte în alte state sau în străinătate. Cel puțin, așa ne spunea Dylan. Și mama lui murise în…

— Într-un accident de mașină, am spus dintr-o răsuflare.

Dumnezeule sfinte! Așa îmi spusese cu o noapte în urmă – la cinci ani după ce murise fratele lui mai mic, tot într-un fel de accident ciudat, și îl lăsase singur.

Poate că își tăiase părul, își cumpărase haine elegante și acele rame de baga, la fel ca ochelarii domnului Cullen. Poate că erau aceiași? Poate că era hacker – hacker ca Zoey –, dar stătea ascuns. Poate că se mutase înapoi, pretinzând că este cu doi ani mai tânăr, se înscrisese la școala noastră,

intrase în echipa noastră, aflase despre alergiile noastre, despre familii, temeri, ne câștigase încrederea.

Și după aceea…

— Nu, nu se poate, nici vorbă, am spus studiind în continuare profilul doamnei Cullen și ștergându-mi fruntea de sudoare.

Nu m-aș fi lăsat niciodată păcălită de un asemenea șarlatan. L-aș fi recunoscut. Instinctele m-ar fi prevenit!

Întotdeauna îmi fusese greu să-l înțeleg. Sau așa credeam. Poate că instinctele mele funcționau corect; îmi venea greu să-l înțeleg pentru că nu era el.

Postarea Marciei chiar de dinainte de moartea lui Brady era cu el și Andrew rezolvând un puzzle la măsuța de cafea. Mi s-a strâns inima ca într-o menghină. Nu mai văzusem chipul lui Brady din noaptea aceea cumplită.

Șosetele vișinii cu margine albă atârnau deasupra șemineului, un brad de Crăciun stătea într-un colț. Textul de sub fotografie spunea: *Cei mai buni frați și cei mai buni prieteni.*

Am privit fix la Andrew. Nu avea nicio logică. Suferința neajutorată pe care o văzusem pe chipul lui după ce murise Brady mi se întipărise în minte, astfel că siguranța și fericirea lui Caelyn deveniseră prioritatea mea și mă transformasem într-o soră mai mare exagerat de protectoare. Cum de nu remarcasem nici măcar o asemănare mai înainte, când mă gândeam atât de des la această imagine? Poate că memoria îi estompase trăsăturile cu timpul, făcându-le neclare și de nerecunoscut.

Am mărit cât mai mult fotografia de la absolvire. Nu. Nu se putea. Dylan și Andrew semănau, doar atât. Foarte mulți oameni au sosii. O mulțime de băieți fac mici zbârcituri la colțul ochilor și pot avea o aluniță exact în același loc. Eram sigură că, dacă făceam un inventar al tuturor oamenilor de pe lumea asta care se potriveau cu aceste criterii, aș fi găsit cel puțin o mie. Poate mai mulți. Sunt aproape opt miliarde de oameni pe lume. Din punct de vedere statistic, era o coincidență.

Și apoi, primisem un mesaj de la AnOnymOus1 când Dylan stătea chiar în fața mea și nu-și folosea telefonul în acel moment. Și mulți oameni mor în accidente de mașină. Nu era aceasta una din principalele cauze ale mortalității în SUA?

La naiba, nu mai aveam încredere în propria judecată. Mă repezisem de atâtea ori să trag fel de fel de concluzii în ultimele zile, urmărisem atâtea

piste false, irosisem atâta timp! O legasem pe Zoey ca o maniacă, pentru că trăsesem concluzii pripite.

De astă dată aveam nevoie de dovezi.

Laptopul meu era încă deschis la profilul lui AnOnymOus1 de pe Reddit. În acel moment, trebuia să presupun că nu îmi piratase laptopul, căci altfel m-ar fi contactat deja. Am apăsat pe butonul de chat și s-a deschis o căsuță. Puteam să le trimit un mesaj lui AnOnymOus1 și Dylan în același timp…

Oh! Adresa IP a widgetului creat de Zoey! Cel pe care îl crease ca să-l găsească pe trollul nostru. Trecusem adresa la favorite în browser, nu-i așa?

Da, uite-l! Am încercat să-mi amintesc pașii. Trebuia să încarc două imagini, apoi să trimit una lui AnOnymOus1 și una lui Dylan. Instrumentul avea să-mi arate adresele IP ale destinatarilor și, dacă acestea se potriveau, aveam să știu că este una și aceeași persoană. Atât de simplu! Atât de inteligent. La naiba, ar fi trebuit să mă gândesc mai devreme la asta. Mă copleșea regretul, în timp ce o admiram pe Zoey pentru istețime. Mi-am amintit cum foloseam comunicarea fără cuvinte cu ajutorul culorilor luminii noastre. Aș fi putut să recurg la ajutorul colegei mele de echipă. La ajutorul prietenei mele. Însă eu mă lăsasem copleșită de bănuieli și temeri.

Paranoică.

Zoey negase că i-ar fi spus lui Dylan că sunt paranoică și tulburată mintal, dar nu o lăsasem să termine ce avea de spus. Dacă fusese de fapt invers? Dacă Dylan semănase semințele neîncrederii, ponegrindu-mă tot timpul?

Aveam să aflu curând.

Ce imagine să-i trimit lui Dylan? O fotografie întâmplătoare cu cățeluși sau cam așa ceva ar fi bătut cam mult la ochi, așa că am făcut o captură de ecran după pagini de Reddit, am încărcat-o pe widgetul lui Zoey, am copiat URL-ul și am trimis-o înapoi. Apoi am tastat – *Te rog, nu te supăra, pot să explic* – și am inserat URL-ul. Trimis. Răsuceam pixul în mână și priveam fix la locul alb unde urma să apară adresa IP.

Într-un minut a apărut o serie de cifre. Dylan deschisese linkul. Un moment mai târziu:

CE? MI-AI PROMIS.

Un suspin dădea să-mi iasă din gâtlej în timp ce îmi imaginam buzele lui lipite de ale mele. *Promite-mi,* spusese. *Promite-mi că nu te ții după el.*

A mai trimis un mesaj: **Unde ești acum? Ești bine?**

Panică. Îngrijorare. Putea să joace teatru. Am ignorat textul și am încărcat un selfie recent pe widgetul lui Zoey, apoi am creat repede un cont pe Reddit și am deschis căsuța de chat a lui AnOnymOus1. Degetele îmi tremurau când am tastat:

Ești sigură că este ea?

Am inserat URL-ul și am trimis mesajul.

M-am întors în aplicația lui Zoey și am așteptat, răsucind mereu pixul, iar evenimentele din ultimele zile îmi treceau prin minte ca o rolă de film.

Cu o dimineață în urmă, Dylan plecase de la exercițiile noastre de MortalDusk cu jeepul lui. Nu l-am văzut urmând mașina lui Matty, nu l-am întrebat dacă s-a dus la Starbucks cu toți ceilalți. Ar fi putut să meargă după mine la școala lui Caelyn, s-o răpească, s-o lege și apoi să facă filmul și să trimită mai târziu fotografiile cu ea. Nu l-am mai văzut până la a patra oră din orarul nostru.

Dar cum rămâne cu inspecția în dulapul lui?

Putea să pretindă că e prima victimă, ca să nu-l bănuiesc pe el. Dacă absolvise deja liceul, nu avea importanță că era suspendat. Nu conta dacă pierdea clasa. Ar fi putut să folosească Chromebook la ora de istorie – ar fi putut să trimită acele mesaje printr-o aplicație, discret, stând chiar în banca din fundul clasei. Ar fi putut să-i trimită un e-mail domnului Chen de pe contul meu. Ar fi putut să-mi trimită combinația corectă a încuietorii în clipa în care domnul Chen îl invitase să iasă pe hol. Asta explica sincronizarea perfectă.

Apoi, după ce am plecat acasă, a trebuit să aștept următorul set de instrucțiuni de la AnOnymOus1 – probabil pentru că Dylan era blocat în biroul domnului Chen, când acesta încerca să ia legătura cu tatăl lui Dylan, încercase și nu reușise.

Pentru că tatăl lui Dylan era mort.

Dylan sosise primul după ce scosesem negresele din cuptor. Mâncase una imediat, probabil ca să demonstreze cât de „sigure” erau. Tentacule de gheață mi s-au înfășurat în jurul inimii. Doamne, cât de naivă fusesem!

Iar noaptea trecută putuse să o lase pe Caelyn singură în timp ce noi toți dormeam. Ar fi putut programa acest mesaj să vină imediat după ce se strecura pe fereastra mea. Poate că el îmi pusese telefonul la încărcat. Nu

eu. Iar când telefonul zbârnâise și mă trezise, telefonul lui Dylan era chiar lipit de fața lui. Presupusesem că adormise în timp ce îl folosea, dar poate că îi trimisese un mesaj Akirei printr-o aplicație, îmi trimisese mie un mesaj în numele lui AnOnymOus1 și se prefăcuse adormit. Iar după ce plecase, ar fi putut să-i lase Akirei un mesaj vocal, pretinzând că e de la mine. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât avea mai multă logică. Totuși, nu avea nicio logică…

Adresa IP a apărut sub imaginea lui AnOnymOus1.

Se potriveau. Cifrele se potriveau.

AnOnymOus1 era Dylan.

Nu era paranoia. Ci confirmarea. Fapte reale.

Inima mi s-a sfărâmat într-un milion de bucăți, am sărit de pe scaun și am urlat în timp ce o furie turbată îmi topea gheața din inimă. Sunetul a înspăimântat-o pe Whiskers, care s-a ușchit din încăpere. Îl primiserăm pe acest băiat în viețile noastre. Îl primiserăm în echipa noastră, ne împrieteniserăm cu el, avuseserăm încredere în el. Începusem să mă *îndrăgostesc* de el. Și apoi o răpise pe sora mea. Mă tortura. Îmi omorâse doi prieteni…

Cineva bătea la ușa din față. Am încremenit. Era poliția? O găsise cineva pe Zoey legată? Indiferent cine era, a așteptat doar un moment și a început să bată din nou. Insistent. Tare. Furios.

Am apucat instinctiv cuțitul și m-am furișat prin hol spre camera lui Caelyn, ca să mă uit afară pe fereastră. Nu vedeam scările din față din acel unghi.

Dar jeepul lui Dylan era pe alee, parcat în spatele mașinii lui Matty.

Mi s-a răsucit stomacul. Cum de ajunsese aici atât de repede? Stătea deja pe alee? Când i-am trimis captura de ecran și-a dat seama probabil că eram acasă și că foloseam laptopul. Înțelesese că eu mă prinsesem. Era acolo când o depistaserăm pe Lucia. Probabil că deschisese linkul de la Reddit ca AnOnymOus1 și își dăduse seama ce făcuse.

Da, așa e, ticălosule! M-am prins.

O ură fierbinte, puternică îmi curgea prin vene în timp ce el striga:

— Crystal!

Bătea din nou cu pumnul în ușă și fiecare lovitură îmi reverbera în urechi. Un minut mai târziu, tufișurile de sub fereastra lui Caelyn s-au mișcat. Probabil că se ascunsese în spatele lor ca să se uite pe fereastra de la

sufragerie. Mi s-a ridicat părul măciucă la ceafă. Speram că toate ferestrele și ușile sunt încuiate, întotdeauna uitam să încui. Am strâns mai tare cuțitul în mână, în timp ce Dylan se îndepărta de fereastră, ridicând privirea spre etaj.

M-am lăsat pe vine, cu inima bătând nebunește. Mă văzuse?

— Crystal!

Mi-am ținut respirația în timp ce ascultam foșnetul frunzelor în jurul colțului casei. Verifica fiecare fereastră. M-am furișat în colțul de vizavi de patul lui Caelyn și mi-am strâns genunchii la piept, ținând atât de strâns cuțitul, că unghiile mi-au lăsat urme ca niște semiluni în palme.

Și îl lăsasem să mă sărute!

M-a strigat pe nume din partea cealaltă a casei. Obloanele erau închise, așa că nu avea cum să tragă cu ochiul în camera mea. Au trecut câteva minute de liniște, care mi s-au părut cât o viață întreagă – alte minute în care Caelyn sângera rănită. Dylan îi pansase rănile înainte să vină după mine?

Mi s-a tăiat respirația. Până la urmă va renunța să mai caute aici. Și atunci voi putea să-l urmez până acolo unde o ținea pe Caelyn. Da. O să mă ducă direct la ea. M-am ridicat și m-am uitat afară pe fereastră. Jeepul lui era tot pe alee. Puteam să fac asta.

M-am furișat înapoi la mine în cameră să iau cheile de la mașină, apoi am coborât cu grijă în hol, în timp ce inima îmi galopa ca un armăsar sălbatic. M-am uitat în jos pe scările spre ușa din față. Dincolo de vitraliu se vedea o umbră. Am zărit jacheta albă cu bleu a lui Dylan prin liniile ondulate translucide ale vitraliului. M-am tras înapoi. Dacă mă vedea, nu avea să mai plece. Am îngenuncheat și m-am uitat dincolo de balustradă. Pășea încoace și încolo, șovăind și neștiind ce să facă. Mașina mea era pe alee, dar cum îmi țineam bicicleta în garaj, nu putea să-și dea seama dacă plecasem undeva. Dacă nu mai aveam telefonul, nu-mi putea lua urma.

Bine.

Lasă-l să fie derutat. În ultima zi fusesem ca ieșită din minți.

În cele din urmă s-a potolit, apoi a dispărut, probabil convins că plecasem totuși de acasă.

Am coborât scările pe furiș și m-am rezemat de ușă ca să arunc o privire printr-o porțiune mică, translucidă a geamului. O, Doamne, era tot acolo! Se așezase pe treapta de sus. Aplecat în față, ca și când ar fi citit ceva în

telefon. M-am oprit și mi-am acoperit gura cu mâna, rugându-mă să nu mă fi auzit.

Treptele de lemn scârțâiau. Dacă eu auzeam, cu siguranță auzea și el cum îmi bubuie inima și mi se izbește de cutia toracică.

— Crystal?

Am închis ochii strâns, ca și când în felul acesta aș fi putut deveni invizibilă. Mi-am ținut respirația, lipindu-mă de ușă. Dacă se uita direct în jos, mă vedea din acel unghi?

Whiskers a mieunat și m-am uitat imediat la ea, cum stătea în ușa de la bucătărie și mă fixa cu privirea. Am clătinat din cap și am sperat că îmi va înțelege cumva privirea înnebunită și va pleca sau se va preface că nu sunt acolo. Dar ea a venit repede direct spre mine și s-a frecat de mine în timp ce eu încremenisem, îngrozită, cu gleznele amorțite de cât stătusem în acea poziție, fără să respir.

Ceva a scârțâit deasupra capului meu. Mi-am ținut respirația și am privit în sus, urmărind neputincioasă cum se învârtea clanța ușii.

CAPITOLUL 36

Uitasem să încui ușa, nu? Întotdeauna uitam. La naiba.

Dylan a răsucit clanța și a împins ușa. Dar aceasta nu s-a clintit. Totuși, ținusem minte s-o încui.

Cu toate acestea, dacă dorea să intre, putea să o facă. Putea să arunce o piatră în fereastra de la sufragerie sau…

Bam! Bătea cu pumnul în partea de jos a ușii, cu putere, ca și când ar fi bănuit că stau ghemuită sub nivelul geamului. Mi-am înghițit un țipăt și am strâns tare din dinți. Încerca să mă facă să țip. Încerca să mă facă să mă dau de gol. Dar Whiskers a sărit înapoi de la ușă, zgâriind lemnul cu ghearele din spate în timp ce fugea în sufragerie.

L-am auzit pe Dylan mormăind, apoi umbra lui a dispărut și pașii furioși s-au auzit pe treptele scării din față. Probabil își dăduse seama că pisica făcea tot acel zgomot.

Micul ghem de blăniță mă salvase.

Cu picioarele tremurând, am privit afară. În loc să se îndrepte spre jeepul lui de pe alee, a luat-o la stânga.

Spre casa lui Zoey.

Voi continua să mă joc cu tine.

Nu.

Nu.

Nu reușisem să încui ușa ei din față în urma mea. Putea foarte ușor să intre și s-o găsească pe Zoey în subsol.

Dacă era inteligent – ei bine, era inteligent –, avea s-o ucidă fără să atingă nimic și la locul crimei nu aveau să fie decât amprentele mele, ale mele și numai ale mele. Furia mi se umfla în piept ca un val de lavă. Moartea lui Brady fusese un accident. Cum *îndrăznea* să ne răpească viețile în felul acesta?

Am alergat în sufragerie ca să văd mai bine casa lui Zoey. Dacă o ucidea, n-aș mai fi putut niciodată să-mi cer iertare. Așa cum nu am mai putut să-i spun lui Matty ce simt. Alte cuvinte nerostite. Altă moarte. Nu puteam permite să se întâmple așa ceva. Dar dacă îl înfruntam pe Dylan acum, nu mai puteam să-l urmez acolo unde o ținea pe Caelyn. Stătea închisă de atâta

timp sau poate, și mai rău, sângerase și…

Nu. Trebuia să presupun că este încă în viață. Era în viață și trebuia să ajungă la un spital. Nu vedeam decât mâneca cu alb și bleu a jachetei lui Dylan, în timp ce suna la ușa lui Zoey. Încercase clanța ușii? O strigase pe Zoey pe nume, dar aceasta nu-l auzea din subsolul izolat sonor, îi urmărea telefonul? L-am trântit pe masa din bucătărie, fiindcă nu aveam nevoie de încă un telefon blocat. Mă pregăteam să alerg după el, dacă intra în casă. Nu-l puteam lăsa să-i facă rău.

Dar câteva minute mai târziu a alergat înapoi în jos pe scări. Din câte știa, Zoey nu avea motive să-l evite, așa că își spusese probabil că nu este acasă.

— O, slavă Domnului, am șoptit și l-am văzut pentru prima dată clar în față în timp ce traversa curtea mea – fălcile încleștate, gura ca o linie subțire, fruntea încruntată.

Era frustrat. Poate și puțin îngrijorat. Planul nu-i ieșise.

În timp ce Dylan se urca în jeep și dădea cu spatele pe alee, m-am ghemuit la ușa din față și mi-am pus cuțitul în buzunarul hainei, sperând că nu-mi va sfâșia stofa. După ce ieșea în stradă, trebuia să acționez rapid. Speranța și teama mi se amestecau în piept. El putea să mă conducă la Caelyn, dar cum naiba să o salvez?

Dylan a lăsat să treacă o mașină, apoi a dat cu spatele ieșind în stradă. Imediat ce a accelerat și s-a făcut nevăzut, am deschis ușa și m-am repezit la mașina mea. Ploaia se oprise, dar aleea era plină de petice de gheață și era să cad. Până să ajung la mașina mea și să ies în stradă, Dylan dispăruse.

— La naiba!

Am lovit în volan. Dar când am ajuns la cotitură, l-am văzut în față; se oprise la lumina roșie a semaforului. Am încetinit lăsând câteva mașini între noi. Dacă se uita în oglinda retrovizoare, mă vedea. Însă semaforul s-a făcut verde și Dylan a luat-o la dreapta fără să semnalizeze.

M-am luat după el. Palmele îmi erau leoarcă de sudoare și am păstrat o oarecare distanță între noi. Semaforul din față s-a făcut galben. Ar fi fost timp numai pentru Dylan să treacă. Și era și un semafor cu o oprire îndelungată – doar cu o zi înainte rămăsesem blocată aici împreună cu Caelyn. Nu eram într-un film de acțiune; nu puteam să trec pe roșu după ce începea circulația din celălalt sens și să fac slalom printre mașini…

Însă Dylan a încetinit înainte să ajungă la semafor și a luat-o pe o alee

lungă.

Unde mergea? Din stradă, casa nu se vedea, dar știam că este proprietatea familiei Nelson.

După ce îl găsisem pe Brady în magazia lor încuiată, familia Nelson scosese casa la vânzare, la fel cum făcuseră și soții Cullen. Dar casa lor avea nevoie de multe reparații și zvonurile despre băiatul care murise în curtea lor ajunsese la toți eventualii cumpărători. Spre deosebire de soții Cullen cu casa lor îngrijită și modernă, nu au primit oferte.

Apoi domnul Nelson se prăpădise – cancer, așa am auzit, iar doamna Nelson îl urmase curând. Casa rămăsese goală de atunci, iar acum aparținea singurului lor copil, o fată care locuia în Franța cu soțul ei. Le auzisem pe mama și pe Chantel vorbind o dată despre ea. Spuneau că o păstrează ca să se întoarcă eventual aici dacă va avea și ea copii. Am oprit mașina într-un refugiu și am plecat spre casă pe jos, mergând în umbra pinilor care mărgineau drumul. L-am văzut pe Dylan și m-am ascuns în spatele unui trunchi gros. Parcase în garajul vechi și acum alerga spre ușa din față.

Ce naiba…?

Dylan stătuse ascuns aici tot timpul? Întotdeauna venea cu mașina la mine acasă… deși ar fi putut veni pe jos. Lăsa să se înțeleagă că locuiește în partea cealaltă a orașului, când de fapt era chiar aici, după colț.

După ce a intrat, m-am furișat și eu pe veranda care înconjura casa. Toate obloanele de la ferestre erau închise, dar cele ale unei camere erau rupte și vedeam mișcarea din interior. Când am urcat scara verandei, treapta din mijloc a scârțâit sub ghetele mele și am încremenit. Dar în spațiul dintre obloanele rupte ba se vedea lumină, ba întuneric. Era acolo. Se plimba încoace și încolo. Nu mă auzise.

Am ajuns la fereastră încet ca un melc și am privit înăuntru. Laptopul lui Dylan era deschis pe o canapea decolorată, cu motiv floral, și el avea o expresie severă, cu pumnii încleștați de o parte și de alta a corpului. Nu mai era nimeni altcineva cu el. Probabil că sora mea era la subsol. Căștile îi turteau lui Dylan părul ciufulit – se plimba oare așa ieșit din minți de stres? – și fără ochelarii cu ramă de baga arăta ca băiatul morocănos pe care îl cunoșteam din copilărie. Acum, când știam că este Andrew, nu-mi venea să cred că nu observasem asemănarea mai înainte – că niciunul dintre noi nu o observase.

Dar de ce să o fi observat? Era ca atunci când dai peste un profesor la

supermarket. Rupt din context, la început nici nu-l recunoști.

Dylan era cu totul în afara contextului. Nu ne imaginaserăm că Andrew va reveni în oraș, cu atât mai puțin că își va schimba numele și înfățișarea, pretinzând că este cu doi ani mai mic, ca să intre în echipa noastră de sport electronic și să pună la cale un joc al răzbunării. Aproape că îl lăsasem pe băiatul ăsta să-mi fure o bucățică de inimă. Oare îi plăcusem cât de cât? Evident că nu. Ceea ce mie mi se părea un flirt, pentru el era un joc al resentimentelor.

S-a oprit în fața laptopului și s-a scărpinat la tâmplă. Mișcare clasică de brainstorming. Se gândea cum să mă găsească.

Dar îl găsisem eu pe el mai întâi.

Dacă sora mea ar fi fost la subsol, aș fi putut să o eliberez chiar sub nasul lui? Încheietura a început să-mi pulseze de durere drept răspuns, arătându-mi de ce sunt în stare. M-am gândit la alte opțiuni.

Prima opțiune: să-l înfrunt. Să încerc să vorbesc cu el și să-l fac să renunțe la nebunia asta.

A doua opțiune: să chem poliția. Telefonul Akirei era încă în mașina mea. Dar dacă auzea sirenele…

O rafală de vânt a mișcat vârfurile copacilor de lângă ușa din față și mi-a dat buclele de pe față. Atunci am remarcat mirosul. Ouă stricate. M-am crispat. Ce naiba mai *era* și asta?

Mirosul de sulf mi-a declanșat o amintire de la ora de chimie – aceeași lecție când învățaserăm despre monoxidul de carbon.

— În stare naturală, gazul nu are culoare și nici miros, spusese domnul Ferguson, trecând printre noi cu un vas cu hidrogen sulfurat diluat. De aceea, companiile de gaz îl fac să miroasă ca ouăle stricate, astfel încât, dacă sunt scurgeri de gaz, să știți imediat.

Matty mirosise și se strâmbase:

— Uf, miroase ca un milion de pârțuri.

Domnul Ferguson chicotise.

— Ei bine, dacă la voi acasă miroase vreodată a un milion de pârțuri, spuneți-le imediat părinților sau sunați la 911. Și în niciun caz nu aprindeți niciun foc.

Așa mirosea acum. A un milion de pârțuri.

Dylan umpluse cumva casa cu gaz? Dacă chemam poliția, nu avea altceva de făcut decât să scapere un chibrit…

O, Doamne, trebuia să o scot pe Caelyn de acolo. În acel moment!

M-am furișat de pe verandă – aveam un déjà vu de la casa lui Jeremy Fishman în timp ce pășeam pe frunzele moarte și pe buruienile crescute, sperând că Dylan nu mă aude. În spatele casei erau două ferestre de la subsol. Bingo! Am șters un strat de murdărie de pe una din ele și am privit înăuntru. Era întuneric – nu vedeam prea bine. Tot cadrul ferestrei era suficient de mare ca să mă târăsc înăuntru, dar chiar dacă aș fi putut deschide încuietoarea din interior ca prin magie, fereastra trebuia împinsă de jos și nu aș fi putut trece prin spațiul pe jumătate mai îngust.

Trebuia să sparg geamul. Am căutat din priviri prin curte un obiect contondent, apoi am alergat la garaj. Jeepul lui Dylan era înăuntru și lângă peretele din fund erau stivuite niște cutii de carton. În rest, era gol.

Dar containerul încuiat din spate, unde îl găsisem pe Brady? Era tot acolo?

Mi-au amorțit vârfurile degetelor și am înghițit un nod. Merita să arunc o privire.

Am alergat în jurul garajului și l-am găsit acolo, la fel ca întotdeauna. Containerul de depozitare, ușa din coșmarurile mele – spre care fugeam încercând mereu să-l salvez pe Brady de monstrul care încerca să ne îndepărteze unul de altul, căci distanța dintre noi se mărea necontenit, iar eu nu puteam să mă mișc suficient de repede. De ce naiba nu-l aruncaseră soții Nelson? Am atins mânerul; metalul rece m-a făcut să tresar. Nu voiam să ezit ca o lașă și am deschis ușa, așteptându-mă cumva să cadă un cadavru de acolo.

Evident, nu a căzut nimic. Iar înăuntru era exact ceea ce căutam. Am luat grebla, m-am întors și am repezit mânerul în fereastră, ignorând durerea din încheietura mâinii, în timp ce geamul vechi plesnea și se sfărâma, după ce îl lovisem de mai multe ori. Am încremenit, mi-am strâns încheietura și mă așteptam să aud pași în jurul casei.

Dar peste tot era liniște.

Am folosit grebla ca să curăț marginile ferestrei de bucățile de cioburi. Un miros de ouă stricate ieșea pe fereastră și mă făcea să strâmb din nas. M-am lăsat pe vine și am strigat:

— Caelyn?

Niciun răspuns. Lângă fereastra de alături era o scândură. Am alunecat cu picioarele înainte pe scândură și am sărit pe pardoseală. În încăpere erau

covoare pe jos și mirosea a igrasie, ca și când ar fi fost inundată cândva și nu se uscase bine, iar mirosul de sulf se amesteca cu acela de mucegai. Fișete de metal demodate și rafturi de cărți se înșiruiau de-a lungul pereților, pline de cărți și reviste vechi. O scară ducea drept înainte, iar la stânga era o ușă.

Am deschis-o și aproape că am amețit. Acolo mirosul era chiar mai puternic. Am băgat capul în încăperea fără ferestre. Lumina era deja aprinsă.

— Caelyn?

Încăperea nu era finisată – lângă peretele de cărămidă falsă erau mai multe cutii de carton și de metal, precum cea din spatele lui Caelyn în fotografiile și filmările cu ea și ca în subsolul lui Jeremy; pereți ca aceștia erau probabil ceva obișnuit în subsolurile nefinisate. Într-un colț se aflau un copac pentru pisici care de mult nu mai găzduia nicio felină și o casă de lemn pentru păpuși aproape la fel de înaltă ca mine. Lângă ușă era un scaun, dar pe el nu era nicio fetiță de treisprezece ani, legată și cu căluș în gură.

Disperarea mă strângea de gât. Unde era Caelyn?

În partea cealaltă a încăperii era o ușă larg deschisă. Am alergat spre ea și dezamăgirea mi-a năvălit imediat în piept. Era o mică debara pentru utilități, în care nu erau decât un cuptor și un rezervor de apă. Se auzea un sâsâit ușor și am observat o țeavă îndoită într-un unghi ciudat. Pe acolo ieșea gazul. Uf!

— Caelyn, am mai șoptit pentru ultima dată.

Dar nu era acolo. Probabil că Dylan o ținea undeva sus.

Trebuia să mă furișez totuși pe lângă sufragerie.

Am urcat scara în vârful picioarelor și mi-am lipit urechea de ușă. Nu auzeam pași. Oare Dylan nu se mai plimba? Ce făcea acum? Poate plecase. Nu exista decât un singur mod de a afla.

Enervată, am întredeschis încetișor ușa, ținându-mi respirația și având grijă să nu scârțâie balamalele, și m-am îndreptat spre hol. Scara principală era în fața ușii. Trebuia să trec direct pe lângă sufragerie. M-am oprit și am ascultat.

Tic, tap, tic.

Scria la calculator.

M-a cuprins frustrarea. Indiferent cât de precaută fusesem până atunci,

nu puteam să trec pe lângă sufragerie fără să mă vadă. Tot ce trebuia să facă pentru a mă opri era să aprindă un chibrit și toată casa ar fi sărit în aer. Detestam înfruntarea, dar trebuia să vorbesc cu el. Trebuia să încerc să-l conving să-i dea drumul surorii mele.

M-am strecurat spre sufragerie. Stătea pe canapea, cu laptopul pe genunchi. Am tras aer adânc în piept și am pășit în încăpere.

La asta nu se aștepta.

A rămas cu gura căscată.

— Crystal? Cum…

Și-a scos căștile și a pipăit în jur după ochelari, i-a găsit pe măsuța de cafea și i-a pus. Dar, firește, nu avea nevoie de ei. Nu avusese niciodată.

— Știi unde locuiesc.

— Evident.

A dat din cap buimăcit. Apoi s-a relaxat, ca și când s-ar fi simțit ușurat.

— Slavă Domnului că ești bine.

A pus laptopul pe măsuța de cafea și s-a ridicat în picioare.

— De ce nu mi-ai răspuns la mesaje…

L-am întrerupt.

— Unde e Caelyn?

A înclinat capul încruntându-se.

— Ăă… habar n-am. Spuneai că este într-o excursie, nu-i așa?

A dat să pornească spre mine.

— Nu pot să cred că te-ai dus după Fishman…

— Destul! am spus și am făcut un pas într-o parte, păstrând distanța. Încetează cu teatrul…

— Care teatru?

Ochii lui cenușii erau larg deschiși și priveau rugători.

— Crystal, te-am căutat peste tot. Ai auzit de Akira?

Akira. Mi s-a strâns inima. Akira era moartă, nu-i așa? Sociopatul acesta sadic o ucisese.

— Au găsit-o pe fundul…

— Încetează!

Semințele îndoielii încolțeau în mintea mea, dar refuzam să le las să crească. Mă înșelasem în privința lui Zoey, însă acum știam adevărul. Văzusem dovezile. Nu mă mai lăsam păcălită.

— Știu că ai răpit-o.

— Pe cine? Pe Akira?

— Nu! Pe Caelyn. Dă-i drumul! Nu spun nimănui ce ai făcut. Îmi asum răspunderea pentru tot. N-ai decât să mă și omori, dacă vrei, dar dă-i drumul surorii mele. Ea nu are nimic de-a face cu…

— Hei! a exclamat Dylan și a făcut ochii mari ca niște farfurii. De ce s-o omor? Ce naiba spui acolo? Crezi că am luat-o pe sora ta? Și… crezi că am răpit-o?

Și-a trecut o mână peste față.

— Cum poți să crezi așa ceva? Crystal, doar mă cunoști. Știi că nu aș face niciodată un asemenea lucru.

— Te cunosc.

Tremuram din tot trupul – nu de frică, ci de furie.

— Știu exact cine ești, Andrew.

Când a auzit numele a încremenit, numai pieptul i se mișca ritmic în sus și în jos.

— Deci, unde e? am insistat. Unde o ții?

A urmat o pauză lungă în care m-a studiat de parcă aș fi fost cubul lui Rubik și ar fi căutat o modalitate să mă rezolve. A făcut ochii mari preț de o clipă, când și-a dat seama că nu exista nicio soluție. Apoi a încleștat fălcile.

— Și de ce crezi că o să-ți spun? Încă nu ai câștigat.

CAPITOLUL 37

Primul meu impuls a fost să-i dau un pumn în figură lui Dylan. Cât de tare trebuia să-l lovesc ca să-i disloc falca aceea ascuțită? Dar nu l-am lovit, mi-am unit degetele și am spus:

— Dacă îți închipui că am de gând să continui acest joc de psihopați, înseamnă că ți-ai pierdut mințile.

A chicotit.

— Știi ceva? Sunt de-a dreptul impresionat. Cum m-ai găsit, de fapt?

— Ce-ar fi să pun *eu* întrebările? Unde naiba e soră-mea?

Nu avea sens să port o discuție cu el.

— Calmează-te, da? E bine.

M-a cuprins un val de ușurare ca un jet de apă care stropea iarba uscată, până când cineva a îndoit furtunul. Cum puteam să cred un singur cuvânt din ce spunea?

— Ei? a insistat el. Cum de ți-ai dat seama?

Acum era rândul meu să râd.

— Ai făcut o anagramă din numele lui Brady, adică haide… Lance Burdly? *Pe bune*?

Mușchii obrazului i-au zvâcnit și Dylan a tras o înjurătură în barbă.

— Nu te-ai gândit că o să mă prind?

— Nu chiar așa de repede.

S-a frecat la ceafă.

— M-am gândit că, poate, când o să stai la închisoare, o să pui lucrurile cap la cap, dar…

Deci chiar intenționase să-mi însceneze totul.

— Totuși, de unde ai știut că sunt eu?

— Ai lăsat pagina de Facebook a mamei tale activă.

Abia m-am stăpânit să nu adaug „nătărăule!”

— Erau fotografii acolo.

A ridicat din sprâncene și și-a șters telefonul.

— Nu înțeleg, am continuat. Cum de ai putut să planifici totul atât de bine și să uiți să-i ștergi profilul de pe Facebook?

— Dacă îți închipui că totul a mers perfect, atunci tu ești cea care și-a

pierdut mințile, a murmurat el fără să se uite la mine, concentrat pe telefonul lui și scrâșnind din dinți.

Am băgat mâna în buzunar și am apucat mânerul cuțitului.

Puteam să-l înjunghii chiar atunci.

Dar dacă o ținea undeva pe Caelyn, trebuia să-l fac să-mi spună unde anume.

Și, oricum, nu eram sigură că pot să înfig cuțitul în altă persoană, indiferent cât de rea era. Când m-am gândit cum va întâmpina cuțitul rezistență – pielea, apoi mușchii, apoi osul –, am simțit o amăreală în gât.

— Nu-l văd, a spus Dylan.

— Este un profil privat. Mama încă e prietenă cu ea pe Facebook, i-am spus. Răpus de rețelele de socializare, nu-i așa? Întotdeauna ai spus că au stricat totul. Cred că aveai dreptate.

Chipul i s-a împietrit, iar după câteva momente a dat cu piciorul în canapea.

— La naiba!

M-am dus înapoi spre ușă. Cum de îmi plăcuse de maniacul ăsta? Avusesem *încredere* în el. Îl consolasem că fusese suspendat, în timp ce mânca prima negresă, jucând rolul personajului vulnerabil. Îi spusesem că Zoey trișase când încă nu le spusesem celorlalți, *adevăraților* mei prieteni. Îl lăsasem să mă țină în brațe când adormisem…

— Oh!

Am înțeles totul și parcă se vărsase o găleată de gheață peste mine.

— Ciocolata fierbinte!

Băutura pe care o adusese în termos. De aceea mă simțisem așa de obosită, cu pleoapele ca de plumb. Mă drogase. În felul acesta, putea să stea treaz și să cerceteze sau să elaboreze o strategie. Când pusese telefonul meu la încărcat, turnase probabil ciocolata lui înapoi în termos.

A aruncat telefonul alături de laptop.

— O, pentru Dumnezeu, vrei să jucăm din nou, nu-i așa?

— Nu, cred că e destul. Vreau numai să știu unde este Caelyn.

Și-a șters repede fruntea cu dosul palmei și a spus exasperat:

— Îți imaginezi că o să te las în sfârșit să te bucuri de fericita revedere așa de ușor? Mi-ai ucis fratele!

M-am strâmbat.

— Nu, a fost un accident. Un accident nefericit.

Așa stabilise poliția. Au căutat amprente în container, dar singurele recente erau ale lui Brady. Nimeni nu-l băgase în acel container. Pe atunci, mă gândeam că poliția va ajunge cel puțin la Zoey, urmărind pista lanternei ei pe care o găsiseră pe fundul containerului, pornită, dar cu bateria epuizată. Însă nu ajunseseră la Zoey – ea purtase mănuși când distribuise lanternele. Poliția a presupus că era a familiei Nelson și că Brady o găsise în container.

Ce anume îl mânase pe Brady în curtea familiei Nelson a rămas un mister pentru toată lumea, în afară de noi. În primul rând, eram siguri că cel puțin o *persoană* din cartier trebuia să ne fi văzut când ne jucam în curtea lor atât de târziu noaptea sau să fi avut camerele de supraveghere îndreptate spre curtea lor. Tot așteptam să se întâmple inevitabilul.

Dar nu se întâmplase. Niciodată. Până acum.

— N-a fost un accident. V-am văzut, a spus Dylan.

Andrew. Indiferent cine era. Mi s-a strâns stomacul.

— Cum?

— V-am văzut pe toți afară, în curtea lui Zoey, după miezul nopții. Știu că tu ai vrut să ieșiți afară să vă jucați de-a v-ați ascunselea.

— Manhunt, l-am corectat automat.

— Nu contează, s-a răstit el. Și știu că a fost ideea ta. Brady mi-a spus ce s-a întâmplat, știi, când s-a întors pentru câteva minute. Că i-ai convins pe toți să joace un joc, dar nimeni nu-l voia în echipa voastră. Și după aceea, când am trecut pe acolo, am auzit ceva afară… Erați voi toți, adunați în curtea din spate. Am deschis fereastra și am ascultat. Zoey încerca să vă convingă să renunțați. Brady se plângea că este frig. Dar tu ai insistat să jucați jocul acela stupid.

Bucățele de gheață îmi înțepau inima. De aceea mă alesese pe mine ca să joace acel joc al morții!

Andrew a clătinat din cap.

— Am văzut cum v-ați despărțit ca să vă căutați ascunzători. Dar când a venit rândul lui, nu l-ați putut găsi, așa-i? Și *ați renunțat* pur și simplu la el. Îl făceai întotdeauna să se simtă ca o bucățică de cauciuc lipită de pantoful tău, ca și cum nu ai fi avut de ales și trebuia să-l târăști după tine peste tot. Nu dădeai nici doi bani pe el.

Am clipit. Întotdeauna încercasem să-l includ pe Brady, chiar dacă nu se potrivea cu noi. Îmi plăcea sincer de el. Dar poate că nu îi luasem suficient

apărarea când Randall îl tachina, când Zoey îl respingea, când Matty râdea de el, când Akira îi luase piesele de LEGO. Poate că era greșeala mea. Trebuia să mă învinuiesc pe mine, fetița de unsprezece ani, pentru asta? Cât de departe poți să mergi ca să forțezi o prietenie?

— Am crezut că plecase acasă, am zis. A spus că vrea să ne oblige să-l căutăm toată noaptea, așa că am crezut că încearcă să ne tragă pe sfoară. De unde era să știm?

— Ați fi putut să verificați! Puteați să rugați un adult să vă ajute să-l găsiți.

— Era ora unu noaptea!

— Da, *exact,* și era ger! Și l-ați lăsat afară să moară de unul singur. Iar după aceea ați mințit.

M-am făcut mică și am înghițit un nod. Avea dreptate.

— Știi, asta este ceea ce m-a doborât cu adevărat. Niciunul dintre voi nu a cedat. Nici chiar după ce a devenit clar că dispăruse, niciunul dintre voi nu s-a panicat. Erați atât de convingători, că aproape că v-am crezut. Am început să am dubii. Mi-am închipuit… știi ce? Brady nu ar fi dispărut niciodată așa; îi era frică de întuneric. Mi-am închipuit că poate am visat. M-am gândit că dacă ați fi fost cu toții afară, cu siguranță ați fi spus ceva când au început căutările. Dar după aceea… după…

S-a cutremurat și ni l-am imaginat amândoi pe Brady mort.

— Știam ce văzusem. Vă văzusem pe toți afară cu ochii mei. Cum puteați să mințiți cu toții în halul ăsta? *Cum?*

A strigat ultimul cuvânt și m-a făcut să tresar.

— Nu… nu știu. A fost un impuls. Părinții lui Zoey erau foarte stricți, ea ar fi fost pedepsită pentru totdeauna dacă ei ar fi știut că noi fuseserăm afară. Așa că am acoperit-o. Am spus că Brady se dusese acasă în toiul nopții, crezând că nu este decât o minciună nevinovată. Iar după aceea, când ne-am dat seama că… după ce mințiserăm o dată…

Fraza mi-a rămas neterminată.

A strâns buzele pungă și a clătinat din cap.

— Dar când știați că este mort, când știați ce ați *făcut* cu adevărat…

— Eram *copii.* Eram îngroziți. Nu știam în ce necazuri ne băgaserăm. Iar el deja murise. Nu mai puteam să-l ajutăm oricum.

A spus disprețuitor:

— Și v-ați gândit: de ce să nu scăpăm și noi basma curată!

Stai puțin. Începeam să înțeleg ceva.

— Nu înțeleg, am zis. A doua zi de dimineață, când ai văzut că lipsea… *tu* de ce nu ai spus nimic?

A roșit, o venă de pe gât i s-a umflat și a făcut un pas înainte cu pumnii încleștați.

— Moartea lui n-a fost din vina *mea,* s-a răstit el.

Am făcut un pas cu spatele și m-am împiedicat de o vitrină cu porțelanuri. Paharele și bibelourile delicate din interior au zornăit.

— N-am spus asta!

Am văzut expresia chinuită și crispată a lui Andrew și am înțeles că se considera și el vinovat. Știa că ieșiserăm afară. Ar fi putut să stea cu ochii pe noi. Ar fi putut să se asigure că frățiorul lui se întorsese la Zoey acasă. Ar fi putut să le spună părinților adevărul. Dar tăcuse. Adormise și a doua zi de dimineață îl zăpăciserăm cu minciuna noastră – așa de tare că se îndoia de ceea ce văzuse. Și vorbea întotdeauna așa de încet. Probabil că pe moment îi fusese teamă să ne contrazică minciuna. Eram cinci contra unu. Iar atunci când îl văzuse pe Brady căzând afară din container, era prea târziu.

Era prins în secretul nostru la fel ca și noi.

Și vinovăția îl tortura, probabil mai rău decât pe noi, deoarece erau frați. Dacă situațiile noastre ar fi fost inversate și i s-ar fi întâmplat asta lui Caelyn, nu m-aș fi iertat niciodată. M-aș fi detestat pentru că nu făcusem nimic ca să o protejez. Și exact asta făcea el acum, când se răzbuna pe mine.

— Dar… Andrew, n-a fost vina ta.

— Știu! a strigat el.

Însă chiar știa?

— A fost vina *voastră.* Dar v-ați continuat viețile meschine și fericite, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Nu, nu e așa…

Sau așa fusese? Zoey și cu mine mai insistaserăm, însă ceilalți în mod sigur trecuseră foarte repede mai departe. Ca să fim corecți, nu erau vecini cu Brady. Abia dacă îl cunoșteau. Dar asta conta? Un băiat își pierduse viața din cauza neglijenței noastre.

— Da, așa a fost. V-am urmărit ani buni pe Instagram, știi, tu și cu Akira ați devenit urmăritoare ale contului meu marionetă.

A pufnit disprețuitor.

— Amatoare! Și când ați început să intrați în transmisiuni live v-am urmărit din nou. Jucați jocurile acelea stupide, erați entuziasmați de turneele voastre idioate și vă purtați de parcă totul ar fi fost în ordine.

Deci așa urzise planul să se strecoare în echipa noastră. Mi-am ținut respirația.

— *Tu* ai fost cel care a lansat zvonul despre echipele de șase de la turneu?

A pufnit, ceea ce mi-a confirmat.

— Știam că o să vreți un comentariu în direct…

— Și de aceea ai ales acest weekend.

Mi-am imaginat că în felul acesta vom suspecta pe cineva ca Jeremy Fischer sau pe altcineva legat de MortalDusk. De fapt, urmărea să nu jucăm deloc la turneu.

— Numai la asta poți să te gândești? a strigat el și am tresărit. Știi, în toate aceste luni am așteptat ca unul dintre voi să-l pomenească pe Brady, măcar o dată. Dar nimeni nu a spus nimic. Până aseară. Când a adus vorba Zoey despre el, mi-am spus „în sfârșit”. O recunoaștere! Dar ați izbucnit cu toții în râs.

A arătat cu degetul spre mine.

— Chiar ai zis că nu a fost *mare lucru*!

M-am apucat cu mâinile de gât, înțelegând cum trebuie să fi sunat.

— Bineînțeles că a fost mare lucru. Încercam să schimb subiectul… să nu te las *pe tine* să afli. Trebuia să înțelegi, nu ținuserăm secretul până atunci ca să ne dăm de gol acum. Eram scârbiți de noi înșine. Și credeam că oricine va afla va fi la fel de scârbit.

— Aiureli! Ați făcut cu toții o mulțime de alte lucruri dezgustătoare. Randall se războia cu tot ce respira. Matty seducea fetele una după alta și nu dădea doi bani pe niciuna. Zoey a trișat chiar sub nasul vostru săptămâni întregi. Am fost încântat să văd cât de mult v-a trebuit ca să vă dați seama. Akira – ei bine, și ea fusese complice, dar era cea mai bună dintre voi.

— Atunci de ce a trebuit s-o *ucizi?*

— *Tu* ai ucis-o!

— Nu…

Durerea mă strângea de gât și nu puteam să mai vorbesc. El *știa* că e moartă?

— N-am ucis-o. A căzut… A fost un accident.

— Așa cum a fost un accident și cu Brady, nu?

A clătinat din cap.

— L-ai târât pe Brady afară din casă, l-ai pus să joace jocul acela idiot.

— Nu l-am forțat…

— Și după aceea n-ai avut nicio remușcare să-l lași acolo. De aceea Akira a trebuit să dispară. Ca să te *doară.* Ca să simți și tu în sfârșit *ceva.*

Cuvintele lui mi-au scos aerul din plămâni, de parcă mi-ar fi dat un pumn în plex.

— Bineînțeles că am avut remușcări. M-au… torturat. Ani întregi.

— Nu așa cum au torturat familia mea. Mama nu și-a mai revenit niciodată. Era atât de deprimată, se întreba mereu de ce ajunsese el în acel container. Îl urmărea vreun pedofil? Sau un urs? Era scos din minți de frică? Se gândea chiar că poate fugise de acasă, ca să scape de mersul la biserică, deși nu avea logică. O dată i-am spus adevărul, ca să înceteze. Dar nu m-a crezut. Și-a închipuit că încerc să o fac să creadă că Brady murise făcând ceva plăcut, că jucase un joc. Se gândea întotdeauna la tot ce e mai rău. A murit gândindu-se la ce este mai rău.

Deci asta îl stârnise. Crezusem că trebuie să fie cineva sociopat ca să mă pună să joc acest joc sadic. Dar Andrew trăia niște emoții. Moartea fratelui său fusese profund traumatizantă și, pe deasupra, mai era și sentimentul lui de vinovăție, faptul că noi ne continuaserăm viețile – toate acestea îl măcinau și îl făcuseră să-și dorească să se răzbune. Se chinuise ani la rând, iar moartea părinților lui îl lăsase singur pe lume și îi declanșase dorința de răzbunare.

— Dar cum de ai putut s-o răpești pe Caelyn? am întrebat. Ea nu are nimic de-a face cu toate astea. Absolut nimic!

A arătat cu degetul spre mine.

— Dar acum te simți și tu la fel de neajutorată ca și mine, nu-i așa?

— Eu nu i-am făcut rău lui Brady în mod intenționat! am strigat. Însă tu îi faci rău – *o torturezi!* – unei fetițe nevinovate de treisprezece ani. Și ai de gând s-o *ucizi…*

— Nu! Eu nu sunt un monstru!

— *Cum?* Dar ai înjunghiat-o pe sora mea! Și, scuze că ți-o spun așa, dar să ucizi *doi* oameni înseamnă că ești categoric un monstru!

— N-am ucis pe nimeni. Tu i-ai ucis!

Mi s-a strâns inima.

— Conform instrucțiunilor tale. Și ai umblat la negrese și ai furat EpiPenurile…

A ridicat din sprâncene.

— Ești sigură?

O lua de la capăt. Încerca să mă facă să mă îndoiesc de mine însămi. Voia să mă facă să simt vinovăția zdrobitoare pe care o simțea el de ani buni, dar nu aveam să-l las să-mi crească poverile sufletești.

Ochii lui îi sfredeleau pe ai mei, ochi care îmi făcuseră inima să tresalte chiar în acea dimineață. Acum erau ca niște pumnale de argint care îmi străpungeau sufletul. Erau atâta mânie, atâta ură în ei. Le ascunsese atât de bine. S-a uitat la ceas.

— Aproape că ți-a expirat timpul. Și știi ce se întâmplă dacă nu câștigi.

Mi s-a strâns stomacul.

— Nici vorbă. Jocul tău s-a terminat.

— Ar fi corect să încheiem aici, nu-i așa?

A luat un obiect de pe măsuța de cafea și mi l-a întins. Un telefon cu cartelă. Exact ca acela care zăcea acum pe fundul Lacului Hanover.

— Mai avem două jocuri.

Două. Zoey și Randall.

— Dar jocul lui Randall a fost ieri.

— Nu, n-a fost, a spus Andrew. Am vrut numai să-l sperii cu echipa SWAT. Nu credeam că părinții lui se vor întoarce acasă așa de repede. Și că tatăl lui va face un atac de cord. Da, nici la asta nu m-am așteptat, a murmurat, dându-și părul pe spate, de parcă faptul că îi provocase omului atacul de cord era mai supărător decât orice altceva.

— N-ai proiectat foarte bine jocul, așa este?

— Ei bine, un proiectant bun trebuie să fie flexibil. Plănuisem de săptămâni de zile jocul Akirei, după ce spusese că părinții ei pleacă în California. Dar tu ai stricat totul, așa că a trebuit să pregătesc repede altceva.

Considera că încurcasem lucrurile pentru că îi salvasem viața Akirei. Și mi-am dat brusc seama că nu o va lăsa pe Caelyn să plece. Asta i-ar fi stricat planurile de a-mi înscena mie totul. Ea avea să spună poliției că cineva o răpise ca să-mi forțeze mâna. Niciunul din planurile lui nu avea să mai funcționeze, dacă îi dădea drumul. *Trebuia* să o ucidă.

Jucasem tot timpul un joc imposibil de câștigat.

— N-o să scapi niciodată basma curată cu asta.

Am strâns așa de tare telefonul în mână, că puteam să-l zdrobesc.

— O să spun poliției ce ai făcut, cine ești cu adevărat.

A ridicat din umeri.

— Nu te vor crede. Când le vei spune „teoria” ta despre mine – a făcut în aer semnele citării – va trebui să le dezvălui ce ați făcut cu Brady. Și atunci vor ști că ești o mincinoasă. Și chiar dacă vor face săpături, nu există nicio dovadă că sunt Andrew. Niciunul din lucrurile lui nu a rămas în California. Nu există ADN pentru comparație. Și și-a folosit pașaportul ca să meargă în Europa. A plecat cu rucsacul pentru un an, nu se știe unde putea să ajungă.

Felul în care vorbea despre el însuși la persoana a treia, ca și când s-ar fi disociat complet de el însuși, îmi provoca fiori reci pe șira spinării.

— Ai… ai fost în Europa înainte să vii aici?

— Nu. Tipul care a cumpărat pașaportul lui Andrew s-a dus.

Dumnezeule mare, se gândise la tot.

— Da, poliția nu va putea dovedi nimic. Dar tu? Toate lucrurile pe care le-ai făcut? Se va putea dovedi totul.

— Oamenii mă vor crede pe mine, și nu pe un copil care tocmai s-a mutat în oraș.

— Îți închipui că intenționez să rămân aici ca să-i conving?

Ochii îi sclipeau răutăcioși.

— Nu-i așa de greu cum crezi să devii altcineva.

— Dacă dispari, ăsta e un motiv în plus ca lumea să mă creadă pe mine.

— Nu și dacă oamenii vor crede că m-ai ucis și pe mine.

Andrew a inspirat pe nas. Și atunci m-am prins. Gazele! Intenționa să arunce casa în aer, să-și însceneze moartea. Dar poliției nu avea să i se pară ciudat să nu-i găsească trupul? Credeam că de regulă găsesc niște rămășițe după incendiu, bucăți de oase, cel puțin. Poate că mă înșelam. Puteau stabili ADN-ul din cenușă? Nu știam prea multe despre subiectul ăsta.

— Cum vei explica faptul că tatăl tău nu există? am întrebat, disperată să găsesc lacunele din planul lui.

— Pentru că nimeni în afară de tine și de prietenii tăi nu crede că tatăl meu există. Am închiriat acest loc pe numele meu. M-am înscris la școală ca minor emancipat. Domnul Chen, profesorii, toată lumea crede că sunt un

orfan căruia părinții i-au lăsat suficienți bani ca să aibă grijă de el însuși. Eram în clasa a opta când ne-am mutat de aici, așa că niciun profesor nu m-a recunoscut.

Asta însemna că odată ce va „muri”, nu va veni nimeni să-l înmormânteze sau să-l caute, dacă poliția nu-i va găsi rămășițele.

Nu avea absolut nimic de pierdut, nu trebuia să șteargă niciun fel de urme.

— Oricum, a spus Andrew și s-a uitat la ceas, e timpul să continuăm jocul.

— Nu. Nici vorbă. Nu mai ucid pe nimeni.

A scos un obiect din telefon, o brichetă albastră strălucitoare, și i-a deschis capacul, apăsând amenințător cu degetul mare pe rotița care producea scântei.

— Dacă nu faci ce îți spun, ea moare. Și presupun că și noi.

Plămânii mi-au rămas fără aer. Deci Caelyn era undeva sus.

Dar Andrew dăduse cărțile pe față. Intenționa să fugă. Să înceapă o existență nouă. Nu avea să arunce niciodată casa în aer cu el înăuntru. Și nu voia să mă ucidă nici pe mine. Voia să mă lase să trăiesc cu sentimentul de vinovăție.

Era timpul să pun capăt acestei cacealmale.

Înainte să mă poată opri, l-am pocnit cu telefonul cât am putut de tare în cap și am țâșnit afară din încăpere.

CAPITOLUL 38

În zece secunde am urcat scările. Zece secunde, maximum, ca să pun un picior în fața celuilalt, sărind treptele câte două odată. Dar mi s-a părut o veșnicie, căci timpul se întindea la nesfârșit, ca într-unul din coșmarurile mele repetate, iar distanța dintre mine și destinația mea se lungea la infinit, în timp ce un monstru mă fugărea din spate.

Și după cum s-a văzut, realitatea era la fel de oribilă – monștri peste tot.

— Caelyn! am strigat în timp ce Andrew mă urma ca o umbră.

Înainte să dau de perete următoarea ușă, m-a înșfăcat de brațul drept deasupra încheieturii rănite și m-a izbit de perete, iar durerea mi-a sfârtecat brațul. Cu greu m-am abținut să nu urlu. Nu puteam să-l las să-mi vadă slăbiciunea. Acum, când eram atât de aproape de a o recupera pe Caelyn. Parcă îi și simțeam prezența, atât era de aproape.

— Cael…

Andrew mi-a acoperit gura, lipindu-mă de zid cu antebrațul. Am încercat să-l împing, dar când mi-a înfipt în obraz vârful metalic al brichetei, am încremenit.

— Nu mișca sau murim cu toții.

M-am înmuiat în timp ce metalul îmi apăsa obrazul și m-am ghemuit involuntar, pregătindu-mă pentru o explozie. Dar știam că blufează. Nu avea de gând să-și pună capăt vieții ca să mă împiedice să ajung la sora mea. Nu era ăsta jocul final. M-am îndreptat și am rostit în palma lui:

— Aiurea!

Chiar și înăbușit, cuvântul era clar. I-am susținut privirea și speram că a mea e plină de flăcări.

A scrâșnit din dinți, ca și când în mintea lui s-ar fi dat o bătălie. Fiindcă fața lui era atât de aproape, cu ochii cenușii la câțiva centimetri de mine, vedeam un cerc subțire în jurul irișilor. Lentile de contact. Lentile de contact colorate. Așadar, nu un filtru sau un truc de lumină îi transforma ochii căprui din acele imagini de pe Facebook. Știam că ochelarii erau numai de paradă, dar această ultimă înșelătorie mi-a stârnit furia ca niște flăcări de balaur.

Mințise în toate privințele.

Luase totul.

Distrusese *totul.*

Înainte să poată reacționa, printr-o mișcare fluidă, am smuls cuțitul din buzunar și l-am ridicat spre antebrațul lui. M-am împins în perete și am țintit spre pielea lui dezgolită unde nu ajunsese mâneca jachetei în carouri. Aș fi putut să i-l înfig în pântece, dar nu voiam să-l ucid – voiam numai să-mi dea drumul și să lase să cadă bricheta. Lama a pătruns ușor prin piele și mușchi.

— Aaah!

S-a dat înapoi într-un gest reflex, iar când am scos cuțitul, sângele m-a împroșcat peste tot. Am țipat amândoi, el de durere, eu de uimire cât de mult sânge era.

Andrew s-a apucat de braț, a dat drumul brichetei și ne-am ținut respirația când a căzut pe covor. Cu atât de mult gaz în jur, o scânteie era suficientă ca să arunce casa în aer.

Dar nu s-a întâmplat nimic.

Priveam amândoi fix la ea, respirând zgomotos.

Ne-am uitat unul la altul.

Apoi ne-am repezit după ea. Eu eram mai aproape, așa că am apucat-o și m-am îndepărtat printr-o săritură, amenințându-l cu cuțitul. S-a dat înapoi. Sângele îi șiroia din braț și lăsase deja o dâră roșie pe covorul bej. Probabil că nimerisem într-o arteră. Mi-a urmărit privirea și a scos un sâsâit când a văzut jetul constant de sânge care se scurgea pe degetul lui mijlociu în jos, pe podea, de parcă nu-și dăduse seama cât de profundă era rana. Poate că în creierul lui se eliberau anumite substanțe care blocau durerea. S-a apucat din nou de mână.

— Iisuse!

Am profitat că nu era atent și m-am năpustit în camera următoare.

— Caelyn?

Nu era acolo.

— Încetează!

Andrew s-a repezit spre mine, dar am ridicat cuțitul ca o amenințare mută. A strâns din buze de frustrare, păstrând distanța, fiindcă mă credea în stare. Dacă mă credea, era suficient.

Și avea dreptate.

Am verificat toate camerele și dulapurile de sus într-un de fel de dans

grotesc împreună cu Andrew, ținându-l la respect cu cuțitul de fiecare dată când se apropia prea mult. L-am târât chiar și în sus pe scara de la capătul holului. M-am urcat suficient de sus ca să pot arunca o privire înăuntru. Dar Caelyn nu era nicăieri. Asta mi-a amintit cum îl căutaserăm împreună cu prietenii mei pe Brady și nu-l găsiserăm. Părea atât de aproape și totuși nicăieri, ca și când ar fi alunecat printr-o fantă dintre două dimensiuni, în timp ce numărăm până la o sută. M-am oprit și m-am prins de cadrul unei uși. Începeam să mă simt puțin amețită din cauza gazului din aer. Mă străduiam să aud pași, o răsuflare, orice semn de viață în afară de noi doi. Dar nu se auzea nimic. Caelyn nu era acolo.

Iar asta era tot ce trebuia să știu.

M-am întors spre Andrew și am ridicat bricheta, am deschis căpăcelul și am pus degetul mare pe rotița care producea scântei.

— Jocul s-a terminat, nemernicule!

Dacă ea nu era aici, puteam pune capăt acestui joc acum. Randall și Zoey aveau să fie în siguranță. Caelyn avea să fie în siguranță – tot pierdută, dar în viață.

Andrew a ridicat mâinile ca și când m-aș fi pregătit să-i arunc un fulger în față și a făcut ochii mari. Sângele îi curgea din rana deschisă și s-a apucat din nou de braț, strâmbându-se.

— Dar nici tu nu vrei să mori.

— Evident. Dar aș fi murit. Aș fi fost gata să mor ca să-mi salvez sora. Nu crezi că m-aș fi sacrificat ca s-o salvez pe ea? Ca să-mi salvez prietenii? Atunci ai irosit degeaba aceste luni, pentru că nu mă cunoști deloc.

A încleștat fălcile, încercând evident să găsească o ieșire din această situație.

— Hai să jucăm un joc, am spus pe un ton batjocoritor, dar vocea îmi tremura atât de tare că abia dacă puteam să o stăpânesc. Se numește *Ucigașii explodează.* Cheamă poliția și spune-le exact ce s-a întâmplat, unde este Caelyn, sau altfel pierim amândoi în flăcări. Ai un minut.

Pieptul i s-a umflat ca și când și-ar fi ținut respirația. Dacă mărturisea, nu mai trebuia să termine jocul. Toate planurile lui minuțioase urmau să se năruie, ca-ntr-o eroare gravă de Windows.

— Tic-tac! am strigat, strângând mai tare bricheta în mână. Cincizeci și cinci. Cincizeci și patru. Ar fi mai bine să pui mâna pe telefon.

— Dacă îți închipui că o să mă predau, ai înnebunit.

— Dacă îți închipui că o să te las să scapi basma curată, ai înnebunit. Treizeci și cinci, treizeci și patru…

— Dar n-au trecut douăzeci de secunde…

— Acum eu stabilesc regulile! am strigat.

Îmi tremura tot trupul, dar eram absolut hotărâtă să arunc totul în aer.

A ridicat din sprâncene și a privit în jos, pe scări. Apoi la jetul de sânge care îi curgea printre degete când s-a apucat de braț. Apoi din nou la mine. Calcula. Mereu calcula.

— Bine. Mă duc.

L-am urmat jos pe scări, cu cuțitul îndreptat spre el în caz că ar fi încercat vreo șmecherie. Când am ajuns în hol, i-am văzut telefonul pe canapeaua din sufragerie, lângă laptop. Nu avea altceva de făcut decât să sune la poliție și jocul urma să se încheie. Nu aș fi câștigat – nu mai existau câștigători după ce se întâmplase cu Matty și cu Akira și după accidentul tatălui lui Randall. Nu după ce Caelyn și Zoey fuseseră traumatizate, probabil pe viață. Dar cel puțin se va termina totul.

Însă lui Andrew i s-au înmuiat genunchii și s-a prăbușit în mijlocul holului.

Am sărit înapoi și mi s-a pus un nod în gât. Ce naiba încerca să facă? Avea de gând să mă apuce de gleznă? Să mă tragă la podea? Să se lupte ca să-mi ia bricheta?

— Ridică-te! am strigat.

A ridicat mâna însângerată spre mine și a dat din cap ca și când ar fi încercat să-și limpezească gândurile.

— Nu… nu pot.

Sângele îi picura din braț, scurgându-se în podeaua de lemn. De unde naiba venea atât de mult sânge? Ochii lui priveau în gol. Larg deschiși. Înspăimântați.

Mi-a părut rău că îl înjunghiasem atât de tare. O tăietură mică l-ar fi obligat să dea drumul brichetei. Dar adrenalina și furia îmi alergau prin vene și eram atât de înspăimântată că nu mă lăsa să ajung la Caelyn, că înfipsesem cuțitul cu toată puterea.

Rana aceea putea într-adevăr să-l omoare?

Nu voiam să moară – nici chiar după tot ce făcuse. Pentru că eu nu eram ca el. Moartea nu justifică niciodată încă o moarte. Și adevărata dreptate era să trăiască cu sentimentul de vinovăție pentru faptele lui. Am îngenuncheat

lângă el.

— Scoate-ți cureaua!

— Ce spui?

— Îți trebuie un garou. Scoate-ți și jacheta.

Mă privea cu o expresie mai blândă decât înainte. Mai mult ca Dylan pe care crezusem că îl cunosc.

— Vrei… vrei să mă ajuți?

— Eu nu sunt un monstru, m-am răstit la el, repetând fără să vreau chiar cuvintele lui.

Se uita la mine mirat. Nu voiam să creadă că merita compătimire, așa că am schimbat tonul.

— Și nu mai poți să suni la poliție să spui adevărul dacă ești mort.

Încercam să par dură, dar îmi tremura vocea și ochii mi se umpluseră de lacrimi.

Îmi era cumva milă de el. Nu credeam că nu e un monstru – ucisese doi oameni și se pregătea să ucidă patru, poate chiar cinci –, dar spaima, durerea și vinovăția îl transformaseră într-un monstru.

Și-a scos jacheta, gemând când mâneca i-a trecut peste rană.

— E în ordine.

Cuvintele de îmbărbătare mi s-au desprins automat de pe buze și mi-a aruncat o altă privire mirată când a dus mâna la curea. Dar apoi a tras aer printre dinți.

— Poftim.

Am pus bricheta și cuțitul pe podea, în spatele meu, ca să nu ajungă Andrew la ele, și i-am desfăcut chiar eu cureaua. Obrajii îi luaseră foc, mai mult de rușine și de jenă, decât din alt motiv, și încercam să nu mă gândesc la sărutul nostru de dimineață.

— O eșarfă ar fi mai bună, ca să fac garoul mai strâns.

— Nu… n-am așa ceva. Poate e sus…

— E în ordine.

Am scos cureaua. Era din piele moale de căprioară, flexibilă.

— De fapt, poate să meargă.

I-am înfășurat-o în jurul brațului și am făcut un nod, așa cum mă învățase mama. Garoul trebuie să fie bine strâns ca să aibă efect. Am mai făcut al doilea nod puțin mai sus de primul.

Am privit în jur, camera se învârtea mai repede când întorceam capul.

— Îmi trebuie un băț sau ceva în genul ăsta ca să-l pun între noduri și să răsucesc strâns.

Cuțitul era tare și drept, însă puteam să mă tai din greșeală. Andrew pierdea sânge foarte repede – era deja palid și balta din jurul lui era din ce în ce mai mare. Am desfăcut al doilea nod și l-am strâns mai tare pe primul, încercând să apăs destul de mult pe arteră ca să opresc fluxul de sânge. Andrew a gemut de durere, dar a spus:

— Cred că merge.

Încă privea perplex. Și mai era ceva în ochii lui. Poate regret? Sau poate asta doream eu să văd? Mă întrebam, dacă i-aș fi mărturisit totul despre Brady noaptea trecută, la mine în cameră, ar fi pus capăt jocului? Dacă ar fi știut cum mă torturează cu adevărat moartea lui Brady, poate că nu m-ar mai fi crezut atât de rea. Dar am ținut secretul ascuns bine, îngrijorată să nu cumva să mă judece.

— Noaptea trecută ar fi trebuit să-ți spun adevărul despre Brady… am început.

— Sincer să fiu, nu cred că s-ar fi schimbat nimic, a spus Andrew, ca și când mi-ar fi ghicit gândurile. Nu știi ce înseamnă ani întregi de pregătire a unei răzbunări.

În acel moment nu părea speriat, nici nu părea să aibă dureri. Era doar epuizat. Și palid. Atât de palid. Aproape că-i simțeam durerea. Aproape. Situațiile prin care trecuse și tot ce pierduse nu erau o scuză ca să tortureze un copil de treisprezece ani. Nu erau o scuză ca să ucidă oameni.

Am încercat să fac al doilea nod ca să-l țin pe primul strâns, dar nu reușeam fără să-l slăbesc pe primul.

— La naiba, am nevoie totuși de un băț.

Trebuia să fie ceva în bucătărie.

— Mă întorc imediat.

M-am năpustit în bucătărie. Lângă aragaz era o cană plină cu linguri și spatule de lemn. Am luat cea mai solidă lingură de lemn și am alergat înapoi în hol.

Andrew ținea bricheta în mână.

La naiba, la naiba, la naiba.

Îmi venea să-mi dau cu pumnii în cap. Cum de putusem să fiu așa de proastă?

— A venit timpul pentru un ultim joc, a spus calm Andrew.

— Nu, te rog…

— Este ușor. O alergare de o sută de metri. Aleargă, aleargă cât poți de repede.

Și-a pus degetul mare pe rotiță.

— Ai un minut.

Mi-a căzut fața. Andrew se dădea bătut. Nu voia să fie prins. Nu voia să meargă la închisoare. Așa că îi punea capăt. Poate se gândea că va muri oricum.

— Dar unde-i sora mea? Unde e Caelyn?

Expresia lui a devenit dură.

— Du-te acasă, Crystal. Cincizeci și nouă, cincizeci și opt…

— Nu! Nu face asta. Nu-i pune capăt așa.

— Încetează să mai încerci să mă salvezi. S-a terminat. Nu mă lăsa să te iau cu mine. Cincizeci și cinci, cincizeci și patru.

Mi s-a oprit respirația în piept și l-am privit pentru ultima oară. Era palid, avea o expresie hotărâtă, dar clar înfrântă.

Și am fugit. Am fugit pentru că nu voiam să mor, pentru că știam că sora mea nu este în casă, pentru că oricum nu știam cum să-l salvez pe Andrew sau dacă era cazul. Am fugit de parcă s-ar fi căscat pământul, iar terenul din urma mea se pierdea într-o întindere fără sfârșit.

Și nici nu am ajuns bine la capătul aleii, când casa a explodat.

CAPITOLUL 39

Mi-am astupat urechile și m-am lăsat pe vine, în timp ce o bubuitură asurzitoare zguduia pământul, destul de departe ca să nu fiu aruncată de suflul exploziei, dar suficient de aproape ca să simt dogoarea în spate. Câtă durere sfâșietoare simțise Andrew? Sau murise instantaneu? A avut noroc, dacă era așa. La dracu'!

Tocmai voiam să mă ridic în picioare, când ceva uriaș s-a zdrobit de pământ în fața mea. Am scos un strigăt și mi-am acoperit capul și, după alte câteva momente în care nu au mai căzut niciun fel de obiecte uriașe din cer, am aruncat o privire la acel obiect, cu respirația sacadată și inegală. Ușa din față.

M-am ridicat cu picioarele tremurând și am privit scena. Flăcările se retrăseseră deja în interiorul ruinelor și nori groși de fum negru se înălțau deasupra casei sfărâmate. O parte din cadrul exterior rămăsese intactă, dar interiorul se prăbușise și bucăți de tencuială și de acoperiș erau presărate pe pajiște. Avusesem noroc că nu mă lovise niciuna dintre ele.

Nimeni nu putea supraviețui înăuntru. Andrew sigur era mort.

Pe de o parte, simțeam nevoia să plâng de spaimă – încă încercam din greu să accept că Andrew și Dylan erau una și aceeași persoană. Pe de altă parte, voiam să cad în genunchi ușurată. Dar tot nu-mi recuperasem sora.

Unde naiba putea fi? Caelyn mai era în primejdie să piardă prea mult sânge? Andrew pierduse atât de mult sânge dintr-o tăietură asemănătoare de pe antebraț… și atât de repede!

Am văzut jeepul lui parcat în garajul care nu fusese atins de explozie. Nu mă uitasem înăuntru mai înainte.

Ușile nu erau încuiate. Caelyn nu era acolo. Ar fi fost prea ușor, nu-i așa? Nimic din ceea ce se petrecuse în ultimele douăzeci și patru de ore nu fusese ușor. Rucsacul lui Andrew era pe locul din dreapta șoferului. I-am deschis fermoarul. Laptopul lui și telefonul fuseseră probabil distruse în explozie, dar Chromebookul pentru școală era aici. Îmi trimisese primele mesaje ca AnOnymOus1 în timpul orei domnului Richardson. Poate că era ceva în laptop, un indiciu despre locul unde se afla Caelyn.

L-am deschis cu degete tremurătoare. Ecranul s-a luminat și mi se cerea

să introduc parola. Evident.

Puteam să dau laptopul poliției, dar Dumnezeu știe cât ar fi durat până să găsească parola. Iar eu trebuia să o găsesc pe Caelyn repede.

Venise momentul să fac ceea ce ar fi trebuit să fac chiar de la începutul acestui joc sinistru.

Era momentul să-i cer ajutorul colegei mele de echipă.

•

Zoey mă privea cu ochi mari în timp ce o dezlegam și îi scoteam călușul.

— La naiba! Ești *plină* de sânge!

— O, nu-i nimic, nu e sângele meu, am spus distrată în timp ce lucram la nodul care îi ținea mâna dreaptă strânsă de scaun.

— Asta nu înseamnă că arată mai bine!

Am clipit și m-am oprit. Era deja convinsă că sunt o ucigașă. Era rău. Chiar rău de tot.

— Al cui e sângele? a insistat Zoey.

— Al lui Dylan.

— Ce?

— Te rog, ascultă…

— *Ce i-ai făcut lui Dylan?*

— Zoey, ascultă-mă! Dylan este de fapt Andrew Cullen. Este cel care a răpit-o pe sora mea. Mi-a piratat telefonul, a instalat aplicația aceea despre care ți-am spus…

— Stai puțin… Andrew *Cullen?* Fratele lui Brady?

— Exact. I-am găsit chiar acum ascunzătoarea… El… ăă… A trebuit să mă lupt cu el.

Zoey m-a privit lung, apoi a izbucnit într-un râs nervos, aproape isteric.

— O, Doamne, ești complet nebună!

Voiam să țip de frustrare. Dar am înțeles. Prima mea reacție fusese să neg.

— Este adevărat, Zoey. A dat vina pe noi pentru moartea lui Brady. Adică gândește-te… Avea un motiv întemeiat să vrea să se răzbune. Nu are nimic de-a face cu MortalDusk…

— Dar mi-l amintesc pe Andrew. Nici nu poate fi vorba să fie una și aceeași persoană.

— Ți-l amintești chiar așa de bine? Nu ne vedeam cu el tot timpul.

— Așa cred… dar Dylan nu ar face niciodată așa ceva. Niciodată!

— Îmi pare rău.

M-am apucat din nou să desfac nodul.

— Știu că ți-a plăcut de el.

— Nu, a spus ea repede.

Prea repede. Am ridicat capul și m-am uitat la ea.

— Dar l-ai sărutat…

— O, te rog! Eram beată.

Când i-am eliberat mâna, și-a șters bărbia cu dosul palmei.

— Kiki și Randall erau un cuplu, iar Matty se ținea în mod clar după tine, așa că eu…

Cuvintele i-au rămas suspendate în aer și a ridicat din umeri. Așadar, nu încerca să-l fure pe Dylan. Încă o dată, se temuse să nu rămână singură. Cum naiba de nu-mi dădusem seama? Fusesem așa de preocupată de mine însămi!

Când i-am eliberat și cealaltă mână, m-a împins în spate.

— Pleacă de-aici!

S-a aplecat ca să-și desfacă nodul de la gleznă.

— Nu vreau să-ți fac rău…

Am încercat să mă mut la glezna ei stângă, dar m-a împins din nou.

— Îți spun adevărul.

— Da, sigur că da!

— Zoey, te rog! Am nevoie de ajutorul tău ca să intru în laptopul lui Andrew. Caelyn este rănită și trebuie s-o duc la spital…

M-a privit bănuitoare.

— Ai laptopul lui?

— Păi… am Chromebookul.

Am scotocit în rucsacul pe care îl lăsasem lângă ușă.

— De unde l-ai luat? Te-ai luptat să i-l smulgi? Unde e el?

— Nu contează. Mă ajuți? Te rog!

— Tot nu înțeleg, a spus Zoey când și-a eliberat glezna stângă și a rotit-o ca și când i-ar fi amorțit.

— Dacă Dylan a luat-o pe Caelyn, de ce nu era acolo?

Mi s-a strâns stomacul. Mai bine că nu fusese acolo.

— Nu știu.

Din expresia de pe chipul lui Zoey îmi dădeam seama că tot nu mă

credea.

— Jur că spun adevărul.

— Și ce te face să crezi că te va ajuta cu ceva să intri în laptopul lui?

— Sper să găsesc un indiciu despre locul în care se află. Asta e tot ce am. Altfel sunt pe o cărare înfundată.

Mă privea tot sceptică.

— Știu că nu ai niciun motiv să ai încredere în mine. Dar Andrew chiar a răpit-o pe sora mea. El m-a pus să fac toate acele lucruri. Îmi pare rău, mai mult decât poți să-ți imaginezi. Te rog. Ajută-mă s-o găsesc pe Caelyn. Știu că poți să intri în laptop mai repede decât polițiștii.

I-am întins laptopul. Și-a împins interiorul obrazului cu limba și s-a uitat intens la mine. Probabil că panica de pe chipul meu i s-a părut reală. În cele din urmă a luat laptopul.

— Foarte bine, dar mai întâi trebuie să beau ceva.

— Mulțumesc.

Am urmat-o pe Zoey în bucătărie. A pus laptopul lui Andrew pe blat și a umplut un pahar cu apă de la robinet, dându-l pe gât dintr-o înghițitură. Apoi a umplut paharul din nou și a deschis laptopul. Cerea parola. A expirat printre buze.

— Foarte bine. Ar trebui să fie destul de ușor. Trebuie să-mi iau laptopul și USB-ul. Și… ah!

Și-a văzut telefonul pe masa din bucătărie, unde îl lăsasem eu mai înainte și l-a băgat în buzunar înainte să se ducă sus. Pentru o clipă, m-am gândit să mă iau după ea, fiindcă îmi era teamă să nu cheme poliția. Dar apoi mi-am amintit… AnOnymOus1 era mort. Nu mai putea să-i facă rău lui Caelyn.

Zoey s-a întors o clipă mai târziu, cu laptopul în mână. M-am așezat în fața ei la masa din bucătărie și s-a apucat de treabă. Mai întâi a băgat USB-ul în propriul laptop și a tastat ceva.

— Ce faci? am întrebat.

— Vrei să mă lași să mă concentrez sau nu? s-a răstit ea.

— Scuze.

— Am scris câteva scenarii ca să descifrez parolele, mi-a explicat ea, așa, ca să mă amuz. Trebuie să fac mai întâi câteva mișcări.

— Oh!

În timp ce ea continua să tasteze, m-am întors la blat și am luat un pix de

lângă lista de cumpărături a familiei Bloom, răsucindu-l distrată în mână. Mi-a chiorăit stomacul când am văzut un castron plin cu mere și banane. Nu mai mâncasem nimic de aproape două zile.

Zoey continua să mă privească îngrijorată în timp ce lucra.

— Nu mușc, i-am spus.

A ridicat mâna, arătându-mi urma roșie a tăieturii pe care i-o făcusem din greșeală. Pielea din jur era roșie și umflată.

— Prea curând.

Am roșit.

— Îmi pare rău.

— Nu contează.

După o clipă, Zoey a scos USB-ul din laptopul ei și l-a pus în laptopul lui Andrew, cu degetele tremurând. Apoi a încrucișat brațele.

— Acum așteptăm.

M-am așezat din nou în fața ei și amândouă ne mutam greutatea dintr-o parte în alta stânjenite, în timp ce minutele treceau și evitam contactul vizual. Aveam atâtea să-i spun, dar nu știam dacă mă va crede.

— Cât va mai dura?

— Nu știu sigur. Depinde cât de complexă este parola…

Dar atunci cineva a deschis ușa din față.

— Zoey! a strigat mama ei.

Mi-a sărit inima.

— Sunt aici! a strigat Zoey. Mamă!

Părinții ei au apărut în cadrul ușii, Zoey s-a ridicat și s-a repezit în brațele mamei ei.

— E în ordine, a liniștit-o mama ei, privind la mine peste umărul lui Zoey. Acum ești în siguranță.

Domnul Bloom stătea ca o barieră între noi.

— Poliția este pe drum.

Mi s-a strâns stomacul.

— Ce… *Cum*...

Probabil că le trimisese un mesaj părinților, fie pe laptop, fie pe telefon. Nu crezuse o iotă din ce îi spusesem.

Iar Caelyn era undeva, legată și înspăimântată și nu mă ajuta nimeni să o găsesc.

CAPITOLUL 40

Încercam să le explic ce se întâmplase în ultima zi, dar era ca și când aș fi încercat să învăț niște pisoiași să joace șah, numai că mult mai puțin drăgălași. Stăteam cu toții la masa lungă din sufragerie a lui Zoey, chiar și Randall și Lucia, care apăruseră cu puțin timp înaintea șerifului Sanchez, fiindcă Zoey îi trimisese un mesaj și lui Randall, pentru cazul că părinții ei nu ar fi primit mesajul. Sanchez a încercat să mă ducă la secția de poliție, dar povestea a început să se depene parcă singură din mine, înainte să mă poată opri cineva, deși Randall a încercat să spună ceva despre un avocat. Însă eram atât de disperată să o găsesc pe Caelyn, disperată să primesc ajutorul șerifului Sanchez, că am început să le istorisesc totul iute, indiferent dacă asta mă incrimina sau nu. Când am terminat, Lucia rămăsese cu fălcile încleștate, iar Randall și Zoey erau palizi ca niște fantome.

— Deci, stați să văd dacă am înțeles bine…

Sanchez și-a mângâiat mustața și s-a uitat la însemnările lui ilizibile.

— Susții că Dylan era de fapt Andrew Cullen, fratele lui Brady – băiatul care a murit în containerul familiei Nelson acum cinci ani. Că s-a înscris la școala voastră folosind documente false.

— Probabil, am spus.

A văzut cu coada ochiului cum Zoey și Randall au schimbat priviri pline de înțeles. Nu-mi dădeam seama dacă era șocul provocat de adevărata identitate a lui Dylan sau credeau că mi-am pierdut mințile. Încă nu explicasem de ce făcuse Andrew toate acestea, numai că le făcuse.

— Mmm. Probabil. A frecventat numita școală șase luni, apoi a răpit-o pe sora ta și ți-a trimis mesaje cu instrucțiuni…

— Nu erau mesaje, am explicat pentru a milioana oară. A instalat o aplicație pentru mesaje pe telefonul meu atunci când nu eram atentă. Cred că o controla de aici.

Am arătat spre Chromebook. USB-ul lui Zoey era tot acolo, dar nu-l mai atinsese de când veniseră părinții ei.

— Vă rog, *trebuie* să o găsesc pe Caelyn…

— Cum ai putut să-l lași pe Matty să mănânce negresele? a intervenit brusc Randall. Știai ce se va întâmpla, totuși l-ai lăsat.

— Nu, nu știam.

Nu ar fi trebuit să povestesc totul așa de repede, nu le explicasem prea bine.

— Nu-mi era clar *de ce* trebuie să îndeplinesc fiecare sarcină. Habar n-am avut că negresele erau contaminate.

— Spui că Dylan ți-a zis să o împingi pe Akira peste balustradă, a continuat Sanchez, trecând la pagina următoare.

— Da, *atunci* instrucțiunile au fost explicite. Dar de regulă nu erau așa.

— Dar, deși te-a instruit să o împingi, căderea Akirei a fost un accident? a întrebat Sanchez.

Randall a încleștat fălcile, privindu-mă cu o expresie atât de îndurerată, că mă sfâșia.

— Da. Mi-a smuls telefonul din mână ca să citească unul din mesajele lui Anon… Dyl… *Andrew* și nu puteam să o las să vadă ce se petrece. Am încercat să-l iau înapoi, ne-am luptat pentru el și… și ea a căzut.

— Și de ce nu puteai să o lași să vadă? a întrebat Randall.

— V-am *spus*... Andrew m-a amenințat că o ucide pe Caelyn dacă spun cuiva ce se întâmplă. Ce ai fi făcut *tu* dacă ar fi fost Nessa în locul ei?

— Eu aș fi…

Dar s-a întrerupt și și-a dus un pumn la gură. Adevărul era că nu știa ce ar fi făcut. Nimeni nu știe niciodată ce ar face până nu ajunge într-o anumită situație.

— Atunci de ce ai legat-o pe Zoey? s-a răstit furioasă mama lui Zoey. Ai spus că între timp pierduseși telefonul. Nu te mai forța nimeni să…

Am clipit, dar Sanchez i-a atins ușurel brațul.

— Doamnă, vă rog să mă lăsați pe mine să mă ocup de asta.

O, Doamne! Eram pe punctul de a fi *arestată.* Aruncată în închisoare. Pedeapsa cu moartea mai era activă în Vermont?

— Atunci de ce nu o arestați? a întrebat doamna Bloom și a arătat cu degetul spre mine. Și-a ucis doi prieteni și a încercat s-o ucidă pe fiica mea…

— Eu n-am… am început.

— Stați așa! a zis Sanchez și a ridicat o mână. Trebuie să știți – Akira este în viață.

Mi-a tresărit inima de bucurie.

— Cum? Trăiește?

— La naiba!

Randall și-a pus capul pe genunchi, în timp ce Lucia îl bătea stângace pe un umăr.

— A fost o căzătură urâtă, a continuat Sanchez. Are câteva răni serioase și s-ar putea să mai dureze un timp până să poată merge din nou. Dar este în viață.

— O, slavă Domnului!

Mi-am dus mâna la inimă.

— Am găsit asta lângă ea.

Sanchez a arătat o sacoșă cu fermoar, cu telefonul meu înăuntru.

— Încă funcționează.

— Este al meu!

M-a cuprins un val de ușurare.

— Așa mi-am închipuit.

Am întins mâna după el.

— Uitați, am să vă arăt aplicația lui Andrew.

Sanchez nu s-a clintit.

— Acum este o probă într-un caz de tentativă de omor…

— Vă rog! am întins și mai mult mâna. Lăsați-mă să vă arăt aplicația. Pot să dovedesc *totul.*

Sanchez și-a umflat nările, mi l-a dat, dar m-a oprit când am vrut să desfac fermoarul.

— Lasă-l acolo, înăuntru.

Am navigat la ultimul ecran principal prin punga de plastic, căutând pictograma cu șarpele de argint înfășurat în jurul unui microfon.

Dispăruse.

— Stați așa…

Am trecut prin toate ecranele. Dar aplicația nu mai era acolo. Ca și când nu ar fi existat niciodată.

— Nu. Nu, nu, nu. Unde este?

Andrew o programase să se autodistrugă când presupusese că alunecase în prăpastie odată cu Akira? Dacă era așa, atunci ștersese toate dovezile că cineva îmi forțase mâna. Știa că mă distrusese chiar și la sfârșit, atunci când apăsase cu degetul pe rotița brichetei în timp ce număra invers, de parcă și-ar fi regăsit o fărâmă de omenie. Știa că orice dovadă a nevinovăției mele va fi distrusă odată cu el.

Tot voia să mă pedepsească. De parcă nu ar fi făcut destul!

Toți mă priveau cu neîncredere, cu expresii ce oscilau între milă și furie.

— Jur că era aici! Pictograma cu un șarpe înfășurat jurul unui microfon. Jur pe *Dumnezeul* meu…

Sanchez a luat punga cu fermoar înapoi, clătinând din cap.

— N-ai înregistrat întâmplător conversația cu Dylan, așa este?

— Nu, am șoptit.

Observasem că tot nu-i spunea Andrew.

— Greșeală de începător, a spus sumbru Randall.

— Nu prea aveam cum să înregistrez, ce crezi? am ripostat.

— Ah, bine, a spus Sanchez. Dacă ai fi înregistrat în secret la el acasă, tot nu ar fi fost o dovadă admisă la tribunal.

Tribunal. Urma să merg la tribunal. Următoarea oprire, închisoarea. Nu treceți. Dacă treceți, plătiți 200 de dolari amendă[{5}].

— Dar eu nu înțeleg, a spus domnul Bloom. De ce să facă băiatul Cullen toate astea?

Randall, Zoey și cu mine parcă ne-am ținut respirația dintr-odată. Dar trebuia să spun adevărul. Minciuna mă adusese aici și trebuia să cred că adevărul mă va scoate din situația asta. Am inspirat adânc și le-am spus tuturor că în noaptea aceea ieșiserăm afară să jucăm Manhunt. Că mințiserăm a doua zi de dimineață și mereu după aceea. Zoey arunca priviri pline de spaimă spre părinții ei, care se uitau la mine buimăciți.

— Dar Andrew ne văzuse când am ieșit afară, am spus. A știut adevărul tot timpul.

— Ceee? a sărit Randall.

Nu-mi dădeam seama dacă reacția lui însemna că mă crezuse sau credea că inventasem altă minciună.

— Stai puțin, a zis Sanchez și și-a verificat însemnările. Crezi că voia să se răzbune?

În timp ce adulții se uitau la mine, Zoey a început să tasteze pe neobservate pe laptopul lui Andrew, strângând din buze până când au devenit invizibile. Descifrase parola? Poate că nu se prefăcuse când încercase.

— Nu *cred,* am spus. A recunoscut-o chiar el. Tot ce v-am spus, cum și-a vândut pașaportul adevărat unui tânăr care a plecat în Europa, cum mințise că locuiește împreună cu tatăl lui. Părinții lui muriseră într-un

accident de mașină cu câteva luni în urmă.

— Marcia și Nate Cullen? a exclamat doamna Bloom. Ce păcat!

— Nu știați? Nu erați prietene pe Facebook?

Domnul Bloom a clătinat din cap.

— Nu avem cont pe Facebook.

Nu erau de niciun folos, niciunul din ei.

— Cred că Dylan era minor emancipat, a spus Sanchez.

— Ne-a povestit despre tatăl lui, a spus Randall. Partea aceasta e adevărată.

— Totul este adevărat, am intervenit.

— Ei bine, a spus Sanchez, poate că a inventat câte ceva ca să fie inclus în grup. Poate că nu voia să vă fie milă de el.

M-am crispat. Era chiar așa de hotărât să creadă un băiat mort și nu pe mine?

— Dar mi-a spus că se duce să-l ia pe tatăl lui de la gară în dimineața aceasta, a spus Randall. Asta e o minciună cam serioasă.

Speranța mi-a umplut pieptul. Poate că începea totuși să mă creadă.

— Am intrat, a spus Zoey, scoțând USB-ul. Am aici un program pentru a sparge parolele, i-a explicat ea lui Sanchez.

Domnul Bloom a ridicat o sprânceană.

— De unde ai așa ceva?

— Păi, ăăă… am scris chiar eu codul.

Zoey a roșit. Dacă putea să pirateze MortalDusk, să scrie un program pirat pentru spargerea parolelor ar fi fost o joacă de copil pentru ea. Dar în loc să fie furios, tatăl ei părea impresionat. Zoey și-a înăbușit o jumătate de zâmbet.

Sanchez a arătat spre laptop.

— Trebuie să-l luăm pentru investigații…

Dar Zoey continua să tasteze.

— Lăsați-mă să scot de tot parola.

A mai tastat câteva secunde.

— Oh!

Pulsul mi s-a accelerat.

— Oh, ce înseamnă *oh?*

Ce găsise?

— Păi… aici nu sunt niciun fel de fișiere.

Mi s-a strâns stomacul.

— Stai puțin, cum așa?

A întors laptopul cu fața spre mine, arătându-mi fișierele din drive-ul C. Sau lipsa lor.

— Este un drive șters.

— Ce programe are instalate?

A clătinat din cap.

— Nimic.

Ar fi putut să folosească tot timpul aplicația bazată pe web, pe care o putea accesa fie de pe laptop, fie de pe telefon.

— Dar browserul de web? am întrebat panicată. Este ceva în istoric?

Zoey a răsucit laptopul. Sanchez privea nehotărât, ca și când ar fi vrut să ia laptopul și să aplice protocolul. Prietena mea strângea din buze în timp ce dădea clickuri pe laptop. Am strâns din ochi.

— Nimic! a spus. Istoricul a fost șters. Se pare că nu e instalat decât browserul Chrome.

Am privit pe fereastră peste umărul ei și am văzut mașina mamei care parca pe alee. O, Doamne! Cum aveam să-i explic toate astea? Aveam s-o distrug…

Dar atunci am văzut ceva care mi-a oprit inima.

Pe locul pasagerului stătea cineva. Cineva mai scund decât mama. Cineva cu două cozi lungi care se clătinau când a sărit afară din mașină.

Caelyn.

În viață.

— O, Doamne!

Înainte să mă poată opri cineva, ieșisem pe ușa din față și străbăteam în goană curtea.

— Caelyn!

S-a răsucit și m-a văzut.

— Crystal! O, Doamne, nici n-o să-ți vină să crezi ce s-a întâmplat!

Simțeam că o poveste clocotește în ea, gata să se reverse afară. Era liberă. *Liberă.* Dar ochii i s-au mărit de spaimă când l-a văzut pe polițist venind după mine.

— O, dar ce…

M-am repezit la ea și îmbrățișarea mea i-a întrerupt întrebarea. Suspinam în părul ei și o strângeam tare la piept. Era aici. Chiar aici.

Mirosea a șampon cu căpșune și cercelul ei mare mă împungea în obraz, dar totul era real, ea era în viață, în viață. I-am dat drumul din îmbrățișare ca să-i cuprind obrajii cu palmele, trecând în revistă toate detaliile – ochii ușor bulbucați în spatele ochelarilor groși, nasul cârn cu pistrui, obrajii plini.

— Ești bine?

— Da, a spus ea în timp ce îi examinam brațele.

Nicio tăietură. Nimic pe gât. Oh! A chicotit, căci o gâdilam și și-a tras brațele.

— Toanto. *Tu* ești bine? m-a întrebat.

Zâmbetul i-a dispărut de pe buze când a văzut sângele lui Andrew pe mâinile mele și a rămas cu gura căscată. Caelyn nu era deloc plină de sânge. Părul ei era neastâmpărat ca întotdeauna, dar împletit în cozi duble, pe care știam că nu și le poate face singură. Întotdeauna trebuia să ne împletim una alteia părul. Și purta pantaloni negri, dar cu o zi în urmă avusese blugi. Și cerceii aceștia… nu-mi aminteam de ei.

Mama a trântit portiera.

— Ce se întâmplă aici?

— Mamă? am rostit cu vocea încordată. Unde ai găsit-o?

Dar știam, știam, știam.

— Ce vrei să spui? a întrebat mama.

Sanchez se uita la noi.

— Am luat-o de la școală. Era cât pe-aici să o iau și pe una din noile ei prietene. Tessa, nu-i așa?

Caelyn a dat din cap distrată, privindu-mi în continuare mâinile pline de sânge.

— Ai avut dreptate, Crystal… că trebuie să râd de ea…

— Mi-ai urmat sfatul.

Fata care o intimida. Tessa. O sfătuisem să râdă de glumele și de insultele ei. Și acum deveniseră cumva prietene.

Pentru că sora mea fusese la Frost Valley tot timpul.

Nu fusese deloc răpită.

— Ce Dumnezeu se întâmplă aici…

Cuvintele mamei s-au estompat în timp ce un bâzâit strident îmi umplea urechile și începeam să văd numai pete cafenii în fața ochilor. Am căzut în genunchi. Cineva m-a prins înainte să cad cu capul de pământ, dar acesta

putea oricum să mi se sfărâme în mii de fărâme.

Îl ucisesem degeaba pe Matty. Trimisesem echipa SWAT acasă la Randall fără niciun motiv. Era cât pe-aci s-o ucid pe Akira – și poate că o făcusem invalidă pe viață – pentru nimic. O legasem pe Zoey ca un monstru pentru nimic. Tot ce făcusem fusese absolut degeaba.

Inventasem oare totul? Dylan – Andrew – era real? Sau era tot rodul imaginației mele – o modalitate de a face față sentimentului de vinovăție că îl ucisesem pe Brady, după ce mă șantajase Zoey? Îmi doream cu atâta disperare să păstrez secretul, eram atât de traumatizată, încât încercasem să mă răzbun pe prietenii mei? Creierul meu inventase acest scenariu sinistru cu AnOnymOus1 ca să-mi justifice acțiunile?

Vocile din jurul meu au fuzionat și am clătinat din cap, ca și când asta ar fi rearanjat piesele din interior. Sanchez stătea în genunchi în fața mea, mă ținea de umeri și încerca să mă țină drept, spunea ceva, dar nu auzeam cuvintele. Am scrutat chipurile tuturor până când am găsit fața lui Zoey. Și-a acoperit-o, iar lacrimile îi curgeau șiroaie. Chiar și lui Randall i se umeziseră ochii.

— Hei… am spus în cele din urmă. Dylan a fost real, nu-i așa? Spuneți-mi că a fost real.

— Bineînțeles că a fost real, a spus Zoey.

Desigur. Zoey știa că fusese adevărat, la fel și Randall și Sanchez. Totul se întâmplase cu adevărat. Nu inventasem eu nimic. Așa voia Dylan – Andrew – să mă facă să cred. Îmi înscenase totul. Înscenase cumva răpirea lui Caelyn.

— Jur pe Dumnezeu că el a făcut asta. A făcut-o cumva. Există un dispozitiv de urmărire!

Am arătat spre pietrișul unde îl aruncasem.

— Mă urmărea pe mine, dar l-am găsit la mașina mea…

Însă Andrew fusese mai devreme pe acea aleea. Probabil că îl găsise și îl luase cu el… și arsese împreună cu toate celelalte dovezi. Exact așa cum plănuise de mult.

— Îmi spune cineva ce s-a întâmplat cu fiica mea? a strigat mama.

— Îmi pare rău, doamnă Donovan, a spus Sanchez, îi vom face o evaluare psihologică și o să vă explic totul la secție…

I-am ignorat pe toți, cu excepția lui Zoey și a lui Randall.

— Vă rog. Trebuie să mă credeți. A fost Dylan – Andrew. A vrut să se

răzbune pentru moartea lui Brady. M-a pus să le fac rău celorlalți. A instalat o aplicație în telefonul meu… A creat cumva filmările cu Caelyn. Era legată și cu un căluș în gură. Era o imagine cum o cresta cu cuțitul. Kiki a văzut-o pe una din ele.

Am rămas o clipă împietrită.

— Așa este! Akira a văzut o imagine! Chiar înainte să cadă. Puteți s-o întrebați…

— Akira este acum în operație, a spus Sanchez.

— Dar… dar când se trezește, va putea să vă confirme.

— Dacă se trezește, a spus Randall.

Deși crezuse cât de cât povestea mea, toată încrederea se spulberase când apăruse Caelyn. M-am uitat neajutorată la el, până când Sanchez m-a ajutat să mă ridic în picioare și a scos o pereche de cătușe de la curea. Caelyn plângea, mama țipa la el să-mi dea drumul, că trebuie să fie o greșeală.

— Trebuie să mă credeți, am strigat înnebunită.

Dintr-odată, mi-am amintit ceva.

— Dylan v-a spus că sunt paranoică, așa este?

Am întrebat-o pe Zoey.

— Că sunt instabilă mintal. Așa v-a spus, e adevărat?

Și Zoey, și Randall au ridicat din sprâncene. Le spusese amândurora același lucru, jucase toate piesele de pe tabla de șah.

— Mi-a zis că *tu* i-ai spus că sunt paranoică. A răspândit vestea. Încerca să ne ațâțe pe una împotriva celeilalte, să ne facă să ne suspectăm una pe alta. Ca să mă îndoiesc eu de *mine.* M-a manipulat, Zoey.

Simțeam cătușele reci pe piele. Mă apăsau pe o zgârietură pe care mi-o făcusem în curtea lui Fishman.

Mă făceau să gem de durere, în timp ce Sanchez mă conducea spre mașina lui.

— Nu mi-aș ucide prietenii, am strigat în urmă, mai mult către Zoey decât pentru altcineva. Trebuie să mă crezi!

Dar firește că nu m-a crezut. O legasem în subsolul casei ei. Și făcusem asta din proprie voință, nu urmasem instrucțiunile nimănui.

Nu avea niciun motiv să mă creadă.

Să fim cinstiți – nici eu nu aveam niciun motiv să mă cred. Nici nu mai știam ce e real.

Tot ce știam era că viața mea se încheiase.

CAPITOLUL 41

Atunci când ești obsedat de jocurile video toată viața, îți dai seama când cineva încearcă să te joace.

Nu a durat mult și mi-am dat seama ce se întâmplase. Când a venit Zoey în vizită la mine, la centrul de detenție juvenilă, știam că știe că știu. Trebuia numai să o fac să recunoască.

Eram acolo de patru zile, mă țineau fără posibilitatea de eliberare pe cauțiune, pentru că eram acuzată de asasinat, încercare de asasinat, incendiere, răpire de persoană și declarații false la poliție, iar anchetatorii aveau un munte de dovezi împotriva mea.

Erau o mulțime de puncte în defavoarea mea.

Zece puncte pentru apelul fals din parc, douăzeci pentru punga de plastic de pe fundul Lacului Hanover, cinci pentru declarația martorului ocular Jeremy Fischer care mă plasa la locul faptei. Zece puncte pentru postarea mea pe Instagram cu Castelul Hanover și cinci pentru declarația domnului Ferguson care mă plasa pe Muntele Morgan când căzuse Akira, plus câteva puncte bonus pentru că schimbaserăm telefoanele între noi. Zece puncte pentru amprentele mele de pe ranga cu care spărsesem fereastra de la subsolul casei familiei Nelson, care ducea spre camera cu țeava spartă. Legarea lui Zoey după ce o amenințasem cu cuțitul trebuie să fi marcat un milion de puncte. Și urmau să mai apară puncte, căci părinții lui Matty duseseră negresele la analiză.

Și să nu uităm că recunoscusem toate aceste fapte. Și nu puteam dovedi că le făcusem sub amenințare.

— Ce mai face Kiki? am întrebat când Zoey s-a așezat în fața mea, cu jacheta ei roz deosebit de veselă în acea încăpere cenușie, sumbră.

A ridicat din umeri și s-a uitat la celelalte mese mici din încăpere, unele dintre ele ocupate de adolescenți și vizitatorii lor, apoi mi-a examinat chipul. Știam cum arăt: palidă și îmbătrânită pentru vârsta mea, cu ochii injectați și umflați de cât plânsesem din cauza lui Matty, cu buclele mai ciufulite decât de obicei, căci nu aveam loțiune anti-încrețire.

— E o fată curajoasă, a spus Zoey. Are un suport uriaș în jurul gâtului și va mai dura câteva săptămâni până când va putea încerca să meargă cu

cârjele. Dar se pare că o agasează cel mai mult faptul că Lucia vine mereu cu flori și alte rahaturi.

Am chicotit încetișor.

— Vrea să dreagă lucrurile.

— Știu, a zis ea și și-a dat ochii peste cap. Oricum… trebuie să știi că amintirile Akirei din acea dimineață au dispărut. Nu-și amintește să fi văzut ceva pe telefonul tău și nici dacă a fost un accident sau nu, absolut nimic.

— Da, mi-a spus și mama.

Și îmi mai spusese că primise un e-mail de la mine în timp ce eram pe bancheta din spate a mașinii lui Sanchez, exact la douăzeci și patru de ore după ce începuseră jocurile. În acest e-mail îi mărturiseam totul, îi ceream iertare mamei și recunoșteam că îmi dorisem să păstrez pentru mine premiul în bani de la MortalDusk. E-mailul meu pentru Fishman, în care propuneam o alianță – chipurile un ultim efort înainte să sar la gâturile prietenilor mei –, confirma acest lucru. Mama îi arătase acest e-mail lui Sanchez, crezând că e în mod clar contrafăcut și o dovadă a nevinovăției mele – fiindcă nu aveam telefonul și nici acces la laptop în timp ce eram încătușată.

Dar nu știa că e-mailurile pot fi programate.

De fapt, izbucnisem în râs când Sanchez ne arătase mie și avocatului meu că acel e-mail pornea de la aceeași adresă IP ca toate e-mailurile primite de ceilalți: de domnul Chen, Fishman, chiar și cel pe care îl primiseră părinții lui Randall în legătură cu faptul că noul client nu se prezentase. Am recunoscut-o și ca adresa comună a lui Dylan și AnOnymOus1. Folosise aceeași adresă tot timpul, pentru ca poliția să poată face legătura, și nu puteam să dovedesc că nu eram eu cea care folosise o rețea virtuală privată. Vai, alte puncte în defavoarea mea!

Dar știam ce dovadă mă va dezvinovăți. Și știam că aceasta există. Aveam nevoie de o discuție cu Zoey. O singură conversație, numai între noi două. Iar șeriful Sanchez a fost de acord să o lase să mă viziteze.

Zoey și-a strâns buzele în timp ce așteptam fiecare ca cealaltă să spună ceva. Nu se clintea, așa că am vorbit eu prima:

— Nu v-am făcut rău niciunuia dintre voi în mod intenționat.

Ochii i s-au umplut imediat de lacrimi.

— L-ai lăsat pe Matty să mănânce negresele.

Dar folosisem în mod clar esență de vanilie. Acum eram sigură. După ce se mai liniștiseră apele și nu mai aveam nimic de făcut decât să revăd în minte acele douăzeci și patru de ore cumplite, mi-am amintit că sticluța cu esență pe care o folosisem era nouă-nouță. A trebuit să scot învelișul de plastic. I-am spus mamei și l-a găsit în găleata de gunoi. Dovadă. Am măsurat o doză numai dintr-o singură sticluță. Vanilie. Asta era. Andrew intrase în casă în timp ce eu eram la chioșc, umblase la aluat, apoi luase EpiPenul de la etaj. Nu avea niciun ostatic de care să aibă grijă, așa că era liber să se furișeze peste tot. Probabil că furase și EpiPenul lui Matty de dimineață, la ora de gimnastică sau altă dată la școală. Mai târziu, după ce paramedicii îl luaseră pe Matty și nimeni nu era atent, Andrew se furișase din nou sus și pusese EpiPenul nostru la loc.

— Nu știam că sunt compromise, am spus.

— Ai dat o informație falsă…

— Nu știam că e adresa lui Randall.

— Ai împins-o pe Kiki de pe stâncă…

— A căzut printr-un accident…

— M-ai legat de scaun!

Acum striga.

— Andrew a spus că o ucide pe sora mea dacă află poliția!

— Ai o scuză pentru tot!

— Pentru că totul este adevărat!

Și-a acoperit gura și lacrimile îi șiroiau pe obraji.

— Te rog, Zoey, nu face la fel ca *el.* Andrew știa adevărul, știa adevărul nostru și nu l-a spus nimănui. A lăsat această ură să mocnească ani la rând și s-a răzbunat, dar uite ce s-a ales de el! Și tu știi adevărul. Îl *știi.*

— Chiar și așa. Le-ai făcut rău prietenilor mei. Mi-ai făcut mie rău.

Buza de jos a început să-i tremure.

— Eu nu ți-aș fi făcut niciodată așa ceva.

Chiar și așa. Deci știa.

— Ți-aș fi spus ce se întâmplă. Aș fi găsit o cale, altă cale.

— Te rog să înțelegi… Îmi făceam griji de moarte pentru sora mea. Trebuia să fac *orice* ca să o protejez.

Cu ani în urmă, când văzusem cât de nefericit fusese Andrew după moartea lui Brady, jurasem să nu permit niciodată să ni se întâmple și nouă așa ceva. Jurasem să o protejez pe Caelyn, indiferent de preț, chiar dacă

asta însemna să-l șantajez pe propriul tată bețiv și să-l oblig să plece.

Și exact asta l-a făcut pe tata să revină în formă. Mă vizitase cu o zi în urmă, venise cu avionul imediat după ce mama îi spusese ce s-a întâmplat. Se dusese la Alcoolicii Anonimi din Vegas și nu mai băuse de câteva luni, recent obținuse un post de marketing la unul din marile cazinouri.

— Trebuie să știi, mi-a spus el, că am plecat pentru că mi-am dat seama că mama ta se va descurca mai bine fără mine. Și te-am lăsat singură pentru că… ei bine, pentru că sunt un laș. Dar nu ți-aș fi făcut rău niciodată. Niciodată. Am încercat să intru în camera ta în noaptea aceea pentru că mama ta mă amenințase că vă ia de acasă și voiam să verific dacă mai sunteți acolo. Asta e tot. Dar îmi pare rău că te-am speriat. N-ar fi trebuit să ridic niciodată mâna împotriva mamei tale. N-ar fi trebuit… să-ți vorbesc niciodată așa cum ți-am vorbit uneori. Ar fi trebuit să fiu un tată și un soț mai bun.

Exagerasem atunci când îl determinasem să plece de acasă? Îi suspectam întotdeauna pe oameni de tot ce e mai rău. Însă dacă ceea ce făcusem o ajutase pe mama, iar tata reușise să-și revină, nu aveam de ce să regret. Aș înnebuni dacă aș regreta de fiecare dată când am dat-o în bară, încercând să ajut oamenii.

— Tot ce am făcut – i-am spus lui Zoey – a fost ca să o protejez pe Caelyn. Nu poți să știi ce ai face până când nu te afli într-o asemenea situație. Pur și simplu nu ai de unde să știi.

Zoey a scrâșnit.

— Numai pentru că n-am o soră nu înseamnă că nu știu ce înseamnă să iei decizii imposibile.

— N-am spus niciodată că…

Dar m-a întrerupt.

— Tu și Kiki întotdeauna făceați așa… întotdeauna mi-ați ascuns anumite lucruri, ca și când ați fi crezut că nu voi fi în stare să le *înțeleg*. Mi-a vorbit despre tulburările ei de alimentație după ce a început terapia. Mi-a povestit cum ai convins-o că ceea ce vedea în oglindă nu era real, să vorbească cu părinții ei și toate celelalte. Aș fi putut să fiu și *eu* alături de ea. Aș fi putut să fiu alături de voi *amândouă*. Dar n-ați avut niciodată încredere în mine. De ce?

— Aș putea să-ți pun aceeași întrebare. N-am știut niciodată că te lupți pentru ceva, pentru că ai ținut totul în tine. De ce?

A început să se tragă de vârfurile roz de păr.

— Așa e. Am… am crezut că o să spui că problemele mele sunt prostești.

A ridicat din umeri.

— Mi-a fost teamă că, dacă o să par o ticăloasă plângăreață, o să mă îndepărtezi și mai tare.

— De-asta ai trișat, nu-i așa? Și de asta m-ai șantajat când te-am prins. Ți-era teamă să nu fii exclusă.

S-a făcut mică.

— Detest că am făcut asta. Chiar îmi pare rău. Regret tot ce am făcut.

— Și eu regret o mulțime de lucruri. Dar nu putem să ne scoatem ochii la nesfârșit pentru asta. Trebuie să ne iertăm una pe alta. Pentru *tot.*

Și-a pus coatele pe masă și și-a rezemat capul în palme.

— Nu mă vei ierta niciodată.

— Te-am iertat deja.

Am luat-o de mână și am făcut-o să mă privească.

— Amândouă ne-am rănit una pe cealaltă. Îmi pare nespus de rău pentru tot ce ți-am făcut. Îmi pare rău că am început cu minciuna despre Brady, că te-am obligat s-o accepți. Îmi pare rău că Kiki ți-a ascuns anumite lucruri, îmi pare rău că te-am tratat ca pe o infractoare pentru că ai trișat. Îmi pare rău că n-am văzut presiunea sub care erai. Și nu am cuvinte să-ți spun cât de rău îmi pare că te-am legat de scaun. Îmi pare rău și vorbesc sincer. Chiar îmi pare cât se poate de rău.

Zoey și-a strâns buzele în timp ce lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji și a lăsat scuzele mele fără răspuns, ca un balon care putea plesni în orice moment. În cele din urmă a oftat adânc și s-a aplecat să ia ceva din rucsac.

Laptopul.

L-a deschis tremurând și a făcut click de câteva ori.

Apoi l-a întors cu fața spre mine.

Era o filmare cu Caelyn. Legată de un scaun. Strigând la mine să o ajut. Primul film pe care mi-l trimisese Dylan ca AnOnymOus1. Am încremenit. Văzându-l, eram la fel de șocată ca atunci.

— *Deepfake*[6], a explicat Zoey cu voce tremurătoare. Erau mai multe fotografii și filmări ca asta pe Chromebookul lui Dylan – Andrew. Toate falsuri, toate foloseau tehnologia *deepfake.* Sunt mai multe aplicații care îți permit să faci astfel de filmări; a suprapus fața lui Caelyn pe filmări cu el

însuși, pretinzând că este legat de scaun și că spune lucrurile acelea.

Știam. Acum cinci ani, îl făcuserăm să se îndoiască de propria realitate. Se răzbunase, făcându-mă să cred într-o realitate falsă.

— Și ca să fim cinstiți, a continuat Zoey, oricine putea obține fotografiile ei de pe Instagram. Probabil că le editase pe celălalt laptop, dar era neglijent, una din fotografiile de bază pe care le folosise era pe acesta. Poate că mutase fișierul odată cu celelalte din greșeală, nu știu.

— Pe Chromebook? am insistat.

A înghițit un nod.

— Păi… ăăă… USB-ul pe care l-am pus în Chromebookul nu era numai ca să sparg parola. Era…

A expirat ușor.

— Am extras și am șters toate documentele. Când ai terminat de povestit ce se întâmplase… terminasem tot. Asta pentru că… pentru că nu aveam încredere în tine. După ce m-ai legat așa, am crezut că e invers, că *tu* încercai să-i înscenezi ceva lui *Dylan.* Am crezut că ai inventat toată această poveste încâlcită despre faptul că Dylan este Andrew și ai pus ceva incriminator în laptopul lui. Așa că am vrut să șterg totul de acolo. Dar când am văzut asta – a arătat spre ecran – am știut. Am știut că spuneai adevărul…

S-a întrerupt, privindu-mă mai de aproape.

— De ce nu pari surprinsă?

Am ridicat un colț al gurii.

— Pentru că știam deja toate astea.

A făcut ochii mari.

— Ce tot spui?

— Știam ce ai făcut.

Am văzut-o când vorbise, modul în care strânsese din buze, ca să nu lase să scape adevărul. Știam când minte.

— Dar… dacă știai… de ce n-ai spus la poliție? De ce nu m-ai înfruntat?

— Dar ce crezi că fac acum?

Am arătat spre oglinda din stânga mea.

— Este o oglindă unidirecțională. Am un microfon. Fă-i cu mâna polițistului Sanchez.

Am făcut cu mâna spre oglindă.

A rămas cu gura căscată, era îngrozită.

— Dar credeam… Sanchez a spus că înregistrările nu sunt admise…

— Acasă la țintă. În spațiul public e altceva.

— Tu… tu m-ai luat peste picior. Tu…

— Nu! Te-am ajutat.

Am râs și am apucat-o din nou de mână. Era atât de șocată, că nu și-a retras-o.

— I-am povestit lui Sanchez ce bănuiam; că ai luat fișierele folosind USB-ul. I-am spus că probabil credeai că încerc să-i înscenez lui Andrew ceva. Dar nu vreau să formulez acuzații și l-am făcut să fie de acord că, dacă vei mărturisi că ai luat probele din laptopul lui Andrew – dacă *recunoșteai* ce ai făcut și predai totul –, nu vei avea necazuri. Ăsta nu e un joc. Am terminat cu jocurile.

Sigur că Zoey va avea necazuri acum pentru că ascunsese dovezile atâtea zile, că mă ținuse la închisoare atâta timp și mă lăsase să mă descurc singură cu suferința mea. Dar voiam să ne eliberăm amândouă – nu numai din închisoare, ci și de sentimentul de vinovăție, suferință și de teama care ne determinase să facem astfel de greșeli cumplite.

Nu voiam decât să ne eliberăm una de alta. Principalele lucruri care ne legaseră în toți acești ani erau o minciună și un joc. Prietenia noastră stătea pe o temelie atât de șubredă, încât nu e de mirare că pentru a o demola fusese suficient un tip șmecher consumat de ranchiună. Dacă am fi avut încredere una în alta, dacă ne-am fi făcut mărturisiri, dacă am fi fost alături una de alta, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Dar a păstra ranchiună înseamnă nefericire și resentimente care continuă să mocnească. Așa că iertarea era cea mai bună speranță de eliberare.

Speram că Akira și Randall mă vor ierta. Însă chiar dacă nu mă iertau, știam că Andrew îmi forțase mâna. Nu îmi dorisem să le fac rău nici lor, nici lui Matty, tot așa după cum nu îmi dorisem să-i fac rău nici lui Brady cu ani în urmă. De astă dată, nu mai erau secrete care să-mi țină inima ca într-o menghină. De astă dată, îmi acordam iertarea. Și deși îmi va fi întotdeauna dor de Matty și voi avea nevoie de ani întregi de terapie ca să scap de această traumă, conștiința mea era curată. Făcusem ceea ce făcusem ca să o salvez pe sora mea, chiar dacă nu fusese de fapt niciodată în pericol. Andrew îmi băgase în cap ideea că sunt paranoică și mă făcuse să mă îndoiesc de mine însămi, manipulând realitatea. Nu era vina mea.

Tot ce conta acum pentru mine era să fiu împreună cu Caelyn și cu

mama. Tata s-a oferit să trimită mai mulți bani în fiecare lună, acum, că avea un venit constant, astfel că mama putea plăti ipoteca, dar ea dorea să vândă casa cât mai curând. Însă nu conta unde aveam să locuim, atât timp cât aveam să fim împreună. Acum înțeleg asta, deși Caelyn va fi la fel de mofturoasă ca întotdeauna. Am clătinat din cap, gândindu-mă la ce a spus sora mea mai devreme, dimineață, când a venit împreună cu mama să mă viziteze.

— Nu pot să cred că tu ai făcut toate astea. A fost numai o *farsă,* a zis și a chicotit. Ar fi trebuit să râzi și gata.

Ce șmecheră!

În cele din urmă, Zoey a oftat adânc, a lăsat umerii în jos și s-a frecat la ochi.

— Și eu vreau să terminăm cu jocurile. Și nu vreau să mai jucăm *niciodată* MortalDusk.

— Hm! Încearcă să-i spui asta lui Randall.

— O, i-am spus deja. Nu e încântat.

A strâns din buze.

— Știi că Fishman a câștigat turneul, da?

— Da, am auzit.

Mai știam și că Jeremy Fisher spusese polițiștilor că, după părerea lui, e-mailul pe care îl primise de la mine era unul fals. A spus că eram mult prea nedumerită când ne-am întâlnit în parc și credea că cineva mă obligase la telefon să ies din casă. Ticălosul înfumurat îmi luase partea. Înseamnă că nu era chiar atât de ticălos.

— Ne-a invitat să facem transmisiuni live împreună cu el de câteva ori pe săptămână.

— Serios?

— Da. Randall este singurul care a acceptat. Au jucat împreună noaptea trecută după ce Randall s-a întors de la spital. Și Lucia, deși moare întotdeauna în câteva secunde.

Și Lucia depusese mărturie în favoarea mea, așa auzisem, îi spusese lui Sanchez că îi zisesem să aibă grijă de Randall – nu i-aș fi spus așa ceva dacă aveam de gând să-i fac rău.

— Canalul nostru are acum o mulțime de abonați.

Dar zâmbetul lui Zoey a pierit curând.

— Ce e?

— Tot nu pot să cred că Dylan era Andrew. Nu pot să cred că ne-a păcălit atâta timp.

— Știu.

S-a strâmbat.

— Nu pot să cred că l-am sărutat.

A scos limba în semn de scârbă.

— Nici eu nu pot să cred că l-am sărutat.

A ridicat din sprâncene.

— În dimineața aceea, înainte să plece… m-a sărutat.

Am făcut o grimasă.

— Și eu i-am răspuns la sărut.

— Uh! Dar cel puțin nu i-ai făcut avansuri.

— Nu trebuie să te simți stânjenită. Nu știai.

— Mulțumesc, a murmurat. Dar nu am apucat să-i spun vreo două sau să-i dau un șut în fund. A meritat ce a primit. A meritat să moară.

Mi s-a frânt inima pentru ea. Pentru noi toți.

— Oh, Zoey!

— Cee?

Mi-am mușcat buza, nu știam cum să-i dau vestea. Răzbunarea nu e întotdeauna curată. Justiția nu e întotdeauna promptă.

— Poliția nu m-a lăsat să vorbesc cu tine numai ca să mă dezvinovățesc.

A pălit.

— Ce vrei să spui?

— Vor toate fișierele din laptopul lui ca să încerce să-l găsească. În ruine n-au găsit niciun fel de rămășițe umane.

Era o fisură în planul inițial al lui Andrew, așa cum bănuiam. Poliția ar fi aflat oricum că nu pierise în flăcări. Jocul lui avea prea multe erori.

— N-a murit. E undeva în altă parte.

— Dar… cum? Unde ar fi putut să se ducă?

— Aș vrea și eu să știu.

Andrew avea în mod sigur un plan de scăpare, căci jocul lui final era tocmai să-și însceneze moartea și să ia totul de la capăt cu o nouă identitate. Probabil că mai avea altă mașină în afară de jeep, ascunsă undeva, gata de fugă.

Probabil că fugise pe ușa din spate, în timp ce eu alergam prin față, apoi aruncase bricheta în casă și nu fusese prins în explozie. Poliția găsise urme

de sânge în curtea din spate, dar la un moment dat… dispăruseră. Poate că garoul meu funcționase totuși. Sau poate că Andrew se prefăcuse că rana este foarte gravă, ca să nu mai fie nevoit să depună mărturie la poliție. Îl credeam în stare și, s-o spunem pe-aia dreaptă, probabil că era gata să facă orice ca să păcălească poliția și să înceapă o viață nouă. Speram să nu mai facă rău nimănui.

Dar îmi amintesc de șocul din privirea lui când am încercat să-i opresc hemoragia. *Nu sunt un monstru.*

Există un monstru în fiecare dintre noi. Problema este dacă reușim să-l înăbușim.

Poate că Andrew îl încuiase până la urmă pe al lui într-o cușcă. Poate că se eliberase de sentimentul de vinovăție și de amărăciune și avea să renunțe la setea de răzbunare. La urma urmelor, declarase remiză la sfârșit.

Problema pentru el era că eu nu acceptasem niciodată asta.

Moartea lui Brady fusese un accident. Moartea lui Matty fusese o *crimă.* Nu aveam de gând în niciun caz să-l las pe Andrew să scape basma curată. Dar acum, familia era prioritatea mea. Să-mi reabilitez numele. Să-mi cer iertare de la prieteni. Să termin liceul. Poate să joc anul viitor la turneul MortalDusk.

Dar într-o zi îl voi găsi. Într-o zi, îl voi bate la propriul lui joc.

Și abia așteptam să-l joc.

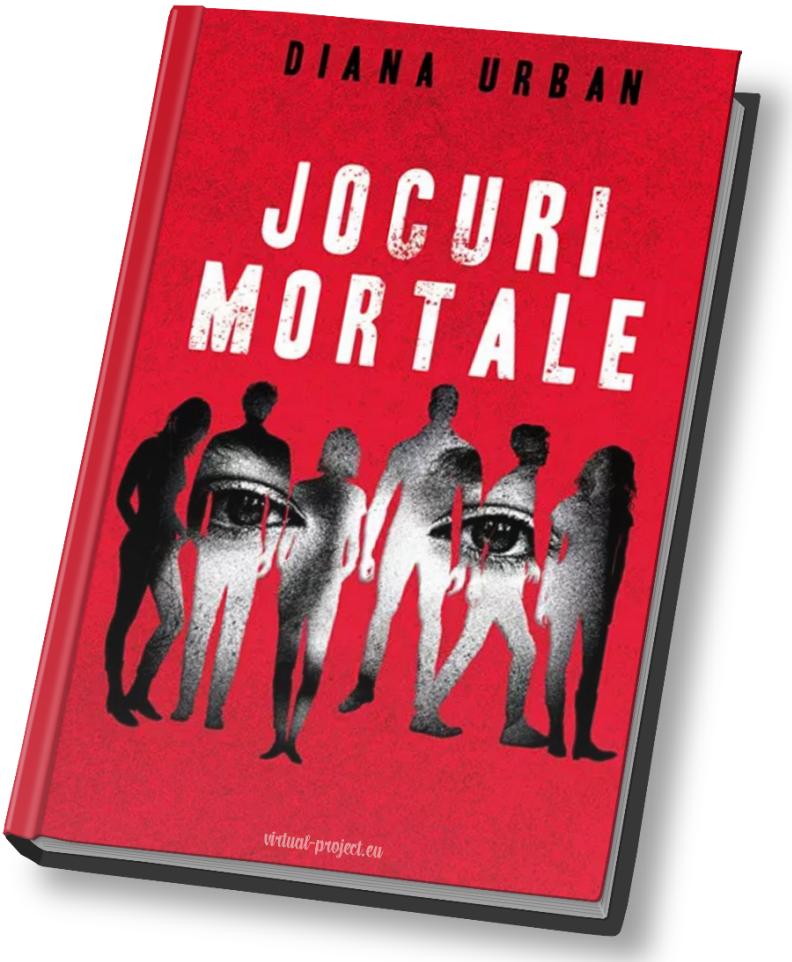

virtual-project.eu

violin

[1] Massachusetts Institute of Technology (n. red.).

[2] Joc de întrecere la băutură, în care membrii celor două echipe se străduiesc să arunce o minge de ping-pong în paharele cu bere aranjate sub formă de triunghi, ale celeilalte echipe. Paharul în care a nimerit o minge trebuie băut de echipa care deține acele pahare. Câștigă echipa care elimină prima toți adversarii (n. tr.).

[3] *The Legend of Zelda* e un joc video de aventură (n. red.).

[4] Termen specific mediului online, care se referă la persoane ce-i jignesc fără motiv pe alți utilizatori (n. red.).

[5] Trimitere la jocul Monopoly (n. red.).

[6] Escrocherie tehnologică în care se suprapune chipul unei persoane peste chipul altcuiva într-o filmare (n. red.).

DIANA URBAN

JOCURI MORTALE

virtual-project.eu